UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00015687 7

COLLECTIO

SELECTA

SS. ECCLESIÆ PATRUM

CXXIX.

PATRES QUINTI ECCLESIAE SAECULI.

S. AUGUSTINUS.

XXII.

PROSTAT INSUPER VENALE

MONTIS PESSULANI,

APUD **VIRENQUE**, BIBLIOPOLAM ;

PARISIIS,

APUD **BIBLIOPOLAM**, CUI NOMEN GALLICE :

SOCIÉTÉ POUR LA PUBLICATION DES BONS LIVRES

Rue des Saints-Pères, 16 ;

AQUIS SEXTIIS,

APUD MASSIE ET JEAN,

Via vulgo dicta du Pont-Moreau, 2.

PARISIIS — E TYPOGRAPHEO BOURGOGNE ET MARTINET

VIA VULGO DICTA JACOB, N° 30.

COLLECTIO

SELECTA

SS. ECCLESIÆ PATRUM,

COMPLECTENS

EXQUISITISSIMA OPERA

TUM DOGMATICA ET MORALIA, TUM APOLOGETICA ET ORATORIA;

ACCURANTIBUS

D. A. B. CAILLAU,

CANONICO HONORARIO CENOMANENSI ET CADURCENSI,

NONNULLISQUE CLERI GALLICANI PRESBYTERIS.

OPUS REGI DICATUM.

TOMUS CENTESIMUS VIGESIMUS NONUS.

28770

PARISIIS,

APUD PARENT-DESBARRES, EDITOREM,

Pluribus extraneorum ordinum insignibus decoratum,

VIA VULGO DICTA DE SEINE, 48.

M. DCCC. XXXIX.

[illegible]
BR
65
A5
1835
t.22

Saint Augustine, ...
Opera omnia

SANCTI AURELII

AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

OPERUM

[vol.]

PARS IV.

OPERA ORATORIA

SERMONUM CLASSIS V.

I. SERMONES DUBII.

II. SERMONES INEDITI ET QUIDAM DUBII A MICHAELE DYONISIO ILLUSTRATI.

III. SERMONES X. EDITI CURA ET STUDIO D. OCTAVII FRAJA FRANGIPANE.

S. AUR. AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES AD POPULUM

CLASSIS V.

SERMONES DUBII.

SERMO CCCLXXVI[1].

Dominica in octavis Paschae.

I. Audivit Charitas Vestra, cum sanctum Evangelium legeretur, Dominum et Salvatorem nostrum Jesum Christum post resurrectionem suam clausis ostiis introisse ad Discipulos suos[2]. Magnum miraculum, sed mirari desinis, si Deum cogitaveris. Mirum enim esset, si solus homo hoc fecisset. Refer ad omnipotentiam, non ad

[1] Alias de Tempore 160. — [2] Joan. xx, 19.

phantasiam. Ostiis clausis intravit. Respondeo tibi u scias quia vera caro fuerat, cicatrices tangendas monstravit. Sed sicut non est, inquis, naturæ corporalis per januam clausam intrare, sic non est naturæ corporalis super fluctus maris ambulare. Intravit per clausa ostia responde mihi, da mihi soliditatem carnis. Ambulavit super aquas maris, da mihi et tu pondus carnis. Vis nosse hoc omnipotentiæ fuisse? Et Petro dedit. Qui quod voluit, dedit; quod proprium erat, sibi servavit. Ille enim vivens per clausas januas intravit, qui nascendo integritatem matris non violavit. Ergo, fratres, admirati credamus, credentes obaudiamus, obaudientes speremus promissa, si facimus jussa : quia ut faciamus jussa, ipse adjuvat, a quo speramus promissa.

II. Hodie octavæ dicuntur infantium, revelanda sunt capita eorum, quod est indicium libertatis. Habet enim libertatem ista spiritalis nativitas : proprie autem carnis nativitas servitutem. Duæ sunt utique hominis nativitates, nasci et renasci. Nascimur ad laborem, renascimur ad quietem : nascimur ad miserias, renascimur ad æternam felicitatem. Nam illi pueri, infantes, parvuli, lactentes, maternis uberibus inhærentes, et quantum in eos gratiæ conferatur nescientes, ut ipsi videtis, quia infantes vocantur, et ipsi habent octavas hodie : et isti senes, juvenes, adolescentuli, omnes infantes. Una quippe illorum infantia pertinet ad vetustatem, altera ad novitatem. Nam quos videtis recentes a partu, veteres nascuntur. Vetus homo noster dictus est Adam, ex quo nascimur : novus homo Christus, per quem renascimur. Isti ergo et novi sunt, et renati sunt ad aliam vitam, et est in illis, si dici potest, quando nascuntur, nova vetustas.

III. Ecce miscentur hodie fidelibus infantes nostri, et tanquam de nido volant : Necesse est ergo, ut parturien-

tes eos alloquamur. Sicut enim recolitis, fratres mei, hirundinum vel domesticorum passerum pullos, quando volare de nido cœperint, matres cum strepitu circumvolant, et vocibus piis testantur pericula filiorum. Scimus ergo multos, qui appellantur fideles, male vivere, et gratiæ, quam acceperunt, moribus suis non convenire; laudare Deum lingua, blasphemare vita. Scimus autem alios inter istos multos, tanquam inter multam et abundantem paleam, velut grana gementes in tritura, sed spe horrei se consolantes. Duo ista genera hominum scimus esse in Ecclesia. Aream Dominicam Ecclesiam novimus; ventilationem in die judicii speramus: massam frumenti in resurrectione desideramus, horreum in vita æterna sumere cupimus. Ibi nulla palea erit, sicut in gehenna nullum granum erit. Nunc ergo, fratres mei, cum sciamus duo ista genera hominum esse in Ecclesia, piorum et impiorum, bonorum et malorum, timentium et contemnentium, quibus conjungantur isti, nescimus. Quid autem velimus, et ipsi sciunt: utrum de illis vota nostra compleantur, humana ignorantia sollicitudine fatigatur, aliquando et falsis suspicionibus agitatur. Ex his discitur in hac terra, ubi sine tentatione non vivitur. Admoneo ergo vos sancta germina, admoneo vos novellæ in agro Dominico plantæ, ne de vobis dicatur quod de vinea domus Israël dictum est: « Expectavi ut faceret » uvas, fecit autem spinas[1]. » Botrum in vobis inveniat, qui botrus pro nobis calcatus est. Uvam ferte, bene vivite. « Fructus enim spiritus est, sicut dicit Apostolus, » charitas, gaudium, pax, longanimitas, benignitas, bo» nitas, mansuetudo, fides, continentia, castitas[2]. » Quando ad nos venerit agricola noster, cujus nos operarii sumus, ille qui intus dat incrementum: nam nos forin-

[1] Isaï. v, 2. — [2] Galat. v, 22.

secus plantare novimus et rigare : sed ait Apostolus : « Neque qui plantat, est aliquid, neque qui rigat, sed » Deus qui incrementum dat[1] : » qui modo videt quomodo audiatis, qui modo inspicit quomodo timeatis, aut jam timere incipiatis; cum ad vos ille agricola venerit, inveniat in vobis quod dixerat Apostolus : « Gaudium » meum et corona mea, omnes qui statis in Domino[2]. »

IV. Fratres, filii dulcissimi, filii charissimi, imitamini bonos, cavete malos. Scio enim quia venturi sunt ad vos homines mali, et persuasuri vobis vinolentiam, et dicturi sunt vobis : Quare? Nonne et nos sumus fidelissimi? Scio, inde doleo, inde timeo. Jam tu si dixeris constanter : frater, nec te vellem facere quod facis, sed si te non possum ducere in bonum meum, vel noli me trahere ad malum tuum. Hominibus istis, ut fieri solet, caput dolebit. Dicturus est tibi vicinus tuus aut vicina : Est hic incantator, est hic remediator, et nescio ubi mathematicus. Tu dicis, Christianus sum, non licet mihi. Et si ille dixerit tibi : Quare? Nonne ego Christianus sum? Tu dicturus es : Sed ego fidelis sum. Et ille tibi : Et ego baptizatus sum. Fiunt angeli diaboli, membra Christi. Quia ipsum possidet inimicus, trahere quærit et alium. Inveniat vos paratos, qui ista vobis præparavit. Ideo loquor, ideo contestor, ideo non taceo, ideo vestimenta mea excutio, ideo in tribunali Dei mei excusatum me habeo. Dicam Deo meo, Domine, non tacui; Domine, talentum quod mihi dedisti non abscondi, sed erogavi. Hoc poterit mihi dicere : « Serve nequam, tu » dares, ego exigerem[3]. » Ecce, Domine, dedi, tu exige. Et si forte vos vetus titillaverit consuetudo, habetis quem interpelletis. Major est adjutor quam oppugnator. Ideo gemitis, ideo oratis, ideo dicitis : « Ne nos inferas in

[1] Cor. III, 7. — [2] Philip. IV, 1. — [3] Matth. XXV, 26.

» tentationem[1]. » Observate illud etiam, fratres mei, quod supra dicitis : « Dimitte nobis debita nostra : » ut faciatis quod sequitur : « Sicut et nos dimittimus debi» toribus nostris[2]. » Eleemosynam facis, eleemosynam accipis. Ignoscis, ignoscetur tibi. Erogas, erogabitur tibi. Deum audi dicentem : « Dimittite, et dimittetur » vobis; date, et dabitur vobis[3]. » In mente habete pauperes. Omnibus dico : Facite eleemosynas, fratres mei; facite, et non perdetis. Deo credite. Non solum dico vobis : Non perditis quod facitis pauperibus : sed plane dico vobis : Hoc solum non perditis, cætera perditis. Ecce videamus si exilaratis pauperes hodie, horrea ipsorum vos estis, ut det vobis Deus unde detis, et dimittat quod forte peccatis. Includite eleemosynam in corde pauperum, et ipsa pro vobis exorabit Dominum[4] : cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO CCCLXXVIII[5].

In Ascensione Domini.

Dilectissimi fratres, de Verbo æterno quis temporale digne proferat verbum? Magnis infima quomodo sufficiant? Laudant cœli, laudant virtutes, laudant ætheriæ potestates, laudant cœli luminaria, laudant sidera, ut potest laudat et terra : non ut digne laudet, sed ne se ingrata condemnet. Quis explicat, quis loquitur, quis vel sapit eum qui attingit a fine usque ad finem fortiter, et

[1] Matth. vi, 13. — [2] Ibid 12. — [3] Luc. vi, 37, 38. — [4] Eccli. xxix, 15. — [5] Alias de Diversis 57.

disponit omnia suaviter[1], quomodo exultaverit ad currendam viam, ut esset a summo cœlo egressio ejus, et recursus ejus usque ad summum cœli[2]? Si ubique attingit, unde exit? Si ubique attingit, quo vadit? Locis non distenditur, neque temporibus variatur, neque habet accessus et recessus in se manens, ubique circuit totus. Quæ sunt spatia quæ non habent omnipotentem, quæ non tenent immensum, quæ non suspiciunt venientem? Si verbum cogitas, nihil diximus. Sed ut de se humiles doceret aliquid dicere, humiliavit semetipsum formam servi accipiens[3]. In hac forma descendit, in hac forma secundum Evangelium sapientiæ studio profecit[4], in hac forma patiens fuit, in hac forma fortiter dimicavit, in hac forma mortuus est, in hac forma mortem vicit et resurrexit, in hac forma ad cœlum rediit, qui de cœlo nunquam recessit. Benedictus ergo est in solidamento cœli, qui factus est pro nobis, secundum Apostolum, maledictus, ut in Gentibus benedictio Abrahæ fieret[5]. « Exultavit ut gigas[6]. » Qualis gigas? Mortem moriendo superavit. Qualis gigas? Portas inferni fregit : exiit, et ascendit. Quis est iste rex gloriæ, propter quem dictum est quibusdam principibus : « Tollite portas, principes, » vestras, et elevamini, portæ æternæ? » Elevamini, magnus est : angustæ estis, non capitis, elevamini. Ut quid hoc? « Ut introeat rex gloriæ. » Expavescunt : « Quis est iste rex gloriæ[7]? » Non agnoscitur. Non solum Deus est, sed et homo : non solum homo est, sed et Deus. Patitur, certe Deus est? resurgit, certe homo est? An et Deus et homo est? Vere enim patitur, et vere resurgit. Hoc autem in uno eodemque Psalmo bis dicitur : « Tollite portas, principes, vestras, et elevamini, portæ

[1] Sap. VIII, 1. — [2] Psal. XVIII, 6. — [3] Philip. II, 8. — [4] Luc. II, 52. — [5] Galat. III, 13. — [6] Psal. XVIII, 6. — [7] Psal. XXIII, 7.

» æternæ, et introibit rex gloriæ[1]. » Et repetitur hoc ipsum post eadem verba, tanquam putetur superfluum et non necessarium. Sed in repetitione eorumdem verborum fines attendite, et advertite quare bis dictum fuerit. Tanquam enim semel resurgenti, et semel ascendenti, bis portæ inferorum et cœli aperiuntur. Res enim nova, inferis Deus præsens : res nova, cœlis homo assumptus. Utroque tempore, utroque loco, expavescunt principes. « Quis est iste rex gloriæ[2]? » Unde hoc discernimus? Audi quid utrisque respondeatur. Illis interrogantibus dicitur : « Dominus fortis et potens, Dominus potens in » bello. » Quali bello? Mortem pro mortalibus subire, solum pro omnibus pati, non resistere omnipotentem, et tamen vincere morientem. Magnus ergo iste rex gloriæ, etiam apud inferos. Repetitur etiam hoc cœlestibus potestatibus : « Tollite portas, principes, vestras, et elevamini, » portæ æternæ. » Annon sunt portæ æternæ, quarum claves accepit Petrus? Sed quia secum hominem levat, ibi tanquam non agnitus dicitur : « Quis est iste rex glo- » riæ? » Sed ibi quia non jam certator, sed victor est, quia non dimicat, sed triumphat; non ibi respondetur : « Dominus potens in bello; » sed : « Dominus virtutum » ipse est rex gloriæ[3]. »

[1] Psal. XXIII, 8. — [2] Ibid. 9. — [3] Ibid. 10.

SERMO CCCLXXVIII[1].

In die Pentecostes.

Grata est Deo solemnitas, ubi viget pietas, et fervet charitas. Ipse enim est effectus præsentiæ Spiritus sancti: quod docet Apostolus dicens: « Charitas Dei diffusa est » in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est » nobis[2]. » Adventus ergo Spiritus sancti uno in loco centum viginti homines constitutos implevit. Cum Actus Apostolorum legerentur, audivimus: « Erant congregati » in unum centum viginti, tenentes promissum Christi[3]. » Dixerat enim ut esset in civitate, quo usque induerentur virtute ex alto. « Ego enim, inquit, mittam promissio- » nem meam in vobis[4]. » Fidelis promissor, benignus dator. Quod cum in terra esset promisit, in cœlum ascendit et misit. Habemus pignus futuræ vitæ æternæ regnique cœlorum. Non nos fraudavit recenti promissione, et fraudaturus est futura expectatione? Omnes homines quando aliquod negotium inter se contrahunt, et pecuniarii negotii sponsione relaxantur, plerumque accipiunt arrham, vel dant: et arrha data fidem facit, etiam rem illam esse secuturam, cujus arrha præcessit. Arrham nobis dedit Christus Spiritum sanctum: et qui fallere nos non possit, securos tamen fecit, quando arrham dedit, quam etsi non daret, sine dubio quod promiserat exhiberet. Quid promisit? Vitam æternam, cujus arrham Spiritum

[1] Alias 24 ex Vignerianis. — [2] Rom. v, 5. — [3] Act. I, 2. — [4] Luc. xxiv, 49.

sanctum dedit. Vita æterna possessio habitantium : arrha consolatio est peregrinantium. Melius enim dicitur arrha quam pignus. Hæc enim duo similia videntur inter se ; sed tamen habent aliquam differentiam non negligendam. Et pignus quando datur, et arrha quando datur, ideo fit, ut quod promittitur impleatur : sed quando datur pignus, reddit homo quod accepit, re completa propter quam pignus accepit ; arrha autem quando datur, non recipitur, sed superadditur ut impleatur. Arrham ergo habemus : ipsum fontem, unde arrha est, sitiamus. Arram habemus aspersionem quamdam in cordibus nostris Spiritus sancti : si quis sentit hunc rorem, desideret fontem. Ut quid enim habemus arrham, nisi ne fame et siti in hac peregrinatione deficiamus ? Esurimus enim et sitimus, si tamen peregrinantes nos esse cognoscimus. Qui peregrinatur, et novit se peregrinari, desiderat patriam ; quam dum desiderat, molesta est peregrinatio. Si amat peregrinationem, obliviscitur patriam, et non vult redire. Non est talis patria nostra, cui aliquid præponamus. Aliquando enim homines dum peregrinantur, divites fiunt. Qui egebant in patria sua, peregrinatione ditescunt, et redire nolunt. Nos a Domino nostro, ex quo inspiravit primo homini flatum vitæ, peregrinantes omnes nati sumus. Patria nostra in cœlis est, cives Angeli. De patria nostra, ut ad reditum exhortemur, litteræ nobis missæ sunt, quæ quotidie in populis recitantur. Vilescat mundus, ametur a quo factus est mundus.

SERMO CCCLXXIX [1].

In Nativitate Joannis Baptistæ, I.

Beatus Joannes, fratres charissimi, cujus hodie nativitatem celebramus, tam magnus extitit inter homines, ut Dominus noster Jesus Christus tale ei testimonium perhiberet dicens : « Inter natos mulierum non surrexit » major Joanne Baptista [2]. » Audivimus, cum Evangelium legeretur, quam mirabiliter fuerit ex desperatione conceptus, et quanto Spiritu sancti testimonio procreatus. Pater ejus eo quod non credidit, obmutuit. Annuntiatus ergo per Angelum, et non creditus, patris vocem abstulit, natus linguam resolvit. Accipite ergo in hujus rei mysterio magnum sacramentum. Ante Dominum Jesum Christum Joannes præmissus est, missi sunt Prophetæ per superiora sæcula, nec defuerunt qui Christum prædicarent. Tantus enim judex venturus erat, ut multi deberent præire præcones. Ab ipso prorsus exordio generis humani non cessavit se Christus prophetare, et venturum prænuntiare. Novissime missus est Joannes homo, sed quo homine nullus extitit major. Venturus erat Dominus Jesus, non homo tantum, sed et Deus : utique et Deus et homo; Deus semper ad tempus homo ; Deus ante tempora, homo in fine temporum ; Deus ante sæcula, homo in fine sæculi. Deus qui hominem fecit, propter hominem dignatus est homo fieri, quem fecit. Venturo ergo Domino Jesu Christo, qui plus est quam

[1] Alias 5 ex Viguerianis. — [2] Matth. xi, 11.

homo, ne putaretur tantum esse homo, testimonium debuit illi perhibere magnus homo. Christus, inquam, Dominus, non tantum Deus, sed et Deus et homo; Deus qui nos fecit, homo qui nos refecit. Joannes autem homo tantum, sed quantus homo? Audi de eo Deum et hominem dicentem. O Domine Jesu Christe, quis est Joannes? Et dicit Deus. « In natis mulierum non surrexit » major Joanne Baptista. » O Joannes magne homo, quo in natis mulierum major nemo surrexit, et tu dic mihi o magne homo, quis est iste qui putatur solus[1] homo? Quis est, audi: « Cujus non sum dignus, inquit, calcea» menta portare. » Didicimus ecce per Joannem, et per hominem credendum esse in Christum, et non esse ponendam spem in homine, sed in Christo. Ecce habes magnum hominem, quo nemo major surrexit, et ipse est Joannes. Sed vide quia iste Joannes amicus est sponsi; sponso zelat, non sibi. Dicit enim ad se venientibus: « Ego baptizo vos in aqua; qui autem post me venit, major » me est, cujus non sum dignus calceamenta solvere; ille » autem baptizabit vos in Spiritu sancto[2]. » Venite post me, sed nolite manere in me: transite ad illum qui creavit vos et me, quia ipse vivificaturus est vos et me.

SERMO CCCLXXX[3].

In Nativitate Joannis Baptistæ, II.

I. Quietis et parva vox sufficit. Si autem vultis, fratres, quieti audire, nolite habere cor in auribus, sed aures

[1] *Forte* solum *adverb.* — [2] Matth. III, 11. — [3] Alias 6, ex Vignerianis in 1. parte Supplem.

in corde. Hodiernum diem beati Joannis Baptistæ solemnitati illuxisse tradit et credit Ecclesia. Oportet autem hoc de ipso die credere, quod sine varietate totus orbis agnoscit : sed quia Joannis esse diem nemo dubitat, non Joannis qui Evangelium scripsit, sed Joannis Baptistæ præcursoris Domini, qui tanto magnus apparuit, quanto se humilem præbuit, dicens, cum ipse Christus putaretur, non se dignum corrigiam calceamenti solvere ei, quem Dominum agnoscebat ; ut amicus esse mereretur. Nonnulli autem putant passionis ejus diem hodie celebrari. Sciat prius Sanctitas Vestra, nativitatis esse diem, non passionis. Ex lectione quippe Evangelica invenitur ejus nativitas sex mensibus præcedere Domini nativitatem. Et quoniam diem nativitatis Domini octavo Kalendarum Januariarum die consensus tradit Ecclesiæ ; restat ut hodiernus dies nativitatis Joannis intelligatur.

II. Præcessit ergo Joannes Dominum, non tanquam magister discipulum, sed tanquam præcursor judicem ; non ut superimponeret potestatem, sed ut præberet officium. Ipsius autem testimonium Joannis de hac re sic se habet : « Qui post me venit, ante me factus est, quia » prior me erat[1]. » Post Joannem Dominus nascendo de virgine Maria, non de Patris substantia. Duas enim Domin nativitates accepimus, unam divinam, alteram humanam ; tamen utramque mirabilem : illam sine matre, istam sine Patre : illam æternam, ut crearet temporalem ; hanc temporalem, ut præstaret æternam. Ille enim de quo dicit Joannes, non Baptista sed Evangelista, quia « In principio erat Verbum, et » Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum, » et quia « Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum » est nihil[2] : » ille tantus in forma Dei æqualis Patri, ille

[1] Joan. I, 15. — [2] Ibid. I-3.

sine tempore fabricans tempora, ille ex nullo sæculo ante omnia sæcula judex sæculi, factus est tam parvus, ut de fœmina nasceretur; sed mansit tam magnus, ut a Patre non separaretur. Ei præbentes obsequium et testimonium, tanquam lucernæ venturo diei, omnes Prophetæ prænuntiantes eum ante ipsum nascendo venerunt, post ipsum credendo adhæsérunt. Oportebat enim ut prænuntiaretur venturus, miracula facturus: quibus miraculis, bene intelligentibus indicaretur Deus; humano autem aspectu videntibus appareret homo, parvus ad parvos, sed humilis ad superbos: parvitate sua docens hominem, ut se agnosceret parvum; ne, non grandescendo, sed tumescendo se crederet magnum. Est enim superbia, non magnitudo, sed tumor. Ut ergo generis humani istum tumorem sanaret ipse medicus, ipse medicina, non solum medicamentum adhibens, sed medicamentum se faciens, apparuit inter homines homo, offerens hominem videntibus, Deum servans credentibus. Aspectus enim humanitatis ejus sanavit infirmos, contemplatio Divinitatis ejus quærit firmos. Et nondum erant homines, qui Deum viderent in homine, nec poterant videre nisi hominem; nec tamen spem suam ponere debent in homine. Quid ergo fieret? Homo hominem videre potest, homo hominem sequi non debet. Deus sequendus erat, qui videri non poterat: homo sequendus non erat qui videri poterat. Ut ergo exhiberetur homini, et qui ab homine videretur, et quem homo sequeretur, Deus factus est homo. O homo, propter quem Deus factus est homo, aliquid magnum te credere debes: sed descende, ut ascendas; quia et Deus descendendo factus est homo. Adhæresce medicamento tuo, imitare magistrum tuum, agnosce Dominum tuum, amplectere fratrem tuum, intellige Deum tuum. Hoc ille tantus et tan-

tillus, vermis, non homo; sed per quem factus est homo. Hoc ergo ille : quid Joannes, nisi quod de illo Dominus, nisi quod de illo verax, nisi quod de illo veritas dicit? Si enim ipsi Joanni debemus credere de veritate, veritati non credimus de Joanne?

III. Dicat testimonium primo veritati ipsius particeps veritatis; et dicat testimonium homini Conditor hominis. Primo audiamus quid Joannes de Christo, et deinde quid Christus de Joanne; priorem audiamus, sed posteriorem intelligamus; prior loquatur qui prius natus est, sed confirmetur per eum a quo factus est. « Post me, inquit, venit, et ante me factus est[1]. » Hic jam, qui credunt factum ante cætera per quem facta sunt omnia, calumniantur his verbis vel per hæc verba nobis, et dicunt : Ecce quia factus est : Joannes dicit : « Post me venit, et ante me factus est. » Expone mihi quid sit : « Ante me factus est. » Verba illorum dico, et ea discutienda propono. Soletis, inquiunt, dicere, quando aliquid tale de Christo dicitur, ut eum Patre minorem ostendat, quod ad hominem sit referenda sententia; ut quod in forma Dei est, æqualis sit Patri, quod autem semetipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo, major sit Pater. Quid ergo dicetis ad hoc quod Joannes ait : « Ante me factus est? » Audi quid dicamus : sed prius illud vide, quod Apostolus utrumque distinguens, et unum tamen in utroque eumdemque commendans, non dixit : Formam Dei accipiens. De forma vero Dei quid dixit? « Cum in forma Dei » esset[2] : » respiciens ad illum qui vocatus erat ante illum, in cujus Evangelio est : « In principio erat Verbum : » imo respiciens ad illud lumen, unde et ille hoc dixit. Neque enim dixit Joannes : In principio fecit

[1] Joan. I, 15. — [2] Philip. II, 6.

Deus Verbum : qui posset dicere ita, ut dixit Moyses, quia de creatura facta a Domino Deo loquebatur : « In » principio fecit Deus cœlum et terram[1]. » Cum ergo ille, si hoc sentiret quod Ariani sentiunt, posset dicere : In principio fecit Deus Verbum, non hoc ait : sed ait : « In principio erat Verbum. » Quod in principio erat, factum non erat. Neque enim præcessit aliquid de facto Verbo. Omnia enim quæ Deus fecit, Verbo fecit : « Dixit, » et facta sunt; mandavit, et creata sunt[2]. » Inter dicentem ut fiat, et quod factum est a dicente, plurimum distat : sed si dicens est, Verbum habet ; si Verbum habet, per Verbum fecit ; si per Verbum fecit, Verbum non fecit.

IV. Quare, inquiunt? Annon audisti et de terra : « Terra erat invisibilis et incomposita[3] ? » Si propterea, inquiunt, dicis Verbum factum non esse, quia dictum est : « Verbum erat ; » nec terra facta est, quia dictum est : « Terra erat. » O cæca et hæretica insania ! Attende, si est unde attendas ; audi si est unde audias : ne sonus inaniter aurem percutiat, cujus cor veritas non illustrat. Verba ejusdem Scripturæ dicturus sum, quæ ibi invenisti cum legeres, et prætermisisti cum litigares. Nempe propterea putas tale aliquid dictum de Verbo Dei, cum dictum est : « In principio » erat Verbum ; » quale dictum est de terra, quia dictum est : « Terra erat invisibilis et incomposita. » Ego tibi in hoc libro Geneseos superiora verba recitabo, quod antequam diceret scriptor Dei famulus : « Terra erat ; » ut appareret quia facta erat, prius dixit : « In principio » fecit Deus cœlum et terram. » Ecce ego prius tibi edidi[4] terram factam ; et factam utique a Deo, sonante Scriptura et in aures recusantis irrumpente : « In principio fecit Deus cœlum et terram. » Facta erant hæc ; sed nondum ornata, nondum declarata : terra nondum

[1] Gen. I, 1. — [2] Psal. CXLVIII, 5. — [3] Gen. I, 2. — [4] *Forte* ostendi.

distincta, sed tamen jam facta. Ne autem putares continuo terram factam sic fuisse, ut non in ea esset quod ornaretur, subsecutus ait : Facta erat quidem, quia in principio fecit Deus cœlum et terram ; terra autem, quam fecit Deus, adhuc invisibilis erat et incomposita. Ostendit tibi qualis erat, quæ facta erat; non quia erat, quæ facta non erat. Poterat ergo dicere Joannes : In principio fecit Deus Verbum, Verbum autem erat; quomodo : « In principio fecit Deus cœlum et terram, terra » autem erat : » ut iste esset ordo verborum : In principio fecit Deus Verbum, et Verbum erat apud Deum; ut intelligeremus quia hoc Verbum erat apud Deum, quod Verbum fecerat Deus. Nunc vero audis : « In principio » erat Verbum. » Quid quæris anteriora factus extremior? Extremior enim tu in errore tuo factus es : de imo loqueris, et ad ima respicis. Vellem, si de imo loquereris, ut sursum cor tenderes, et clamares de profundo ad Dominum : rumperet nubes caliginis carnis tuæ, aperiret oculos humilitati lux quæ venit in humilitate ; videres : « In » principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, » et Deus erat Verbum, hoc erat in principio apud » Deum. » Dicat et Paulus : « Qui cum in forma Dei es» set. » Quid de humana nativitate dicit Joannes? « Et » Verbum caro factum est. » Dicat et Paulus : « Semet» ipsum exinanivit formam servi accipiens[1]. » Quid ergo dicebas de verbis Joannis Baptistæ? Eadem mihi nunc ea repete, nunc ea loquere. Quid ait Joannes Baptista? « Post me venit. » Agnosco nativitatem. Ille de sterili, ille de virgine. Sterilitas conversa est in fœcunditatem : virginitas mansit post fœcunditatem.

V. Sed Joannes, inquit, si secundum hoc dixisset factum, secundum quod ex virgine natus est, non diceret :

[1] Philip. II, 6.

« Ante me factus est; » quia ex virgine post illum factus erat. Ergo : « Ante me factus est, » quid est, nisi quia in principio Verbum factum erat? Sic enim ante Joannem erat; nam ex virgine post Joannem erat. Accipe, et si non rixaris, adverte. Aliquantum enim forte subobscurum est quod vis intelligere, ut rixando tibi augeas fumum, quo impediaris ab intellectu. Scripturam illam primo intuere quæ te docet ut docilis fias. « Esto mansuetus ad » audiendum verbum, ut intelligas[1]. » Patere ergo paulisper : forte inveniemus quomodo dictum sit : « Ante me » factus est; » dum tamen non intelligamus factum Verbum per quod facta sunt omnia. Quomodo, inquit? Si potero, dicam : si dicere non potero, non tamen non est quod dicat qui dicere potuerit. Credo autem et spero, quod illius majestas Unigeniti, qui cum esset Verbum, infans factus est, aperiet infantiam linguæ meæ, et faciet in ore partum, qui fecit in corde conceptum. Ecce dicam ut potero : intellige ut potes; et quod non poteris intelligere, noli reprehendere, quasi jam magnus sis; sed differ, ut crescere merearis. Certe hoc te movet, quomodo dictum sit : « Qui post me venit, ante me factus est. » Moveat plane ut quærentem, non ut rixantem. Certe et ego quæro tecum : simul inveniemus, si simul quæramus; ambo accipiemus, si ambo petamus; utrique nostrum aperietur, si ambo pulsemus. « Post me venit, » inquit : Agnosce nativitatem ex virgine Maria. « Ante me » factus est : » quid est : « Ante me factus est? » Intellige, antepositus est mihi. Ille qui post me venit, factus est ante me. Quomodo si duo ambulent in itinere, et unus sit tardior, alter velocior, et præcedat tardior aliquantum, post paululum autem sequatur velocior, respicit tardior præcedens velociorem sequentem, et dicit : Post

[1] Eccli. v, 13.

me venit. Et ecce accelerante illo, et propinquante, et adhærente, et transeunte, videt ille anteriorem, quem respiciebat posteriorem: certe si celeritatem ejus expavescat quodam modo et admiretur, nonne poterunt esse ista verba ejus: Ecce homo post me erat, et ante me factus est? Quid est hoc, qui post me erat, ante me factus est? Qui ambulabat post me, celeritate ejus factum est ut esset ante me. Nam si ubicumque legeris: « Factus » est, » non intelligis nisi formatum esse qui non erat, et Dominum Deum dicturus es factum, de quo dictum est: « Factus est mihi Dominus in refugium[1]. Factus est Do» minus adjutor[2]. » et: « Factus est mihi in salutem[3]. » Quoties factus? Et ipse fecit omnia. Ergo intellige mecum verba. Neque enim tacuit idem Joannes et illud quod Verbum erat; ne ibi putares significasse Verbum, quando dixit: « Ante me factus est: » ut noveris ad hoc pertinere « Ante me factus est, » quia præcessit me, quia glorificatus est amplius me, quia cum me intenderent homines præcursorem, agnoverunt Dominum, quem nascendo præcesseram, quem obsequendo nuntiaveram; spesque eorum, concursus eorum in Dominum factus est; glorificatus est ille tanquam Filius Dei, ante me factus, secundum id quod Apostolus ait: « Propterea Deus » exaltavit eum, et donavit illi nomen quod est super » omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, » cœlestium, terrestrium, et infernorum[4]. » Gloria ergo ejus non esse cœpit, sed innotuit. Factus est ante Joannem, quia præcessit honore Joannem.

VI. Sed vide utrum merito. Interroga ipsum Joannem: Ille qui post te venit, quare ante te factus est? Qui te sequebatur, quare tibi prælatus est? Sequitur:

[1] Psal. xcv, 22. — [2] Id. xxix, 11. — [3] Id. cxvii, 14. — [4] Philip. ii, 9, 10.

« Quia prior me erat. » Hoc est : « In principio erat Verbum. » Ergo merito « Ante me factus est, quia prior me » erat. » Prior Joanne, prior Abraham. prior quam Adam, prior quam cœlum et terra, prior quam Angeli, Sedes, Dominationes, Principatus et Potestates. Quare prior? Quia « Omnia per ipsum facta sunt. » Agnoscat servus humilitatem suam : ostendat Dominus majestatem suam. Dicat idem Joannes : « Non sum dignus corrigiam » calceamenti ejus solvere. » Multum se humiliaret, si diceret : Dignus sum. Quid enim si diceret dignum? numquid sedere in judicio ad dexteram Patris? numquid venire ad judicandos vivos et mortuos? Quid si diceret dignum solvere corrigiam calceamenti? Magna humilitas, si hoc est dignus amicus sponsi : Dicturus enim erat amicum se esse sponsi : et ne in illa amicitia æqualitas forte ab aliquo imprudente intelligeretur; dicit se amicum propter amorem, dejicit se ad vestigia propter timorem. Et parum est quod se ad vestigia deponit; nec dignum se dicit solvere corrigiam calceamenti. Humilis profecto, si dignum solvere; sed quia nec dignum se dicit solvere, dignus qui exaltaretur ab humilitate. Dicat etiam apertius, dicat distinctius, quid est : « Post me venit, » ante me factus est. » Dixit enim et causam, « Quia prior » me erat. » Quoniam : « In principio erat Verbum. Et » cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est » esse æqualis Deo [1]. Illum oportet crescere, me autem » minui [2]. » Oportebat ut cresceret qui posterior venit, et minueretur qui anterior venit. Si crevit qui posterior venit, ante ipsum factus est crescendo. « Illum, inquit, » oportet crescere, me autem minui. » Hoc est, « Ante » me factus est. » Et quomodo crevit Christus, minutus est Joannes? Præcessit ætate Joannes Dominum in nati-

[1] Philip. II, 6. — [2] Joan. III, 30.

vitate humana; creverunt ambo annis accedentibus, statura carnis, et pervenerunt ad certum modum sicut homines. Sed Joannes homo, Christus Deus et homo. In Divinitate si intelligamus quia crevit Christus, absurdi sumus, et nimis erramus. Crescit enim aliquid, ut proficiat. Deus quo crescat non habet: si enim habet quo crescat, minor erat antequam cresceret. Redeamus ad formam carnis. Ipsa cum Joanne crevit, non illo minuto crevit. Referamus ergo fortassis ad gloriam; et intelligamus: « Illum oportet crescere, me autem minui, » secundum hoc dictum, quod « Post me venit, et ante me » factus est. » Joannes enim personam sustinebat hominis, et loquebatur ex typo generis humani, ad quod salvandum venerat Christus. Dixeramus autem, fratres, humilis Deus venit ad superbum hominem. Agnoscat homo se hominem, appareat Deus homini. Etenim si ideo venit Christus, ut humiliaretur homo, et ex humilitate cresceret homo; oportebat ut gloria jam cessaret hominis, et commendaretur gloria Dei: ut spes hominis esset in gloria Dei, non in gloria sua, dicente Apostolo: « Qui gloriatur, in Do» mino glorietur[1]. » Recte ergo dicitur homini: « Quid » habes, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid glo» riaris, quasi non acceperis[2]? » Hunc typum humilitatis humanæ Joannes ostendens, quia quantum proficiebat opinio et fama Christi, non statura Christi, non majestas Christi, non sapientia, non Verbum Dei; sed fama illa, quæ cœpit a minimo, et jam tenet orbem terrarum: gloria Christi, non gloria hominis, ut agnoscat homo humilitatem suam, impertiat Deus Divinitatem suam. Etenim gloria Dei, fratres, gloria nostra est. Quantum dulcius glorificatur Deus, tantum nobis prodest. Non enim altior erit Deus, quia honoramus illum: humiliemus

[1] I Cor. I, 31. — [2] I Cor. IV, 7.

nos, et exaltamus illum. Scriptum est enim : « Exaltabo » te, Domine[1]. » Quid est : « Exaltabo te? » In terra erat, et eum in cœlo posuisti? Et homo exaltat Deum? Quid est : « Exaltabo te? » Altum te confitebor. Confiteatur ergo se homo hominem; decrescat prius, ut crescat. Dicat Joannes decrescendo ad humilitatem, non se esse dignum, qui solvat corrigiam calceamenti, et intelligat sé participando illuminatum fieri.

VII. Hoc enim Joannes Evangelista dixit de illo : « Non erat ille lumen. » Injuriam forte fecit Joanni, quia ait : « Non erat ille lumen? » cum Apostolis dictum sit a Domino : « Vos estis lumen mundi[2]. » Prætulerunt se Apostoli Joanni? Non faciunt, ne mendacem ipsum Dominum judicent, qui dixit : « In natis mulierum nemo » exurrexit major Joanne Baptista[3]. » Non utique major statura corporis, sed gratia participatæ sapientiæ, gratia participatæ salutis. Quid sibi ergo vult : « Non erat ille » lumen, sed ut testimonium perhiberet de lumine[4]? » Quare hoc dixit? Novi, inquit, quid dicam, testimonium perhibere de lumine. Erat enim lumen verum distinctum a Joanne, ne prorsus non lumen Joannes, sed ut in comparatione hujus luminis dictum intelligatur : « Non erat » ille lumen; » secundum quod dixit, quia « Erat lumen » verum. » Quomodo discernis hoc verum? « Quod illu- » minat, inquit, omnem hominem venientem in hunc » mundum. » Si omnem hominem, ergo et Joannem. Sed ut non videamur nos colligere ex verbis quod non est dictum, quamvis consequenter intelligendum, ipse Joannes dicat : « Nos omnes de plenitudine ejus accepimus. » Erat ergo lumen verum. Joannes lumen illuminatum, Christus lumen illuminans. Nam ut noveris quia lumen erat Joannes : jam perhibeat et illi Dominus testimonium.

[1] Psal. XXIX, 2. — [2] Matth. V, 14. — [3] Id. XI, 11. — [4] Joan. I, 8.

Perhibuit ipse testimonium Domino suo, testimonium veritatis de Domino suo, quod habebat a Domino suo. Acceperat enim a Domino suo, ut diceret de Domino suo : ut autem ille diceret de servo suo, non acceperat a servo suo : et in se Christus de Joanne, et in Joanne Christus de se. Ipsa ergo veritas perhibeat testimonium, audiamus quia lumen est Joannes. Judæis dicitur de Joanne : « Ille erat lucerna » ardens et lucens[1]. » Et utique lucerna lumen est, non sicut dies, sed tamen lumen est. Ergo lucerna accenditur ut luceat, et Joannes illuminatus est ut loqueretur. Si ergo Joannes illuminatus est ut loqueretur, agnoscat se lucerna, ne superbiæ vento extinguatur. Sed forte lumen Discipuli, et lucerna Joannes? Dominus enim de Joanne ait : « Ille erat lucerna ardens, et lucens : » de Discipulis autem : « Vos estis lumen mundi[2]. » Discipulos suos prætulit Joanni? Numquid et fideles illi, quos alloquitur Paulus, præponendi sunt Joanni, quibus ait : « Fuistis » enim aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino[3]? » Lux ergo Apostoli, et lux fideles ex peccatoribus justificati, ex infidelibus fideles facti : tamen lucerna non sunt dicti Discipuli. Attende, forte dicti, et non alio loco, sed ibi : ut ostenderet quemadmodum eos dixerit lumen ; quia non lumen verum, quod illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum ; sequere verba Evangelii : « Vos estis lumen mundi. Non potest civitas abscondi su» pra montem constituta[4]. » Sed de civitate dixit, non de lumine? Sequere adhuc : « Neque accendunt lucernam, » et ponunt eam sub modio. » Tale lumen estis, quale Joannes : lucerna illuminata. Tanquam cujus vox, vel quorum vox præcesserat : « Tu illuminabis lucernam » meam, Domine, Deus meus illumina tenebras meas[5]. »

[1] Joan. v, 35. — [2] Matth. v, 14. — [3] Ephes. v, 8. — [4] Matth. v, 14. — [5] Psal. xvii, 29.

Quas tenebras in Apostolis? « Fuimus et nos aliquando, etc., » quomodo illius reprobi et blasphemi: « Qui prius fui blasphemus et persecutor, et injuriosus. » Ecce tenebræ, accendatur lucerna : « Sed misericordiam » consecutus sum[1]. » Et ut noveris de ipsis dictum : « Neque accendunt lucernam, et ponunt eam sub modio, » sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in » domo sunt : » statim sequitur : « Sic luceat lumen vestrum coram hominibus, ut videant bona opera vestra : » sed in humilitate, quia hominem oportet minui. Quomodo autem Deum crescere? « Et glorificent Patrem vestrum, » qui in cœlis est[2]. » Glorificatur Pater, glorificatur Filius : quia Pater glorificat Filium, et Filius glorificat Patrem. Agnoscat se ergo homo humilem, agnoscat excelsum Deum propter se humiliatum, ut homo, qui humiliatus erat in confessione peccati, exaltetur in adoptione justitiæ. Hæc duo : Dominus et Joannes, humilitas et claritas : Deus humilis in claritate, homo humilis in infirmitate ; Deus humilis propter hominem, homo humilis propter hominem. Deus enim humilis ut prodesset homini, homo humilis ut non obsit sibi.

VIII. Agnoscamus ergo hæc duo et in ipsa differentia passionum. Legimus Joannem passum martyrium pro veritate : numquid pro Christo? Non pro Christo, si non veritas Christus. Non omnino pro ipsius nomine, sed tamen pro ipsa veritate. Neque enim ideo decollatus est Joannes, quia confessus est Christum. Sed monebat temperantiam, monebat justitiam : dicebat : « Non tibi » licet habere uxorem fratris tui[3]. » Lex enim quæ hoc jusserat, de illis jusserat qui morerentur sine liberis, ut acciperent fratres uxores fratrum suorum, et resuscitarent semen fratribus suis. Ubi ista causa non erat, nihil

[1] I Tim. I, 13. — [2] Matth. V, 15, 16. — [3] Marc. VI, 11.

nisi libido erat. Hanc libidinem Joannes arguebat, castus incestum : quia et illud quod figurabat, tale est : « Illum oportet crescere, me autem minui. » Præceptum jam fuerat, ut si quis sine semine moreretur, qui magis propinquus esset, acciperet uxorem ejus, et suscitaret semen fratri suo. Ut quid enim hoc Deus præceperat, nisi ut eo modo significaretur semen suscitandum fratris ad fratris nomen? Hoc enim præceptum erat, ut qui inde nasceretur, nomen haberet defuncti. Defunctus est Christus, acceperunt conjugem ejus Apostoli Ecclesiam. Quos de illa genuerunt, non Paulianos, aut Petrianos, sed Christianos nominaverunt. Loquantur ergo hæc duo ambæ passiones : « Illum oportet crescere, me autem minui. » Ille crevit in ligno, hic est diminutus in ferro. Locutæ sunt et passiones hoc mysterium, loquantur et dies. Nascitur Christus, et augentur; nascitur Joannes, et minuuntur. Minuatur ergo honor hominis, augeatur honor Dei; ut honor hominis inveniatur in honore Dei.

SERMO CCCLXXXI[1].

De Natali apostolorum Petri et Pauli.

Petri et Pauli apostolorum dies, in quo triumphalem coronam, devicto diabolo, meruerunt, quantum fides Romana testatur, hodiernus est. Quibus solemnis festivitas exhibetur, solemnis etiam Sermo reddatur. Laudes audiant a nobis, preces fundant pro nobis. Sicut traditione patrum cognitum memoria retinetur, non uno die passi sunt per cœli spatia decurrente. Natalitio ergo Petri

[1] Alias 6 ex Vignerianis.

passus est Paulus, non quo ex utero matris in numerum fusus est hominum, sed quo ex vinculo carnis in lucem natus est Angelorum, ac per hoc ita singuli dies dati sunt duobus, ut nunc unus celebretur ambobus. Magnum hoc mihi signum videtur esse concordiæ : coapostolo suo novissimus primo, qui ad eumdem diem vocatus advenit, ad eumdem diem coronatus occurrit. Electus est ille ante Domini passionem, iste post ascensionem. Ordine temporis impares, æternitate felicitatis æquales : ille ex piscatore, iste ex persecutore. In illo infirma mundi electa sunt, ut confundantur fortia : in isto abundavit peccatum, ut superabundaret gratia. In utroque magna Dei gratia atque ejus gloria claruit, qui eorum fecit merita, non invenit. Quid enim aliud demonstrare dignatus est, qui ad regnum primo vocare voluit piscatores, postea vocaturus imperatores, nisi ut « Qui gloriatur, in » Domino glorietur[1] ? » Nam utique nobilium, doctorum, potentum non salutem contempsit, quibus ignobiles, imperitos infirmosque præposuit. Sed nisi prius eligeretur vilitas infirmorum, non sanaretur inflatio superborum. Si prius a Christo divites vocarentur, putarent et dicerent non in se electam nisi opulentiam, facundiam, eloquentiæ doctrinam, scientiæ splendorem, nobilitatem, generositatem, tranquillitatem, regalem potestatem ; atque ita temporalibus et sæcularibus felicitatibus tumidi, tanquam ipsi prius Christo conferrent quod essent, ut eis ille videretur reddere, non donare, quod futuri essent gratia Dei, nec intelligerent, nec tenerent. Quanto ergo nunc melius, quanto ordinatius, prius « Erexit de terra » inopem, et de stercore exaltavit pauperem, ut colloca» ret eum cum potentibus populi sui[2], » ut munus intelligentiæ atque doctrinæ non solum ex eo Deo esset, sed

[1] I Cor. I, 31. — [2] Psal. CXII, 7.

etiam ex Deo esse appareret. Cum quanta itaque lætitia et quanta Dei gloria contuemur ab animo piscatoris contemni opes imperatoris? fundi preces imperatoris ad memoriam piscatoris? ut nec ille ex eo quod non habuit jaceret; nec iste ex eo quod habuit, superbiret. Jam vero illud quod Paulum ex persecutore suo prædicatorem suum Christus operatus est, quid valeat ad salutem hominum, ne quisquam magnarum sibi conscius iniquitatum de misericordia Dei debeat desperare, ipse potius Apostolus eloquatur. « Humanus, inquit, sermo et omni acceptione » dignus, quia Christus Jesus venit in hunc mundum » peccatores salvos facere, quorum primus ego sum. Sed » ideo misericordiam consecutus sum, ut in me primo » ostenderet Christus Jesus omnem longanimitatem, ad » informationem eorum, qui credituri sunt illi in vitam » æternam[2]. » Quis enim sub manu omnipotentis medici de salute desperet tanto informatus exemplo, considerans evangelizantem fidem quam aliquando vastabat, non solum evasisse pœnam persecutoris, verum etiam coronam meruisse doctoris, et cujus sanguinem in ejus membris cupiebat sæviendo fundere, pro ejus nomine suum sanguinem credendo fudisse? Habet ergo Roma caput gentium, duo lumina gentium ab illo accensa, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum: unum, in quo Deus abjectam exaltavit humilitatem; alterum, in quo damnandam sanavit iniquitatem. In illo discamus non superbire, in isto non desperare. Quam breviter magna nobis exempla præmissa sunt, quam salubria; quæ semper commemoremus, et in eorum laude lumen verum magnificemus. Nemo ergo se de hujus sæculi celsitudine extollat: Petrus piscator fuit. Nemo iniquitatem propriam cogitando misericordiam Dei defugiat: Paulus

[1] I Tim. I, 15, 16.

persecutor fuit. Ille dicit : « Factus est Dominus refu» gium pauperum[1] : » iste dicit : « Doceam iniquos vias » tuas, et impii ad te convertentur[2]. »

SERMO CCCLXXXII[3].

De sancto Stephano.

I. Jesus filius Nave in eremo pugnabat, et Moyses orabat : non quidem ambo pugnabant, et ambo orabant, sed unus pugnabat, et alius orabat[4]. Merito qui pugnabat, non deficiebat; quia alter orando vincebat. Ita et ego loqui quidem videor, sed aliis orantibus loquor, ut precibus eorum contingat mihi quod Dominus ait : « Aperi » os tuum, et ego adimplebo illud[5]. » Si ille ab uno tantum orante juvabatur, et non superabatur; quanto magis ego, pro quo non unus, sed multi rogant Deum mecum. Loquendo jam non timebit cor meum, quia « Laudem » Domini loquetur os meum[6]. » Dominus noster Jesus Christus, fratres, jubet nobis aliquid, et promittit nobis aliquid. Quod jubet, hic est : quod promittit, alibi est. Quod jubet, finitur, quia temporale est : quod promittit, non finitur, quia æternum est. Quod jubet, opus est : quod promittit, merces est. Hic advertat Vestra Sanctitas, quanta est ejus misericordia erga nos, ut laborem hic posuerit cum fine, mercedem in cœlo sine fine. Et ideo debemus prius hic laborare, et postea in cœlo mercedem sumere, quam hic mercedem vel accipere, et

[1] Psal. IX, 10. — [2] Id. L, 15. — [3] Alias 4 de Sanctis. — [4] Exod. XVII, 9. — [5] Psal. LXXX, 11. — [6] Id. CXLIV, 11.

postea laborare. De quibusdam enim dicit : « Amen dico » vobis, perceperunt mercedem suam[1]. » Sed forte avidus es ad mercedem, et piger ad laborem. Qua fronte postulas quod promisit Deus, si non facis quod jussit Deus? Prius audi monitiones, et sic exige repromissiones. Prius, inquam, audi jubentem, et tunc exige pollicentem. Jubet enim nobis, et dicit : « Diligite inimicos vestros, benefacite his qui vos oderunt; et orate pro » persequentibus et calumniantibus vos. » Audisti opus, expecta mercedem : « Ut sitis, inquit, filii Patris vestri, » qui in cœlis est, qui solem suum oriri facit super bo- » nos et malos, et pluit super justos et injustos[2]. »

II. Attende ipsum Dominum qui hoc jussit, quid fecerit. Nonne post tanta quæ in eum commiserunt impii Judæi, qui retribuebant ei mala pro bonis, pendens in cruce ait : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid fa- » ciunt[3]? » Oravit in homine, qui exaudivit cum Patre. Nam et modo orat pro nobis[4], orat in nobis, et oratur a nobis. Ut sacerdos noster orat pro nobis, ut caput nostrum orat in nobis, ut Deus noster oratur a nobis. Quando ergo in cruce pendens orabat, videbat et prævidebat omnes inimicos; sed multos ex illis futuros amicos prævidebat, et ideo omnibus veniam postulabat. Illi sæviebant, et ille orabat. Illi dicebant Pilato, « Crucifige : » ille clamabat : « Pater, ignosce. » In asperis clavis pendebat : sed lenitatem non amittebat. Illis jam petebat veniam, a quibus tantam accipiebat injuriam. Illi sæviebant, illi circumlatrabant, illi insultando caput agitabant, quod sanum non habebant; quia caput quod est Christus, non habebant, et quasi non uno summo medico in medio constituto phrenetici circumquaque sævie-

[1] Matth. VI, 7. — [2] Id. V, 44, 45. — [3] Luc. XXIII, 34. — [4] Vide enarrat. in Psal. LXXXV, n. 1.

bant : pendebat ille, et sanabat. « Pater, inquit, ignosce » illis. » Attendite, fratres. Magna pietas. Pendebat, et tamen petebat. Et non descendebat, quia de sanguine suo medicamentum phreneticis faciebat. Denique, post resurrectionem sanavit, quos pendens insanissimos toleravit : et sanguinem quem fuderunt sævientes, biberunt credentes; et facti sunt sequentes, qui erant persequentes [1]. Ecce quare venit Christus, non perdere quod invenerat, sed quærere et salvare quod perierat [2]; ut diligendo sævientes inimicos, faceret credentes amicos.

III. Sed ne multum a te longe dicas imitari Dominum tuum, qui pro te passus est, relinquens tibi exemplum ut sequaris vestigia ejus [3], attende Stephanum conservum tuum. Homo erat, sicut et tu : de massa peccati creatus, sicut et tu : eo pretio redemptus, quo et tu. Diaconus erat, Evangelia legebat, quæ legis vel audis et tu. Ibi invenit scriptum, « Diligite inimicos vestros [4]. » Didicit legendo, perfecit implendo [5]. Qui cum a Judæis saxorum grandine cæderetur, non solum non comminabatur, sed insuper lapidatoribus suis veniam precabatur. Positis enim genibus orabat, dicens : « Domine, ne statuas illis » hoc peccatum [6]. » Illi lapidabant, et ille orabat. Illi cum furore persequebantur, ille pacatus Christum sequebatur. Illi malitia cæcabantur, ille aperto cœlo viso Dei Filio sapientia illustrabatur. Illi lapides mittebant, ille orationes præmittebat : tanquam dicens : Domine, si istos modo occideris inimicos, quos postea facies amicos.

IV. Denique, fratres, ut noveritis quantum valuerit oratio sancti martyris Stephani, recurrite nobiscum ad illum adolescentem nomine Saulum : qui, cum sanctus

[1] Act. I. — [2] Luc. xix, 10. — [3] I Petr. II, 21 — [4] Matth. v, 44. — [5] Cod. Cass. II, fol. 214. Didicit legendo, perfecit diligendo, quia cum, etc. — [6] Act. VII, 59.

Stephanus lapidaretur, omnium vestimenta servabat, et tanquam manibus omnium lapidabat. Et postea, sicut nostis, accepit epistolas a principibus sacerdotum, ut quoscumque invenisset Christianos viros ac mulieres, vinctos adduceret in Jerusalem, torquendos et puniendos. Hic cum iret in via, subito circumfulsit eum lumen de cœlo, et cecidit in terram, et audivit vocem de cœlo dicentem sibi : « Saule, Saule, quid me persequeris? » Et ille : « Tu quis es, Domine? » Et Dominus ad illum : « Ego sum, inquit, Jesus Nazarenus, quem tu persequeris. Durum est tibi contra stimulum calcitrare[1] : » quia non stimulum, sed pedes quibus calcitras, vulnerabis. Quid mihi et tibi? « Quare me persequeris? » Quare te erigis contra me malo tuo, et te non potius humilias bono tuo? Sed contra tanta mala quæ committis in me, olim quidem debui perdere te, sed Stephanus servus meus oravit pro te. Elisus est sæviens, erectus est credens : elisus est lupus, erectus est agnus : elisus est persecutor, erectus est prædicator. Dicam planius, dicam apertius : elisus est filius perditionis, erectus est vas electionis : elisus est Saulus, erectus est Paulus. Nam si Martyr Stephanus non sic orasset, Ecclesia Paulum hodie non haberet. Sed ideo de terra erectus est Paulus, quia in terra inclinatus exauditus est Stephanus.

V. Ecce quare Dominus dicit : « Diligite inimicos vestros : » quia diligendo inimicum, facis amicum. Sed contra tanta et talia hæc, tu quis es qui non diligis? Figis genu, collidis frontem in terram, et dicis : O, si moriatur inimicus meus! Deus, si quid a te promerui, occide inimicum meum. Et utique tu qui oras ut homo moriatur, malus oras contra malum, et facti estis duo mali : ille male agendo, tu male orando. Tu malus orando

[1] Act. IX, 4, 5.

incipis esse quando dicis : Deus, occide malum. Respondet tibi ipse : Quem vestrum? Te malum, an tuum inimicum? Advertat Sanctitas Vestra. Judex homo per se ipsum reum non occidit, sed jubet, et spiculator occidit. Judex dicit : Occide ; et tortor occidit. Et tu quando dicis : Occide inimicum meum, te facis judicem, et Deum quæris esse tortorem. Respondet tibi Deus : Non ero prorsus, non ero peccatoris tortor, sed liberator : quia « Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur, et vivat[1]. » Nam si voluntatem tuam haberem, te prius occiderem, antequam invitatus venires. Nonne me blasphemasti? Nonne me in tuis malis operibus irritasti? Nonne nomen meum de terra delere voluisti? Nonne me in præceptis vel in servis meis contempsisti? Si tunc te occidissem inimicum, quem modo facerem amicum? Quid ergo male orando doces me, quod non feci in te? Imo ego, dicit tibi Deus, doceam te ut imiteris me. In cruce pendens dixi : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. » Docui hoc milites meos, docui hoc Martyres meos. Prius esto et tu martyr meus, tyro meus, adversus diabolum : aliter invicte nullo modo pugnabis, nisi pro tuis inimicis oraveris. Quod nobis præstare dignetur, etc.

[1] Ezech. XXXIII, 11.

SERMO CCCLXXXIII[1].

In die anniversaria ordinationis episcopalis.

1. Die quidem omni, et omni hora, curaque omnino continua, dilectissimi, cogitare debet episcopus, quantæ dispensationis sarcinam gerat, qualem de illa rationem Domino suo reddat. Verumtamen cum dies anniversarius nostræ ordinationis exoritur, tunc maxime onus hujus officii tanquam tunc primum imponatur, attenditur. Interest autem quod eo die, quo id prius suscepimus, tantum quemadmodum gerendum esset cogitavimus : at vero consequentibus diebus, præcipueque illo, quo ejus solemnitas agitur, non solum futura ejus, quemadmodum deinceps geri debeant, cauta prævisione consulimus, verum etiam præterita, quemadmodum gesta sint, sollicita recordatione recolimus : ut nosmetipsos in benefactis imitemur, et si qua culpanda transierunt, ne repetantur curemus, ut ignoscantur oremus; et accusationem diaboli, ubi possumus, recte agendi sedulitate fugiamus; ubi autem non possumus, confitendi pietate vincamus. Sicut enim futura peccata, negligendo justitiam, committuntur : ita præterita, injustitiam defendendo, firmantur. Sicut ergo ne fiant prospicit charitas, ita facta delet humilitas : ut quæ jam non possunt recte agendo non admitti, possint saltem non superbiendo dimitti. Didicimus quippe dicere Patri nostro, qui est in cœlis : « Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus

[1] Alias 24, inter homilias 50.

» debitoribus nostris[1]. » Quod ut veraciter dicere possimus, etiam inimicos nostros oportet utique diligamus : quos tamen habere, nisi cogente justitia, non debemus. Nam si homines nobis pro nostris malis meritis inimici sunt, non curandum est ut eis debita dimittamus, sed timendum potius ne reddamus. Quoniam si nos merito nostræ iniquitatis oderunt, nos eorum, non ipsi nostri sunt debitores.

II. Die ergo isto solemni episcopatus mei, prius paucis alloquar debitores meos, qui mihi nescientes apud Deum suffragantur, dum faciunt debita quæ dimittam, ut et mea mihi debita dimitti promerear. Vobis itaque dico sive præsentibus, sive absentibus, quibus inimicus efficior verum prædicans, quibus consulendo videor onerosus, quorum requirens utilitatem cogor offendere voluntatem : « Nolite esse sicut equus et mulus, non habentes intellectum[2]. » Nam et hæc jumenta eos maxime calce morsuque appetunt, a quibus curantur, ut curentur eorum vulnera contrectantur. Non parcis, non parco : adversaris, adversor : resistis, resisto. Lucta nos comparat, sed causa separat. Tu inimicus es medico, ego morbo : tu diligentiæ meæ, ego pestilentiæ tuæ. « Retribuebant, inquit, mihi mala pro bonis, ego autem » orabam[3]. » Quid orabat, nisi : « Pater, ignosce illis, » quia nesciunt quid faciunt[4]? Cum vobis, inquit, detraxerint, et dixerint omne malum adversum vos propter justitiam, gaudete et exultate, quoniam merces vestra » multa est in cœlis[5]. » Vos tamen corrigite perversitatem vestram, agnoscite charitatem nostram; reddite dilectionem dilectioni : nolumus majorem cum vestra perditione

[1] Matth. vi, 12. — [2] Psal. xxxi, 9. — [3] Id. xxxiv, 12. — [4] Luc. xxiii, 34. — [5] Matth. v, 11, 12.

mercedem. Hæc debitoribus meis, quibus dimitto, ut dimittatur mihi, nunc pauca suffecerint.

III. Deinceps alloquendi sunt paululum etiam illi quibus debitor sum. Nam sicut ait Apostolus : « Græcis » et barbaris, sapientibus et insipientibus debitor sum[1]. » Nam talis debitor etiam ego pro mearum virium exiguitate dispensationisque portiuncula, non quibusdam, sed omnibus sum. Verum nunc de his debitis loquor, quæ mihi dimitti, non a me exigi cupio. Neque enim sic tumore vanæ mentis extollor, ut audeam dicere, ex quo hujus muneris sarcinam porto, nullum hominem a me perperam læsum. Hoc cuilibet homini tam multis et tam molestis actibus occupato atque distento, ne dicam impossibile; certe difficile est : quanto magis mihi, qui novi infirmitatem meam, quam cum meis et pro me vestris orationibus diebus ac noctibus offero sanandam Domino Deo nostro. Diversarum ergo curarum æstibus ac difficultatibus conturbatus, si quem forte non ut poscebat audivi, si quem tristius quam opus erat aspexi, si in quem verbum durius quam oportebat emisi, si quem corde contribulatum et opis indigum responsione incongrua conturbavi, si quem pauperem mihi forte in aliud intento importunius instantem vel prætermisi, vel distuli, vel etiam nutu aspero contristavi; si cui de me falsi aliquid tanquam homini de homine suspicanti justo acerbius indignatus sum, si quis in sua conscientia non agnovit quod de illo humanitus suspicatus sum, vos quibus pro his atque hujusmodi offensis esse me fateor debitorem, simul me vestrum credite dilectorem. Nam pullos, quos fovet, sæpe in angustiis, sed non toto pedis pondere calcat et mater, nec ideo desinit esse mater. Dimittite, ut dimittatur vobis. Dimittite amanti vos debita difficul-

[1] Rom. 1, 14.

tatis, qui nec contra inimicos debita tenere debetis crudelitatis. Ad summam, omnes obsecro, commendate vos Domino curam pro vobis meam : hinc enim juste expeto pro me vestram ; ut quidquid mearum est in præteritum offensionum propitius ignoscat, non severus agnoscat. Quod mihi deinceps temporis sub hac sarcina erit, iter agentem regat, et suis oculis placentem vobisque utilem faciat; ut non horrorem ac pœnam meam, sed gaudium et coronam meam vos ejus conspectus inveniat.

SERMO CCCXXXIV[1].

De Trinitate, sive de Scripturis veteribus et novis contra Arianos.

I. Sancta et divina eloquia, fratres, jugiter, imo quotidie nobis salubriter recitantur, ut animæ nostræ pascantur : in futuro autem sæculo æternis epulis saginentur : dicente Propheta : « Satiabor dum manifestabi» tur gloria tua[2]. » Qualis sit autem hæc gloria futura, et quibus divitiis floreat, quantoque splendore præfulgeat, laudare possumus, explicare non possumus. Quare? Quia legimus : « Nec oculus vidit, nec auris audivit, » nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus di» ligentibus se[3]. » Si igitur tanta et talia sunt bona æterna cœlestia, quæ Dominus omnipotens præparavit sanctis suis catholicis et fidelibus populis ; quid est ipse Deus, qui talia et tanta præparavit? Quid est, inquam, omnipotens Deus? quid, nisi inæstimabilis, ineffabilis, in-

[1] Alias I, de verbis Apostoli. — [2] Psal. XVI, 15. — [3] I Cor. II, 9

comprehensibilis, ultra omnia, extra omnia, præter omnia? Omnem enim creaturam suam excedit, omnem facturam præterit, universa præcellit. Si enim quæras magnitudinem, major est; si pulchritudinem, pulchrior; si dulcedinem, dulcior; si splendorem, fulgidior; si justitiam; justior; si fortitudinem, fortior; si pietatem, clementior. Nulla enim ratio patitur, ut vel factura factori suo æquetur, vel opus artifici comparetur: sicut legitur in Propheta: « Qui fecit fortia, fortior est; et » qui fecit pulchra, pulchrior illis est[1]. »

II. Sic autem hujus unicæ Deitatis præcelsa insignia prædicamus, ut tamen non sicut Judæi, sed sicut Christiani, Trinitatis divinæ mysteria pariter fateamur. Sicut enim omnipotens et ineffabilis Pater est, ita omnipotens et incomprehensibilis Filius: ita etiam Spiritus sanctus in Patre et Filio indiscrete connexus, ineffabilis atque immensus est. Pater enim et Filius et Spiritus sanctus, unus omnipotens Deus, unus in trinitate, unus in potestate, unitas, trinitas, sempiterna majestas, unum potens per omnia, et trinitas in unitate, et unitas in trinitate consistit: sed nec trinitas dividitur, nec unitas separatur. Hac igitur catholica fide armati atque instructi, charissimi, nefandos Arianos hæreticos, qui se hoc tempore impie jactitant, et multos Christianos nostros seducendo corrumpunt atque decipiunt, breviter percontemur, quomodo orant Dominum, qui sentiunt contra Dominum? Respondent nobis dicentes: Oramus Dominum utique in Trinitate, sed ut legimus, Patrem majorem, Filium minorem, Spiritum sanctum inferiorem, quia ipse Christus dicit: « Pater major est me[2]. » His respondemus: Sic, inquam, oratis et colitis Deum? Sic plane, sic legimus, sic colimus, sic oramus. Ad hos dicimus:

[1] Sap. XIII, 3. — [2] Joan. XIV, 28.

Si ergo ita Deum colitis et oratis, hoc non est Deum magnum unum colere et rogare, sed tres deos facere : et ubi est quod in lege divina legitur : « Audi, Israël; Do-» minus Deus tuus, Deus unus est[1]? » Et iterum alibi ait : « Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli ser-» vies[2]. » Si enim aliud est Pater, aliud Filius, aliud Spiritus sanctus; jam non est una trinitas, sed divisa potestas. Quomodo autem discrepans potestas stare potest, cum juxta quod in Evangelio legimus : « Domus in » semetipsa divisa vel regnum, stare non potest[3]? » Quomodo autem Divinitas a semetipsa discernitur, cum lucis splendor aut solis calor nullatenus separetur? Ecce enim sicut videmus, in sole tria sunt, et separari omnino non possunt. Quæ autem tria sunt videamus : cursus, splendor, et calor. Videmus enim solem in cœlo currentem, fulgentem, calentem. Divide ergo, si potes, Ariane, solem, et tum demum divide Trinitatem. Sed fortassis de sole discernendo difficilis est ratio, quia in cœlo est, et a nobis longe positus est. Ecce aliud proponimus elementum quod minus est, et in terra nobiscum est : ignem dico, qui in manibus nostris habetur, et tamen non dividitur. Et ignis enim tria habet, et dividi non potest : hoc est, motum, lucem et fervorem. Si igitur, nefande hæretice, dividere non potes creatum solem et ignem, quomodo potes dividere Deum omnium creatorem?

III. Audi autem et disce hanc magnam et unicam Trinitatem ab exordio generis humani fuisse ostensam. Audi in Lege et Prophetis, in Psalmis et in Evangelio, audi in Apostolo procul dubio declaratam. Audi, inquam, in Genesi : « Fecit Deus hominem ad imaginem Dei[4]. » Ut simul ostenderet inseparabilem Trinitatem, ait in eo

[1] Deut. VI, 4. — [2] Matth. IV, 10, et Deut. VI, 13. — [3] Matth. XII, 25. — [4] Gen. I, 27.

libro : « Et Spiritus Dei ferebatur super aquas[1]. » Audi Prophetam dicentem ex persona Christi : « Spiritus Do- » mini super me, propter quod unxit me, evangelizare » pauperibus misit me[2]. » Audi in Psalmis : « Verbo Do- » mini cœli firmati sunt, et spiritu oris ejus omnis virtus » eorum[3]. » Et iterum : « Redde mihi lætitiam salutaris » tui, et spiritu principali confirma me[4]. » Audi hoc idem in Evangelio confirmatum : Dominus Christus Apostolis dicit : « Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra : » euntes baptizate omnes gentes in nomine Patris, et Filii, » et Spiritus sancti[5]. » Audi Apostolum : « O altitudo di- » vitiarum sapientiæ et scientiæ Dei, quam inscrutabilia » sunt judicia ejus, et investigabiles viæ ejus! Quis enim » cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus » fuit? Aut quis prior dedit illi, et reddetur ei? Quoniam » ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia : ipsi glo- » ria in sæcula sæculorum[6]. » Si igitur tam veteribus quam novis Scripturis satis aperteque probatum est divinam unitatem esse Trinitatem inseparabilem, spretis penitus hæreticis secundum Apostolum dicentem : « Hæ- » reticum post unam correptionem devita[7] : » jam fideles nostros populos de ipsa fide catholica confirmemus. Nullæ quippe sunt majores divitiæ, nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quam est fides catholica, quæ peccatores homines salvat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles justificat, pœnitentes reparat, justos augmentat, martyres coronat, virgines, viduas et conjugales casto pudore conservat, clericos ordinat, sacerdotes consecrat, regnis cœlestibus præparat, in æterna hæreditate cum Angelis sanctis communicat. Sicut ipse Dominus promittendo

[1] Gen. I, 2. — [2] Isaï. LXI, 1. — [3] Psal. XXXI, 6. — [4] Id. L, 14. — [5] Matth. XXVIII, 18, 19. — [6] Rom. XI, 33-36. — [7] Tit. III, 10.

confirmat : « In resurrectione neque nubunt, neque uxo» res ducunt, sed erunt æquales Angelis Dei[1], » per Chrstum Dominum nostrum.

SERMO CCCLXXXV[2].

De amore hominis in hominem.

I. Non solum in Novo, sed etiam in Veteri Testamento admonemur, fratres dilectissimi, qualiter perfectam charitatem tenere debeamus. Sic enim ipse Dominus in Evangelio dixit : « Diliges proximum tanquam te ipsum[3]. » Tractemus ergo aliquantum de amore hominis in hominem : quia sunt amores hominum perversi. Ipse perverse amat alterum, qui et se perverse amat : qui autem recte se amat, et alterum recte amat. Verbi gratia, sunt amores flagitiosi, detestabiles : amores adulterorum, amores corruptorum, immundi amores. Malos amores detestantur omnes leges humanæ, et leges divinæ. Remove ergo istos illicitos, quæramus licitos.

II. Incipit licitus amor a conjugio, sed adhuc carnalis est. Videtis quia communis est cum pecoribus : et passeres illi qui personant, habent conjugia, et nidos faciunt, simul ova confovent, simul pullos nutriunt. Licitus quidem amor iste in hominibus; sed videtis quia carnalis est. Secundus amor filiorum est, sed adhuc ipse carnalis est. Non enim est laudandus qui amat filios, sed detestandus qui non amat. Pro magno enim laudaturus sum in homine, quod video in tigride? Serpentes

[1] Matth. XXII, 30. — [2] Alias 38 inter 50 homilias. — [3] Matth. XXII, 39.

amant filios suos, leones et lupi amant filios suos. Noli ergo magnum putare, quod amas filios tuos. Adhuc in hoc amore serpentibus compararis. Si non amaveris, a serpentibus vinceris. Honestos amores jam dico : illos enim flagitiosos exclusi. Alius amor qui est propinquorum, jam iste videtur proprius hominum, si non sit consuetudinis. Nam major est amor qui extenditur ultra propinquos, quam qui tenetur inter propinquos. Qui amat propinquos suos, adhuc sanguinem suum amat. Amet alios qui non sunt propinqui, suscipiat peregrinum : jam multum dilatatus est amor iste. Tantum autem crescit, ut a conjuge ad filios, a filiis ad propinquos, a propinquis ad extraneos, ab extraneis ad inimicos perveniat. Sed ut perveniat illuc, multos habet gradus.

III. De amicitia ergo videte quid dicam. Sunt amici, excepta amicitia quæ nec amicitia dicenda est, quam facit mala conscientia. Sunt enim homines qui pariter mala committunt, et ideo videntur sibi conjuncti, quia conscientia mala ligati sunt : excepta ergo ista nefaria amicitia, est quædam amicitia adhuc carnalis per consuetudinem cohabitandi, colloquendi, simul conversandi, ut contristetur homo, quando deseritur ab amico, cum quo solet colloquii, et habere conjunctiones. Conveniunt duo homines, ambulant secum triduo, et jam nolunt a se recedere. Et ista quædam amicitiæ dulcedo est : honesta quidem ; sed adhuc discutiamus illam, quia gradus amoris hujus quærimus ; et videamus quo usque pervenerimus, usque ad amicitiam talem qualem dixi. Est ergo ista amicitia consuetudinis, non rationis. Habent illam et pecora. Duo equi manducent simul, desiderant se : si alia die præcedat unus, festinat alter, desiderans quasi amicum suum : vix regitur a sessore ; et tandiu impetu suo provocat, quo usque perveniat. Cum pervenerit ad eum qui

præcessit, sedatur : pondus illud ferebat, pondere amoris urgebatur ; venit tanquam ad locum suum, et conquievit. Adhuc et ista amicitia consuetudinis est in pecoribus : surgamus adhuc et ab ista. Est alia superior amicitia, non consuetudinis, sed rationis, qua diligimus hominem propter fidem et mutuam benevolentiam in ista vita mortali. Hac superius quidquid jam invenerimus, divinum est. Incipiat homo amare Deum, et non amabit in homine nisi Deum.

IV. Videat enim Charitas Vestra primum amicitiæ amor qualiter debeat esse gratuitus. Non enim propterea debes habere amicum, vel amare, ut aliquid tibi præstet. Si propterea illum amas, ut præstet tibi vel pecuniam, vel aliquod commodum temporale ; non illum amas, sed illud quod præstat. Amicus gratis amandus est, propter sese, non propter aliud. Si hominem te hortatur amicitiæ regula, ut gratis diligas ; quam gratis amandus est Deus, qui jubet ut hominem diligas? Nihil delectabilius Deo. Nam in homine sunt quæ offendant ; per amicitiam tamen cogis te, ut etiam illa quæ offendunt in homine toleres propter amicitiam : si ergo non debes propter quædam toleranda dissolvere hominis amicitiam ; Dei amicitia quibus rebus debet cogi, ut dissolvatur a te? Nihil invenis delectabilius Deo. Deus non est unde te offendat, si tu eum non offendas, nihil illo pulchrius, nihil illo dulcius. Sed dicturus es mihi : Non illum video, quomodo sum amaturus quem non video? Ecce quomodo discis amare quem non vides : modo ostendo unde coneris videre, quod istis oculis non potes videre. Ecce amas amicum, quid in illo amas? Gratis eum amas. Sed forte amicus iste tuus, ut alia omittam, senex homo est : fieri enim potest, ut habeas amicum senem. Quid amas in

sene[1]? incurvum corpus, album caput, rugas in fronte, contractam maxillam? Si corpus quod vides, nihil deformius præ senectute : et tamen aliquid amas, et corpus quod vides non amas, quia deforme est. Unde vides quod amas? Si enim quæram a te, Quare amas? Responsurus es mihi : Homo est fidelis. Ergo fidem amas. Si fidem amas; quibus oculis videtur fides, ipsis oculis videtur Deus. Incipe ergo amare Deum, et amabis hominem propter Deum.

V. Audite magnum testimonium. Diabolus certe accusator sanctorum est : et quia non apud talem judicem cogit quem fallat, non potest in nos crimina falsa dicere. Novit apud quem dicat. Quia ergo falsa contra nos non potest dicere, quærit vera quæ dicat. Ideo tentat ut habeat quod dicat. Hic ergo adversarius noster, qui nobis invidet regnum cœlorum, qui non vult ut ibi simus, unde ipse dejectus est : « Numquid, inquit, Job gratis colit » Deum[2]? » Adhuc ad hoc provocamur ab adversario, ut gratis Deum colamus, quando ille quærens quod objiciat, pro magno se putavit invenisse quia dixit : « Num» quid gratis Job colit Deum? » Non quia viderat cor ipsius, sed quia videbat divitias ejus. Cavere debemus, ne ad præmium diligamus Deum? Quid enim? Propter præmium dilecturus es Deum? Quale præmium est quod tibi daturus est Deus? Quidquid tibi aliud dederit, minus est quam ipse. Colis non gratis, ut aliquid ab ipso accipias. Gratis cole, et ipsum accipies. Se enim servat tibi Deus, quo fruaris. Et si amas quæ fecit, qualis est ille qui fecit? Si pulcher est mundus, qualis est artifex mundi? Evelle ergo cor tuum ab amore creaturæ, ut

[1] Vide enarr. 2. Psal. XXXII, Ser. I, n. 6, et Psal. VI, n. 8. — [2] Job. I, 9.

inhæreas Creatori, et dicas quod in Psalmo scriptum est : « Mihi autem adhærere Deo, bonum est[1]. »

VI. Si autem deseris eum qui te fecit, et amas illa quæ fecit, deserto illo qui te fecit, adulter es. Sic clamat Epistola Jacobi, adulteros appellans : « Adulteri. » Et unde alduteri? Quæris unde? « Nescitis, inquit, quia » amicitia hujus mundi inimica est Dei? Quicumque ergo voluerit amicus esse sæculi hujus, inimicus Dei constituitur[2]. » Expressit quid dixit : « Adulteri. » Anima, deserto Creatore, amans creaturam adultera est. Illius enim amore nihil castius, nihil delectabilius. Illo deserto, hoc amplectendo, efficeris immunda. O anima, ut illius amplexibus digna sis, dimitte ista, et illi inhære gratis. Nam inde dixit Psalmus : « Mihi autem adhærere Deo, » bonum est[3]. » Versu priore sic dixit : « Perdidisti om- » nes qui fornicantur abs te[4]. » Et quasi ostenderet quæ sit fornicatio, subjecit : « Mihi autem adhærere Deo, bo- » num est. » Nihil aliud volo, sed ipsum. Adhærere illi, hoc est bonum meum, hoc gratuitum bonum meum. Ideo et gratia dicitur, quia gratis constat. Cum ergo cœperis Deum amare gratis, securitas est : quia et amicum gratis amas, et ad hoc eum amas, ut tecum amet Deum. Attendite enim ipsam amicitiam vulgarem, unde cœpimus, per quam gradus fecimus; attendite illam. Amat maritus uxorem, et uxor maritum : sine dubio et ille illam, et illa illum salvum vult. Vult illum habere incolumem, vult illum habere felicem. Ad hoc amat, quia ipsa vult incolumis esse et felix : quod sibi vult, hoc illi vult. Amat filios : quisnam vult, nisi salvos habere filios suos? Amat amicum : quis nisi incolumem habere vult? Adeo ut, si forte contingat illi aliquid, contremiscat, contristetur, conturbetur, currat, accedat : cum accesserit, plan-

[1] Psal. LXXII, 28. — [2] Jacob. IV, 4. — [3] Psal. LXXII, 28. — [4] Ibid. 27.

git. Quid ergo vult? Salvum habere. Si ergo omnis qui amat, salvum vult habere quod amat; si intelligat quæ sit vera salus, incipit illam amare in se, et ipsam cogitur veram amare et in amico.

VII. Si oculis carneis quæris Deum, vide tres pueros de igne liberatos. Si fide quæris Deum, vide Machabæos in igne coronatos. Salus ergo illa amanda est, ista utenda. Hæc enim ad usum necessaria est : nam transitura est. Non enim vera salus est, fratres, quam dicunt medici[1]. Ægrotamus quodam modo : nam ægritudo perpetua est ista fragilitate carnis. Putatis enim tunc hominem ægrotare, quando febricitat; et sanum esse, quando esurit? Sanus est, dicitur. Vis videre quantum malum est esurire? Dimitte illum sine medicamento septem diebus, occiditur. Sed quia ponis quotidie medicamentum, vivit. Medicamentum autem famis, cibus est; medicamentum sitis, potus est; medicamentum lassitudinis, somnus est; medicamentum sessionis, deambulatio est; medicamentum deambulationis, sessio est; medicamentum fatigationis, dormitio est; medicamentum dormitionis, vigilatio est. Et vide quam imbecille sit corpus humanum : hoc ipsum adjutorium, quod dixi, qui assumit, si in eo perseveraverit, deficit. Esuriendo cibi quærebas adjutorium : ecce adest adjutorium cibi; manducas, reficeris; si plus feceris, plus deficis, adjutorium sitis quærebas potum : multum bibendo offocaris, qui sitiendo urgebaris. Lassasti ambulando, sedere vis : sede perpetuo, vide si non lassabis. Quidquid ergo assumpserit, ut aliud pellat, in eo ipso si perseveraverit, deficit.

VIII. Qualis est ergo ista salus, fratres, transitura, fragilis, peritura, vana? Vere quomodo dictum est : « Quæ enim est vita vestra? Vapor est, ad modicum pa-

1 Vide enarr. Psal. CXXII, n. 11 et 12.

» rens[1]. Qui ergo in vita ista amat animam suam, per» det eam. Qui autem in hoc sæculo odio habuerit ani» mam suam, in vitam æternam custodit eam[2]. » Quæ est vita æterna? Vera salus. Et si amicum tuum videris, quem amabas in hoc sæculo ut salvus esset, quia tu jam talem salutem desideras quæ æterna est, ad ipsam salutem diligis amicum tuum; et totum quidquid vis amico tuo præstare, ad hoc vis præstare, ut illam tecum teneat salutem. Amas enim justitiam, vis illum esse justum : amas sub Deo esse, vis et illum esse sub Deo : amas vitam æternam, illic eum vis tecum regnare in æternum. Inimicum tuum vides illum persequi te, iniquitas est quæ te persequitur. In illo irasci debes misericordia, febrit in anima. Quomodo ergo amicus hujus sæculi secundum sæculum amans animam suam, febrem vult expellere de amico suo, quem similiter amat ut se, propter præsentem salutem : sic tu quemcumque diligis, propter vitam æternam dilige; cum inveneris iram, indignationem, odium, iniquitatem, sic coneris expellere morbum animi, quomodo amicus sæculi morbum corporis : ad hoc enim amas, ut facias quod et tu es : et erit in te perfecta charitas. Hoc si inveneris, ad hoc ama conjugem, ad hoc ama filium, ad hoc ama propinquum, vicinum, ignotum, inimicum, et erit in te perfecta charitas. Quæ si fuerit in te, vincis mundum, et pellitur foras princeps mundi. Audistis enim quod ait Dominus : « Princeps hujus » mundi missus est foras[3] : » quia ipse passurus erat, et per passionem suam facturus in hominibus dilectionem. « Majorem hac dilectionem nemo habet, quam ut ani» mam suam ponat pro amicis suis[4]. » Ut ergo amaretur, prior amavit : ut in nomine ejus nemo mori timeret, prior pro omnibus mortuus est. Ad hoc ergo ut ædifica-

[1] Jacob. IV, 15. — [2] Joan. XII, 25. — [3] Ibid. 31. — [4] Id. XV, 13.

ret in cordibus hominum charitatem, misit diabolum foras. Quo foras? De cordibus hominum. Cupiditas intro illum mittit, charitas foras eum mittit.

IX. Nos vero, fratres, supra scriptos charitatis gradus cum grandi diligentia cogitantes, non reddamus Domino pro bonis mala. Et quia ille veniens alligavit fortem, id est, diabolum, et nos omnes qui vasa ejus fuimus de potestate illius abstulit, per gratiam ipsius evacuati omnibus malis, studeamus repleri abundantibus bonis, timentes illud quod ipse Dominus dixit : « Cum immundus » spiritus exierit ab homine, ambulat per loca arida, » quærens requiem, et non invenit; post hæc reversus » inveniens domum, unde exiit, vacuam, adduxit secum » septem spiritus nequiores se : et facta sunt hominis il» lius posteriora pejora prioribus[1]. » Ne ergo et nos tale aliquid patiamur, quantum possumus elaboremus, in locis vitiorum virtutes inducere, ut possimus ad Dei misericordiam pervenire.

SERMO CCCLXXXVI[2].

De dilectione inimicorum.

I. Intendite, fratres mei, ad charitatem, quam sic laudat Scriptura divina, ut nihil ei coæquet. Cum nos moneat Deus, ut nos invicem diligamus, numquid hoc tantum monet, ut diligas diligentem te? Hæc est mutua dilectio, hoc non sufficit Deo : pervenire enim voluit usque ad inimicos diligendos, dicens : « Diligite inimicos

[1] Luc. XI, 24-26. — [2] Alias de Tempore 170.

» vestros, bene facite eis qui oderunt vos, et orate pro » eis qui vos persequuntur, ut sitis filii Patris vestri qui » in cœlis est, qui solem suum oriri facit super bonos et » malos, qui pluit super justos et injustos[1]. » Quid dicis, diligis inimicum tuum? Respondebis forte : Per infirmitatem non possum. Sed profice, et age ut possis : maxime quia oraturus es judicem, quem fallere nemo potest, qui acturus est causam tuam. Interpella ergo hunc judicem, ubi nullus tabellarius conturbat, nullus officialis removet, nullus emitur advocatus qui possit pro te preces effundere, aut verba dicere quæ non didicisti : sed ipse Filius Dei unicus æqualis Patri sedens ad dexteram Patris, illius assessor, tuus judex, docuit te pauca verba, quæ quivis idiota potest tenere et dicere, et in eis constituit tibi causam tuam ; docuit te jus cœleste[2], quomodo preceris. Sed forsitan respondebis : Per quem peto, per me, an per alium? Qui te docuit orare, ipse pro te allegat precem, quia tu reus eras. Gaude, quia ille erit tunc judex tuus, qui modo advocatus tuus est. Ideo ergo quia oraturus es, acturus es causam tuam paucis verbis venturus ad illa verba : « Dimitte nobis debita nostra, sicut et » nos dimittimus debitoribus nostris[3]. » Dicit enim tibi Deus : Quid mihi das, ut ego dimittam debita tua? Quale munus offers, quale sacrificium conscientiæ tuæ imponis altaribus meis? Continuo docuit te quid petas et quid offeras. Petis, « Dimitte nobis debita nostra : » et tu » offers, quid? « Sicut et nos dimittimus debitoribus » nostris. » Debitor es ei qui falli non potest : habes et tu debitorem. Dicit tibi Deus, tu debitor meus es, ille debitor tuus : hoc facio ego tibi debitori meo, quod tu feceris debitori tuo. Inde offers mihi munus, unde peperceris debitori tuo. Rogas me pro misericordia, tu noli

[1] Matth. v, 44, 45. — [2] *Forte* jurisperitus cœlestis. — [3] Matth. vi, 12.

esse piger in misericordia. Attende quod Scriptura dicit: « Misericordiam volo magis quam sacrificium [1]. » Noli offerre sacrificium sine misericordia: quia non remittuntur tibi peccata tua, nisi offeras cum misericordia. Sed forte dicis: Non habeo peccata. Quantumvis cautus sis, frater, tamen in carne vivens in sæculo agis inter pressuras et angustias, et inter innumerabilia tentamenta versaris, non poteris esse sine peccato. Certe dicit tibi Deus: Securus esto de peccato, noli dimittere si non habes quod ego tibi dimittam, sed magis exige si nihil debes; si autem debitor es, magis gratulare te habere debitorem, in quo facias quod fiat in te. Audi me, et discute te, quia vel [2] de paucis probis, qui possunt veraciter dicere: Domine, di mitte mihi, sicut et ego dimitto. Non fallaciter, non ficte, ex corde vero fac, ut in te verum fiat. Si enim qui te læsit, qui in te peccavit, petit a te veniam, et ignoscis; jam potes securus dicere: « Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos » dimittimus debitoribus nostris. » Nam si resistis roganti, contemneris et tu, cum rogaveris. Clausisti contra pulsantem, clausum invenies, cum pulsaveris. Nam si aperueris viscera indulgentiæ roganti te, aperiet et tibi Deus, cum rogaveris eum. Modo enim illos alloquor, qui petunt veniam a fratribus suis Christianis, et non accipiunt. Ecce tu si concesseris, securus orabis. Ille vero, si te rogaverit, et si es qui non concesseris, quomodo securus eris [2]? Quisquis enim peccasti, et veniam non meruisti, noli timere, interpella Deum ipsius et tuum: debita enim sunt: numquid poterit debita exigere servus, quæ donaverit dominus? Si forte non rogaverit qui in te peccavit, si veniam non deprecatur; si peccaverit, insuper adhuc et irascitur, tu quid facies? dimittis, annon dimittis? Ecce non dimisisti. Quare? Quia non rogavit. Si propterea non dimi-

[1] Osee. vi, 6. — [2] *Forte* si tu et de. — [3] *Forte* erit.

sisti, quia non rogavit, noli titubare in Dominica oratione, securus illam dic, non tibi pectus percutias, quia non roganti non dimisisti. Ergo ille qui non rogavit, remansit : exigitur, prorsus exigitur ab illo : verumtamen in te sit perfecta charitas, roga pro non rogante; quia rogas pro multum periclitante.

II. Hic jam attende magistrum et Dominum tuum, non in cathedra sedentem, sed in ligno pendentem, circumspectis undique turbis inimicorum, et dicentem : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt. » Vide magistrum, audi imitatorem. Numquid tunc Dominus Christus pro rogantibus rogavit, et non potius pro insultantibus et interficientibus? Numquid deseruit medicus officium suum, quia phreneticus sæviebat? Dic enim : « Ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt[1]. » Salvatorem occidunt, quia salutem non quærunt. E contra et tu forsitan dicturus es : Et quando ego hoc possum quod Dominus potuit? Quare hoc dicis? Attende ubi hoc facit; attende quia in cruce hoc fecit, non in cœlo. Semper enim Deus in cœlo cum Patre : in cruce autem pro te homo, ubi se imitandum præbuit omnibus. Pro te enim misit ipsam vocem, ut ab omnibus audiretur. Nam potuit pro illis orare in silentio, sed tu non haberes exemplum. Sed si multum est ad te Dominus, non sit te multum servus. Non potes imitari Dominum tuum, cum penderet in cruce? Stephanum servum ejus, cum lapidaretur, attende. Primum ait tanquam servus ad Dominum : « Domine Jesu, accipe spiritum meum : » et post hæc genu flexo ait : « Domine, ne statuas illis hoc peccatum[2] : » et cum hoc dixisset, obdormivit in requie dilectionis. Pacem pinguissimam invenit, quia pacem inimicis optavit. Numquid et ipse tunc pro rogantibus rogavit, et non

[1] Luc. XXIII, 34. — [2] Act. VII, 58, 59.

pro sævientibus, pro lapidantibus et interficientibus? Habes exemplum, disce, vide quomodo pro se stans oravit, et pro illis genu flexit. Putamus, fratres, quia plus eos diligit, quam se ipsum? Pro se vero stans, tanquam justus, facile exaudiebatur. Nam pro iniquis genu figendum erat. Ostendit ergo dilectionem usque ad inimicos veniam rogantes[1]. Ergo, fratres, propter securitatem Dominicæ Orationis, rogantibus ex corde dimittite, et ut Dominus vobis vestra peccata dimittat in hoc mortali corpore et futuro usque in sæcula, etc.

SERMO CCCLXXXVII [2].

De correptione proximi.

Frequenter in Scripturis sanctis audivit Charitas Vestra, fratres dilectissimi, in quo sint sacerdotes periculo constituti, si noluerint implere illud quod contestatur Apostolus : « Prædica verbum, insta opportune, importune, argue, increpa, obsecra cum omni patientia » et doctrina[3]. » Et quia tam grave pondus imminet cervicibus nostris, quibus dicitur : « Si non annuntiaveris » iniquo iniquitatem suam, sanguinem ejus de manu tua » requiram[3] : » necesse nobis est quoscumque negligentes aut secrete aut publice castigare. Sed quando corripimus, ille quem corripimus, si malus est, attendit a quo corripiatur : et facilius in correptore suo, quam in se libenter agnoscit quod corrigat. Et si vera invenerit, quæ

[1] *Forte* non rogantes. — [2] Alias 5 inter homilias 50. — [3] 2 Tim. IV, 2. — [4] Ezech III, 18.

et ipse dicat in eum a quo corripitur, gaudet. Quanto melius gauderet de sua sanitate correctus, quam de alieno languore correptus? Ecce puta verum esse quod dicis; invenisti aliquid in homine a quo reprehensus es : tamen per illum tibi veritas loquebatur; per malum, per iniquum tibi veritas loquebatur. Quæris quid reprehendas in homine : inveni potius quid reprehendas in veritate. Velis nolis, illa est adversaria tua, in qua non invenis quod accuses. Illam fac amicam, si potes. Adversarius tuus sermo Dei est : proferat eum peccator, proferat eum justus : sermo Dei est, inculpabilis est. Ipse est adversarius tuus : concorda cum eo, cum es cum illo in via[1]. Via vita ista est. Adversarius omnium iniquorum sermo Dei est. Parum tibi est, quod cum esset manens in sua beatissima et secretissima sede, venit ad te, ut esset tecum in via, et tecum voluit comitari? ut cum ambulas, et in potestate habes, componas causam tuam, et dicas : Quando finiturus es viam? Et cum finieris viam, non erit cum quo causam tuam componere possis : et adversarius tradet te judici, judex autem ministro, minister autem in carcerem. Non exies inde, donec reddideris novissimum quadrantem. Est tecum Verbum Dei, quasi adversarius in via : habes in potestate, compone. Quid a te quærit adversarius iste, ut concordes cum illo? quid, nisi salutem tuam? Ambulat cum adversariis suis, et dicit eis ut concordent cum illo. Fiat, nondum finita est via. Quod heri non est factum, fiat hodie. Nondum finita est via : quid expectatis quo usque finiatur? Cum finita fuerit, non erit alia, ubi cum adversario concordetis. Judex restat, minister et carcer. Multis hæc via, cum sibi plures promitterent in ea annos, subito finita est. Sed ecce fac quia longa erit via tua, et semper tecum

[1] Matth. v, 25.

adversarius tuus ambulet : non erubescis, tanto tempore cum tali adversario habere discordiam? Sermo Dei, quantum est in ipso, amicus tuus est : adversarium tu tibi eum facis. Ipse enim tibi bene vult, tu tibi e contrario male. Ille jubet : Non fureris, tu furaris; ille jubet : Non adulteres, tu adulteras; ille jubet : Fraudem non facias, tu facis; vetat te jurare, tu falsum juras : facis contra omnia quæ dicit; tu tibi sermonem Dei facis inimicum. Nec mirum, quando tu tibi ipse inimicus es. « Qui enim diligit iniquitatem, odit animam suam[1]. » Si ergo diligendo iniquitatem odisti animam tuam, miraris quia audisti sermonem Dei, qui bene vult animæ tuæ?

II. Ergo tacebimus, et neminem omnino corripiemus? Corripiamus plane, sed prius nos. Proximum vis corripere : nihil est tibi te ipso propinquius. Quid is longe? Te habes ante te. Quid enim Dominus ait per Scripturam? « Diliges proximum tuum tanquam te ipsum[2]. » Si ergo te ipsum non diligis, proximum quomodo diligis? Regulam dilectionis in proximum ex te accepisti. Diligo eum, inquies. Ideo dico, prius te dilige, et dic tibi. Si autem vere ex dilectione dicis, manifestum est quod intus egit aliquid verbum quod procedit. Sed timendum est, ne te non diligas, et velis alium corripere, et facias hoc cum odio. Si autem odisti fratrem, leviora objicis quam facis. « Qui odit fratrem suum, homicida est[3]. » Audistis, hodie lecta est Epistola Joannis. Ait Scriptura, ne contemnerent homines quæ intus habent in corde, et illa accusarent quæ fiunt per corpus, jam « Qui odit » fratrem suum, dixit, homicida est. » Nondum manus armanata est, nondum faucem obsedit[4], nondum insidias præparavit, nondum venena quæsivit, et reus in

[1] Psal. x, 6. — [2] Matth. xxii, 39. — [3] 1 Joan. iii, 15. — [4] Id est, locum insidiis opportunum.

oculis Dei concepto odio jam tenetur. Adhuc vivit quem quærit occidere, et occidisse jam judicatur. Si ergo cum odio corripis, audes aliquem homicida corripere? An quia non te tenent homines, et ducunt te ad judicem, ideo in oculis summi Dei et judicis non agnoscis crimen tuum? Si non vis agnoscere crimen tuum, agnosces pœnam tuam. Non enim ille parcit homicidis. Sed corrigo me, inquis, cum sum in via. Corrige ergo te, et tunc poteris fratrem corripere. Leviora objicis, graviora committis. « Festucam vides in oculo fratris tui, trabem autem » in oculo tuo non vides[1]. » Hoc enim dixit Dominus propter homines qui cum odio corripiunt. Irascentem corripis, et tu odio contabescis? Appende in statera considerationis iram et odium. Quid est ira? Fervor quidam animi. Ad præsens displicet tibi. Jam in te ira ista inveterata est, ideo fecit odium. Ira festuca est, trabes futura crescendo. Sicut enim festuca crescit in trabem, sic ira inveterata fit odium. Jam tu odisti, et corripis irascentem : jam in illo festuca displicet, in te adhuc trabes placet. Vultis scire quantum intersit? Sæpe invenimus irasci patres filiis : patrem odisse filium difficile invenies. Filio quem diligit, irasci potest pater : irascitur et amat, potest dici : odit et amat, non potest dici. Hoc dixi propter homines qui minora in aliis puniunt, in se majora non puniunt.

III. Hæc ergo, fratres charissimi, salubriter cogitantes, faciamus amicitias cum adversario nostro, dum sumus in via cum illo; hoc est, consentiamus verbo Dei, dum adhuc sumus in hac vita : quia postea cum de hoc sæculo transierimus, nulla compositio vel aliqua satisfactio remanebit. Judex restat, et minister, et carcer. Ut ergo hæc omnia, Domino auxiliante, possimus implere,

[1] Matth. VII, 3.

diligam ustoto corde non solum amicos, sed etiam inimicos : ut in nobis impleatur illud quod scriptum est : « Omnis lex in uno sermone impleatur in vobis : Diliges » proximum tuum, tanquam te ipsum[1]. » Et illud : « Charitas operit multitudinem peccatorum[2]. » Quam rem ipse qui est vera charitas, nobis præstare dignetur, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula, etc.

SERMO CCCLXXXVIII[3].

De faciendis eleemosynis, I.

Lectio ista, fratres, quam modo audivimus de sancto Evangelio, ad eleemosynas faciendas nos hortatur : et sic hortatur, ut in judicio suo Dominus has solas factas imputet dextris, has solas non factas imputet sinistris. Non quo cætera facta hominum vel bona vel mala non veniant in judicium[4]; scriptum est enim, omnia ventura ad judicium : et tamen non elegit Dominus noster Jesus Christus, prænuntians nobis judicium suum venturum ; non elegit unde nos admoneret, nisi solas eleemosynas. Numquid dextris non erit dicendum : Quia caste vixistis, quia res alienas non rapuistis, quia fidem meam usque ad sanguinem confessi estis? Omnia enim facta ista bona necesse est honorari in judicio Jesu Christi. Rursus putatis non esse dicendum sinistris : Quia fuistis impudici, quia fornicati estis, quia res alienas rapuistis, quia su-

[1] Galat. v, 14. — [2] 1 Petr. iv, 8. — [3] Alias 19, inter homilias 50. — [4] Eccle. xii, 14.

perbia vestra et malis moribus nomen meum blasphemari fecistis, et cætera quæque enumerat? Tacet tamen Dominus noster, prænuntians nobis judicium suum, omnia cætera recta facta justorum, et solas eleemosynas commemorare dignatus est. Tacuit omnia mala facta iniquorum, et solam sterilitatem eleemosynæ increpandam esse judicavit, non nisi ad nos commonendos. Quare hoc? Quia omnia crimina eleemosynis redimuntur. Ideo illam laudavit fœcunditatem, istam culpavit et damnavit ariditatem.

II. Sed quod audistis, omnia male facta eleemosynis redimi, nolite sic intelligere, ut intelligunt quidam perversi. Eleemosynæ enim possunt tibi prodesse ad delenda peccata præterita, si mores mutaveris. Si autem in eisdem malis perseveras, eleemosynis tuis non corrumpis judicem. Ego dico propter illa scelera et crimina, quæ omnes modo vitare debent, qui accipiunt corpus Christi et sanguinem. Cæterum non me latet, vitam istam mortalem et in carne corruptibili constitutam, sine peccatis esse non posse : sed illa quotidiana et levia habent etiam sua lavacra quotidiana. Hoc est quod pectus tundimus, et dicimus in Oratione Domino Deo nostro : « Dimitte nobis » debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nos» tris[1]. » Non enim sine causa hoc dicimus, aut vero ipse cœlestis Magister doceret istam orationem, nisi nos peccatores esse prævideret. Vidit enim quæ cavere debeamus, et vidit quæ cavere difficile sit. Omnia autem cavere impossibile esse judicavit[2], qui istam Orationem quotidianam, non quoslibet Christianos, sed ipsos arietes Apostolos docuit. Ubi autem Apostoli pectus tundunt, et dicunt : « Dimitte nobis debita nostra, » hoc est, peccata nostra, audet aliqua ovicula superbire de justitia? Videte qualis

[1] Matth. VI, 12. — [2] *Forte* indicavit.

fuerit Joannes apostolus : supra pectus Domini discumbebat, de alto illo fonte sapientiæ secreta bibebat. Inde enim bibit quod in Evangelio eructavit : « In principio » erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat » Verbum[1]. » Et assidue testatur Evangelium, quod Dominus præcipue ipsum diligebat. Et tamen ait : « Si dixe» rimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos decipi» mus, et veritas in nobis non est[2]. » Nec tamen quia ista dicuntur, debet quisquam securus esse homicida, si propter quotidianas fornicationes et latrocinia sua venerit dicere : « Dimitte nobis debita nostra. » Quod enim Deus statuit quotidie dici propter levia peccata, ille putat ad illa gravia sibi posse opitulari, a quibus non vult discedere, sed in his cupit perpetuo permanere. Tundat et de his pectus, faciat et pro his eleemosynas, sed vita mutata : inde recedat, et huc accedat. Si autem dixerit in animo suo : Si quotidiana faciam latrocinia, et si quotidianis corruptionibus adulterinis me contaminem, et si sortilegos quæram, idolis sacrificem, mathematicos consulam, et a tali vita omnino non recedam, faciens tamen quotidianas eleemosynas extinguo omnia peccata : tamen extinguis, sed cum extingueris. Sic enim tibi erit ista commutatio tua mala, ut non desit qui de te dicat : « Et » adhuc pusillum, et non erit peccator, et quæres locum » ejus, et non invenies. Vidi impium super cedros Libani » exaltari : et transivi, et ecce non erat ; et quæsivi, et » non est inventus locus ejus[3]. » Pereunt ergo peccata tua, sed tecum. Non enim in gehenna peccare permitteris, aut cum te cœperit torquere ignis æternus de satiandis libidinibus cogitabis. Pereunt ergo peccata, sed tecum. Si autem vitam mutaveris, illa pereunt, tu inve-

[1] Joan. I, 1. — [2] I Joan. I, 8. — [3] Psal. XXXVI, 10 et 35, 36.

nieris, et dicetur de te : « Mortuus erat, et revixit, perierat, » et inventus est [1]. »

SERMO CCCLXXXIX [2].

De faciendis eleemosynis, II.

1. Admonet nos Dominus de lectione Evangelica, ut loquamur vobis de impetrando pane cœlesti. Iste enim panis terrenus terræ necessarius, quia caro nostra terra est. Fieri autem non potest, ut panem suum caro nostra haberet, et panem suum anima non haberet. Etenim et anima nostra in quadam egestate in hoc sæculo eget pane suo, sicut caro suo. Nam qui non eget pane, Deus est. Ergo solus panis non eget pane. Ipse est enim panis animæ nostræ, qui pane altero non eget, sed sibi sufficiens nutrit et nos. Manifestus est itaque panis cœlestis, quo pascitur anima nostra. Sed quomodo ad eum perveniatur, ut eo saginemur, unde modo vix micas colligimus, ne in ista famelica eremo pereamus; quomodo ergo perveniatur ad saginam hujus panis, de quo Dominus ait : « Panem hunc » qui manducaverit, non esuriet, et potum quem ego » dedero qui biberit, non sitiet in æternum [3], » saginam quamdam promittens et satietatem sine fastidio : quomodo ergo perveniamus ad hanc satietatem panis, longe ab ea satietate in hac fame positi, consilio opus est. Quod consilium, si neglexerimus, ad panem illum sine causa pulsamus. Imo vero consilium hoc, quod daturus sum, vel potius quod commemoraturus : (non enim a me dicam

[1] Luc. xv, 24. — [2] Alias xl, ex Sirmondianis. — [3] Joan. vi, 51.

quod vobiscum didici :) consilium ergo hoc, quod dicturus sum, non dico quisquis contempserit, sine causa pulsat; sed quisquis contempserit, omnino non pulsat. Hoc enim consilium sequi et agere, hoc est pulsare. Quid enim putatis, fratres mei, quia vere quasi corporaliter habet Deus quamdam januam duram, quam claudat contra homines, et ideo nobis dixit : « Pulsate, » ut veniamus et tundamus ostium, quo usque pulsando perveniat ad aures patrisfamilias in secreto quodam loco constituti, et jubeat nobis aperiri, dicendo : Quis est qui pulsat? quis est qui auribus meis tædium facit? Date illi quod petit, recedat hinc? Non ita est. Verumtamen est aliquid simile. Certe quando pulsas ad aliquem, manibus agis. Est quod agas manibus, quando pulsas ad Dominum. Prorsus manibus age, manibus pulsa. Si hoc non egeris, non dico frustra pulsas; sed dico non pulsas. Ideo non mereberis, ideo non accipies, quia non pulsas. Quomodo, inquit, vis ut pulsem? ecce quotidie rogo. Bene facis. Nam et hoc dictum est : « Petite, et dabitur vobis; quærite, et in» venietis, pulsate, et aperietur vobis[1]. » Omnia dicta sunt, Pete, quære, pulsa. Petis orando, quæris disputando, pulsas erogando. Non ergo quiescat manus. Apostolus, cum de eleemosynis plebem moneret : « Consilium, » inquit, in hoc do : hoc enim vobis prodest, qui non » solum sapere, sed etiam velle cœpistis ab anno priore[2]. » Et Daniel regi Nabuchodonosor sic dixit : « Consilium » meum accipe, rex, et peccata tua eleemosynis redime[3]. »

II. Si ergo consilium est quod accepimus, quando nobis jubetur, vel quando monemur, ut aliquid ex eo quod habemus indigentibus præbeamus, non superbiamus quando damus. Si enim consilium est quod accepisti, tibi prodest plus quam illi cui dedisti. Non ergo nos extollamus super opera nostra, et quasi placeamus

[1] Matth. VII, 7. — [2] II Cor. VIII, 10. — [3] Dan. IV, 24.

nobis, quod beneficia præstamus quibus damus. Consilium qui vult accipere, hoc vult accipere quod sibi prosit; et consilium qui dat, consulit. Si consulit, ei prodest cui consulit. Accipit quisque a te supplex pauper; quia si te superbe dare non decet, quanto magis illum superbe non deceat accipere? Accipit humiliter, accipit gratias agens. Tu tamen scito et reminiscere, non solum quid des, sed etiam quid accipias. Si enim accipiat iste pauper libertatem respondendi tibi, si forte senserit te superbientem super se, et dicat tibi : Unde superbis? unde extolleris, quia dedisti mihi? Quid mihi dedisti? Panem. Hunc panem si in domo tua poneres et contemneres, iret in æruginem, ex ærugine in putredinem, ex putredine in terram, terra reverteretur in terram. Et tu quidem porrectæ manui meæ ut acciperet, porrexisti manum tuam ut dares. Memento unde fuerit facta manus tua, et unde in meam apposuisti; terram de terra in terram. Deinde quid facio de pane tuo? Comedo, molestiam famis compesco : beneficium accipio; non sum ingratus. Veruntamen tu cogita, quid te Dominus ipse Salvator commonuerit : quia « Omne quod in os intrat, » in ventrem cadit, et in secessum emittitur[1]. » Rursusque apostolus Paulus quid tibi dixerit : « Esca ventri, et » venter escis : Deus autem et hunc, et eas evacuabit[2]. » Panis ergo, ut dixi, terra de terra in terram, ut fulciatur terra, et reficiatur terra. Quid dedisti cogitas, quid accepturus es non cogitas. Vide ergo ne plus tibi præstem accipiendo, quam tu mihi dando. Si enim non esset qui a te acciperet, non erogares terram, et non acciperes cœlum. Pulso ad januam tuam, et audis me, jubes mihi porrigi unde fames mea sustentetur, et ab hac molestia quam mihi ingerit, compescatur. Bene fecisti. Audire

[1] Matth. XIII, 17. — [2] I Cor. VI, 13.

me pulsantem noli, si audes. Si rogaturus non es, contemne rogantem. Contemne me, si nihil petis ab eo qui fecit et me et te. Si autem petiturus es illud quod mihi das; quia me exaudisti, tibi præstas ut exaudiaris. Age illi gratias, qui rem tam pretiosam tam vili pretio te facit emere. Das quod in tempore perit: accipis quod manet in æternum. Das quod si non dares, post paululum projiceres: accipis quo in æternum perfruaris. Das unde sustentetur fames hominum: accipis unde sis socius Angelorum. Das unde non esuriat homo post paululum famem iterum passurus: accipis unde famem nunquam sitimque patiaris. Cum ergo vides quid des, et quid accipias, noli dare, si audes. Videamus quis majore damno feriatur, ego, cui non das terram; aut tu, qui non pervenies ad eum qui fecit cœlum et terram.

III. Si ergo consilium accipimus, faciamus propter nos; et nemo dicat quia præstat pauperi. Sibi enim plus præstat, quam pauperi. Si verum cogitemus, fratres mei, et secundum verba Domini nostri sapiamus; aliter enim si sapuerimus, perimus: si non ex nostro consilio, sed ex ipsius vivamus, tunc vere vivimus. Si habemus aliquid quod pauperibus demus, si non dederimus, hic dimittimus; aut forte cum vivimus, hic amittimus. Quam multi enim subito bona omnia perdiderunt, quæ studiosissime recondebant? Uno impetu hostili universi thesauri divitum perierunt. Nemo dixit hosti, Filiis meis servo. Certe videtis, quia si est in illis aliqua fides. De iis enim loquendum est, qui Christiani hoc passi sunt. Nam de ignorantibus Deum nulla mentio est. Illi enim in hac vita quod pro magno habebant perdiderunt, aliam vitam non speraverunt. Tenebræ foris, tenebræ intus: paupertas in arca, major egestas in conscientia. De his ergo, ut dixi, quoquo modo non est loquendum;

sed de iis potius, in quibus est fides aliqua christiana. Ideo dixi aliqua, non robusta, non plena; quia si robusta et plena esset, consilium Domini non sprevissent. Certe tamen, charissimi, cum viderent domos suas inanes, aut forte nec ipsam inanitatem domorum suarum videre permissi sunt, cum inde captivi ducti sunt, cum eis discedentibus flamma successit: cum ergo se attenderent inanes, quomodo eos pœnituit, quia non audierant Domini consilium? Quid enim Dominus noster Jesus Christus, fratres, dixit diviti illi quærenti consilium de capessenda vita æterna[1]? Quid ei dixit? Dixit ei: Perde quod habes? Plane, etiam si hoc diceret: Perde temporalia, diceret, ut acquiras æterna. Non ei tamen dixit: Perde quod habes. Videbat enim illum amatorem rerum suarum. Non ait: Perde; sed ait: Migra ubi non perdas. Amas thesauros tuos? amas pecuniam tuam? amas divitias tuas? amas prædia tua! Quidquid amas, in terra habes. Ibi habes quod amas, ubi perdas et pereas. Consilium do, migra in cœlum. Hic si habes, perdes quod habes, peribis cum eo quod perdis. Ibi autem si habes, non amisisti, sed sequeris quo misisti.

Verba sequentia uncinis inclusa jam leguntur in sermone LX, n. 7 et 8.

(Consilium ergo do: « Da pauperibus, et habebis the- » saurum in cœlo[2]. » Non sine thesauro remanebis; sed quod habes in terra sollicitus, habebis in cœlo securus. Migra ergo. Consilium do servandi, non perdendi. « Ha- » bebis, inquit, thesaurum in cœlo; et veni, sequere » me, » ut ducam te ad thesaurum tuum. Non est hoc

[1] Matth. XIX, 16, et seqq. — [2] Ibid. 21.

dispendium, sed compendium. Cur silent homines? Audiant, vel experti quod timeant, faciant unde non timeant, migrent in cœlum. Frumentum ponis in terra, venit amicus tuus, qui novit frumenti et terræ naturam, docet tuam imperitiam, dicit tibi : Quid fecisti? Frumentum in terra in inferioribus posuisti; humidus locus est, putrescit quod posuisti, perdes laborem tuum. Respondes : Quid ergo faciam? Migra, inquit, in superiora. Audis ergo amicum consilium dantem de frumento tuo, et contemnis Deum consilium dantem de corde tuo? Frumentum tuum times ponere in terra, et cor tuum perdis in terra? Ecce Dominus Deus tuus, cum dat tibi consilium de corde tuo : « Ubi enim, inquit, fuerit the» saurus tuus, illic erit et cor tuum[1]. » Leva, inquit, cor in cœlum, ne computrescat in terra. Consilium ejus est, qui vult servare, non perdere.

IV. Si ergo ita est, quomodo pœnitet eos qui non fecerunt? Modo quid sibi dicunt? In cœlo haberemus, quod in terra perdidimus. Invasit hostis domum, numquid invaderet cœlum? Occidit servum custodem, numquid occideret Dominum servatorem. « Quo fur non ac» cedit, neque tinea corrumpit[2]. » Quam multi dicunt : Ibi haberemus, ibi nostros thesauros reconderemus, quo eos securi post paululum sequeremur. Quare non audivimus Dominum nostrum? Quare contempsimus patrem monentem, et hostem sensimus invadentem?) Multos ergo pœnitet. Nam quidam, (quod revera dicitur accidisse,) homo non dives, sed tamen etiam de tenui facultate pinguis adipe charitatis, cum solidum, ut assolet, vendidisset, centum folles ex pretio solidi pauperibus jussit erogari (1). Factum est. Ibi ille hostis antiquus, id est diabolus, ut pœniteret eum boni operis

[1] Matth. VI, 21. — [2] Ibid. 20.

sui, et quod obediendo recte fecerat, murmurando deleret, immisit furem, et abstulit totum, unde pauperibus datum erat exiguum. Expectabat diabolus vocem blasphemantis, invenit laudantis : expectabat fieri titubationem, invenit confirmationem. Hoc volebat quidem et inimicus, ut pœniteret eum, et pœnituit. Sed videte quid. Me, inquit, miserum, qui non totum dedi! Hoc enim perdidi, quod non dedi. Non enim ibi posui, quo fur non accedit. Ergo si consilium est hoc, non simus pigri in tam bono consilio.......

Reliqua habes in Sermone LX, *n.* 8 *et seqq. usque ad finem.*

SERMO CCCXC[1].

De faciendis eleemosynis, III.

I. Ad eleemosynas faciendas, volumus, quantum Dominus donat, exhortari Charitatem Vestram, quæ solent in sanctis fidelibus viris esse comites jejuniorum, ut non habenti addatur, quod habenti detrahitur; ut, cum lucro tuo fraudas animam tuam, hoc subducas carni, quod in cœlo constituas. Habes enim illic horreum tuum, habes custodem tuum. Namque ubi ponant homines tutissime quod amant in terra conducunt sibi loca munitissima, et quantum possunt satagunt sibi servare, quo fures non possunt accedere. Et eis hoc volentibus, hoc servantibus quando potest contingere in terra? Forte custos ipse fur erit. Hoc Dominus Jesus Christus attendens,

[1] Alias 15 ex Vignerianis.

quid velint homines, quid conentur, cum res suas servant in terra, dedit consilium. In cœlo servate, mihi commendate. Qui ergo jussit te dare, non te voluit perdere, sed migrare. Præcedat te secuturum res tua. Quod illuc non præmittis[1], ubi diu non eris, ubi post te quis possidere quod servasti possit, ignoras. Leva hinc ergo quod diligis, ne hic diligendo hæreas, et hærendo perdas et pereas. Dominus tuus ipse est custos tuus et tuorum. Si amicus tuus familiaris de frumento forsitan conservando ignoranti consilium daret[2]; ut de inferioribus ad superiora levares, ubi melius servares; nonne consilium ejus acciperes? Dat ergo illud tibi Dominus tuus: nec te vult corrumpi, nec tua. Pone hic, si non vis perdere. Vis scire quid agatur? Ego scio, quod nemo melius de fabrica ista consilium dare potest, nisi qui fecit eam. Tu dicis: Ubi reponam? Respondet, in cœlo: sic enim ait: « Thesaurizate vobis thesauros in cœlo, ubi fur non effodit, neque tinea corrumpit: ubi enim erit thesaurus » tuus, ibi erit et cor tuum[3]. » Accipe consilium, oblata » tibi tanti horrei optione, unde tibi non tabula suspensa est ut perpetuo possideres.

11. Quæres fortasse quomodo illuc rem tuam leves? Noli æstuare, et cogitando scalas aut aliqua machinamenta quærere. Sed quomodo solet fieri civibus peregre constitutis, fac trajectitium. Multi sane hoc faciunt, cum idoneos inveniunt, dant impigre. Fecit Dominus tuus Christus, sursum dives, hic pauper. Esurit hic: trajectitium a te petit, æquum restituet. Quid ergo dubitas, quare differs dare? aut non est idoneus reddere? Da pauperibus, non perdes, noli timere: ipsi das, cum uni ex minimis ejus das. Audi Evangelium. Cum illi ad dexteram positi expavescerent, enumeratis quibusdam neces-

[1] *Forte deest*, hic dimittis.— [2] V. Ser. 60, n. 7.— [3] Matth. VI, 20, 21.

sitatibus, dicentes : « Quando te vidimus in his? » Respondet Dominus : « Cum uni ex minimis meis fecistis, » mihi fecistis[1]. » Ego, inquam, accepi, quando pauper accepit : in illo esuriebam, in illo satiabar. Da securus : Dominus accipit, Dominus petit. Non haberes quod ei dares, nisi prius ab illo acciperes. Si homines fœnerares, gravares : non est hic talis qui fœnore gravetur. Si vis fœnerator esse, apud me esto, dicit tibi Deus, mihi da : ego cum usuris restituo. Jam nunc erige te ; dilata avaritiam tuam. Pro uno forte solido, non decem, non centum, non mille, non terram, sed cœlum accepturus es. Si dares libram æramenti et acciperes argenti, aut libram argenti et acciperes auri, felicem te gauderes Mutabitur revera quod das, non aurum, non argentum, sed vita æterna tibi fiet. Mutabitur, quia tu mutaberis. Qui dedit, fiet Angelus. Quod dedit, fiet sedes Angelica. Remedium non est quod liberet a morte, nisi eleemosyna. Difficile est vitam istam ducere sine peccatis cuilibet hominum. Erogate ergo, fratres mei, distribuite res vestras : facite vobis sacculos non veterascentes, thesaurum manentem in cœlo. Audite Psalmum : « Quanquam in » imagine ambulat homo, vane autem conturbatur, the» saurizat, et nescit cui colligat[2]. Date et dabitur vobis[3]. »

[1] Matth. xxv, 37. — [2] Psal. xxxviii, 7. — [3] Luc. vi, 38.

SERMO CCCXCI[1].

Ad Juvenes.

I. Ad vos mihi sermo est, o juvenes, flos ætatis, periculum mentis. Tempus quidem omne atque omnis ætas, qua corruptibilis caro illa portatur, vacare a tentationibus non potest. Et tandiu quisque bonus in agone luctatatur, ne ab adversario superetur, in periculis agit, quandiu cum illo, sicut in arenoso quodam stadio, sic in ista mortalitate contendit. Mox enim ut homo sæculo nascitur[2], et vitam plenam miseriæ, velut propheta futuri laboris sui, præconio lacrymosæ vocis ingreditur; etiam si nondum in animo suo, in animo tamen parentum suorum vel quorumlibet hominum, in quorum manibus nutrienda ejus infirmitas jacet, tentari jam potest, et diaboli circumventionibus rapi, aut per ligaturas execrabilium remediorum, aut per sacrilega sacra Gentium, aut si forte mors urget, negligentia renuntiationis in baptismo salutari. Et, ut brevi complectar, tentatur illa ætas, cum a suis in mundo diligitur, et in Christo negligitur. Trahit enim secum propaginem mortis, et in illo peccati vulnere radicatur, quod primo homini ex quo corruptionis originem duximus; venenoso dente serpentis inflictum est[3]. Unde sanctus Job neminem mundum dicit, a peccati utique sordibus, nec infantem cujus est unius diei

[1] Alias de Tempore 246. — [2] Cod. Cass. II, fol. 172. Mox enim ut homo secundus Adam nascitur. — [3] Cod. Cass. II, fol. 172. Veneno suadente ad serpentis, etc.

vita super terram[1]. Sed de jam nato quid loquar? cum David luctuosa voce clamet et dicat : « In iniquitatibus » conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea[2]. » Superflua enim possent videre baptismata recentium parvulorum, nisi omnes in Adam morerentur, et originale peccatum per parentum viscera usque ad fructum prolis tramite mortalitatis excurreret : cum et mortalem creaturam Dominus omnipotens lege sui ordinis format, et immortalitatem renovationis optimus pater misericordiæ gratia subministrat.

II. Quod si nec infantia mortalis hominis propter corruptionis vinculum a tentationibus vacat, quid de cæteris ætatibus dicam? An forte senilis excepta est, et in carne jam vicina cadaveri sanguis ac membra illicitæ concupiscentiæ friguerunt, et a fesso ac prope mortuo jam corpore materies tentationis emarcuit? Imo vero tantus est in malis senibus plerumque gurges aviditatis et insatiabilis vorago ventris et gutturis, ut quanta boni senes prudentia serenantur, tanta isti vinolentia sepeliantur : quasi ad hoc in eis arida viscera et succo exhausta curventur, ut ad vigorem pristinum reparandum ebrietatis inundatione riganda sint. Quid avaritia, quæ radix est omnium malorum, nonne in frigidis senibus tanto ad acquirendum ferventius inardescit, quanto citius relictura est quod acquirit? mirabili sane dementia. Gravioribus enim sumptibus se onerare festinat, cum jam pervenerit quo tendebat.

III. Si ergo puerilis et senilis ætas non est a tentationibus libera, quarum altera, id est, puerilis, nondum pene ingreditur, altera jam egreditur istam vitam; et altera paulo ante non erat, altera paulo post non erit : quid sentiendum est, quid dicendum est de flagrantia juvenilis

[1] Job. IV, 14. — [2] Psal. L, 7.

ætatis, quæ utriusque in medio constituta, et ab infirmitate pueritiæ jam recessit, et nondum ad torporem senectutis accessit? Hæc pluribus atque majoribus tentationum tempestatibus quatitur, hæc fluctuum crebriore impetu sæculi exundantis operitur. Præsumit viribus, formæ dignitate jactatur, pompa rerum temporalium præfulgere aut exoptat aut gaudet. Itaque juventuti malorum venenum est quidquid veritas præcepit, esca est quidquid diabolus suggesserit : sed amaritudo justitiæ medicamentum est ulceris ætatis ; dulcedo autem injustitiæ muscipula est temeritatis. Ad hoc pertinet quod scriptum est : « Dulciora sunt vulnera amici, quam voluntaria oscula inimici[1] : » et illud quod ait David : « Corripiet me justus in misericordia, et increpabit me, » oleum autem peccatoris non impinguet caput meum[2]. » Urat veritas, et tamen sanet : nam oleum peccatoris adulatio assentatoris mulcet, sed decipit. Ibi enim lenitur superbia; sed labitur vita. Loquitur enim Propheta ex persona ejus qui jam medicum quærit, qui manum curantis etiam cum doloris acerbitate supportat, qui ægritudinem suam sanari potius quam laudari desiderat. Periculosum vero est ulcus juventutis, quod cupiditatibus ignescit, spe tumescit, voluptatibus contabescit. Sed spes ista desperatorum est, spes rerum periturarum, quæ animæ miseræ non solvit, sed inflat affectum, facitque illam tactum non ferre veritatis; ut etiam de sua immortalitate desperans, amet dicere, amet etiam qui ista sibi dicunt : « Manducemus et bibamus, cras enim moriemur : » oderit autem dicere et audire : « Sobrii estote, » justi, et nolite peccare[3]. » Amet perniciosam inimici lenitatem, oderit salubrem medici asperitatem. Ista perversitas, ista vesania in juvenili ætate maxime formidanda est.

[1] Prov. XXVII, 6. — [2] Psal. CXL, 5. — [3] I Cor. XV, 32 et 34.

IV. Hinc ille nascitur sermo hominum in flagitia difluentium, et inde in scelera crudescentium. « Dixerunt » enim cogitantes apud se non recte : Exiguum et cum » tædio est tempus vitæ nostræ, et non est refrigerium » in fine hominis, et non est qui agnitus sit reversus ab » inferis. » Et paulo post : « Venite ergo, fruamur bonis » quæ sunt, et utamur creatura tanquam in juventute » celeriter. Vino pretioso et unguentis nos impleamus[1] : » et cætera, quæ in eodem loco attexuntur gestientis verba luxuriæ, hominum de vita æterna desperantium, et spem suam tanquam in arena torrentis, ita in temporali carnis corruptione ponentium. Ex hac autem immoderatione libidinum et putrentium vermibus flagitiorum, videte in quæ facinora et in quam immania scelera prosilitur. Exhausti enim atque subversi immoderatorum delictorum turpium corruptelis, dum severitatem veritatis sibi contradicentis oderunt : « Opprimamus ergo, inquiunt, » pauperem justum, et non parcamus viduæ, nec senes » revereamur canos multi temporis. Sit autem fortitudo » nostra lex justitiæ : quod infirmum est enim, inutile » invenitur. Circumveniamus ergo justum, quoniam inu- » tilis est nobis, et contrarius est operibus nostris[2]. » Talia de Domino nostro Jesu Christo Judæorum impietas cogitavit. Quod manifestius in verbis consequentibus invenitur : post paulo enim dicunt : « Promittit scientiam » Dei se habere, et filium Dei se nominat[3]. » Deinde rursus paulo post dicunt : « Contumelia et tormento inter- » rogemus illum, ut sciamus reverentiam illius. Morte » turpissima condemnemus eum : erit enim respectus ex » sermonibus illius[4]. » Sed attendite quam de illis sententiam ferat Spiritus sanctus, quando statim subjungit : « Hæc cogitaverunt, et erraverunt, excæcavit enim illos

[1] Sap. II, 1-6. — [2] Ibid. 10-12. — [3] Ibid. 13. — [4] Ibid. 19, 20.

» malitia illorum[1]. » Omnia igitur horrenda facinora, quæ timentur in sceleratis hominibus, videte de qua labe consurgant. Quid enim mollius quam illa luxuria? quid durius quam ista credulitas? Jam dudum dicebant : « Fruamur bonis quæ sunt, et utamur creatura tanquam » in juventute celeriter, et non prætereat nos flos tempo» ris, et ubique relinquamus signa lætitiæ[2]. » Nunc dicunt : « Opprimamus pauperem, non parcamus viduæ, » nec revereamur senem. Circumveniamus justum, con» tumelia et tormento interrogemus eum, morte turpissi» ma condemnemus eum. » Vinum sequitur furor, unguenta tormenta, sanguis rosas, ira lætitiam. A talibus ligatus, cæsus, interfectus est Dominus. Quis de coronis florentibus cruenta vincula formidaret? Quis de suavibus poculis dolores sævissimos prævideret? Quis de mollibus pratis tam dirum crucis lignum prænosceret? Et tamen nulla ætas in illa luxuria, nisi juventus flori temporis comparata est. Sic enim dixerunt : « Utamur creatura » tanquam in juventute celeriter. »

V. Vos ergo, o juvenes, maxime monemus et hortamur, ut veræ virtutis pulchritudine capiamini. Nulla species vos terrestris, nullus fulgor metallorum[3], nulla nemorum amœnitas, nullæ florum purpuræ, nullus vel naturalis vel adhibitus carnis ornatus, nullus quarumlibet chordarum atque tibiarum sonus[4], nulla odorum jucunditas, nulla saporum suavitas[5], nulli amplexus, pulchritudini, inspirationi, dulcedini, fomentis sapientiæ conferantur. Ab his enim quæ turpiter amantur, non ab ipso amore prohibemus. Amare vultis? Amate sapien-

[1] Sap. II, 21. — [2] Ibid. 6, 7. — [3] Cod. Cass. II, fol. 172. Nulla species vel cœlestis corporis, nullus fulgor, etc. — [4] Cod. Cass. II, fol. 172. Nullus quarumlibet faucium, quarumlibet chordarum, etc. — [5] Cod. Cass. II fol. 172. Voluptas, amplexus, etc.

tiam, ambite ut perveniatis ad eam. Ut non vos exhorreat ejus aspectus, in homine vos interiore componite. Sicut lascivi oculi ornamenta corporis, sic illa cordis inquirit. Nec de vestris divitiis hæc ornamenta proferatis : quia odit superbos et quasi de suo se jactare cupientes. « Quid autem habes quod non accepisti[1]? » Ipsa ergo donat unde illi placeas. Tantum dilige eam, et servabit te; circumda eam, et exaltabit te[2]; honora eam, et amplexabitur te : ut det capiti tuo coronam gratiarum. « Clara est et quæ nunquam marcescet sapientia, et facile » invenitur ab his qui diligunt illam[3]. » Proponite hanc adjungere vobis, in illam suspirate, in illam exardescite, in illam deperite. Te ipsum abnega tibi; ne illi te abneges dum places tibi. « Non habet amaritudinem conver- » satio illius[4]. » Si amatores estis, hanc amate : si formosi estis, Deo placete; si juvenes estis, diabolum vincite. Daniel ab Angelo Vir desideriorum appellatus est[5]. Quæ illa ejus erant desideria, nisi quibus in sapientiæ pulchritudinem ardenter inhiabat; quia et in juvenili ætate calcavit lasciviam, et regum superbiam pressit captivus, et ora leonum clausit inclusus?

VI. Nec vos, fœminæ adolescentulæ, alienum a vobis arbitremini hunc esse sermonem. Ad vos enim, non tamen ut confundam vos, hæc dico, sed ut filias meas charissimas moneo : juvenilia desideria fugite. Nuptæ Susannam, viduæ Annam, virgines Mariam cogitate. Nec in publicum propterea procedatis, ut florem fœni vestri oculis hominum ostentare cupientes, in domo vitæ mortem quæratis. « Omnis enim caro fœnum, et claritas hominis » ut flores fœni[6]. » Quid ergo facietis cum fœnum arue-

[1] I Cor. IV, 7. — [2] Prov. IV, 9. — [3] Sap. VI, 13. — [4] Id. VIII, 16. — [5] Cod. Cass. II, fol. 172. Nec tædium convictus illius. Si amatores, etc. — [5] Dan. X, 11. — [6] Isai XL, 6.

rit, flos deciderit? Verbum autem Domini, quod manet in æternum, cineres vestros non facile inventurum putatis, quod nunc superba ætatis viriditate contemnitis? Ecce iterum dico atque contestor, juvenilia desideria fugite. Si auditis hoc, si obtemperatis, si tanquam Dei verbum cum honore et timore suscipitis, non solum pulchræ ante oculos Dei, sed etiam sanæ eritis. Si autem de hac admonitione nostra etiam jocos fortasse amatorios vobis faciatis; de ipsis ferramentis medici mortifera vobis vulnera infligetis. Certe Judæi qui dominum crucifixerunt, (cum audimus, horrescimus et ingenti execratione prosequimur,) sed tamen illi cum de sua luxuria cogitarent, deliciosorum agrorum solitudines meditabantur, dicentes : « Nullum pratum sit, quod non pertranseat » luxuria nostra[1]. » Quomodo ergo parceret Christo, si eum invenisset in terra, qui quidem non solitaria prata irritandis libidinibus suis, sed frequentissimas ecclesias elegit regnantis in cœlo? Ecce tertio contestor et dico, desideria juvenilia fugite, Danielis desideriis æstuate. Filii, a juventute vestra eligite doctrinam, et usque ad canos invenietis sapientiam[2].

SERMO CCCXCII[3].

Ad Conjugatos.

I. Apostolum audivimus nobis dicentem : « Legatione fungimur pro Christo, exhortantes reconci-

[1] Sap. II, 8. — [2] Eccli. VI, 18. — [3] Alias 49 inter homilias 50.

» liari Deo[1]. » Non exhortaretur ut reconciliaremur, nisi inimici fuissemus. Ergo erat totus mundus inimicus Salvatori, amicus captivatori : hoc est, inimicus Deo, amicus diabolo. Et totum genus humanum, tanquam ista mulier[2], curvatum erat ad terram. Jam intelligens quidam inimicos istos, clamat adversus eos, et dicit Deo : « Curvaverunt animam meam [3]. » Diabolus et angeli ejus animas hominum curvaverunt ad terras, id est, ut pronæ in ea quæ temporalia sunt et terrena, superna non quærerent. Nam utique hoc dicit Dominus de muliere ista, quam alligaverat Satanas ecce decem et octo annis : et jam oportebat eam solvi a vinculo suo, et solvi in die sabbati. Calumniabantur autem erigenti, qui, nisi curvi? Quandoquidem et ipsa quæ Deus præceperat non intelligentes, terreno corde intuebantur. Sacramentum enim baptismi carnaliter celebrabant, spiritaliter non videbant.

II. Audite, charissimi, membra Christi et matris catholicæ filii. Quod dico competentibus, audiant fideles; quod dico fidelibus, audiant competentes : quod dico competentibus et fidelibus, audiant pœnitentes : quod dico fidelibus et competentibus et pœnitentibus, audiant catechumeni, audiant omnes : omnes timeant, nemo contemnat. Sit mihi in consolationem vester auditus, ne sit vobis in testimonium dolor meus. Competentibus dico : Fornicari vobis non licet. Sufficiant vobis aut uxores, aut nec uxores : concubinas vobis habere non licet. Audiat Deus, si vos surdi estis, audiant Angeli ejus, si vos contemnitis. Concubinas vobis habere non licet. Et si non habetis uxores, non licet vobis habere concubinas, quas postea dimittatis, ut ducatis uxores; quanto magis damnatio vobis erit, si habere volueritis et concubinas et uxores? Non vobis licet habere uxores,

[1] 2 Cor. v, 20. — [2] Luc. XIII, 11. — [3] Psal. LVI, 7.

quarum priores mariti vivunt : nec vobis, fœminæ, habere viros licet, quorum priores uxores vivunt. Adulterina sunt ista conjugia, non jure fori, sed jure cœli[1]. Nec eam fœminam, quæ per repudium discessit a marito, licet vobis ducere vivo marito. Solius fornicationis causa licet uxorem adulteram dimittere : sed illa vivente non licet alteram ducere. Et vobis, fœminæ, nec illos viros, a quibus per repudium discesserunt uxores eorum, maritos habere conceditur; non licet : adulteria sunt, non conjugia. Contemnitur Augustinus, timeatur vel Christus. Nolite imitari turbam malorum, infidelium, filii mei : nolite sequi vias latas, quarum finis ad interitum ducit. Qui baptizatus fuerit, aut continentiam Deo voveat, aut permaneat cum uxore sua, aut si non habet, ducat uxorem.

III. Audite me, fideles, id est, baptizati. Quare moriemini jam renati? Quando baptizati per vias tortuosas et lubricas et immundas itis, nescitis quia peritis. Peritis filii mei, credite. Non vultis credere? Quid vobis facio? Qui fideles estis, et auditis me, si forte talia commisistis, nolite addere; et ut vobis Deus ignoscat, orate. Si non potuistis habere, vel noluistis, pudicitiam conjugalem seu continentiam, et deviastis a proposito vel vinculi conjugalis vel devotæ continentiæ, sit in vobis dolor et humilitas pœnitentiæ. Apertius dico : nemo dicat : Non intellexi. Qui post uxores vestras vos illicito concubitu maculastis, si præter uxores vestras cum aliqua concubuistis; agite pœnitentiam, qualis agitur in Ecclesia, ut oret pro vobis Ecclesia. Nemo sibi dicat : Occulte ago, apud Deum ago; novit Deus qui mihi ignoscat, quia in corde meo ago. Ergo sine causa dictum est : « Quæ solveritis in terra, soluta erunt in cœlo[2]? » Ergo sine

[1] Vide Ser. 355, n. 5. — [2] Matth. xviii, 18.

causa sunt claves datæ Ecclesiæ Dei? Frustramus Evangelium, frustramus verba Christi? Promittimus vobis quod ille negat? Nonne vos decipimus? Job dicit: « Si erubui in conspectu populi confiteri peccata mea[1]. » Talis justus, thesauri divini obryzum, tali camino probatus ista dicit, et resistit mihi filius pestilentiæ, et erubescit genu figere sub benedictione Dei superba cervix, mens tortuosa? Fortassis, imo quod non dubitatur, propterea Deus voluit ut Theodosius imperator ageret pœnitentiam publicam in conspectu populi, maxime quia peccatum ejus celari non potuit, et erubescit senator, quod non erubuit imperator? Erubescit, nec senator, sed tantum curialis, quod non erubuit imperator? Erubescit plebeius sive negotiator, quod non erubuit imperator? Quæ ista superbia est? Nonne sola sufficeret gehennæ, etiamsi adulterium nullum esset?

IV. Postremo, fratres mei, audiunt me viri, audiunt me fœminæ, quid ad me irascimini[2]? Utinam faciatis quod scriptum est: « Irascimini, et nolite peccare[3]. » Timere debeo, ne contingat mihi quod contingit apostolo Paulo, quod modo cum legeretur, si intenti fuistis, audistis: « Ergo inimicus factus sum vobis verum prædi» cans[4]? » Et si ita est, fiat. Si necesse est ut inimicus sim vobis, melius vobis opto esse, quam justitiæ. Commendo vos custodiendos etiam uxoribus vestris. Filiæ meæ sunt, sicut et vos filii mei estis. Audiant me: zelent viros suos; non sibi servent vanam gloriam, qua solent a maritis impudicis matronæ laudari, quia impudicitiam virorum suorum æquo animo ferunt. Nolo talem patientiam habeant Christianæ mulieres: prorsus zelent viros suos; non propter carnem suam, sed propter animas illo-

[1] Job. xxxi, 33. — [2] Florus ad 1 Cor. vii. — [3] Psal. iv, 5. — [4] Galat. iv, 16.

rum. Omnino ego moneo, ego præcipio, ego jubeo : episcopus jubet, Christus in me jubet. Novit ille in cujus conspectu ardet cor meum. Ego, inquam, jubeo. Nolite viros vestros permittere fornicari. Interpellate contra illos Ecclesiam. Non dico, judices publicos, non proconsulem, non vicarium, non comitem, non imperatorem; sed Christum. In cæteris omnibus ancillæ estote virorum vestrorum, subdite ad obsequium. Nulla sit in vobis protervitas, nulla superbia, non contumeliosa cervix, non aliqua inobedientia : prorsus tanquam ancillæ servite. Sed ubi ventum fuerit ad illud negotium, ubi vos beatus Apostolus æquavit, dicens : « Uxori vir debitum red- » dat : similiter et uxor viro : » subintulit : « Uxor non » habet potestatem corporis sui, sed vir. » Quid te extollis? Audi quod sequitur : « Similiter et vir non habet » corporis sui potestatem, sed mulier[1]. » Ubi ad hoc ventum fuerit, clamate pro re vestra. Aurum tuum vendit maritus pro necessitate sua : ferto fœmina, ferto ancilla; noli litigare, noli contradicere. Contemptus auri tui, dilectio est viri tui. Si villam tuam pro necessitate sua vendat, quæ est et tua : (non enim potest esse ipsius, quæ non sit tua; si est charitas in te, quæ debet esse in uxore,) ferto patienter : et si dubitat, tu offer : contemne omnia propter amorem viri tui. Sed castum opta, pro castitate litiga. Patienter pereat villa tua, non anima ipsius te patiente pereat.

V. Non dico viris, ut in hac causa zelent uxores suas. Scio quia faciunt, novi. Quis ferat uxorem adulteram? Et imperatur fœminæ ut ferat adulterum virum! O justitia? Quare rogo te? quare? Quia ego sum vir. Vir es? in fortitudine tua probemus, quia vir es. Vir es? vince libidinem[2]. Quomodo vir, quo uxor est fortior? Tu es

[1] 1 Cor. VII, 3, et seqq. — [2] Vide Ser. 131, c. 2.

caput mulieris vir, verum est. Si caput est, ducat, uxor sequatur. Sed ubi recta est domus, caput mulieris vir. Si caput es, duc : sequatur illa caput suum. Sed vide quo eas. Noli ire, quo non vis ut sequatur : noli ire, quo times pedissequam, ne in foveam adulterii simul ruatis : ne cum tu facis, doceas quod facis. Dolet tibi anima, si in foveam adulterii ambo simul ruatis : doleat tibi, si tu solus ruas. Zelas, non vis ut ruat illa : time, tu noli ruere. Nolite autem pudicissimæ fœminæ imitari impudicos viros vestros. Absit a vobis. Aut vobiscum vivant, aut soli pereant. Impudico marito non debet mulier pudicitiam, sed Deo illam debet, Christo illam debet. Non propter illum faciat, qui non meretur ; sed propter Christum faciat. Pretium suum attendat, tabulas suas legat. Postremo quod libet sentiat, qui forte indignatur, quia talia disputo : nam scio, qui sapiunt, amant inde me ; quia non sine causa scriptum est : « Corripe sapientem, et amabit te ; corripe insipientem, » et adjiciet odisse te[1]. » Non dixit : Incipiet, sed, « Adjiciet : » quia jam oderat. Ergo scio quia sapientes amant me in hoc. A communione se cohibeant, qui sciunt quia novi peccata ipsorum ; ne de cancellis projiciantur. Quorum autem nescio, hos coram Deo convenio. Agant etiam ipsi pœnitentiam, et deinceps ab immunditia abstineant fornicationum suarum.

VI. Pœnitentibus dicod : Quid est quod agitis? Scitote, nihil agitis. Quid prodest quia humiliamini, si non mutamini? Catechumenis dico : Exardescite voluntate ad percipiendam gratiam. Sed eligite vobis in Ecclesia Dei quos imitemini. Si non inveniritis : heu mihi Deus meus, quid est quod dico, si non inveneritis? Ergo in populo fidelium non est quem inveniatis? Per tot annos, tot ho-

[1] Prov. IX, 8.

mines sine causa baptizavimus, si non ibi sunt qui servent quod acceperunt, qui custodiant quod audierunt. Absit a me ut hoc credam. Melius non vobis essem episcopus, si hoc ita est. Sed spero esse, credo esse. Inde est autem misera conditio mea, quia plerumque cogor adulteros nosse, castos nosse non possum. In occulto est unde gaudeam, in publico est unde torquear. Ergo desiderate gratiam Dei, eligite quos imitemini, cum quibus vivatis, et cum quibus colloquia dulcia charitatis habeatis. Nolite admittere susurrationes malas. « Corrumpunt mores bo-» nos colloquia mala[1]. » Vivite sicut spicæ inter zizania : ferte tribulationes hujus sæculi, sicut grana in area. Veniet ventilator : nemo sit passim isto tempore separator.

SERMO CCCXCIII[2].

De Pœnitentibus.

Pœnitentes, pœnitentes, pœnitentes, (si tamen estis pœnitentes, et non estis irridentes,) mutate vitam, reconciliamini Deo. Et vos enim cum catena pascitis. Qua, inquis, catena? « Quæ ligaveritis in terra, erunt li-» gata et in cœlo[3]. » Audis ligaturam, et Deo putas facere imposturam? Pœnitentiam agis, genu figis, et rides, et subsannas patientiam Dei? Si pœnitens es, pœniteat te : si non pœnitet, pœnitens non es. Si ergo pœnitet, cur facis quod male fecisti? Si fecisse pœnitet, noli facere. Si adhuc facis, certe non es pœnitens. Equidem, charissimi, ægrotant homines, mittunt ad Ecclesiam,

[1] 2 Cor. xv, 33. — [2] Alias 41, ex homiliis 50. — [3] Matth. xvi, 19.

vel portantur ad Ecclesiam, et baptizantur, et renovantur, et felices hinc erunt. Sed non ipsa est causa pœnitentiæ. Qui nondum accepit baptismum, nondum violavit sacramentum : qui autem violavit sacramentum male et perdite vivendo, et ideo remotus est ab altari, ne judicium sibi manducet et bibat, mutet vitam, corrigat se, et reconcilietur, cum vivit, dum sanus est. Expectat etiam ipse tunc reconciliari, quando incipit mori? Experti sumus multos expirasse, expectantes reconciliari. Deinde etiam dico in conspectu Dei, timori vestro, timorem meum. Qui autem non timet, timentem me contemnit, sed malo suo. Audi ergo. Certus sum, quia homo baptizatus, si vitam, non audeo dicere sine peccato, quis enim sine peccato? sed vitam sine crimine duxerit, et talia peccata habuerit, quæ quotidie dimittuntur in oratione dicenti : « Dimitte nobis debita nostra, sicut et » nos dimittimus debitoribus nostris[1] : » quando diem finierit, vitam non finit, sed transit de vita in vitam, de laboriosa ad quietam, de misera ad beatam : sive iste voluntate sua currat ad baptismum, sive in periculo constitutus baptizetur, et exeat de hac vita, ad Dominum vadit, ad requiem vadit. Baptizatus autem desertor et violator tanti sacramenti, si agat pœnitentiam ex toto corde, si agat pœnitentiam ubi Deus videt, qui vidit cor David, quando increpatus a Propheta, et graviter increpatus, post comminationes Dei terribiles exclamavit, dicens : « Peccavi : » et mox audivit : « Dominus abstulit » peccatum tuum[2]. » Tantum valent tres syllabæ. Tres syllabæ sunt : « Peccavi : » sed in his tribus syllabis, flamma sacrificii cordis ascendit in cœlum. Ergo qui egerit veraciter pœnitentiam, et solutus fuerit a ligamento quo erat constrictus et a Christi corpore separatus, et

[1] Matth. VI, 12. — [2] 2 Reg. XII, 13.

bene post pœnitentiam vixerit, sicut ante pœnitentiam vivere debuit, post reconciliationem quandocumque defunctus fuerit, ad Deum vadit, ad requiem vadit, regno Dei non privabitur, a populo diaboli separabitur. Si quis autem positus in ultima necessitate ægritudinis suæ, voluerit accipere pœnitentiam, et accipit, et mox reconciliatur, et hinc vadit : fateor vobis, non illi negamus quod petit, sed non præsumimus quia bene hinc exit. Non præsumo : non vos fallo, non præsumo. Fidelis bene vivens, securus hinc exit. Baptizatus ad horam, securus hinc exit. Agens pœnitentiam, et reconciliatus cum sanus est, et postea bene vivens, securus hinc exit. Agens pœnitentiam ad ultimum et reconciliatus, si securus hinc exit, ego non sum securus. Unde securus sum, et do securitatem : unde non sum securus, pœnitentiam dare possum. securitatem dare non possum. (Sed dicat aliquis : Bone sacerdos, tu nescire et nullam securitatem nobis dare posse dicis, si ille salvatur, et Christum adire meretur, cui morienti pœnitentia datur, qui dum vixit, dum sanus fuit, impœnitens fuit : instrue ergo nos, rogo, quomodo bene vivere post pœnitentiam debeamus. Dico, abstinete vos ab ebrietate, a concupiscentia, a furto, et maliloquio, ab immoderato risu, a verbo otioso, unde reddituri sunt homines rationem in die judicii. Ecce quam levia dixi. Omnia tamen gravia et pestifera. Et aliquid dico : Non solum post pœnitentiam ab istis vitiis se homo servare debet, sed et ante pœnitentiam, dum sanus est : quia si ad ultimum vitæ steterit, nescit si ipsam pœnitentiam accipere ac Deo et sacerdoti peccata sua confiteri poterit. Ecce quare dixi, quia et ante pœnitentiam bene vivendum est, et post pœnitentiam melius.) Quod dico attendite : debeo illud planius exponere, ne me aliquis male intelligat. Numquid dico, damnabitur?

Non dico. Sed nec dico etiam, liberabitur. Et quid dicis mihi? Nescio : non præsumo, non promitto, nescio. Vis te de dubio liberare? vis quod incertum est evadere? Age pœnitentiam, dum sanus es. Si enim agis veram pœnitentiam, dum sanus es, et invenerit te novissimus dies, curre ut reconcilieris : si sic agis, securus es. Quare securus es? Quia egisti pœnitentiam eo tempore, quo et peccare potuisti. Si autem tunc vis agere pœnitentiam ipsam, quando jam peccare non potes, peccata te dimiserunt, non tu illa. Sed unde scis, inquis, ne forte Deus dimittat mihi? Verum dicis. Unde, nescio. Illud scio, hoc nescio. Nam ideo tibi do pœnitentiam, quia nescio. Nam si scirem tibi nihil prodesse, non tibi darem. Item si scirem tibi prodesse, non te admonerem, non te terrerem. Duæ res sunt : Aut ignoscitur tibi, aut non ignoscitur : quid horum tibi futurum sit, nescio. Ergo dimitte incertum, tene certum.

SERMO CCCXCIV.

De Natali SS. Perpetuæ et Felicitatis.

Duæ gemmæ hodie in Ecclesia refulserunt et una claritas : quia Perpetua et Felicitas una solemnitas; nec potest dubitari de felicitate, quæ perpetuam possidet dignitatem. Junxit illas carceris custodia, junxit et gratia : quia non est in eis ulla discordia. Simul cantant in carcere, simul Christo obviam veniunt in aëre; simul pugnant ad vaccam, simul intrabunt in patriam sempiternam; simul martyrium gerebant; una lactabat, altera

pariebat. Perpetua dicebat, cum traderet infantem et amoveret lactentem : « Quis nos separabit a charitate » Christi[1]? » Felicitas de partu gemitus dabat, et post comites suos intrepida festinabat ; et gemendo liberata, quid Christo dicebat ? « Disrupisti vincula mea, tibi sa» crificabo sacrificium laudis[2]. » Et beatus David ad ejus gemitum consolandum dicebat : « Det tibi Dominus se» cundum cor tuum, et omne consilium tuum confir» met[3]. » O fragilitas! Tenebræ fugiebant, et humana conditio non transiebat. Sed qui mortem vicit, et illam a partus periculo liberavit, et Perpetuam a lactis pondere sublevavit. Cum enim scalæ illius gradus ascenderent, et draconis insidiosa colla calcarent, venerunt ad viridarium cœlestium pratorum, et invenerunt illic pastorem bonum animam suam ponentem pro ovibus suis, et lactis succum quærentem a gregibus suis. Nam sedebat, inquit, pastor juvenis et senex, viridis ætate, canus capite, qui non novit senectutem. Juvenis in illo vultus micabat, quia « Idem ipse est, et anni ejus non defi» cient[4]. » Capite canescebat, quia justus Dominus justitiam diligebat, æquitatem agnoscebat in Martyribus. In circuitu ejus oves inclinatæ cubabant, ipse eas digito pastorali mulgebat, in quibus inveniebat lactis copiam et secundam pietatis conscientiam. Mulgebat digitis et alloquebatur paternis solatiis, promissis cœlestibus præparatis dicens : « Venite, benedicti Patris mei, percipite » regnum, quod vobis præparatum est ab origine mundi. » Et ostendit illis lactis alvea puro corde spumantia per lucidam eleemosynam, et dicit : « Esurivi, et dedistis » mihi manducare ; sitivi, et potastis me[5]. » Accepit Perpetua a dulci pastore lac novum, antequam funderet

[1] Rom. viii, 35. — [2] Psal. cxxv, 17. — [3] Id. xix, 5.— [4] Id. ci, 28.— Matth. xxv, 34, et seqq.

sanguinem pretiosum. Responderunt : Amen, et cœperunt petere pietatem. Orabant in carcere, securæ jam de pastore. Domine, inquiunt, non sit arida confessio nostra, ut et nos mereamur tuis pretiosis gregibus sociari, et a tuis Martyribus non separari. Preponitur eis in visione palæstra in amphitheatro arena pomposa. Adest ille Ægyptius, qui fuit in cœlo Lucifer speciosus : ipse pugnaturus volutatur in pulvere, et Perpetua triumphatura Domino Salvatore, adjunxit manus in crucem, habens ante se Dominicum juvenem defensorem. Accipit triumphum de victoria, et ramum consequitur de corona. Offeramus illi et nos munera nostra : alii eis in tempore offerebant visitationes carceris ; nos offeramus illis votum solemnitatis, ut regnum mereamur cum omnibus Sanctis.

SERMONUM

SANCTI AUGUSTINI

QUORUMDAM QUI ADHUC DESIDERANTUR

FRAGMENTA

REPERTA IN COLLECTANEIS EUGYPII,

Bedæ, Flori, ac Joannis Romanæ Ecclesiæ diaconi.

Ex Sermone contra Pelagianos, in Eugypii Tomo II, *c.* 287, *aut* 288[1].

I. ILLA duo : « Dimitte nobis debita nostra, sicut et » nos dimittimus debitoribus nostris, et ne nos inferas in » tentationem[2], » quando Pelagianis objiciuntur, quid eos putatis respondere? Horrui, fratres mei, quando audivi. Ego quidem non audivi auribus meis, sed sanctus frater et coepiscopus meus Urbanus noster, qui hic presbyter fuit, et modo est Siccensis episcopus, cum remeasset ab urbe Roma, et ibi cum quodam talia sentiente confligeret, vel se conflixisse referret, cum urgeretur pondere Orationis Dominicæ; urgebat enim eum, et di-

[1] Citat Florus ad 2 Cor. XIII, et 1 Tim. V. — [2] Matth. VI, 12, 13.

cebat : Si in nostra potestate est non peccare, et in nostra potestate est omnes peccatorum tentationes solis voluntatis nostræ viribus superare, quare Deo dicimus : « Ne » nos inferas in tentationem? » Quid eum putatis respondisse? Rogamus, inquit, Deum, « Ne nos inferat in ten» tationem, » ne aliquid mali patiamur, quod non habemus in potestate : ne ruam de equo, et ne frangam pedem, ne latro me interficiat, et quid hujusmodi. Hæc enim, inquit, non habeo in potestate : nam vincere tentationes peccatorum meorum, si volo, et possum, nec Dei adjutorio possum.

II. Videtis, fratres, quam maligna hæresis; videtis quemadmodum omnes horretis : cavete ne capiamini. Novi enim calliditates et tergiversationes hominum impiorum aversorum a veritate, et quia jam in suas sententias ceciderunt vinci nolentium; videte, obsecro vos. Ecce enim invenit quod diceret, ideo nos dicere : « Ne » nos inferas in tentationem, » ne aliquid nobis contingat, quod non habemus in potestate secundum corporis tentationem. Inde ergo dicebat Dominus : « Vigilate et » orate, ne intretis in tentationem[1]? » Hoc dicebat : « Vigilate et orate, » ne pedem frangatis, aut ne caput doleatis, aut ne in damnum incurratis? Non hoc dicebat : sed quid dicebat? Quod Petro dixit : « Rogavi pro » te, ne deficiat fides tua[2]. Rogavi, inquit, pro te, » dicit Deus homini, dominus servo, magister discipulo, medicus ægroto : « Rogavi pro te : » quid? « Ne deficiat : » quid? manus tua? pes tuus? oculus tuus? lingua tua, aliqua paralysi, id est, dissolutione membrorum? Non : sed, « Ne deficiat fides tua. » Secundum istos in potestate habemus, ne deficiat fides nostra.

III. Quare pro nobis rogatur Deus, ut concedat no-

[1] Matth. XXVI, 41. — [2] Luc. XXII, 32.

bis, quod isti dicunt, nos non debere rogare a sempiterna majestate, sed habere in potestate. Benedictiones, fratres mei, benedictiones nostras, quas super vos facimus, evacuant, exinaniunt, elidunt. Auditis me[1], credo, fratres mei, quando dico : Conversi ad Dominum, benedicamus nomen ejus, det nobis perseverare in mandatis suis, ambulare in via recta eruditionis suæ, placere illi in omni opere bono, et cætera talia. Prorsus, inquiunt, hoc totum in potestate nostra est constitutum. Ergo nos inaniter talia vobis optamus. Defendamus et nos, et vos; ne et nos sine causa benedicamus, et vos sine causa Amen subscribatis. Fratres mei, Amen vestrum, subscriptio vestra est, consentio vestra est, astipulatio vestra est. Ne forte aliqui ipsorum et nos condemnent et vos, defendamus nos de apostolo Paulo : videamus si talia optavit plebi suæ, qualia oramus super vos. Audite quid dixerit quodam loco. Rem brevem dico. Quid dicis, o nove hæretice, quicumque me audis, si præsens es? quid dicis? Quia non peccare in potestate sic habemus, ut hoc sine adjutorio divinæ gratiæ implere possimus, hoc dicis? Hoc, inquit. Ergo in potestate habemus non peccare sine adjutorio Dei? Plane, inquit, liberum arbitrium nostrum ad hoc nobis sufficit. Quid est ergo quod ait Apostolus, scribens ad Corinthios : « Oramus ad Deum, ne quid faciatis mali[2]? » Attendistis, audistis, accepistis; et quia manifestissimum est, sine dubio intellexistis quid oravit Apostolus. « Oramus, inquit, ad Deum, ne quid faciatis mali. » Poterat dicere : Monemus vos, ne quid faciatis mali; docemus vos, ne quid faciatis mali; jubemus vobis, præcipimus vobis. Quod quidem si diceret, certum diceret, quia et voluntas nostra agit aliquid : non enim voluntas nostra

[1] Florus ad 2 Cor. XIII. — [2] 2 Cor. XIII, 7.

nihil agit, sed sola non sufficit. Maluit tamen dicere : « Oramus, » ut ipsam gratiam commendaret : ut intelligerent illi, quando non faciunt aliquid mali, non sola sua voluntate se vitare malum, sed adjutorio Dei implere quod jussum est.

IV. Ergo, fratres, quando præcipitur, agnoscite voluntatis arbitrium : quando oratur quod præcipitur, agnoscite gratiæ beneficium. Utrumque enim in Scripturis habes : et præcipitur et oratur; quod præcipitur, hoc oratur. Videte quod dico. Præcipitur ut intelligamus. Quomodo præcipitur ut intelligamus? « Nolite esse » sicut equus et mulus, non habentes intellectum[1]. » Audisti quia jussum est : pete, ut possis implere quod jussum est. Quomodo, inquis, peto? Audi Scripturam. Quid tibi jussum est? « Nolite esse sicut equus et mulus, non » habentes intellectum. » Quia jussum est, agnovisti voluntatem : audi quia oratur, ut agnoscas gratiam. « Da » mihi intellectum, ut discam mandata tua[2]. » Jussum est ut habeamus sapientiam : quia jussum est lego. Ubi legis, inquit? Audite : « Qui insipientes estis in populo et » stulti, aliquando sapite[3]. » Jam ille quid dicit? Vides quomodo nobis præcepit Deus ut sapiamus. Ergo sapientia in nostra est potestate? Jam dixi, præceptum audivi, voluntatem cognovi : audi orationem, ut gratiam tu possis agnoscere. De sapientia igitur, quæ jussa est nobis, audiamus quid dicat apostolus Jacobus : « Si quis autem » vestrum indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnibus affluenter[4]. » Jubetur nobis continentia. Ubi jubetur? Apostolus ad Timotheum : « Contine te ipsum[5]. » Jussio est, præceptio est; audiendum est, faciendum est : sed nisi Deus adjuvet, remanemus. Conamur quidem

[1] Psal. xxxi, 9. — [2] Id. cxviii, 73. — [3] Id. xciii, 8. — [4] Jacob. i, 5. — [5] I Tim. v, 22.

facere voluntate, et nititur aliquid voluntas[1] : non præsumat potestas, nisi adjuvetur infirmitas. Certe enim jussum est : « Contine te ipsum. » Audi alium locum Scripturæ : « Et cum scirem, inquit, quia nemo esse potest » continens, nisi Deus det, et hoc ipsum erat sapientiæ, » scire cujus esset hoc donum. » Et quid, inquit, feci? « Adii Dominum, et deprecatus sum[2]. » Quid opus est multa percurrere, fratres mei? Quidquid nobis jubetur, orandum est ut impleatur : sed non sic, ut dimittamus nos, et quomodo ægri jaceamus supini, et dicamus : Pluat Deus escas super facies nostras ; ut prorsus nos nihil agere velimus ; et cum esca compluta fuerit super os nostrum, dicamus etiam : Deus glutiat de nobis. Aliquid et nos agere debemus, studere debemus, conari debemus ; et in eo gratias agere, in quo potuerimus, in eo quod non potuerimus, orare. Quando gratias agis, caves ne damneris ingratus : quando autem quod nondum habes petis, caves ne remaneas inanis, quia impediris.

V. Cogitate ergo ista, fratres mei, quisquis ad vos accesserit, et dixerit vobis : Quid ergo nos facimus, si nihil habemus in potestate nisi Deus det omnia? Ergo non nos coronabit Deus, sed se coronabit. Jam videtis quia de illa vena venit : vena est, sed venenum habet ; percussa est enim a serpente, sana non est. Hoc enim agit hodie Satanas, quomodo per venena hæreticorum ejiciat de Ecclesia, sicut tunc per venena serpentis ejecit de paradiso. Illum nemo dicat absolutum esse ab episcopis : absoluta est, sed confessio, quasi correctio ipsa est absoluta. Quia ea quæ dixit ante episcopos, catholica videbantur : quæ autem scripsit in libris suis, episcopi qui absolverunt, nescierunt ; et forsitan correctus est. Desperare enim de homine non debemus, qui forte fidei Catho-

[1] Florus ibid. — [2] Sap. VIII, 21.

licæ adjungi se maluit, et ad ejus gratiam auxiliumque confugit, forte hoc factum sit: tamen non hæresis est absoluta, sed homo hæresim negans, etc.

Ex Sermone de Passione Domini, in collectione Bedæ et Flori ad Rom. V.

« Si enim cum inimici essemus reconciliati sumus Deo » per mortem Filii ejus; multo magis reconciliati salvi » erimus in vita ipsius[1]. » Ergo Christus pro impiis mortuus est. Et Christus Deus est. Quomodo non regnabit inventus in vita Dei justus, quando ne periret, morte Dei quæsitus est impius? In vita enim Dei salvi erimus, quia in vita nostra perieramus. Sed cum audimus et vitam Dei, et mortem Dei, discernamus quid, unde sit. Vitam quippe attulit nobis, mortem vero accepit a nobis: nec tamen pro suo merito, sed pro nobis.

Item ex Serm. de Passione Dom. Beda et Florus ad Rom. XII.

« Qui se exaltat, humiliabitur; et qui se humiliat » exaltabitur[2]. » Proinde cum Apostolus nos admoneat, ne simus alta sapientes, sed humilibus consentientes[3]; cogitet, si potest, in quantum superbiæ præcipitium feratur homo, si non consenserit humili Deo; et quam sit perniciosum impatienter hominem ferre quod voluerit Dominus justus, si patienter pertulit Deus quod voluit inimicus injustus.

[1] Rom. v, 10. — [2] Luc. xviii, 14. — [3] Rom. xii, 16.

Item ex Ser. de Passione, Beda et Flor. ad Rom. XV.

Rex ergo Judæorum Christus, sub cujus lene jugum etiam Gentes missæ sunt in salutem; quia eis misericordia majore concessum est. Hoc apertius ipse ostendit Apostolus, ubi ait : « Dico enim Christum fuisse ministrum » circumcisionis propter veritatem Dei, ad confirmandas » promissiones Patrum, Gentes autem super misericordia » glorificare Deum[1]. » Neque enim debitum erat panem filiorum tollere, et mittere canibus, nisi canes humiliati ad colligendas micas, quas de mensa dominorum cadere cernerent, per ipsam humilitatem exaltati atque homines facti, ad ipsam mensam mererentur accedere.

Item ex Ser. de Passione, Beda et Florus ad Gal. VI.

Gloriemur ergo et nos in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem nobis mundus, et nos mundo crucifigamur. De qua cruce ut non erubesceremus, eam in ipsa fronte, hoc est, in pudoris domicilio collocavimus.

Item ex Ser. de Passione, Beda et Florus ad Ephes. IV.

Neque enim, ut nonnulli putant, vetus homo corpus est, et novus homo anima: sed corpus, exterior homo est; anima, interior. In interiore agitur hæc vetustas et novitas. Cum enim Apostolus diceret : « Exuite vos veterem » hominem, et induite novum[2]; » non hoc jubebat, ut corpus deponeretur, sed ut vita in melius mutaretur. Hoc

[1] Rom XV, 8, 9 — [2] Ephes. IV, 22.

denique consequenter edocuit; nam volens quid dixerit explanare: «Quapropter, inquit, deponentes mendacium, » loquimini veritatem unusquisque cum proximo suo. »

Ex Sermone de Resurrectione Domini, Beda et Florus ad Rom. VI.

« Quod enim mortuus est, peccato mortuus est semel: » quod autem vivit, vivit Deo. Ita et vos existimate vos » mortuos quidem esse peccato, viventes autem Deo in » Christo Jesu[1]. » Hoc est sacramentum, in quo hi qui baptizantur, vitæ veteris experiuntur occasum, et novæ exordiuntur ingressum. Unde idem dicit: « Consepulti » ergo illi sumus per baptismum in mortem, ut quemad- » modum resurrexit Christus a mortuis, sic et nos in no- » vitate vitæ ambulemus[2]. » Per hoc sacramentum agnoscamus nos et peccato mortuos esse cum Christo, et justitiæ vivere in Christo. In cruce dolor est confessorum: in sepultura requies absolutorum: in resurrectione vita justorum.

Ex Sermone octavarum Paschæ, inter collectanea Joannis diaconi in Genesim nondum vulgata[3].

I. « Dixitque Deus: Fiat lux, et facta est lux[4], etc. » Lucis nomine per allegoriam omnes justos atque fideles appellatos intelligimus, sicut dicit Apostolus: « Fuistis » aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino[5]. » Sed lux ista facta est: « Erat autem lumen verum, quod illu-

[1] Rom. VI, 10. — [2] Ibid. 4. — [3] Citatur etiam a Beda nondum vulgato ad 2 Tim. II. — [4] Gen. I, 3 — [5] Ephes. V, 8.

» minat omnem hominem venientem in hunc mundum[1], » quod non est factum, sed natum de Deo. Lux illa non est facta, et per non factam facta est ista. Sic et firmamentum : quomodo a lucente Deo facta est lux, sic a firmo Deo factum est firmamentum. Et invenimus firmamentum in Ecclesia oportere intelligi auctoritatem divinarum Scripturarum : et ideo prius lux, postea firmamentum; quia Scriptura per homines justos facta est, et nisi prius justificarentur, ut lux essent, Scriptura propagari non posset, ut firmamentum fieret inter aquas et aquas, medium inter populos hominum inferiores et populos Angelorum superiores. Quare? Quia Angeli non desiderant de Scripturis proficere, ideo non sunt sub firmamento, sub auctoritate Scripturarum; quia illi speciem divinitatis et sapientiæ contemplantur. Nos autem merito sub firmamento sumus, quibus voluntas Dei per auctoritatem Scripturarum aperitur, etc.

II. Videmus terram, videmus mare; opera Dei sunt : ista subjacent oculis nostris, illa subjacent intellectibus nostris : ista nota sunt carni nostræ, illa nota sunt menti nostræ. Quid est arida in Ecclesia? Arida vocatur omnis anima sitiens Deum. Segregatæ sunt enim aquæ, et apparuit arida. Mare hoc sæculum est et mali aquæ sunt amaræ; segregatæ sunt et congregatæ in congregatione una, id est, prædestinatæ ad unum finem, quo dirigit Deus omnes quos separat a sanctis. Separat autem Deus; nam homo non potest ista separare : et apparet arida per separationem. Duos homines pone simul, unus desiderat spectaculum, alter ecclesiam. Juncti corpore, separantur desideriis. Ille pertinet ad aquam amaram, hic apparet arida. Unde probamus quia arida est ista terra, quæ significat homines bona desiderantes? Dicit Psalmus Deo :

[1] Joan. I, 9.

« Anima mea sicut terra sine aqua tibi[1], » anima mea sitiit te. Sitit, arida est : segregata est ab aquis maris. Non attendat quia nondum corpore segregata est : jam desiderium fecit segregationem. Alii desiderant Deum, alii desiderant sæculum. Quid ergo sitit arida? Imbrem de cœlo, imbrem de nubibus, imbrem de Scripturis, imbrem de firmamento. Cum autem desiderat imbrem, dulcem aquam desiderat separatam ab aqua amara. Sed Deus novit quia desiderat arida, latet enim et in occulto est. Desideria maris, id est, desideria sæcularia apparent. Si quis desiderat pecuniam, movetur ad ipsam pecuniam, vult illam acquirere ; quia visibilis res est pecunia, apparet desiderium ejus. Qui autem desiderat Deum, latet desiderium ipsius ; quia latet Deus, quem desiderat : intus est, occulta res est : Sitit quidem, et arida est ; sed apparet oculis Dei. Et non prætermisit fructum, statim dixit : « Germinet terra herbam pabuli[2]. » Germinet terra ipso die quo facta est arida. Non potuit arida illa sine fructu diu esse. Audiamus et nos verbum Dei : et germinet terra herbam pabuli, id est, bona opera misericordiæ, de quibus dicit Isaïas : « Frange esurienti panem tuum, » et egenum sine tecto induc in domum tuam, etc.[3] » Firmamentum ergo Scriptura Dei est : luminaria in firmamento intelligentia Scripturarum : lumina autem in cœlo, intellectus in Scripturis. Vis pervenire ad lumen cœleste? Prius terra esto dans fructus, id est, præcedant opera misericordiæ : post opera enim misericordiæ, venit illuminatio lucis illius, quam desideras, etc.

III. « Dixit autem Deus : Fiant luminaria in firmamento » cœli, et dividant diem et noctem[4]. » Evangelistæ luminaria sunt, Scriptura Dei firmamentum. Evangelium autem, quod habet testimonium a Lege et Prophetis,

[1] Psal. CXLII, 6. — [2] Gen. I, 11. — [3] Isai. LVIII, 7. — [4] Gen. I, 14.

luminaria sunt in firmamento cœli. Parvulus autem in Ecclesia nondum potest capere cibum, sed est lacte contentus, quod significat luminare minus et stellæ. Et ideo « Luminare majus ad potestatem diei, luminare minus ad » potestatem noctis[1]. » Quandiu carnales sunt homines, et non possunt illam sapientiam, per quam facta sunt omnia, cogitare, in nocte sunt : sed non deseruit noctem ; præstitit fidem. Non enim noctem deseruit Deus; dedit illi luminaria sua. Dies solem quærit, sol ei sufficit : luna et stellæ nocti datæ sunt, illuminant illam ; et quando luna non lucet super terram, lux illa quæ est in aëre, de stellis est. Unde fit, ut exeamus foras nocte, et videamus arbores; et si non discernimus, tamen videmus utcumque lucem stellarum : et ideo quando crassa sunt nubila, tollitur et lux stellarum, et sic est homo ante se sub divo[2], quomodo intus in cubiculo. Ergo habet et nox lucem quamdam suam. Videamus quid dicit Apostolus in illis muneribus, in illis donis spiritalibus : « Unicuique datur » manifestatio spiritus ad utilitatem. » Quomodo datur? « Alii quidem datur per Spiritum sermo sapientiæ, alii » sermo scientiæ[3]. » Qui intelligit quid intersit inter sermonem sapientiæ et sermonem scientiæ, intellexit quid intersit inter luminare majus et luminare minus. Audiamus sermonem sapientiæ. « In principio erat Verbum, et » Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum ; hoc » erat in principio[4], etc. » Qui comprehendunt, dies est, sol illis lucet : sed nisi primum a nocte, non venerunt ad lucem : « Tenebræ enim erant super abyssum, et dixit » Deus : Fiat lux[5]. » Nemo dicat quia a luce cœpit. Omnes enim ex peccatoribus justificamur. Capiant ergo qui possunt quod dixi de Evangelio. Sed dicunt mihi : Non

[1] Gen. I, 16. — [2] Pro *sub aëre*, ut Horat. 2. Carm. Od. 3. vers. 23, et Plin., l, 14, c. 21. — [3] I Cor, XVII, 7. — [4] Joan. I, I. — [5] Gen. I, 3.

intelleximus quid est : « In principio erat Verbum. » Si ergo adhuc nox est, attende quia assumpsit carnem Verbum, et fecit tibi quasi lumen nocturnum. « Verbum » enim caro factum est, et habitavit in nobis[1]. » Et in rubo loquitur Deus per Angelum Moysi. Audi ubi est sermo sapientiæ. Quid vocaris, dixit Moyses? quomodo te nuntio populo? Si dictum fuerit : Quis te misit? quid dicam? Audi sermonem sapientiæ : « Dices filiis Israël : » Qui est misit me ad vos[2]. » Quis potest capere : « Qui » est? » Cætera vero non sunt. Quis vere est? Qui non transit, qui semper manet incommutabilis. Sed iste cibus grandium est, iste sol diei est. Et quasi diceret Moyses illi : Adhuc nox sum, noctem illumina. Aliquid dicam quod potest nox capere, aliquid dicam quod possunt parvuli retinere : « Ego sum Deus Abraham et Deus Isaac et » Deus Jacob[3]. » Ergo, « Ego sum qui sum, » ad potestatem diei : « Ego sum Deus Abraham, » ad potestatem noctis. Fides temporaliter dispensata, lucet nocti : sapientia semper manens, lucet diei. Nutrit in nocte, ut procedamus in diem. Stellæ ergo cætera munera. Quia cum dixisset : « Alii datur sermo sapientiæ, » tanquam « Solem in potestatem diei : alii datur sermo scientiæ, » tanquam « Lunam in potestatem noctis : » dat et stellas. « Alii donatio curationum, alii prophetia, etc. »

IV. « Dixit Deus : Producant aquæ reptilia animarum » vivarum, et volatilia. Et produxerunt aquæ pisces, et » cetos magnos et volatilia cœli. Et vidit Deus quia bo- » num est[4], etc. » Videamus ergo quid dicunt Scripturæ. Lux per lucem, justi per verbum. Firmamentum cœli, solidamentum Scripturarum. Aquæ sub firmamento, terrenus populus : aquæ supra firmamentum, cœlestis populus. Terra arida ab aquis maris separata, animæ

[1] Joan. I, 14. — [2] Exod. III, 14. — [3] Ibid. 15. — [4] Gen. I, 20.

sitientes Deum a multitudine delictorum sæculi. Germinat terra herbam pabuli et ligna fructifera, opera misericordiæ. Luminaria in firmamento cœli, prædicatores verbi, Evangelistæ et Apostoli, dona spiritalia. Attendamus ergo luminaria circumeuntia totum mundum, et videte quemadmodum producant aquæ reptilia animarum vivarum. Discurrunt Evangelistæ, evangelizantur homines. Ergo reptilia animarum vivarum, sacramenta intelliguntur. Quare? Quia ad hoc sunt sacramenta necessaria, ut Gentibus evangelizentur, et de Gentibus homines separentur; hoc est, ut aquæ producant illæ amaræ, et fiant pisces dulces. Magna enim res est, gustare aquam maris nemo potest[1], pisces manducare: amaritudine nascuntur, et vegetantur. Ista sunt sacramenta dulcia, quæ missa sunt per totum mundum. Sed reptilia dicuntur animarum vivarum: nondum anima viva. Quare? Hoc aliquantum ad intelligendum spissum est[2]. Audistis modo, cum lectio legeretur, quia Simon magus baptizatus est, et non deposuit malam mentem: habuit formam sacramenti, virtutem sacramenti non habuit. Audi Apostolum quid dicat de impiis: « Habentes, inquit, formam pietatis, » virtutem autem ejus abnegantes[3]. » Quæ est forma pietatis? Sacramentum visibile. Quæ est virtus pietatis: Invisibilis charitas. Audi virtutem pietatis: « Si linguis » hominum loquar et Angelorum, charitatem autem non » habeam, factus sum ut æramentum sonans, etc. » Et si illud et illud habeam, « Charitatem autem non habeam, » nihil sum[4]. » Nam sacramenta sancta et magna sunt: sed nihil est homo, si charitatem non habeat. Ergo virtus sacramenti charitas. Quam charitatem non habet hæreticus, cum apud eum inveniam formam sacramenti.

[1] *Forte deest*, potest. — [2] Beda verus et nondum vulgatus ad 2 Tim. III. Act. VIII, 12. — [3] 2 Tim. III, 5. — [4] 1 Cor. XIII, 1.

Itaque cum ad me venit hæreticus, defero formæ sacramenti, ut non rebaptizem : sed reddo virtutem sacramenti, ut radicem charitatis insinuem. Ipsa ergo erit anima viva, quam terra producit, ut anima viva sit, jam habens virtutem sacramenti. Hoc est ergo quod dictum est : « Producant aquæ reptilia animarum vivarum, etc. »

V. « Dixit quoque Deus : Producat terra animam vi-» ventem in genere suo[1], etc. » Sexto die dixit Deus : « Producat terra animam vivam : » non reptilia animarum vivarum, sed animam vivam. Et produxit terra omnia pecora, et bestias et serpentes, et quidquid repit super terram. « Et vidit Deus quia bonum est. Et dixit Deus, » eodem die sexto, quando ejecit terra animam vivam : « Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nos-» tram[2], etc. » Diximus quia fecit Deus lucem, id est, omnes fideles : fecit firmamentum in mundo, cœlum inter aquas et aquas; fecit firmamentum in Ecclesia, auctoritatem Scripturarum inter populos Angelorum, quibus hoc non est necessarium, et populos hominum, qui ibi quærerent Deum : fecit Deus in mundo separationem maris a terra, fecit Deus in Ecclesia separationem gentium a servis suis : sitit terra arida imbrem, sitiunt homines in Ecclesia imbrem cœlestem : produxit terra herbam pabuli et ligna fructifera, producunt et homines in Ecclesia opera misericordiæ : fiunt luminaria in cœlo, luminare majus, sermo sapientiæ; luminare minus, sermo scientiæ : stellæ, dona curationum, prophetiæ fides, etc., omnia ista in firmamento cœli. Cum ergo cœpissent ambulare et peragrare totum mundum, generarunt aquæ, id est, de Gentibus extiterunt reptilia animarum vivarum, sacramenta sancta ; et homines consecrati habentes formam : forma est enim sacramenti in homine, et ali-

[1] Gen. I, 24. — [2] Ibid. 26.

quando virtus sacramenti statim consequitur, sed jam in terra quæ separata est; ideo producit terra animam vivam. Et revera, fratres[1], animam vivam esse opus est. Acceperunt fratres baptismum. sequatur formam virtus. Non sit baptismus ad judicium. sed ad salutem. Ad judicium fuit Simoni mago, ad salutem Petro. Videamus ergo quid est anima viva, quam terra produxit. Attendite hominem, habet corpus, habet animam. In ipsa anima multos motus habet similes bestiis; et habet nescio quid aliud, quod non habent bestiæ. Quos motus habet similes bestiis? Manducare et bibere, dormire et vigilare, et generare. Nonne communes sunt nobis cum bestiis? Istos motus quisquis in luxuriam projecerit, animam mortuam habet, non animam vivam. Unde probamus? Audi Apostolum: « Quæ autem in deliciis agit, vivens mortua » est[2]. » Quid est agere in deliciis. nisi illos motus animæ, quos communes habemus cum pecudibus, laxare in voluptates et concupiscentias immoderatas. in voracitatem. in ebrietatem, in fornicationem, in somnolentiam? In deliciis agunt qui sic vivunt; sed vivi mortui sunt. Si autem constringantur istæ omnes affectiones, et isti motus teneantur ad castitatem, ad continentiam, producit terra animam; quæ quia mortua erat in deliciis. restat, ut refrenata a deliciis incipiat vivere. et habere virtutem pietatis. Quæ est autem virtus pietatis? Charitas in Deum et proximum. Qui autem habet charitatem. refrenat per fidem omnes libidines, omnes concupiscentias, omnes motus animi sui. quos communes habet cum pecudibus, erit anima viva. Et sequitur ut jam formetur homo ad imaginem et similitudinem Dei. Formatur autem cum omnia ista, quæ dicta sunt, ad illum hominem

[1] Indicat recens baptizatos. — [2] I Tim. v, 6.

concluduntur[1]. Quia et fecit Deus lucem, de homine dictum est in Ecclesia : et fecit firmamentum, propter hominem auctoritas Scripturarum : et separavit aquas a terra, Gentes a credentibus : et germinavit terra herbam pabuli, opera misericordiæ; et lumina in cœlo, Evangelistæ sancti homine : et produxit terra reptile animarum vivarum, sacramenta; et hoc in hominibus : postea produxit animam vivam, refrenationes omnium libidinum; et hoc in homine. Junge ista omnia ad intellectum; et factus est homo ad imaginem et similitudinem Dei. Attende unde illud probemus. Ideo de singulis dicebat : « Vidit Deus quia bonum est. » Quando autem fecit rem meliorem, non vidit quia melior facta est. Sed in ipso homine concludit omnia quæ facta sunt, et dictum est : « Vidit Deus omnia quæ fecit, et ecce bona » valde. » Jam dudum dicebat de singulis, quia bona essent; homine facto omnia nominavit. Intelligitur quia illa singula in homine omnia inveniuntur. Quæris in homine lucem? Invenis fidem. Quæris firmamentum? Invenis auctoritatem Scripturarum. Quæris segregationem aquarum? Invenis fidelem segregatum a Gentibus. Quæris pullulare herbam et ligna fructifera? Invenis opera bona, opera misericordiæ. Quæris luminaria cœli? Invenis Evangelistas. Quæris reptilia animarum vivarum? Invenis sacramenta. Quæris animam vivam? Invenis continentiam. Quæris in homine hominem? Invenis imaginem et similitudinem Dei.

Ex Sermone de Quinquagesima resurrectionis, Florus ad 1 Cor. 1.

HUMILIATUS est Dominus Christus, ut esse humiles

[1] *Forte* ad intellectum hominis conjunguntur.

nosceremus : conceptus est continens omnia, natus est gignens omnia, mortuus est vivificans omnia : sed post triduum resurrexit, et ascendit in cœlum, et humanam quam susceperat carnem, ad Patris dexteram collocavit. Mirabile est, fratres, et hoc est quod credere impii nolunt; mirabile est hominem resurrexisse in carne, et in cœlum ascendisse cum carne : sed multo est mirabilius, totum mundum rem tam incredibilem credidisse. Quid est incredibilius, Deum talia fecisse, an mundum credere potuisse? Quid si et ipse modus consideretur a nobis, quo credidit mundus, etiam ipse vere divinus advertitur, et valde mirabilis invenitur. Ineruditos liberalibus disciplinis, et omnino quantum ad sæculi doctrinas pertinet impolitos, non peritos grammatica, non armatos dialectica, piscatores Christus cum retibus fidei ad mare sæculi paucissimos misit. Quid dico paucissimos? Duodecim misit; et tamen per eos sic omni genere piscium implevit Ecclesias, ut plurimi etiam ex ipsis sapientibus sæculi, quibus videbatur ignominiosa crux Christi, ea in fronte signentur; et de qua erubescendum putabant, nobisque insultabant, eam in pudoris arce constituant.

Ex Sermone de apostolo Paulo, in conversione cujusdam Fausti pagani, Florus ad Rom. XIV.

Cor hominis nec videre possumus, nec ostendere. Deus dicit : « Quæ palam sunt, vobis; quæ occulta sunt, » mihi. » Paulus dicit apostolus : « Fratres, nolite ante » tempus judicare quidquam, donec veniat Dominus, et » illuminet abscondita tenebrarum, et manifestabit cogi» tationes cordium, et tunc laus erit unicuique a Deo [1]. »

[1] I Cor. IV, 5.

Non potes inspicere cor novi Christiani. Quid, cor veteris Christiani potes? Dicturi estis : Sed ex necessitate credidit. Posset et de illo dici, de quo paulo ante loquebamur : « Qui prius fuit blasphemus, et persecutor, et » injuriosus[1]. » Et ipsi enim quædam necessitas impacta est : cœlesti voce prostratus est : ut lumen haberet, lumen perdidit. Minare quod volueris, et quantum volueris da cuilibet homini : quid dulcius ista luce ? Quam tamen Paulus nisi perdidisset, æternam non accepisset. De necessitate credidit. Quid timuit? Dicatur mihi quid timuit. Clamantes oves? Oves clamare possunt, mordere non possunt. Potuit et in ipso clamore ovium Dei advertere gloriam Dei, et timere judicium Dei. Excitatus est a somno quodam modo, ut consideraret impleri de Christo quæ sunt prædicta de Christo, tantum posse nomen Christi, tantum prævalere gloriam Dei. Itaque breviter dico Charitati Vestræ ; Ecclesiam Dei alloquor, populum Dei alloquor : Si credidit, tu invenisti; si timuit, tu vicisti. Interim, fratres, ad quod possunt homines, ultra nobis non usurpemus quod concessum non est. Apostolus dicit : « Infirmum autem in fide recipite, non » in dijudicationibus cogitationum[2]. » Non nobis usurpemus dijudicare cogitationes aliorum : sed Deo præbeamus cogitationes nostras, etiam pro illis de quibus forte aliquid dubitamus. Forte dubitat aliquid novitas ipsius. Amate abundantius dubitantem : amore vestro curate de corde infirmi dubitationem. Interiorem faciem videte, de qua gaudeatis; cor Deo committite, pro quo oretis. Sciatis eum deseri a malis, suscipiatur a vobis. Plus amate hominem, quam prius oderatis errorem. Sic venit Christus ægros sanare, de quo Evangelium audivimus : « Quia non est opus sanis medicus, sed male habenti-

[1] I Tim. I, 13. — [2] Rom. XIV, 1.

» bus[1]. Et quis est homo, qui cum perdiderit unam » ovem, nonne relinquit nonaginta-novem in montibus, » et it quærere unam quæ perierat, et cum invenerit, gau- » det de illa? Sic gaudet Pater meus de uno pœnitente, » quam de nonaginta-novem justis, quibus non est opus » pœnitentia[2]. » Sic prorsus venit Christus ægros sanare, sic se novit de inimicis suis misericors vindicare. Quibus forte animus dolet consortibus ejus erroris, ad horam irascuntur, postea fortassis imitabuntur. Itaque, fratres, commendamus eum et orationibus vestris, et dilectioni vestræ, et amicitiæ fidelissimæ, et susceptioni infirmitatis ejus. Quomodo præitis, sic sequitur : bonam viam docete, bonam in vobis inveniat. Jam factus Christianus, discernat quid intersit inter id quod dimisit et id quod invenit. Vitam ipsius et studium circa fidem Christi posteriora tempora comprobabunt : nunc autem, fratres mei, non fuit necesse, non fuit consilii pastorum repellere pulsantem, differre quærentem. De occultis cordis velle judicare, et vocem manifestam non acceptare, nec consilii fuit, nec propositi nostri. Novimus enim quemadmodum minetur misericors illa Dei avaritia undique lucra quærentis de pecunia sua, et dicentis pigro servo judicare volenti quod non videbat, et circa lucra colligenda Domini torpescenti : « Serve nequam, ex ore tuo te con- » demno. Tu me dixisti hominem molestum, metere ubi » non seminavi, colligere ubi non sparsi : » noveras ergo avaritiam meam. « Tu dares pecuniam meam num- » mulariis, ego veniens cum usuris exigerem[3]. » Nos ergo non potuimus nisi erogare pecuniam Dominicam. Exactor ille erit, non tantum ipsius, sed et omnium nostrum. Impleamus ergo officium prærogatoris, non usurpemus locum exactoris. Itaque, fratres mei, opus Dei in animo

[1] Matth. IX, 12. — [2] Id. XVIII, 12. — [3] Luc. XIX, 22.

habete : aliud quærebatis, aliud disponebatis, aliud invenistis. Opus Domini commendamus, servi conservis. Plus in eo diligamus quod Dominus noster fecit, quam id quod facere volebamus. Meliora enim sunt opera ipsius. Et magnam et devotam vocem ejus audivimus : Majoratum nolo, Christianus esse volo. Lætamini, exultate, amplius quam oderatis amate. Opus suum Christo orationibus commendate : animum fidelem, pium, amicum rudimentis senis exhibete. Quid interest enim quia videtis jam provectam ætatem ? Hora nona venit ad vineam, mercedem æqualem accepturus, etc.

Ex Sermone de Natali sancti Quadrati[1], *Bedæ nondum vulgatus ad* 2 *Cor.* IV.

Beatus apostolus Paulus adhibuit testimonium de Scripturis, in quo nobis gloriam Martyrum commendavit. « Propter quod scriptum est, inquit : Credidi propter quod locutus sum. Et nos credimus, propter quod » et loquimur[2]. » Si enim tantummodo credidissent, et non loquerentur, non paterentur. Credendo apprehenderunt vitam, et loquendo invenerunt mortem ; sed mortem, in qua corpus corruptibile seminaretur, et incorruptio meteretur. Istum sensum, id est, quod credimus propter quod et loquimur, alio loco idem Apostolus sic explicavit : « Corde creditur ad justitiam, ore autem » confessio fit ad salutem[3]. »

[1] In Kalend. Carthag. mense Aug. celebratur. — [2] 2 Cor. IV, 13. — [3] Rom. X, 10.

Ex Sermone de tribus virgis, Beda et Florus ad 1 *Cor.* I.

Quare autem primo ignobiles, paucos imperitos et impolitos elegerit Dominus, cum haberet ante oculos suos turbam magnam, in comparatione quidem illorum pauperiorum pauciores, sed in genere suo multos divites, nobiles, doctos, sapientes, quos postea etiam collegit, exponit Apostolus sacramentum : « Infirma hujus mundi » elegit Deus, ut confundat fortia ; et stulta hujus mundi » elegit Deus, ut confundat sapientes ; et ignobilia hujus » mundi elegit Deus, et ea quæ non sunt, » id est, non computantur, « Ut quæ sunt evacuentur[1]. » Venerat enim docere humilitatem, et expugnare superbiam. Venerat humilis Deus : nullo modo hic prius altos quæreret, qui tam humilis venerat. Primo, quia elegit nasci de illa fœmina, quæ desponsata erat fabro. Non elegit ergo amplos natales, ne in hac terra nobilitas superbiret. Non elegit saltem nasci in amplissima civitate, sed natus est in Bethlehem Judæ, quæ nec civitatis nomine nuncupatur. Hodieque illam incolæ loci illius villam appellant : tam parva, tam exigua, prope nulla est, nisi pristina Domini Christi nativitate nobilitaretur. Elegit ergo infirmos, pauperes, indoctos : non quia relinquit firmos, divites, sapientes, nobiles ; sed si ipsos primos eligeret, merito divitiarum suarum, merito substantiarum, merito natalium sibi eligi viderentur, atque inflati de his rebus, salutem humilitatis non reciperent, sine qua nemo potest redire ad illam vitam, unde non laberemur nisi per superbiam.

[1] 1 Cor. I, 27, 28.

Item ex Serm. de tribus virgis, Beda nondum vulgatus ad 1 *Thessal.* II.

« Factus sum parvulus in medio vestrum, tanquam » nutrix fovens filios suos[1]. » Ideo non dixit, mater; quia aliquando matres vel delicatiores sunt, vel minus amantes filios suos, cum pepererint tradunt aliis nutriendos. Rursum si solum dixisset : « Tanquam nutrix fovens ; » et non addidisset : « Filios suos : » Tanquam alia pariente nutriendos accepisse videretur. Et nutricem se dixit, quia alebat ; et filios suos, quos ipse pepererat, dicens : « Filii mei, quos iterum parturio, quoad usque » Christus reformetur in vobis[2]. » Parit autem, sicut parit Ecclesia in utero suo, non semine suo.

Ex Sermone de bono Nuptiarum, Beda et Florus ad 1 *Cor.* VII.

« Qui potest capere, capiat[3]. » Sed non possum, inquit. Non potes? Non possum. Suscipiat te nutritoria quædam Apostoli auctoritas, ut « Si se non continent, » nubant[4]. » Fiat aliquid, unde perveniatur ad veniam. Pertineat ad veniam, ne irruatur in æternam pœnam. Fiat quod licet, unde ignoscatur quod non licet. Hoc indicat quod sequitur : « Mallem eos nubere, quam uri[5]. » Concessit, inquam, aliquid incontinentiæ, quia majus timuit : timuit pœnas æternas, timuit quod expectat et manet adulteros. Etiam hoc quod conjugati victi concupiscentia utuntur invicem ultra necessitatem liberos pro-

[1] 1 Thess. II, 7.— [2] Galat. IV, 19 — [3] Matth. XIX, 12 — [4] 1 Cor. VII, 9. — [5] Ibid.

creandi, ponam in his pro quibus quotidie dicitur: « Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus de- » bitoribus nostris[1]. »

Ex Sermone de eo quod scriptum est : Si quis vult post me venire, abneget semetipsum : *Beda nondum vulgatus ad* I *Thess.* V.

« Corripite inquietos, consolamini pusillanimes[2] etc. » Quando videt homo aliquem male viventem, et forte aliquid Ecclesiæ præstantem, et non eum corripit, animo fugit. Quid est, animo fugere? Timere. Timor est fuga interior[3]. Quare timet? Quia mercenarius est. Ne forte ille male accipiat quod corripitur, et non det quod solet. Videt lupum venientem, id est, diabolum male viventis colla frangentem; et fugit animo, abstinet ab utili correptione, plenus timore. Qui autem pastor est, et est ei cura pro ovibus; non eum dimittat, et facit quod ait Apostolus : « Corripite inquietos, consolamini pusillani- » mes. etc. » Non ergo putet quis pium pastorem, vel qui se dicit pastorem, quia non reddet malum pro malo, cum reddat potius malum pro bono. Ille enim etsi peccator est scelestus, de bonis suis dat Ecclesiæ : ille autem malum pro bono ei reddit, cui subtrahit correptionem. Sed quoniam hoc totum de dilectione faciendum est; aliquando autem homines correptores suos putant inimicos suos : ideo cum dixisset : « Corripite inquietos; » subjecit : « Consolamini pusillanimes. » Forte enim de correptione incipit deficere, et perturbatur : tunc te oporte consolari. « Suscipite infirmos : » ne per infirmitaten cadant. Si titubare eum fecit infirmitas, sinu suo susci

[1] Matth. VI, 12. — [2] I Thess. V, 14. — [3] Vide Ser. 137, n. 12.

piat charitas. Et cum ista dixisset, adjecit in novissimo : « Videte ne quis malum pro bono alicui reddat[1]. » Ergo non est malum correptio si sit. Sed bona ovis, quando corripitur a præposito suo quid dicit? « Emendabit me » justus in misericordia[2]. »

Ex Sermone ex eo quod ait Dominus : Petite, et accipietis : *Beda nondum vulgatus ad* 2 *Cor.* XII.

Invenimus malos petisse et accepisse, et bonos petisse et non accepisse. Quid enim pejus dæmonibus? Et tamen porcos petierunt et acceperunt. Et invenitur Deus non fecisse desiderium Apostolorum, et implesse desiderium dæmoniorum. Quid ergo dicimus, nisi quia « Novit Dominus qui sunt ejus[3], et eorum omnis qui petit accipit[4]? » Sed adhuc de Apostolo scrupulus restat, non enim ipse non erat inter eos qui sunt ejus, qui hanc sententiam dixit : « Novit Dominus qui sunt ejus. » Ergo omnes qui sunt ejus, petunt et accipiunt. Sed quærimus quid? Ea quippe quæ propter vitam istam temporalem petuntur, aliquando prosunt, aliquando obsunt : et quando ea scit Deus obesse, non ea dat desiderantibus et petentibus suis : quomodo nec medicus dat quidquid æger petierit ; et amando negat, quod non amando concederet. Exaudit ergo omnes suos ad æternam salutem ; non omnes exaudit ad temporalem cupiditatem : et ideo non exaudit ad hoc, ut exaudiat ad illud. Denique etiam ipsa verba considera. Quando non accepit propter quod ter Dominum rogavit, ait illi : « Sufficit tibi gratia mea ; » nam virtus in infirmitate perficitur[5]. » Quid a me de-

[1] 1 Thess. v, 15. — [2] Psal. cxl, 5. — [3] 2 Tim. II, 19. — [4] Luc. XI, 10. — [5] 2 Cor. x, 9.

sideras ut auferatur a te stimulus carnis, quem accepisti, ne in tuis revelationibus extollaris? Utique propterea hoc poscis, quia tibi prodesse nescis. Crede medico : quod imposuit, acre est, sed utile : facit dolorem, sed parturit sanitatem. « Virtus in infirmitate perficitur. » Tolera ergo infirmitatem, si desideras sanitatem : tolera infirmitatem, si desideras perfectionem, quia « Virtus in infirmitate » perficitur. »

Ex Sermone de verbis Apostoli : Non est nobis colluctatio, etc. *Beda et Florus ad Ephes.* VI.

« NON est nobis colluctatio adversus carnem et sangui- » nem[1]. » Quia non tantum te homo persequitur, sed diabolus per illum; et antequam te lædat in corpore, se occidit in corde. « Non est nobis colluctatio adversus » carnem et sanguinem; » hominibus adversus homines, qui caro et sanguis sunt : « Sed adversus principes et po- » testates, rectores tenebrarum harum[2]; » quia quomodo eos qui lux sunt, Christus gubernat et regit; sic eos qui tenebræ sunt, ad omne malum diabolus præcipitat et instigat. Hoc ergo nos hortatur Apostolus, ut non contra hominem malum, sed contra diabolum qui cum illo operatur, oremus; et quidquid possumus faciamus, ut diabolus expellatur et homo liberetur. Quomodo enim si ad aliquem in prælio constitutum de parte adversaria armatus equo sedens veniat, non equo, sed equiti irascitur; et quantum potest, hoc agere cupit, ut equitem percutiat, et equum possideat : sic circa homines malos agendum est; et non contra illos, sed contra eum qui illos instigat, totis viribus laborandum est; ut dum dia-

[1] Ephes. VI, 12. — [2] Ibid.

bolus vincitur, infelix ille quem possidere cœperat liberetur.

Ex eodem Sermone, Beda et Florus ad 1 *Cor.* XII.

« Qui dicit se in Christo manere, debet sicut ille ambulavit et ipse ambulare[1]. » Quæ est ista via, in qua Christus ambulavit? quæ est alia, nisi charitas, de qua dicit Apostolus : « Adhuc supereminentiorem viam demonstro vobis? » Si ergo Christum volumus imitari, per ipsam viam debemus currere, quam Christus et in cruce pendens dignatus est ambulare. In cruce enim fixus erat, et charitatis viam currens pro suis persecutoribus supplicabat. Denique sic dixit : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt[2]. » Et nos ergo pro omnibus inimicis nostris hoc jugiter supplicemus, ut illis Dominus emendationem morum et indulgentiam tribuat peccatorum.

Ex Sermone : Qualis debeat episcopus esse, et ubi reprehendit Paulus Petrum, Beda nondum vulgatus ad 1 *Tim.* III.

« Oportet ergo episcopum irreprehensibilem esse[3]. » Quis hoc negat? Sed cum oporteat episcopum irreprehensibilem esse, numquid reprehensibilem decet esse Christianum? Episcopus nomen græcum est : Latine vero superintentor vel visitator dici potest. Nos episcopi sumus, sed vobiscum Christiani sumus. Nos proprie vocamur a visitatione : communiter omnes ab unctione. Si

[1] 1 Joan. II, 6. — [2] Luc. XXIII, 34. — [3] 1 Tim. III. 2.

unctio communis est, et lucta communis est. Quare autem nos visitamus, si nihil boni est quod in vobis videamus?

Ex Sermone de Sabbato, Florus ad 2 Cor. III.

« Cum autem conversus fuerit ad Deum, auferetur » velamen[1]. » Velamen, non Moyses evacuatur[2]: velamen, non lex. Attendite quomodo Dominus venerit, et evacuatur velamen: quando pependit in ligno, velum scissum est. O magnum mysterium! o ineffabile sacramentum! Transgressores legis crucifixerunt, et legis secreta patuerunt. Nonne crux illa clavis fuit Domini? Tenuit, et clausa dissolvit. Sed Judæi etiam discisso velo coopertam habent faciem. « Nos autem, ait Apostolus, » revelata facie gloriam Dei speculantes, in eamdem imaginem transformamur de gloria in gloriam, tanquam a » Domini spiritu[3]. »

Ex Sermone de Kalendis Januarii contra Paganos, Joannes diaconus in Leviticum.

Apostolus Petrus dicit ad Ecclesiam, quæ est corpus Christi: « Plebs sancta, regale sacerdotium[4]. » Tunc enim unus sacerdos ungebatur, modo Christiani omnes unguuntur. Ungebatur et rex, ungebatur et sacerdos; cæteri non ungebantur. Utramque personam gerebat Dominus, non in figura, sed jam in veritate, et regis et sacerdotis. Ob hoc de ipso Domino dicit Apostolus: « Qui factus est ei ex semine David secundum carnem[5]. » Ecce ergo regium genus. Ex semine itaque David prop-

[1] I Cor. I, 16. — [2] Vide Ser. 300, n. 3. — [3] I Cor. III, 10. — [4] I Petr III, 9. — [5] Rom. I, 3.

ter Mariam Christus dicitur, quia illa erat ex semine David. Sed quo[1] genus in Maria? Scriptum est in Evangelio sacerdotem Zachariam habuisse uxorem Elisabeth de filiabus Aaron. Ergo de genere sacerdotali; quia tota ipsa tribus Levi. Dicitur autem in Evangelio Mariæ virgini ab Angelo : « Cognata tua Elisabeth[2]. » Si ergo Elisabeth una de filiabus Aaron sacerdotis cognata erat Mariæ, non dubitatur virginem Mariam non tantum ad regalem, sed etiam ad sacerdotalem sanguinem pertinere. Quapropter inest in Domino secundum hominem quem suscepit, utraque persona, regia et sacerdotalis. Ideo ergo tunc in figura duo unguebantur, rex et sacerdos, quod in illo capite nostro completum est, cujus idem nos Ecclesiam totam corpus esse manifestum est. Unde merito genus regium et sacerdotale dicimur.

Item ex Serm. de Kal. Jan. contra Pag. Joannes diac. ibid.

In illis veteribus sacramentis ille præfigurabatur unus Dominus noster Jesus Christus. Unus sacerdos intrabat in sancta Sanctorum : populus autem omnis foris stabat. Numquid modo episcopis ad altare assistentibus vos foris estis, ac non intus? Intrabat tunc unus sacerdos in sancta Sanctorum semel in anno. Annus totum tempus significat. Semel ergo in toto tempore intravit in Sancta sanctorum, non figurata, sed vera, ultra velamenta cœlorum, unus sacerdos noster resurgens a mortuis Dominus Jesus Christus, offerens se ipsum pro nobis. Intravit, et ibi est. Populus autem adhuc nobiscum foris stat, nondum resurreximus ire in obviam Christo, et semper

[1] *Forte* quomodo sacerdotale. — [2] Luc. I, 36.

cum illo interius permanere, cum dicturus est bono servo : « Intra in gaudium Domini tui[1]. » Hoc ergo figurabatur tunc per unum sacerdotem solum intrantem in Sancta sanctorum et populum floris stantem, quod nunc impletum est per Dominum nostrum Jesum Christum solum intrantem supra secreta cœlorum, et populum adhuc foris gementem, spe salvum factum, expectantem redemptionem corporis sui, quæ futura est in resurrectione mortuorum.

Item ex Serm. de Kal. Jan. contra Pag. Joannes diac. ibid.

Ipse enim summus sacerdos preces nostras offert, qui semetipsum holocaustum pro nobis obtulit. Ipse est qui nos producit, interponens se, non ut intercludat, sed ut dirigat; non ut separet, sed ut reconciliet; non ut impediat, sed ut impedimenta disrumpat. Ipse est pontifex unus et sacerdos unus, qui præfigurabatur in antiquis sacerdotibus Dei. Ideo quærebatur sacerdos sine macula corporis; quia ille solus sine macula peccati vixit etiam in carne mortali. Nam quod in corpore præfigurabatur illorum, in illius vita significabatur futurum.

[1] Math. xxv, 21.

SERMO

SANCTI AUGUSTINI CCCXCV,

De Ascensione Domini, VI.

Erutus ex vetustissimo codice Remigiano.

I. Hodierno die ascensionem Domini in cœlum celebramus : Sursum cor non inaniter audiamus, et integro corde cum illo ascendamus, docente Apostolo et dicente : « Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt quærite, » ubi Christus est in dextera Dei sedens; quæ sursum » sunt sapite, non quæ super terram[1]. » Necessitas actionis in terra sit ; voluntas ascensionis in cœlo. Spes hic, res ibi. Veniet enim tempus, quando res ibi. Quando autem res ibi, spes nec hic, nec ibi : non quia inanis est spes ; sed quia finitur, quando venerit res. Denique audite de spe quid dixit Apostolus. « Spe, inquit, salvi facti sumus : » spes autem quæ videtur non est spes : quod autem videt » quis, quid sperat? Si autem quod non videmus spera» mus, per patientiam expectamus[2]. » Attendite in ipsis rebus humanis, et considerate quod si sperat aliquis ducere uxorem, adhuc ergo nondum habet. Nam si habet, quid sperat ? Ducit ergo uxorem, quam sperabat ; et jam non sperabit. Feliciter ergo finitur spes, quando venerit res. Sperat quispiam peregrinus ad patriam suam se esse

[1] Coloss. III, 1. — [2] Rom. VIII, 24.

venturum : quandiu ibi non est, sperat ; cum venerit, jam non sperat. Spei enim successit res. Feliciter spes finitur, quando quod sperabatur tenetur. Modo ergo, charissimi, quod audistis ut sursum cor habeamus, ipso corde fit ut de illa futura vita cogitemus. Hic bene vivamus, ut ibi vivamus.

II. Ecce enim quanta dignatio Domini nostri : qui fecit nos, descendit ad nos; quia cecideramus ab illo nos. Et ut veniret ad nos, non ipse cecidit, sed descendit ad nos. Si ergo descendit ad nos, levavit nos. Jam in corpore suo levavit nos caput nostrum : ubi est, sequentur et membra. Quia quo præcessit caput, secutura sunt membra. Ille est caput, nos sumus membra. In cœlo est ille, nos in terra. Quasi longe est ille a nobis? Absit. Spatia si interroges, longe est : charitatem interroga, nobiscum est. Si enim non esset ille nobiscum, non diceret ille in Evangelio : « Ecce ego vobiscum sum usque ad » consummationem sæculi[1]. » Si non est nobiscum, mentimur quando vobis dicimus : Dominus vobiscum. Non de cœlo clamaret Saulo persequente, non ipsum, sed sanctos ejus, servos ejus ; et quod familiarius dixerim, membra ejus : « Saule, Saule, quid me persequeris[2]? » Ecce ego hic sum in cœlo, tu in terra, et in persecutoribus[3]. Quare me? Quia membra mea : per quæ membra mea ibi sum. Non enim si calcetur planta, non clamat lingua. Ille ergo per quem factum est cœlum et terra, propter eum quem fecit de terra, descendit in terram, et in cœlum hinc levavit terram. Quod ergo in illo præcessit, in finem speremus. Reddet nobis quod promisit : securi sumus, cautionem fecit, Evangelium scripsit : reddet nobis. Plus est quod impendit nobis. Num putamus enim non eum redditurum vitam suam, qui pro nobis

[1] Matth. XXVIII, 20. — [2] Act. IX, 4. — [3] *Forte* et me persequeris.

jam erogavit mortem suam? Humilitatem passionis, injurias, contumelias, omnes indignitates in terra suscepit pro nobis : regnum, felicitatem, immortalitatem, æternitatem non donabit nobis? Mala nostra pertulit, bona sua nobis non donabit? Ad hanc spem, quia promissor est verax, securi ambulemus : sed sic vivamus, ut bona fronte illi dicamus : Fecimus quod jussisti, redde quod promisisti?

SANCTI AURELII

AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES INEDITI

ADMIXTIS QUIBUSDAM DUBIIS.

E MEMBRANIS SÆC. XII. BIBLIOTH. PALAT. VINDOB.

summa fide descripsit, illustravit, indicibus instruxit

MICHAEL DENIS

a Cons. Aul. Aug. et primus ejus Bibliothecæ Custos.

LECTORI

ΦΙΛΑΥΓΟΥΣΤΙΝΩ.

Divi Aurelii Augustini Scripta maximo semper in pretio fuere cunctis christianæ Fidei cultoribus, si eos excipias, qui suas in illis opiniones incassum quæsivere. Ea porro post Joan. Amerbachii, Joan. Frobenii, Theologorum Lovaniensium, et Monachorum florentissimæ quondam Congregationis S. Mauri amplissimas Editiones, post Jacob. Sirmondi, Joan. Bapt. Mari, Hier. Vignerii, Godefrid. Besselii Συμβολας, atque adeo sub ipsum sæculi XVIII. finem novis accessionibus auctum iri, haud facile quis existimasset, quod homines illi doctissimi juxta, ac solertissimi nulli operæ in lustrandis Europæ Bibliothecis pepercisse viderentur. At vero relictum mihi post uberem messem spicilegium, ut in divinis donis, ita in parte felicitatis meæ repono. Neque enim nihil me de Christi Ecclesia mereri arbitror, qui tanti Doctoris voces, quibus ante mille trecentos, et quod excurrit, annos illa personuit, ab annis facile sexcentis pressas rursus excitem. Qua ratione istud evenerit, paucis accipe.

Absoluto priore Recensionum Volumine, quod Codices theologici argumenti pene mille Bibliothecæ Palatinæ Vindobonensi ad Caroli VI. Imperatoris tempora illatos

complectitur, et modo sub prelo est, dum ad alterum Volumen Codices ab illis temporibus in hodiernam diem acquisitos complexurum aggredior, offertur mihi sub exitum Novembris anni proxime elapsi Codex ordine *Decimus*, in folii majoris membranis per duas columnas sæculo XII. non eleganter minus, quam emendate scriptus; quidquid enim prima manus aliquando etiam peccasset, secunda doctior quidem, sed tamen συγχρονος solerter plerumque correxit. Inspicienti occurrit mox ad inferiorem oram primæ paginæ isthæc Nota: *Iste Liber est Congregationis S. Justinæ de Padua: deputatus in Monasterio S. Severini de Neapoli.* Legisti fortasse *L. I. Commentar. Lambecii*, edit. *Kollar. Supplem. col.* 763. anno MDCCXVII. Codices manuscriptos haud sane paucos Carolo VI. Imp. utriusque tunc Siciliæ Regi dono fuisse oblatos a diversis cœnobiis Neapolitanis. Atque hic continuo venit mihi in mentem Cl. Bernardi Montefalconii, qui, dum Sodales ejus Parisiis in edendo Augustino desudarent, itinere litterario in Italiam suscepto, anno MDCXCVIII. Octobri mense Neapolim appulerat. Consulo ejus *Diarium Italicum* Parisiis an. MDCCII. excusum cap. XXI. p. 319. *Antequam Neapoli discederemus*, ait, *Bibliothecæ Manuscriptorum Monasterii S. Severini sequentem notam excepimus.* Recitat mox Codices, et septimo loco: *Augustini Sermones quosdam, et Retractationes in Codice XII. sæculi.* En αυτοτατον Codicem nostrum, cui et *Retractationes* insunt. Itaque vir ille celeberrimus aut solis Monachorum Severinatium indicibus usus, aut falso persuasus, nihil jam Augustini Sermonum superesse, quod Fratres suos fugisset, ne aperto quidem Codice, et illos hoc Auc-

tario, quod saltem *Tomo XI.* adjicere potuissent, destituit, et mihi lampada, quod aiunt, tradidit, quam lubens accepto.

Non vero tecum hoc loco inquiram, Lector! quî fieri potuerit, ut Codex hic singularis tandiu delitesceret, neque te tenebo adminiculis illis, quibus ad detegendam, et extra dubium ponendam Γνησιοτητα, et Ανεκδοσιν eorum, quæ ex illo profero, adniti oportuit, et sedulo adnisum est. Norunt illa Eruditi. Ad rem venio. Indicem Sermonum LVI. quem Codici Librarius præposuit, primum tecum communico. Videbis in illo Sermones ineditos editis mixtos decurrere. Ad quemvis editorum locum notato, quo in operibus D. Doctoris habetur, atque hic semper de editione Mauriana *Parisina* ann. MDCLXXXIX — DCC. intelligi cupio. Ineditos ut illico discernas, singulis numerum, quo se excipient, in margine astitui; quæ vero de iis observanda duxi, ad singulorum initia distuli. Atque en indicem.

I. *Sermo de Laude Cerei.* Capitulum primum.

II. *Item Ejusdem* (nempe Augustini) *in Vigiliis Paschæ.* Cap. II,

Alius Ejusdem in Die Paschæ. Cap. III. Tomo V. Edit. Maur. Sermo CCXXVIII.

III. *Alius de Sacramentis in eodem Die.* Cap. IV.

IV. *Item Alius de eodem Die.* Cap. V.

V. *Item Alius in eodem Die contra Arrianos et Apollinaristas, maxime vero contra futuros Nestorianos et Eutychianos.* Cap. VI.

Alius ejusdem Diei. Cap. VII. Tomo cit. Sermo CCXXVI.

VI. *Item Alius in eodem Die de Sacramentis Altaris*

ad Neophytos. Cap. VIII. Tomo cit. ejus Fragmentum instar Sermonis CCXXIX.

Alius Ejusdem in eodem Die, de eo, quod Neophytis ante baptismum ex oleo sancto aures a Sacerdotibus et nares illinantur. Cap. IX. Tomo VI. Append. col. 288. Secuti sunt Editores Jacob. Sirmondum, qui primus protulit, et Augustino detraxit, licet in Cod. Floriac. unde protulit, Augustino ascriberentur, et ejus nomine etiam citarentur ab Ivone Carnot. et altero Cod. vetustiss. Remigiano, et hic, et sequentes duo. Adde, quod Codex noster eos in medio Sermonum genuinorum collocet.

Ejusdem de Mysterio et sanctitate Baptismatis, Cap. X. Tomo VI. Append. col. 289. Vide quæ mox notavi.

Item Ejusdem de Unctione capitis, et pedibus lavandis. Cap. XI. Tomo VI. Append. col. 291. Ut duo præcedentes.

VII. *Alius Ejusdem habitus in Festivitate paschali.* Cap. XII.

Alius Ejusdem secunda Feria Paschæ. Cap. XIII. Tomo V. Sermo CCXXXIX.

Alius Ejusdem quartæ Feriæ. Cap. XIV. Tomo cit. Sermo CCXLVIII.

Item quintæ Feriæ. Cap. XV. Tomo cit. Sermo CCXLV.

Item Ejusdem de eodem die ad Sacramenta Altaris. Cap. XVI. Tomo cit. Sermo CLXXII.

VIII. *Item Sabbati die.* Cap. XVII.

Item Alius in eodem die. Cap. XVIII. Tomo cit. Sermo CCXXX.

Item Ejusdem in die Octavarum. Cap. XIX. Tomo cit. Sermo CCXLVII.

Sermo Ejusdem de Ascensione Domini. Cap. XX. Tomo cit. Sermo CCLXI.

Item Ejusdem de Psalmo Confitemini Domino. Cap. XXI. Tomo cit. Sermo XXIX.

IX. *Alius Ejusdem de versu Psalmi centesimi septimi decimi :* Confitemini Domino, quoniam bonus est. Cap. XXII.

Alius Ejusdem de duobus temporibus, id est, vitæ præsentis et futuræ. Cap. XXIII. Maurianis hic Sermo *Enarratio* est *in Psalmum* CXLVIII. adeoque legitur Tomo IV. col. 1672. sed productior; noster enim Sermo tantum illorum Numeros 1. 2. 4. 5. complectitur, neque id quidem sine multiplici discrepantia. Fieri potuit, ut S. Pater tardius totum Psalmum enarraret, postquam peculiarem jam Sermonem in ejus v. 1. habuisset.

X. *Alius Ejusdem de Alleluia et principio Psalmi centesimi quadragesimi noni :* Cantate Domino canticum novum. Laus ejus in Ecclesia sanctorum. Cap XXIV.

Item alius de versu Psalmi : Emendabit me Justus in misericordia, *et de eo, quod Apostoli linguis omnium gentium loquebantur. Contra Donatistas in Pentecoste.* Cap. XXV. Tomo cit. Sermo CCLXVI.

Alius Ejusdem de natali sancti Joannis Baptistæ. Contra Donatistas, et omnes rebaptizatores hæreticos. Cap. XXVI. Tomo cit. Sermo CCXCII.

Item de eodem natali sancti Joannis, ubi disputat etiam de verbis Zachariæ non credentis, et Mariæ inquirentis, Quomodo fiet istud? *et de originali peccato, pro quo parvulis Baptismum necessarium dicit.* Cap. XXVII. Tomo cit. Sermo CCXCIII.

XI. *Sermo Ejusdem de Responsorio Psalmi centesimi tricesimi primi:* Paravi lucernam Christo meo, *ubi multum etiam de Trinitate disputat.* Cap. XXVIII. *Loquimur Charitati Vestræ.*

XII. *Sermo Ejusdem in Vigiliis Apostolorum.* (Nempe Petri et Pauli). Cap. XXIX.

Alius Ejusdem in natali Apostolorum, ubi contra memoratos hæreticos disputat de adjutorio gratiæ Dei. Cap. XXX. Tomo cit. Sermo CCXCVII.

XIII. *Alius Ejusdem de natali sancti Laurentii, ubi per occasionem redarguit quosdam, qui seditionem commoverant a saltatu prohibiti.* Cap. XXXI.

Sermo Ejusdem habitus Carthagine ad mensam beati Martyris Cypriani, de ejus Natali. Cap. XXXII. Tomo cit. Sermo CCCIX.

Alius Ejusdem in eodem die. Cap. XXXIII. Tomo cit. Sermo CCCXII.

XIV. *Item Ejusdem in eodem die.* Cap. XXXIV.

XV. *Alius Ejusdem in eodem die.* Cap. XXXV.

XVI. *Alius Ejusdem in Natali sanctorum Martyrum*

Scillitanorum, Sperati, et sociorum ejus. Cap, XXXVI.

XVII. *Alius Ejusdem in Natali sanctorum Machabæorum, ubi docet, quid etiam significetur in Turre ædificanda, et sumptibus præparandis, vel in Rege, qui cum decem millibus occurrit illi, qui habet viginti millia.* Cap. XXXVII.

Alius Ejusdem in Natali plurimorum Martyrum de eo, quod in Evangelio Dominus dicit: Si quis vult post me venire, neget se ipsum. Cap. XXXVIII. Tomo cit. Sermo CCCXXX.

Alius Ejusdem de versu Psalmi: Beatus vir, quem tu erudieris, Domine, *et maxime de eo, quod dicit Apostolus:* Cum enim essemus in carne, passiones peccatorum quæ per legem sunt, operabantur in membris nostris, ut fructum ferrent morti. *Contra Manichæos, et Pelagianos.* Cap. XXXIX. Tomo cit. Sermo CLIII. In Codice nostro folium excidit, unde abrumpitur in verbis: Quia mortuum est, dixit, absconditum latet: non ap.....

Alius Ejusdem de originali Peccato, et de lectione Apostoli: Quid ergo dicemus? Lex peccatum est? Absit, etc. *Contra Pelagianos.* Cap. XL. Tomo cit. Sermo CLIV. In Codice ob folium mox memoratum incipit ἀκεφάλως; tuorum neque nubent, neque uxores ducent. Non enim incipient mori, etc.

Alius Ejusdem de lectione Apostoli ad Romanos ab eo loco, ubi dicit: Igitur ego ipse mente servio

legi Dei, carne autem legi peccati. *Contra Pelagianos.* Cap. XLI. Tomo cit. Sermo CLV.

Alius Ejusdem de lectione Apostoli, ubi dicit : Ergo, Fratres, debitores sumus non carni, ut secundum carnem vivamus. *Contra Pelagianos et philosophos Stoïcos, et Epicureos.* Cap. XLII. Tomo cit. Sermo CLVI.

Sermo Ejusdem de lectione Apostoli : Humanus sermo et omni acceptione dignus, quia Christus Jesus venit in mundum, etc. *Contra Pelagianos, Nestorianos, et Eutychianos.* Cap. XLIII. Tomo cit. Sermo CLXXIV.

XVIII. *Alius Ejusdem de eo, quod dicit Apostolus :* Humanum dico propter infirmitatem carnis vestræ, etc. Cap. XLIV.

Alius Ejusdem de lectione Apostoli ad Philippenses : Nos sumus circumcisio, quia spiritu Dei servimus, et gloriamur in Christo Jesu, etc. *Contra Pelagianos.* Cap. XLV. Tomo cit. Sermo CLXIX.

XIX. *Sermo Ejusdem de lectione Apostoli, ubi ait :* Supereminentem viam vobis demonstro. *Contra Donatistas.* Cap. XLVI.

XX. *Alius Ejusdem de Responsorio* (Psalmi) *tricesimi octavi :* Exaudi, Deus, orationem meam, et precem meam, Domine, *et de Muliere in adulterio deprehensa.* Cap. XLVII.

XXI. *Item alius de Responsorio Psalmi tricesimi secundi.* Exultate justi in Domino. Cap. XLVIII.

XXII. *Alius Ejusdem de Responsorio Psalmi quinquage-*

simi primi : Speravi in misericordia Dei in æternum. Cap. XLIX.

XXIII. *Item alius de versu Psalmi centesimi quadragesimi quinti :* Laudabo Dominum in vita mea. Cap. L.

Alius Ejusdem, ubi Domini verba ad Nicodemum loquentis exponens de originali peccato. Cap. LI. Tomo cit. Sermo CCXCIV.

XXIV. *Item alius de Evangelio, ubi de Divite et Lazaro mendico refert.* Cap. LII.

Alius Ejusdem de Evangelio : Nisi manducaveritis carnem Filii hominis. *Contra Pelagianos.* Cap. LIII. Tomo cit. Sermo CXXXI.

Item alius, unde supra. Cap. LIV. Tomo cit. Sermo CLXIII.

Alius Ejusdem de Evangelio, ubi dicit : Si manseritis in verbo meo, vere discipuli mei eritis. Cap. LV. Tomo cit. Sermo CXXXIV.

XXV. Sermo *quinquagesimus sextus*, et ultimus, quanquam eadem manu, qua præcedentes, exaratus, omissus est in Indice, cui subscriptum : *Expliciunt Capitula.*

Jam cætera, quæ præfari visum est, hæc sunt. Sive Sententias sacrorum Librorum expositas, sive rationum, et argumentorum momenta, sive ipsos loquendi modos spectes, multa reperies in his Sermonibus, quæ in aliis Augustini Scriptis diu notis occurrunt. Visa sunt illa nempe S. Præsuli cum primis efficacia, et opportuna, quæ auditoribus, lectoribusve suis identidem inculcaret; atque

ejusmodi iterationum exempla in ipsis jam olim impressis præsto sunt, neque in tanto Operum numero ab homine uberrimi etiam ingenii prorsus caveri possunt.

Emendandi licentia etiam tum pudentissime mihi sumpta est, cum manifesta Librarii παροραματα invitabant. Optandum tamen mihi esse intelligo, ut excussis denuo Bibliothecis vetustiora Sermonum meorum reperiantur Αντιγραφα, e quibus vacillantia firmari, intrusa detegi, conjecturæ meæ, aut everti, aut approbari queant. Et fortasse Tomus alter, Palatino nostro geminus, alicubi cum umbris luctatur, qui selectos Sermones per reliquum anni tempus, illisque pariter ἀνεκδοτους quosdam admixtos complectatur.

Insunt in Codice præter Sermones, quorum Indicem exhibui: *Enarratio Augustini in Psalmum CXVIII.* constans Procemio, et Sermonibus XXXII. quæ habetur Edit. *Maur. T. IV. col.* 1277. item *Libri II. Retractationum* Ejusdem, ut Edit. *cit. T. I. col.* 1. quarum vero membranæ a *L. II. c.* 24. excidere; demum *Commentaria in Evangelium Marci*, olim Hieronymi credita, hic ἀκεφαλα, a Cl. Vallarsio autem in *T. XI. Opp. Hieronymi* ad *col.* 783. rejecta. Atque hæc Opera ideo enumeranda censui, quod ad perficiendum eorum contextum Codex iste a nemine hactenus, ut patet, consultus, aut adhibitus fuit.

Editionem hanc, quantum licuit, aptare *Maurianæ* conatus sum, ut S. Patris Operibus eo commodius in Bibliothecis adjungi queat.

Demum, dum *insanientis Sapientiæ Consulti* quidam Scriptis suis nihil non agunt, ut veterum Ecclesiæ chris-

tianæ Doctorum fidem, et auctoritatem elevent, ego Λείψανα hæc Scriptoris, *quo*, teste Erasmo, *orbis christianus nihil habet vel magis aureum, vel augustius*, piorum et eruditorum sacræ Antiquitatis amatorum judicio commendo, meque ad repetendos, quorum in principio memini, labores in Bibliothecam Palatinam abdo.

S. AUR. AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES INEDITI.

SERMONES

ADMIXTIS QUIBUSDAM DUBIIS.

SERMO I.

De Cereo paschali (*a*).

SYNOPSIS.

I. Attentos reddit. II. Cereus imago Justi, et Christi. III. Apis imago Justi, Favus Scripturarum. IV. Samson leonem trucidans Figura Christi.

I. Deo et Domino nostro omnipotenti, visibilium atque invisibilium creatori honorem deferens orationibus vestris

(*a*) In Codice *fol.* 1. *p.* 2. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. In Sabbato sancto.* Videant Eruditi. Ego minus libenter Augustino tribuo, motus concisis illis comparatiunculis, ipsoque stylo, quamvis non obstaret temporum ratio ; veteres enim Liturgici divulgati hujus Ritus Zosimum Papam anno 418. defunctum auctorem faciunt, secuti, ut videtur, Librum Pontificalem,

juvandum me credo, ut, quod in laudem et gloriam indulgentissimi creatoris dicere suscepi, non tam meis viribus, quam ipsius Domini misericordia adjuvante explicare sufficiam. Adeste itaque nunc intenti, dilectissimi fratres, ut primo de cordibus vestris carnalibus cogitationibus, quasi nocturnis tenebris, discussis, et in cubiculis conscientiarum Christi lumine accenso ea, quæ vobis Dominus per nostrum famulatum ministrare dignabitur, non solum aure percipere, verum etiam mente possitis.

II. Cereus nocturnum lumen est, et homo justus tenebrosi hujus mundi lumen est. Dicit Dominus ad eos, quos ipse justificat : « Vos estis lumen mundi[1]. » Tria conspiciuntur in Cereo : Cera, Papyrus (*a*) et Flamma. Et in homine justo tria sunt : Caro, Anima et Sapientia.

in quo legis : *Per Parochias concessit licentiam benedicendi Cereum paschalem*. Addit Amalarius *L. I. de eccl. Offic. c.* 18 *Romanis ita agentibus, nobis quoque præceptum est a Papa Zosimo benedicere Cereum*. Potuit igitur præceptum istud Ecclesiæ Gallicanæ datum etiam ad Africanam permanasse, cum Canon Concilii Tolet. IV. celebrati anno 633. Ritum hunc *per multa terrarum loca* in usu esse asserat. Accedit, quod Cerei Benedictio : *Exultet jam angelica turba, etc.* in Sacramentario Gothico et Gallicano Augustino tribuatur, *cum adhuc Diaconus esset*, et ipse S. Doctor *L. XV de Civ. Dei cap.* 22. versiculos citet a se *in laude quadam Cerei* compositos. Verum an his paschalis ? Certius est, *Epistolam ad Præsidium* de Cereo paschali olim Hieronymo tributam, et a Vallarsio in *T. XI. p.* 154. rejectam Augustini tempora propius contingere, cui deinceps Ennodii Ticin. *Benedictiones Cerei II.* Flori Drepanii *Hymnus*, et alia successere monumenta, quæ Ritus hujus antiquitatem confirmant. Vide, quæ in hanc rem *P. II. vet. Liturg. Alem. Disq. VI. c.* 1. congessit cels. Mart. Gerbertus S. Blasii Abbas Princeps, quem honoris, doctrinæ, et amicitiæ causa nomino, cuique *Appendicem* hanc *Augustinianam* imprimis cupio commendatam. Si qui pro Augustino pronuntiaverint, Sermonem hunc Editioni *Maur.* post *Sermonem CCXXIII.* inserere poterunt. — (*a*) Pro facis seu candelæ Ellychnio. Confer Gloss. Ducangii v. *Papyrus*.

[1] Matth. v, 14.

Flamma illuminat, papyrus accenditur, ceræ tenacitas solvitur. Sapientiæ doctrina animum tenet, carnis duritia superatur. Flamma urit, papyrus uritur, guttas cera distillat. Sapientia docet, anima dolet, caro lacrymas fundit. Flamma fulget superius, papyrus commutatur interius, cera currit exterius. Sapientia sublimiter prædicatur, anima latenter convertitur, caro visibiliter cooperatur. Cerei laudatur pulchritudo per diem, honoratur claritudo per noctem. Sic ostendit nobis columnæ illius imaginem, qua duce populus Israël ambulans per desertum non permittebatur errare. Apparebat enim eis nubis columna per diem, ignis columna per noctem [1]. Dies significat securitatem in hoc sæculo, et nox tribulationem in hoc sæculo. Hic est dies, de quo Propheta cantat et dicit : « Per diem mandavit Dominus misericordiam » suam, et nocte declaravit [2]. » In hac carnali vita Dominus Christus veniens non ostendit claritatem suam, sed mortali carne velatus, tanquam nubis columna, in eremo apparuit. Cum autem finis sæculi venerit, quo omnium visibilium gaudia subtrahentur, tunc ipse Dominus sine mortalitatis aliquo velamento clarus et splendidus, tanquam ignis columna, fulgebit. Columna ignis ardet, et lucet. Quod ardet, potestatis est : quod lucet, honoris. Quod ardet, judicat; quod lucet, illuminat. Quod ardet, pœna est impiorum ; quod lucet, beatitudo justorum.

III. Sed nos proprie Cerei nomen oportet edicere, quod ad sacramentum tantæ hujus celebritatis pertinet. Manu gerimus, oculis intuemur, corde conspicimus, ore laudamus. Ceræ artifex apis est, de qua Scriptura sic dicit (*a*) : Vade ad apem, o piger, et disce, quam opera-

[1] Exod. XIII, 21. et Num. XIV, 14. — [2] Psal. XLI, 9.

(*a*) Lapsus videtur memoria Auctor apem formicæ, *Prov.* VI, 6. substituens, Paulo infra tamen ad *Eccli.* XI, 3, alludit.

trix sit. Opus autem quam sanctum habet, cujus labores reges et mediocres ad sanitatem assumunt sibi. Grata est illa omnibus, et gloriosa, et, cum sit viribus infirma, sapientiam honorans provecta est. Quid nos (*a*), Christe, memoras? Quid in ape jubes intueri? Breve animal est, et volatile. Quia humilitas exaltatur. Duabus lucidissimis pennis volat. Et quid luminosius charitate? Et duo sunt præcepta charitatis, ut diligamus Dominum, diligamus et proximum, per quæ, veluti duas alas, ad cœlum justus attollitur. Operatur illa dulcedinem, habet justus in ore veritatem; quoniam clamat Dominus : « Ego sum » via, et veritas, et vita[1]. » Clamat et Propheta : « Gus» tate et videte, quoniam suavis est Dominus[2]. » Amant apes regem suum, amant justi Christum suum. Apes fabricant favos, justi operantur Ecclesias. De floribus illæ colligunt divitias suas, sic omnes justi pulchritudines Scripturarum, per quas intelligitur et honoratur Deus; ipsa sunt florentia prata justorum. Sine libidine apes generant filios, generant et justi casta Evangelii prædicatione Christianos. Paulus enim filios suos alloquebatur, cum diceret : « Si decem millia pædagogorum habeatis » in Christo, sed non multos patres; nam in Christo Jesu » per Evangelium ego vos genui[3]. » In favo tria sunt : Cera, Mel, et Pullus. Et in Ecclesia tria sunt : Scriptura, Intellectus, Auditus. Sicut mel cera concludit, sic intellectum Scriptura custodit. Sicut pulli nidus in cera est, sic in Scriptura pectus auditoris. Sicut foramina favorum, qui adhuc pullos habent, mel nondum habent, sic secreta Scripturarum, prius quam intelligantur, fidem continent parvulorum. Sicut apis pullus, posteaquam volaverit, melle implet receptacula ceræ, in quibus nutritus est, sic

(*a*) Error Librarii pro *Nobis*.

[1] Joan. XIV, 6. — [2] Psal. XXXIII, 9. — [3] 1 Cor. IV, 15.

fideles parvuli, cum in fide creverunt, et pennis charitatis se regere cœperint, munimenta Scripturarum, quarum veneratione custoditi sunt, pleniora efficiunt, et majori veneratione custodiunt. Sicut, favi dum exprimuntur, mella fluunt, vasa suscipiunt, sic Legis et Prophetarum scripta passio Domini expressit, cognitio manavit, corda spiritualium susceperunt. Sicut post mellis expressionem signis imprimendis aptior est cera sine sapore gustantis, sic populi Judaïci regentes in lege et prophetis Sabbata et Circumcisionem, Neomenias et Azyma, et cætera horum similia, velut amissa legis dulcedine, sola signorum vestigia, tanquam ceram sine melle tenuerunt.

IV. Sed favus multo evidentior (*a*), cera, mel et examen Ecclesiæ sacramenta, fœcunditatisque bona opera significant. Quapropter admonet me Scriptura, ex libro Judicum, aliquid etiam de illo favo dicere, qui in ore leonis mortui inventus est. Cum enim Samson ille fortissimus ad desponsandam iret uxorem, catulus leonis obviam illi factus est in itinere, quem tanquam hœdum arreptum necavit, et in nihilum facta est in manibus ejus tantæ bestiæ fortitudo[1]. Perrexit quo intenderat, desponsavit uxorem, discessit. Rediens divertit cadaver leonis inspicere. Tunc invenit congregatas apes favum mellis in ore leonis mortui fabricasse. Sacramentum hoc magnum est; res autem breviter a nobis huc usque narrata pro qualitate temporis suffecerit. Jam nunc, fratres, quantum potestis, attendite. Quid Samson, quid leo, quid favus ille significat? Quantum Dominus suggesserit, explicabo. Ipse namque Dominus Jesus Christus pulchritudine mirabilis, fortitudine potentissimus Ecclesiam scilicet ex gentibus convocatam, tanquam alienigenarum filiam, ve-

(*a*) Lege *evidentius*.

[1] Judic. XIV

nit, ut desponsaret uxorem. Cui Ecclesiæ loquebatur Apostolus, cum diceret : « Desponsavi vos uni viro, vir» ginem castam exhibere Christo[1]. » Catulus leonis hic mundus est, dilectores hujus sæculi, filius diaboli, populus impiorum, cujus furor ausus est obviam ire, et resistere Domino, quoad salutem credentium, evangelicam prædicationem præpediret. Fremebat enim gentilis furor per reges, et potentes hujus sæculi, et veluti a patre diabolo inflammatus contra Evangelium Dei, quasi catulus leonis, ardebat, sed tam diu fremuit, donec ad manus viri fortis veniret. Perseverans autem Martyrum fides totam sævitiam gentium, et acerrimos persecutionis impetus fregit. Talibus enim vere fortissimis membris Dominus Christus sæculum vicit, cujus immanem superbiam cum per omnem orbem terrarum nunc videamus extinctam, quis non lætus aspiciat jacere super terram catulum leonis occisum ?

[1] 2 Cor. xi, 2.

SERMO II.

In Sabbato sancto (*a*).

SYNOPSIS.

I. Deus creavit omnia per Filium. II. Manifestatio Filii per incarnationem. III. Trinitatis Mysterium. IV. Mentis humanæ Existentia demonstrat existentiam Dei. V. Genuina Dei notio, et in ea spes immortalitatis nostræ.

1. MULTAS divinas lectiones audivimus, quarum prolixitati parem sermonem nec nos valemus (*b*), nec vos capitis, si valeamus. Quantum ergo Dominus donat, loqui volumus Charitati Vestræ de ipso capite Scripturarum; ubi cum legeretur, audivimus, quia « In principio fecit » Deus cœlum et terram[1]. » Attendite et cogitate, quis fecerit; sed scio non posse vos cogitare, quis fecerit. Cogitate, quid fecerit, et laudate, qui fecit. « In principio » fecit Deus cœlum et terram. » Ecce, quæ facta sunt, in promptu sunt, cernuntur, delectant. Opus patet, Artifex latet, quia et, unde videtur, patet, et unde amatur, latet. Quando ergo mundum videmus, et Deum amamus, melius est utique, unde amamus, quam unde videmus. Oculis videmus, mente amamus. Ergo mentem oculis præponamus, quia et melior est, quem de occulto amamus,

(*a*) In Codice *Fol.* 2. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. in Vigiliis Paschæ.* Sublimis, et auctore suo dignissimus, Mundi creationem, Incarnationis et Trinitatis Mysterium, Existentiam et Naturam Dei, nostræque immortalitatis spem exequitur. Locandus in Editione post *Sermonem CCXVIII.* — (*b*) Supplendum fortasse : *exhibere, proferre.*

[1] Gen. I, 1.

quam opus ejus, quod de aperto videmus. Quæramus ergo, si placet, quando Deus tantam molem fecit, quibus machinis fecit? Machina facientis verbum est jubentis. Quid miraris? Opus est Omnipotentis. Si ergo quæris, qui fecit? Deus fecit. Si quæris, quid fecit? Cœlum et terram fecit. Si quæris, per quid fecit? Per verbum fecit, quod non fecit. Verbum, per quod factum est cœlum et terra, ipsum verbum non est factum. Si enim factum est, per quid factum est? « Omnia per ipsum facta sunt[1]. » Si quæcumque facta sunt, per Verbum facta sunt, procul dubio Verbum factum non est, per quod omnia facta sunt. Denique narrator operum famulus Dei Moyses : « In principio, inquit, fecit Deus cœlum et terram. » Per quid fecit? Per verbum. Numquid et verbum fecit? Non. Sed quid? « In principio erat Verbum[2]. » Jam erat, per quod fecit; ideo, quod non erat, fecit. Possumus intelligere, et recte intelligimus in ipso unigenito Verbo factum esse cœlum et terram. Per quod enim facta sunt, in ipso facta sunt. Potest hoc esse et intelligi principium, in quo fecit Deus cœlum et terram. Ipsum enim verbum est et sapientia Dei, cui dicitur : « Omnia in sapientia fecisti[3]. » Si in sapientia Deus fecit omnia, et unigenitus ejus Filius procul dubio est Dei sapientia, non dubitemus in Filio facta esse, quæ per Filium facta esse didicimus. Nam ipse Filius est profecto principium. Interrogantibus quippe Judæis, et dicentibus : « Tu quis es? » Respondit : « Principium[4]. » Ecce « In principio fecit Deus cœlum et terram. »

II. Jam vero cætera, sive cum digeruntur et disponuntur, sive cum ornantur, sive cum ea, quæ facta non erant in cœlo et in terra, creantur, dicit Deus, et fiunt. « Et

[1] Joan. I, 3. — [2] Ibid. I. — [3] Psal. CIII, 24. — [4] Joan. VIII, 25.

» dixit Deus: Fiat, et factum est[1]. » Et sic per singula opera : « Dixit et factum est; Ipse dixit et facta sunt[2]. » Qua lingua dixit? Ut quis audiret, dixit? Non semper lacte nutriamur. Erigite nobiscum mentes ad solidum cibum. Nemo Deum cogitet sicut corpus, nemo Deum cogitet sicut hominem, nemo Deum cogitet sicut Angelum, quamvis patribus sic apparere dignatus sit, non per ipsam substantiam suam, sed per subjectam sibi creaturam suam; non enim aliter humanis visibus invisibilis appareret. Quæramus, quid in nobis est melius, et inde conemur attingere, quod est melius omnibus. Quod est in nobis melius, mens est. Quod est omnibus melius, Deus est. Rem meliorem quid quæris re deteriore? In te corpus inferius est, quam mens; in rebus nihil melius, quam Deus. Erige, quod est in te melius, ut attingas, si potueris, ad eum, qui est omnibus melius. Nam et ego, cum loquor, mentibus loquor. Visibiles quidem facies et ipse corpore visibilis cerno; sed per id, quod video, alloquor, quod non video. Gero intus verbum corde conceptum, et volo in auribus tuis parere. Quod corde concepi, volo tibi dicere, quod intus est, proferre ad te. Quod latet, quæro, quomodo pervenire ad mentem tuam possit. Convenio primum, quasi januam mentis tuæ, aures tuas, et quoniam invisibile verbum, quod corde concepi, trahere ad te non possum, provideo illi, quasi vehiculum, sonum. Ecce verbum latet, sonus patet. Impono latentem super patentem, et pervenio ad audientem, ac sic verbum exit a me, venit ad te, et non recessit a me. Si ergo licet magnis exigua comparare, infima summis, humana divinis, fecit hoc et Deus. Verbum latebat apud Patrem. Ut veniret ad nos, assumpsit quasi vehiculum, carnem suscepit, ad nos processit, et a Patre non recessit.

[1] Gen. I, sæpius. — [2] Psal. XXXII, 9.

sed ante incarnationem suam, ante ipsum Adam patrem generis humani, ante cœlum et terram, et omnia, quæ in eis sunt, « In principio erat Verbum, et in principio » fecit Deus cœlum et terram. »

III. Terram autem fecit Deus adhuc antequam ornaretur, antequam ejus species nudaretur. « Invisibilis » erat, et incomposita, et tenebræ erant super abyssum. » Tenebræ erant, ubi lux non erat; nondum enim lux facta erat. « Spiritus Dei superferebatur super aquas[1], » et ipse opifex, nec a Patre et unigenito Verbo sejunctus. Nam ecce, diligenter attendamus, Trinitas nobis insinuatur. Ubi enim dicitur : « In principio fecit, » Usia (*a*) intelligitur Patris et Filii, in principio Filio Deus Pater. Restat Spiritus, ut Trinitas impleatur. « Spiritus Dei su- » perferebatur super aquas. Et dixit Deus. » Cui dixit Deus? Antequam creatura fieret, erat, qui audiret? Erat, inquit. Quæro, quis? Ipse Filius. Filio ergo dixit Deus. Quo verbo locutus est Verbo? Si enim jam erat Filius, ut dubitat nemo Christianus, utique hoc etiam erat. Filius Verbum erat, et Verbo Pater dicebat. Ergo inter Deum et Verbum verba currebant? Absit! Impedimenta, fratres, carnalis cogitationis auferte, invisibilia invisibiliter cogitate, non vobis versentur ante oculos mentis similitudines corporis. Transi, quidquid in te cernitur. Transcende, quidquid in te etiam non cernitur; corpus enim cernitur, anima non cernitur, sed tamen mutatur. Modo vult, modo non vult; modo scit, modo nescit; modo meminit, modo obliviscitur; modo proficit, modo deficit. Non est hoc Deus, non est Deus ista natura, non est anima portio de substantia Dei. Quidquid enim Deus est, immutabile Bonum est, incorruptibile Bonum est.

[1] Gen. I. 2.

(*a*) Οὐσια. Essentia.

Etsi invisibilis Deus, invisibilis anima, sed tamen mutabilis anima, immutabilis Deus. Transcende ergo non solum, quod cernitur in te, sed etiam illud, quod mutatur in te. Totum transcende, te ipsum transcende.

IV. Amator quidam invisibilis bonitatis, amator quidam invisibilis æternitatis ait in suspiriis suis, et gemitibus amoris sui : « Factæ sunt mihi lacrymæ meæ panis » die et nocte, dum dicitur mihi quotidie : Ubi est Deus » tuus[1]. » Quomodo non fiant vere gemitus amanti lacrymæ suæ panis, ut eis quodam modo tanquam ex cibi voluptate vescatur, et libenter ploret, quandiu non videt quod amat, cum dicitur ei quotidie : « Ubi est Deus » tuus ? » Si dixero Pagano : Ubi est Deus tuus ? » ostendet mihi idola. Si fregero idolum, ostendet montem, ostendet arborem, ostendet vilem de flumine lapidem. Quod enim de multis lapidibus tulerit, et in loco honoratiore collocaverit, et incurvatus adoraverit, hoc est Deus ipsius. Ecce, inquit digitum intendens : Ecce Deus meus. Cum irrisero lapidem, cum abstulero, cum fregero, cum projecero, cum contempsero, intendit digitum ad solem, ad lunam, intendit ad quamlibet stellam. Illam vocat Saturnum, illam Mercurium, illam Jovem, illam Venerem. Quæro, quid voluerit, quocumque digitum intenderit. Respondet mihi : Ecce est Deus meus. Et quia video solem, et frangere non possum, sidera non possum dejicere, cœlum non possum evertere, quasi superior sibi videtur visibilia demonstrando, et digitum extendendo, ad quod voluerit, et dicendo : Ecce est Deus meus, et ad me se convertit dicens : « Ubi est Deus tuus ? » Cum audio : « Ubi est Deus tuus ? » quid oculis ostendam, non habeo, mentes oblatrantes cæcas invenio. Oculis, quos habet, unde videat, ego non habeo, quod ostendam.

[1] Psal. XLI, 4.

Cum vere habeo, quem ostendam, ille non habet oculos, unde videat. Libet flere, tanquam in lacrymis pane vesci! Invisibilis est enim Deus meus, ille, qui mihi loquitur, visibilia requirit, cum dicit: « Ubi est Deus tuus? » Ego autem, ut pervenirem ad Deum meum, sicut dicit in ipso Psalmo: « Hæc meditatus sum, et effudi super me animam » meam[1]. » Deus meus non est infra animam meam, sed est supra animam meam. Unde attingo ad id, quod est supra animam meam, nisi effundam super me animam meam? Et tamen huic protervo, visibilia requirenti, visibilia demonstranti, de visibilibus exultanti utcumque adjuvante Deo meo respondere conabor. Hoc certe mihi dicis: « Ubi est Deus tuus? » Respondeo tibi: Ubi es ipse tu? Respondeo, inquam; puto, quia non importune. Tu quæsisti, ubi sit Deus (*a*); ego vero, ubi sit ipse interrogator meus. Dicturus est: Ecce, ubi sum. Vides me, tibi loquor. Et ego illi: Interrogatorem meum quæro. Faciem ejus video, corpus ejus video, vocem ejus audio, linguam ejus inspicio. Ipsum quæro, qui in me oculos intendit, qui linguam movet, qui vocem emittit, qui interrogando scire desiderat. Hoc totum, de quo loquor, anima est. Non ergo tecum diutius agam. Tu dicis: Ostende mihi Deum tuum. Ego dico: Ostende mihi animum tuum. Laboras, fatigaris, figeris, cum dico: Ostende mihi animum tuum. Scio, quia non potes. Quare non potes? Quia invisibilis est animus tuus. Et tamen melior est in te, quam corpus tuum. Deus autem meus melior est, quam animus tuus. Quomodo ergo ostendam Deum meum, cum mihi non ostendas animum tuum, quo meliorem ostendo Deum meum? Ecce, si dicis mihi, ex opere agnosce animum meum. Quia oculos intendo ad

1 Psal. XLI, 5.
(*a*) Fortasse addendum *meus*.

videndum, aures ad audiendum, linguam moveo ad loquendum, vocem promo ad sonandum, ex hoc intellige et cognosce animum meum. Vides, quia ipsum non potes ostendere, sed me jubes eum ex operibus nosse. Ecce, et ego ex operibus ostendam tibi Deum meum. Nec pergo longius, nec mitto forte infidelitatem tuam ad ea, quæ non capis. Opera Dei mei non sic commemoro : Fecit invisibilia, fecit visibilia, id est, cœlum et terram, mare et omnia, quæ in eis sunt. Non te mitto per multa. Ad te ipsum redeo. Tu certe vivis. Habes corpus, habes animum. Visibile est corpus, invisibilis est animus. Corpus habitaculum, animus habitator. Corpus vehiculum, animus utens vehiculo, corpus, quasi vehiculum, quod regatur, animus auriga corporis tui. Ecce manifesti sunt sensus tui, tanquam januæ in corpore tuo, per quas nuntietur aliquid interius habitanti animo tuo : oculi, aures, olfactus, gustus, tactus, membra disposita. Quid illud intus, unde cogitas, unde ista vivificas? Hoc totum, quod miraris in te, qui hoc fecit, ipse est Deus meus.

V. Ergo, fratres mei, si mentes vestras, si interiores animos vestros aliqua, ut potui, congrua collocutione conveni, si ad eos, qui intus morantur in domibus luteis, id est, ad animos vestros habitantes in corporibus vestris loquendo perveni, nolite de eis, quæ nostis, Divina conjicere. Superat omnia Deus, cœlum et terram. Nolite vobis ante oculos ponere quasi fabrum aliquem magnum aliquid componentem, disponentem, machinantem, tornantem, vertentem, aut certe tanquam Imperatorem in sella regia, lucida, ornata sedentem, et jubendo creantem. Frangite idola in cordibus vestris. Attendite, quod dictum est ad Moysen, cum Dei nomen inquireret. « Ego » sum, qui sum [1]. » Quære, quid aliud « Est. » Illius com-

[1] Exod. III, 14.

paratione nec « Est. » Nescit ulla ex parte mutari, quod veraciter « Est. » Omne, quidquid mutatur et fluitat, et quodam tempore mutari non cessat, fuit, et erit. Non in eo comprehendis « Est. » Deus autem non habet fuit, et erit. Quod autem fuit, jam non est. Quod erit, nondum est. Et quod sic venit, ut transeat, ideo erit, ut non sit. Cogitate, si potestis : « Ego sum, qui sum. » Nolite voluntatibus volvi, nolite voluntariis et temporalibus cogitationibus agitari. State ad « Est. » State ad ipsum « Est. » Quo itis? State, ut et vos esse possitis. Sed quando tenemus volaticam cogitationem, et ad id, quod manet, affigere quando possumus? Ergo misertus est Deus, et ille, qui « Est, » et ille, qui dixit : « Hoc dices filiis Israël: » Qui est, misit me ad vos, » dicto nomine substantiæ suæ, dicit postea nomen misericordiæ suæ. Quod nomen substantiæ ejus? « Ego sum, qui sum. Dices filiis Israël : » Qui est, misit me ad vos[1]. » Sed Moyses homo erat, et in his, quæ in illius comparatione non sunt, erat. In terra erat, in carne erat, et in ipsa carne anima erat, natura mutabilis erat, sub sarcina fragilitatis humanæ erat. Nam illud, quod dictum est : « Ego sum, qui sum, » quando capiebat? Etenim per id, quod videbatur oculis ejus, ad eum loquebatur, qui non videbatur, et illo, qui videbatur, tanquam instrumento latens Deus utebatur. Non enim, quod videbat Moyses, hoc erat totum Deus, quia nec tu (*a*), quod a me ipso, quod homo sim, sonat, hoc est totum verbum. Habeo in corde verbum, quod non sonat. Sonus transit, verbum manet. Ergo cum diceret Deus ad hominem invisibilis, per id, quod apparere dignatus est, visibilis, loqueretur æternus temporalia, incommutabilis fragilia, cum diceret : « Ego sum, qui sum, »

[1] Exod. III, 14.

(*a*) Vocula *tu* redundat.

et : « Dices filiis Israël : Qui est, misit me ad vos, » tanquam illo non valente comprehendere, quid sit : « Ego » sum, qui sum, » et : « Qui est, misit me ad vos, » aut forte, si ipse comprehendebat, nobis legendum erat, qui comprehendere non valemus, continuo post nomen substantiæ dixit nomen misericordiæ. Tanquam diceret Moysi : Quod dixi : « Ego sum, qui sum, » non capis, non stat cor tuum, non es immutabilis mecum, nec incommutabilis mens tua. Audisti, quod sum. Audi, quod capias; audi, quod speres. Dixit iterum Deus ad Moysen : « Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob. » Non potes capere nomen substantiæ meæ, cape nomen misericordiæ meæ. « Ego sum Deus Abraham, et Deus » Isaac, et Deus Jacob[1]. » Sed quod sum, æternum est. Abraham, Isaac et Jacob quidem æterni, imo non dico æterni, sed ab illo facti æterni. Denique sic etiam calumniantes Sadducæos Dominus ipse convincit, qui cum resurrectionem negarent, hinc ille dedit testimonium sanctæ Scripturæ. « Legite, quod dixit Dominus in rubo ad » Moysen : Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et » Deus Jacob. Non est Deus mortuorum, sed vivorum[2] ; » omnes enim illi vivunt. Proinde et hic non addidit Deus, cum dixisset : « Ego sum, qui sum, Hoc mihi nomen est » in æternum[3]. » Hic enim nemo dubitat; quia id, quod est, ideo est, quia æternum est. Sed ubi ait : « Ego sum » Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob, » ibi addidit : « Hoc mihi nomen est in æternum. » Tanquam diceret : Quid times de mortalitate generis humani? Quid fortasse trepidas, ne, cum mortuus fueris, ultra non sis? « Hoc mihi nomen est in æternum. » Æternum nomen esse non posset « Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus

[1] Exod. III, 6. — [2] Matth. XXII, 32, et Marc. XII, 26, 27. — [3] Exod. III, 15.

» Jacob, » nisi in æternum viverent Abraham, Isaac et Jacob. Conversi ad Dominum, etc. (*a*)

SERMO III.

De Sacramento altaris ad infantes (*b*).

SYNOPSIS.

I. Sacrificii novæ Legis Commendatio. II. Sacrificium istud Christus est. III. Vere et realiter in Eucharistia præsens. IV. Eucharistiæ Effectus. V. Conditiones dignæ Sumptionis.

I. Reddendi sermonis officium, et cura, qua vos parturivimus, ut Christus formaretur in vobis, compellit nos admonere infantiam vestram, qui ex aqua et Spiritu nunc renati cibum et potum istum super hanc dominicam mensam nova luce conspicitis, et novella pietate percipitis, quid sibi velit tam magnum, divinumque Sacramentum, tam clarum et nobile medicamentum, tam mundum et facile sacrificium, quod nec in una civitate terrena Jerusalem, nec in tabernaculo illo, quod per Moysen, nec in templo illo, quod per Salomonem fabricatum est, quæ fuerunt umbræ futurorum, sed a solis

(*a*) Formulam hanc Augustino familiarem, pluribus Sermonibus subjunctam semel indicasse sufficiat. Integram exhibet Sirmondus in *not. ad XL. Sermones* Opp. suor. T. I. *col.* 337. — (*b*) In Codice *fol.* 4. p. 2. inscriptus : *Incipit alius de Sacramentis in eodem die.* Sermonem hunc illum puto, de quo Augustinus Edit. *Maur. T. V. Serm. CCXXVIII. Sermonem ad altare Dei debemus hodie Infantibus* (novellis Christianis) *de Sacramento Altaris.* Et fortassis ille est, quem Possidius in *Indiculo Opp. Augustini* T. X. *cap.* 10. notavit : *De Eucharistia.* Pulchra est ad S. Communionem Præparatio, locanda in Edit. post *Sermonem CCXXVIII.*

ortu usque ad occasum, sicut a Prophetis prædictum est, immolatur, et secundum Novi Testamenti gratiam Deo victima laudis offertur. Non adhuc de gregibus pecorum hostia cruenta conquiritur, non nunc ovis aut hircus divinis altaribus admovetur, sed sacrificium jam nostri temporis Corpus et Sanguis est ipsius Sacerdotis. De illo quippe tanto ante prædictum est in Psalmis : « Tu es » Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchise- » dech[1]. » Quod autem panem et vinum Melchisedech sacerdos Dei excelsi protulerit, quando patrem nostrum Abraham benedixit, in libro Genesis legimus et tenemus[2].

II. Christus ergo Dominus noster, qui obtulit patiendo pro nobis, quod nascendo accepit ex nobis, princeps Sacerdotum factus in æternum sacrificandi dedit ordinem, quem videtis, Corporis utique et Sanguinis sui. Nam percussum lancea Corpus ejus aquam et sanguinem emisit, quo peccata nostra dimisit. Hujus gratiæ memores, vestram ipsorum salutem operantes, quoniam Deus est, qui operatur in vobis, cum timore et tremore ad participationem hujus altaris accedite. Hoc agnoscite in pane, quod pependit in cruce ; hoc in calice, quod manavit ex latere. Nam et illa vetera sacrificia populi Dei hoc unum venturum multiplici varietate figurabant. Ipse enim Christus et ovis est propter innocentiam simplicis animi, et hircus propter similitudinem carnis peccati. Et quidquid aliud multis et diversis modis in sacrificiis Testamenti Veteris prænuntiatum est, ad hoc unum pertinet, quod Novo Testamento revelatum est.

III. Accipite itaque, et edite Corpus Christi, etiam ipsi in Corpore Christi facti jam membra Christi. Accipite, et potate Sanguinem Christi. Ne dissolvamini, manducate vinculum vestrum. Ne vobis viles videamini,

[1] Psal. cix, 4. — [2] Gen. xiv, 18.

bibite pretium vestrum. Sicut hoc in vos convertitur, cum id manducatis et bibitis, sic et vos in Corpus Christi convertimini, cum obedienter et pie vivitis. Ipse namque sua jam propinquante passione, cum Pascha faceret cum Discipulis suis, acceptum panem benedixit, et ait : « Hoc » est Corpus meum, quod pro vobis tradetur[1]. » Similiter benedictum calicem dedit dicens : « Hic est Sanguis » meus Novi Testamenti, qui pro multis effundetur in » remissionem peccatorum[2]. » Hoc in Evangelio vel legebatis, vel audiebatis, sed hanc Eucharistiam esse Filium nesciebatis. Nunc vero aspersi (*a*) corde in conscientia pura, et loti corpore aqua munda « Accedite ad eum, et » illuminamini, et vultus vestri non erubescent[3]. » Hoc enim si digne accipitis, quod pertinet ad Testamentum Novum, per quod æternam hæreditatem speratis, tenentes mandatum novum, ut vos invicem diligatis, habetis in vobis vitam. Illam enim carnem sumitis, de qua dicit ipsa Vita : « Panis, quem ego dedero, caro mea est pro » sæculi vita, » et : « Nisi quis manducaverit carnem » meam, et biberit sanguinem meum, non habebit in se » vitam[4]. »

IV. Habentes ergo vitam in illo in carne una eritis cum illo. Neque enim hoc Sacramentum Christi corpus ita commendat, ut nos inde sejungat. Hoc namque Apostolus in Scriptura sancta prædictum esse commemorat : « Erunt duo in carne una. Sacramentum hoc, » inquit, magnum est; ego autem dico in Christo et in » Ecclesia[5]. » Et alio loco de hac ipsa Eucharistia dicit : « Unus panis, unum corpus multi sumus[6]. » Accipere ergo incipitis, quod et esse cœpistis, si non indigne acci-

[1] Luc. XXII, 19. — [2] Matth. XXVI, 28. — [3] Psal. XXXIII, 6. — [4] Joan. VI. 52-54. — [5] Ephes. V, 32. — [6] I Cor. X, 17.

(*a*) Lego *abstersi*.

piatis, ne judicium vobis manducetis, et bibatis. Sic enim dicit : « Quicumque manducaverit panem aut bibe» rit calicem Domini indigne, reus erit Corporis et San» guinis Domini. Probet autem se ipsum homo, et sic » de pane illo edat, et de calice bibat. Qui enim mandu» cat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit[1]. »

V. Digne autem accipitis, si a malæ doctrinæ fermento caveatis, ut sitis « Azymi sinceritatis, et verita» tis[2]. » Aut si fermentum illud charitatis teneatis, « Quod » abscondit mulier in farinæ mensuris tribus, donec fer» mentaretur totum[3]. » Hæc enim mulier est sapientia Dei, facta per Virginem in carne mortali, quæ in toto orbe terrarum, quem de tribus Noë filiis post diluvium reparavit, tanquam in mensuris tribus suum disseminat Evangelium, « Donec fermentaretur totum. » Hoc est illud « Totum, » quod græce dicitur « Holon (*a*), » ubi custodientés vinculum pacis eritis secundum totum, quod « Catholon » vocatur, et unde Catholica nominatur (*b*).

[1] I Cor XI, 27-29. — [2] Id. V, 8. — [3] Matth. XIII, 33.

(*a*) Ὅλον. Καθολον. — (*b*) Videtur excidisse : *Ecclesia*.

SERMO IV.

De Paschate. (a)

SYNOPSIS.

Christus agnus et leo.

Sicut veritas per Apostolos sonuit, et « In omnem terram » exivit sonus eorum, atque in fines orbis terræ verba » eorum[1]; Pascha nostrum immolatus est Christus[2]. » De quo ante Propheta prædixerat : « Sicut ovis ad immolandum ductus est, et ut agnus coram, qui se ton» deret, fuit sine voce, sic non aperuit os suum[3]. » Quis est iste? Nempe ille, de quo sequitur, et dicit : « In humilitate judicium ejus sublatum est. Generationem ip» sius quis enarrabit[4]? » Video exemplum tantæ humilitatis in Rege tantæ potestatis. Nam iste sicut agnus coram tondente non aperiens os suum ipse est « Leo de tribu » Juda[5]. » Quis est iste agnus et leo? Mortem pertulit, ut agnus; consumpsit, ut leo. Quis est iste agnus et leo? Mitis et fortis, amabilis et terribilis, innocens et potens, tacens judicatus, fremens judicaturus. Quis est iste agnus et leo? In passione agnus, in resurrectione leo, an potius et in passione agnus et leo, et in resurrectione agnus et

[1] Psal. XVIII, 5. — [2] Rom. X, 18. — [3] Isaï. LIII, 7. — [4] Ibid. 8. — [5] Apoc. V, 5.

(a) In Codice *Fol. 5.* inscriptus : *Incipit alius de eodem die Sermo sancti Augustini ep.* Fortassis extemporalis, et e *repentinis*, quales S. Doctorem subinde habuisse narrat Possidius *Vitæ cap. 7.* sed dignus ejus ingenio, Editioni inferendus post *Sermonem CCXXIX.*

leo? Agnum in passione videamus. Modo jam dictus est. « Sicut agnus coram tondente se fuit sine voce, sic non » aperuit os suum. » Leonem in passione videamus. Jacob dixit : « Ascendisti recumbens, dormisti sicut leo[1]. » Agnum in resurrectione videamus. Apocalypsis, cum de gloria sempiterna virginum loqueretur : « Sequuntur, » inquit, Agnum, quocumque ierit[2]. » Leonem in resurrectione videamus. Eadem Apocalypsis dicit, quod supra jam posui. « Vicit leo de tribu Juda aperire librum[3]. » Quare agnus in passione? Quia mortem sine iniquitate suscepit. Quare leo in passione? Quia mortem occisus occidit. Quare agnus in resurrectione? Quia sempiterna est illi innocentia. Quare leo in resurrectione? Quia sempiterna est illi potentia. Quis est iste agnus et leo? Quomodo quæris, quisnam sit? Si autem, quid erat? « In principio erat Verbum. » Si, ubi erat? « Et Verbum » erat apud Deum. » Si, quale Verbum erat? « Et Deus » erat Verbum. » Si, quantæ potentiæ sit? « Omnia per » ipsum facta sunt. » Si, et ipse quid factus est? « Et » Verbum caro factum est[4]. » Si, quemadmodum vel de patre sine matre, vel de matre sine patre natus sit? « Generationem ejus quis enarrabit? » Ab altero genitus, gignenti coæternus. Verbum permanens caro factum est. Omnium temporum creator, opportuno tempore creatus. Præda mortis, prædator mortis. Deformis positione præ filiis hominum, infirmitatem sciens ferre, excelsus facere humilia, humilis excelsa. Deus homo, et homo Deus. Et primogenitus, et creator primogenitorum. Unicus, et frater cunctorum. De substantia patris natus, et particeps factus adoptatorum. Et Dominus omnium, et servus plurimorum. Hic est agnus, « Qui tollit peccata mundi[5], »

[1] Gen. XLIX, 9. — [2] Apoc. XIV, 4. — [3] Ibid. 5. — [4] Joan. I, 1, 2 et 14. — [5] Ibid. 29.

hic est leo, qui vincit regna mundi. Quærebam, quis est iste. Quæramus, qui sunt, pro quibus mortuus est iste. Forte pro justis et sanctis? Non hoc dicit Apostolus, sed potius, quia « Christus pro impiis mortuus est[1]. » Non utique, ut impii permanerent, sed ut morte justi impius justificaretur, et effuso sanguine sine peccato peccati chirographum deleretur.

SERMO V.

Iterum de Paschate. (*a*)

SYNOPSIS.

I. Mors Christi Spes nostra. II. Mors Christi voluntaria. III. Quomodo Christus tristis in morte. IV. Necessitas Incarnationis, ut redimeremur. V. Redemptoris ad Redemptos Verba. VI. Quomodo intelligatur Christus pro nobis mortuus. VII. Errores Apollinaris et Arrii refutantur. VIII. Adhortatio.

I. Audivimus Evangelium. Lecta est Resurrectio Domini nostri Jesu Christi. Resurrexit Christus, ergo mortuus est Christus. Resurrectio testis est mortis; mors autem Christi peremptio timoris. Non timeamus mori. Mortuus est Christus pro nobis. Cum spe vitæ æternæ moriamur. Resurrexit Christus, ut resurgamus. Habemus in morte et resurrectione ejus opus indictum, præmium promissum. Opus indictum passio, præmium pro-

[1] Rom. v, 6.

(*a*) In Codice *Fol. 5. p.* 2. inscriptus : *Item alius Sermo sancti Augustini ep. in eodem die.* Præstans et ad motum comparatus, de Passione et morte Servatoris, collocandus in editione post *Sermonem CCXXX.*

missum resurrectio. Opus hoc Martyres impleverunt; nos impleamus pietate, si non possumus passione. Non enim omnibus contingit pati pro Christo, et mori pro Christo. Tamen ipsum mori omnibus contingit. Felices, quibus pro Christo factum est, quod necesse erat, ut fieret! Necessitas enim erat mori, sed non erat necessitas pro Christo mori. Omnibus ventura est mors, sed non omnibus pro Christo mors. Quibus contigit pro Christo mori, quodam modo illud, quod eis erogatum fuerat, reddiderunt. Erogaverat eis Dominus, ut moreretur pro illis; reddiderunt illi moriendo pro illo. Sed unde redderet miser egenus, si non dedisset felix Dominus? Itaque quod erogaverat Martyribus Christus, dedit eis, unde redderent Christo. Vox enim Martyrum est : « Nisi quia » Dominus erat in nobis, fortasse vivos absorbuissent » nos[1]. » Persecutores, inquit, « Fortasse vivos absor- » buissent nos. » Quid est « Vivos? » Scientes, quia male faceremus, si Christum negaremus, tamen tam magnum malum « Vivi, » id est, scientes faceremus, et sic « Ab- » sorbuissent nos vivos, » non mortuos. Quid est, « Vi- » vos? » Scientes, non nescientes. Et qua virtute non fecerunt, quod a persecutoribus facere cogebantur? Ipsi interrogentur, ipsi dicant. Ecce respondent : « Nisi quia » Dominus erat in nobis. » Ergo ipse dedit, quod ei redderetur. Gratias illi. Dives est. Et quod de illo scriptum est : « Pauper factus est, ut nos divites faceret[2], » paupertate ejus ditati, vulneribus ejus sanati, humilitate ejus exaltati, morte ejus vivificati (*a*).

II. Dicebat Martyr : « Quid retribuam Domino pro » omnibus, quæ retribuit mihi[3]? » Audite, quod sequitur. Attendit enim et quæsivit, quid retribueret Domino.

[1] Psal. CXXIII, 1, 2. — [2] 2 Cor. VIII, 9. — [3] Psal. CXV, 12.
(*a*) Supple *sumus*.

Et quid ait? « Calicem salutaris accipiam[1]. » Hoc retribuam Domino : « Calicem salutaris, » calicem martyrii, calicem passionis, calicem Christi. Hoc est : « Calicem » salutaris, » quia salutare nostrum Christus. Ergo, inquit, accipiam calicem ejus, et retribuam illi. De ipso calice dixit et ipse Patri ante passionem : « Pater, si fieri » potest, transeat a me calix iste[2]. » Pati venerat, mori venerat, in potestate habebat mortem, aut, si mentior, ipsum audite. « Potestatem, inquit, habeo ponendi ani» mam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam. » Nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a me, et ite» rum sumo eam[3]. » Audistis potestatem? « Nemo tollit. » Sine causa gloriantur Judæi. Peccatum inde habent, non potentiam. Christus, quia voluit, mortuus est. Ipse dicit in Psalmo : « Ego dormivi, et somnum cœpi[4]. » Clamaverunt : « Crucifige, crucifige[5]. » tenuerunt, suspenderunt. Sic illi juvant, quia aliquid potuerunt. « Ego dor» mivi. » Et quid postea? « Et somnum cepi. » Vere somnus erat triduanus. Quid ergo postea? « Et resurrexi, » quoniam Dominus suscepit me. » Secundum formam servi loquitur : « Dominus suscepit me[6]. » Sicut et alio loco : « Numquid qui dormit, non adjiciet, ut resurgat[7]? » Gloriantur Judæi, quasi vicerint me. « Numquid qui dor» mit, non adjiciet, ut resurgat? » Illi, ut occiderent, suspenderunt, sed « Ego dormivi, » quia, quando volui, animam posui, et quando volui, surrexi.

III. Ergo ipse est calix, quem volebat transire, ad quem bibendum venerat. Quid est ergo, Domine, quod dixisti : « Pater, si fieri potest, transeat a me calix iste? » Dixisti Discipulis passurus et moriturus : « Tristis est

[1] Psal. cxv, 13. — [2] Matth. xxvi, 39. — [3] Joan. x, 18. — [4] Psal. iii, 6. — [5] Luc. xxiii, 21, et Joan. xix, 6. — [6] Psal. iii, 6. — [7] Id. xl, 9.

» anima mea usque ad mortem[1]? » Quæro ergo in his verbis verba illa tua : « Potestatem habeo ponendi ani-» mam meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam. » Unde audio : « Tristis est anima mea usque ad mortem? » Nemo tollit eam. Quare tristis est? Potestatem habes ponendi animam tuam. Quare dicis : « Pater, si fieri potest, » transeat a me calix iste? » Respondet interroganti et dicit tibi : Homo, in carne mea te suscepi. Numquid ergo, si in carne mea te suscepi, in voce mea non te suscepi? Quando dico : « Potestatem habeo ponendi animam » meam, et potestatem habeo iterum sumendi eam, » sicut factor, me loquor. Quando dico : « Tristis est anima » mea usque ad mortem, » sicut factura, te loquor. Gaude de me in me, agnosce te in me. Quando dico : « Potesta-» tem habeo ponendi animam meam, » adjutorium tuum sum. Quando dico : « Tristis est anima mea usque ad » mortem, » speculum tuum sum.

IV. Non legistis, quia mortuus est? Numquid negamus? Si negaverimus mortem, negamus et resurrectionem. Inde mortuus est, unde homo esse dignatus est. Inde resurrexit, unde homo esse dignatus est, quia et nos homines et morituri sumus, et resurrecturi sumus. Numquid Verbum in illo mortuum est? Numquid pati aliquid potuit, quod « In principio erat Verbum, et Verbum erat » apud Deum, et Deus erat Verbum[2]? » Quid potest pati tale Verbum? Et oportebat tamen, ut moreretur pro nobis Verbum, et mori non poterat, et, ut moreretur, oportebat. « In principio erat Verbum, et Verbum erat » apud Deum, et Deus erat Verbum, » Ubi sanguis? Ubi mors? Numquid mors in Verbo? Numquid sanguis in Verbo? Si nec mors in Verbo, nec sanguis in Verbo, ubi pretium nostrum? Annon pretium nostrum sanguis est

[1] Matth. XXVI, 38. — [2] Joan. I, 1.

ejus? Unde ergo daret hoc pretium, si maneret solum Verbum? nisi carnem assumeret Verbum; carnem autem de anima humana viventem, ut, quoniam Verbum occidi non poterat, occideretur sola caro, quæ de sua anima vivebat? Neque enim vel anima occidi póterat, quæ anima Divinitati adhærendo unus spiritus erat, ipso Domino duntaxat eam (*a*) se induente, non ipsa in illo credente, sicut de nobis scriptum est : « Qui adjungit se Domino, » unus spiritus est [1]. » Nos enim, cum infideles essemus, indigni eramus, et a Deo alieni; credendo autem adhæsimus Deo. Illa autem anima adhæsione Dei digna creata est, cum in personæ divinæ unitatem nova, rudisque assumpta est. Qua unitate hac singularitate duorum spirituum inæqualium discedente caro mortua est, quæ de ipsa duorum spirituum unitate novo modo, novoque genere vivens, id est, geminam et admirabilem vitam habens, parvo tantummodo tempore derelicta est. Deus enim spiritus, et imago ejus, humanus spiritus immortales sunt.

V. Sic ergo nos alloquitur quodam modo Dominus noster, Salvator noster dicens : O Homines! feci hominem rectum, et fecit se ipse perversum. A me recessistis, in vobis peristis. Ego autem quæsiturus sum, quod perierat. A me recessistis, inquit, vitam perdidistis. « Et » vita erat lux hominum [2]. » Ecce quod reliquistis, quando in Adam omnes peristis « Vita erat lux homi- » num. » Quæ vita? « In principio erat Verbum, et Ver- » bum erat apud Deum, et Deus erat Verbum [3]. » Vita erat, vos in morte vestra jacebatis. Verbum, unde morerer, non habebam; Homo, unde viveres, non habebas. (Quia dignatur Dominus Christus, suscepi verba ejus.

[1] I Cor. VI, 17. — [2] Joan. I, 4. — [3] Ibid. I.
(*a*) Lege *ea*.

Si ipse mea, quanto magis ego ejus.) Quodam modo in silentio, rebus ipsis loquens Dominus noster Christus dicit : Unde morerer, non habebam : Homo, unde viveres, non habebas. Assumpsi de te, unde morerer pro te. Assume de me, unde vivas mecum. Commercia celebremus. Do tibi, da mihi. Accipio a te mortem, accipe a me vitam. Expergiscere, vide quid dem, quid accipiam. Excelsus in cœlo accepi a te super terram humilitatem. Dominus tuus accepi a te formam servi. Sanitas tua accepi a te vulnera. Vita tua accepi a te mortem. Verbum caro factum sum, ut mori possem. Carnem apud patrem non habebam, de massa tua sumpsi, unde tibi erogarem. (Virgo Maria de massa nostra erat; ibi assumpsit Christus carnem a nobis, id est, a genere humano.) Accepi a te carnem, unde morerer pro te, accipe a me Spiritum vivificatorem, unde vivas mecum. Postremo mortuus sum de tuo, vive de meo.

VI. Ergo, fratres, quando auditis : Natus est de Spiritu ex Virgine Maria, passus est, vapulavit, alapas accepit, quando auditis : Passus est hæc Christus, nolite putare « Verbum illud in principio apud Deum » in sua natura, atque in sua substantia aliquid tale pati potuisse. Sed numquid possumus dicere, quia Verbum Dei, Deus unigenitus non est passus pro nobis? Passus est, sed secundum animam et carnem suam passibilem. Accepit enim formam servi, ut tanquam homo pateretur. Habebat enim et animam et carnem, quia totum hominem liberare venerat, non amittendo vitam, sed donando vitam. Ut autem similitudinem demus, unde celerius, quod dicimus, advertatis; sicut verbi gratia quando Stephanus martyr, et Phocas (*a*), vel aliquis alius passus est, et oc-

(*a*) Difficile dictu sit, quem e tribus Phocis, Antiocheno videlicet et duobus Sinopensibus, hic innuat Augustinus. Egere de iis, ut solent, accurate

cisus, et sepultus, caro eorum sola occisa et sepulta est; animæ autem eorum neque occidi, neque sepeliri potuere, et tamen rectissime dicimus : Mortuus est Stephanus, vel Phocas, vel quicumque alius pro nomine Christi, ita, quando passus, et occisus, et sepultus est Dei Unigenitus, caro utique ejus sola occisa et sepulta est; anima autem, et multo magis Divinitas ejus occidi non potuit, et ideo securi dicimus, mortuum pro nobis esse et sepultum unicum Dei Filium, id est, Deum Dei unigenitum. Unde utique veraciter, non mendaciter dixit ipse Christus Dominus, qui est sine mendacio veritas : « Sic enim dilexit » Deus mundum, ut Unigenitum suum daret, ut omnis, » qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam æter- » nam[1]. » Et Apostolus similiter de Deo Patre dicit : « Qui Filio proprio non pepercit, sed pro nobis omnibus » tradidit eum[2]. » Vultis autem noscere, quid est Christus? Nolite attendere carnem solam, quæ jacuit in sepulcro, nolite attendere animam solam, de qua dixit : « Tristis est anima mea usque ad mortem, » nolite attendere Verbum solum, quia « Deus erat Verbum, » sed attendite, quia Christus totus Verbum, et anima, et caro est.

VII. Nihil autem animæ Christi subtrahatis. Hæretici enim Apollinaristæ dixerunt, quia mentem non habuit, id est, intelligentiam non habuit anima illa, sed Verbum illi pro mente, et pro intelligentia erat. Hoc ait Apollinaris. Arriani autem dicunt : Nec qualemcumque animam habuit. Vos ergo fideliter tenete, quia prorsus Verbum, et anima, et caro est totus Christus. Et quando auditis :

[1] Joan. III, 16. — [2] Rom. VIII, 32.

Hagiographi Belgæ ad diem 14. *Julii*. Neminem tamen eorum in Africa notum, aut cultum e Monumentis ibi allatis liquet. Interim Phocæ τοῦ θαλασσόθαυματουργου notitia ab Nautis Africæ littora frequentantibus proficisci potuit, atque hunc Olitorem Sinopensem fuisse, ex Encomio Asterii Amaseæ Ep. a Fr. Combefisio *Paris.* 1648. c. aliis edito discimus.

« Tristis est anima mea, » animam humanam intelligite, non belluinam. Anima enim sine intellectu anima pecoris est, non anima humana. Si non venit liberare mentem, non habuit mentem. Ergo unus Christus, Verbum, et anima, et caro. Quid homo? Anima et caro. Quid Christus? Verbum et homo, ac per hoc, Verbum, et anima, et caro, Christus unus. Hominem quando cædis pugnis, quid ejus percutis? Animam, an carnem? Confiteris, quia carnem. Et tamen clamat anima: Quid me percutis, quid me cædis? Numquid, si dicas animæ: Quis te tetigit? Ego carnem ferio, non te; nonne, quicumque te audierint hæc dicentem, irridebunt, et insipientem vel insanum te judicabunt? Sic ergo, qui carnem Verbi Dei flagellaverunt, vel alapis cæciderunt, non possunt dicere: Nos carnem flagellavimus, vel exalapavimus (*a*), non Verbum, vel animam Christi. Totum enim Christum, id est, Verbum, et animam, et carnem flagellaverunt, vel alapis cæciderunt. Et cum utique neque animam, neque ipsam Divinitatem ejus, quæ vera vita est, in cruce occidere potuerunt, totum tamen Christum in corde suo, et in mala voluntate sua inficere delectati sunt. Quicumque enim persequitur aliquem, ut eum occidat, sic eum vult extingui totum, sicut extinguitur totum lumen lucernæ in terram collisæ, ut penitus non luceat, cum eam sibi quisque malefactor viderit impedire (*b*). Quod in homine fieri nullo modo potest, id est, ut totus extinguatur, qui unam utique substantiam habet mortalem, alteram immortalem. Nulla enim in illo mortalis est, nisi caro. Unigenitus autem Dei Christus multo magis totus extingui non potuit, cum eum se Judæi extinguere putaverunt, qui in tribus substantiis suis, id est, una, æterna, atque di-

(*a*) Ita apud Martene *Anecd. T. III, Col.* 1646, in pass. Cypriani et Justinæ: *Exalapari jussit.*— (*b*) Lego: *cum ea se quisque malefactor viderit impediri.*

vina, et in duabus temporalibus, id est, humanis unam solam habuit mortalem, id est, carnem suam. Animam autem et maxime Divinitatem suam sine dubio immortalem habuit. Et ideo sua parvi temporis morte nos de nostra morte æterna redimere solus potuit, qui non tantummodo caro, et anima humana fuit, sed Deus, et anima, et caro, unus Dei Unigenitus fuit. Qui enim « Descendit usque in » inferiores partes terræ, ipse est, et qui ascendit super » omnes cœlos[1], » quod homo solus facere non posset.

VIII. Securi ergo exultemus, et lætemur, charissimi fratres, quia ille nos sua morte redemit, qui etiam occisus de hostibus triumphavit. Occisus enim mortem occidit, et in æternum nos de manu ejus liberavit, « Ascendensque » in altum captivam duxit captivitatem[2], » atque hominibus misso Spiritu sancto dona sua dedit, qui etiam jacens in sepulcro credentem latronem in paradisum introducere potuit.

[1] Ephes. IV, 10. — [2] Ibid.

SERMO VI.

Item de Sacramento altaris ad infantes. (a)

SYNOPSIS.

I. Corpus dominicum et in altari est, et nos illud sumus. II. Eucharistia Symbolum unitatis. III. Liturgiæ eucharisticæ expositio.

I. Hoc, quod videtis, charissimi, in mensa Domini, panis est, et vinum; sed iste panis, et hoc vinum accedente verbo fit corpus, et sanguis Verbi. Ille enim Dominus, qui « In principio erat Verbum, et Verbum erat » apud Deum, et Deus erat Verbum[1], » propter misericordiam suam, qua non contempsit, quod creavit ad imaginem suam, « Verbum caro factum est, et habitavit » in nobis[2], » sicut scitis, quia et ipsum Verbum assumpsit hominem, id est, animam et carnem hominis, et homo factus est, manens Deus. Propter hoc, (b) quia et passus est pro nobis, commendavit nobis in isto Sacramento corpus, et sanguinem suum, quod etiam fecit et nos ipsos. Nam et nos corpus ipsius facti sumus, et per misericordiam ipsius, quod accipimus, nos sumus. (c)

[1] Joan. I. 1. — [2] Ibid. 14.

(a) In Codice *fol.* 7. inscriptus : *De Sacramentis Altaris. Sermo sancti Augustini ep. in eodem die.* Brevis institutio ad sacram Synaxin primum accedentium, qualis supra *Sermo* noster III. et in Editis CCXXVII et CCLXXII. Fragmentum ejus e *Bedæ* et *Flori* Collectione *Sermonis CCXXIV.* loco edidere Mauriani. Hic integrum damus. — (b) Hic incipit *Fragmentum* editum, de quo supra. — (c) Sequens Περικοπὴ usque ad verba : *Recordamini et vos, etc.* deest in *Fragmento* edito.

Recordamini, quod fuit aliquando creatura ista in agro, quomodo eam terra peperit, pluvia nutrivit, ad spicam perduxit, deinde labor humanus ad aream comportavit, trituravit, ventilavit, recondidit, protulit, moluit, conspersit, coxit, et vix aliquando ad panem perduxit. Recordamini et vos (*a*). Non fuistis, et creati estis, ad aream dominicam comportati estis, laboribus boum, id est, annuntiantium Evangelium, triturati estis. Quando Catechumeni differebamini, in horreo servabamini. Nomina vestra dedistis, cœpistis moli jejuniis (*b*), exorcismis. Postea ad aquam venistis, et conspersi estis, et unum facti estis. Accedente fervore Spiritus sancti cocti estis, et panis dominicus facti estis.

II. Ecce, quod accepistis. Quomodo ergo unum videtis esse, quod factum est, sic unum estote et vos (*c*), diligendo vos, tenendo unam fidem, unam spem, individuam charitatem. Hæretici quando hoc accipiunt, testimonium contra se accipiunt, quia illi quærunt divisionem, cum panis iste indicet unitatem. Sic et vinum in multis acinis (*d*) fuit, et modo in unum est. Unum est in suavitate calicis, sed (*e*) post pressuram torcularis. Et vos post illa jejunia, post labores, post humilitatem, et contritionem jam in nomine Christi tanquam ad calicem Domini venistis, et ibi vos estis ad mensam (*f*), ibi vos estis in calice. Nobiscum hoc (*g*) estis; simul enim hoc sumus (*h*), simul bibimus, quia simul vivimus (*i*). Audituri estis, quod etiam hesterno die audistis, sed hodie vobis exponitur, quod audistis, et quod respon-

(*a*) To *vos* in accusandi casu. Itaque male interpunctum in *Fragm.* edito. — (*b*) *Fragmentum* editum interponit : *et.* — (*c*) *Fragm.* edit. *estote vos.* — (*d*) Id. *racemis.* — (*e*) Id. omittunt : *sed.* — (*f*) Id. *in mensa, et.* — (*g*) Id. *vos* pro *hoc.* — (*h*) Id. rectius : *sumimus.* — (*i*) Finit hic *Fragmentum* editum *T. V*, *Col.* 976.

distis, aut forte, cum responderetur, tacuistis, sed, quid respondendum esset, hodie didicistis.

III. Post salutationem, quam nostis, id est : « Dominus vobiscum, » audistis : « Sursum cor. » Tota vita Christianorum verorum sursum cor, non Christianorum nomine solo, sed Christianorum re ipsa, et veritate tota vita sursum cor. Quid est « Sursum cor? » Spes in Deo, non in te. Tu enim deorsum, Deus sursum est. Si spem habes in te, cor deorsum est, non est sursum. Ideo, cum audieritis (*a*) a Sacerdote : « Sursum cor! » respondetis : « Habemus ad Dominum. » Laborate, ut verum respondeatis. Quia apud acta (*b*) Dei respondetis, sic sit, quomodo dicitis. Non lingua sonet, et conscientia neget, et, quia hoc ipsum, ut sursum habeatis cor, Deus vobis donat, non vires vestræ, ideo sequitur, cum dixeritis, habere vos sursum cor ad Dominum, sequitur Sacerdos et dicit : « Domino Deo nostro gratias agamus. » Unde gratias agamus? Quia sursum cor habemus, et nisi ille illud levasset, in terra jaceremus. Et inde jam, (*c*) quæ aguntur in precibus sanctis, quas audituri estis, ut accedente verbo fiat corpus et sanguis Christi. Nam tolle verbum, panis est, et vinum. Adde verbum, et jam aliud est. Et ipsum aliud quid est? Corpus Christi et Sanguis Christi. Tolle ergo verbum, panis est, et vinum. Adde verbum, et fiet Sacramentum. Ad hoc dicitis : « Amen. » Amen dicere subscribere est. Amen latine interpretatur Verum. Deinde dicitur dominica Oratio, quam jam accepistis, et reddidistis (*d*). Quare ante dicitur,

(*a*) Aut hic legendum censeo : *auditis*, aut mox : *respondebitis* pro *respondetis*. — (*b*) Alias in *Actione*. Συνωνύμον Canonis, Secretorum Sacrificii Missæ, ut mox infra : *quæ aguntur*. — (*c*) Supple : *succedunt, sequuntur*, vel quid simile. — (*d*) Id est : Sacerdoti memoriter recitastis. Itaque non Symbolum solum *reddebant*. Vide Nostri *Sermonem I.*[a] *III. T. V. col.* 337.

quam accipiatur Corpus et Sanguis Christi? Quia, sicut est humana fragilitas, si forte aliquid, quod non decebat, cogitatio nostra concepit; si aliquid lingua, quod non oportebat, effudit; si aliquid oculus, quod non decebat, aspexit; si aliquid auris blandius, quod non oportebat, audivit; si forte aliqua talia contracta sunt de hujus mundi tentatione, et vitæ humanæ fragilitate, tergitur dominica Oratione, ubi dicitur: « Dimitte nobis » debita nostra[1]; » ut securi accedamus, ne, quod accipimus, in judicium nobis manducemus, et bibamus. Post hoc dicitur: « Pax vobiscum. » Magnum sacramentum osculum pacis. Sic osculare, ut diligas. Ne sis Judas. Judas traditor Christum ore osculabatur, corde insidiabatur. Sed forte inimicum animum habet contra te aliquis, et non potes eum convincere, cogeris tolerare. Noli ei malum pro malo in corde tuo reddere. Ille odit, tu ama, et securus oscularis. Audistis pauca, sed magna. Non vilescant paucitate, sed chara sint pondere. Simul etiam onerandi non estis, ut ea, quæ dicta sunt, teneatis.

[1] Matth. vi, 12.

SERMO VII.

De Paschate. (*a*)

SYNOPSIS.

I. Quis agat Pascha, et quomodo agendum. II. Alleluia divitum, pauperum, afflictorum. III. Deus agit, ut Pater; Diabolus, ut Mango.

I. Dies Paschæ nos celebrare omnibus notum est, quibus diebus Alleluia cantamus. Quapropter, fratres, sollicite attendendum est, ut, quod visibiliter celebramus, in animo teneamus. Pascha enim nos celebrare dicimus. « Pascha » hebræus sermo est, quod interpretatur Transitus; græce autem « Paschin » pati (*b*), latine « Pascha » pascere, ut dici solet : « Pascam Amicos. » Pascha qui celebrant, nisi qui a morte peccatorum suorum transeunt ad vitam justorum? Sicut Apostolus dicit : « Transivimus de morte ad vitam, quia diligimus » fratres[1]. » Pascha quis agit, nisi qui credit Christo passo in terra, ut cum illo regnet in cœlo? Pascha quis agit, nisi qui pascit in pauperibus Christum? Ipse enim de pauperibus ait : « Quicumque uni ex minimis meis

[1] I Joan. III, 14.

(*a*) In Codice *fol.* 10 *p.* 2. inscriptus : *Item Sermo sancti Augustini ep. De Festivitate paschali.* Sed mihi Augustinum non sapit, saltem integer. Expendant, qui S. Doctori me familiariores sunt. Ego enim et subtrahere mallem, quam supponere. In Editione locum haberet post *Sermonem CCLI I.* — (*b*) פסח. Πασχειν. Frivola hæc intrusa videntur.

» aliquid boni fecerit, mihi fecit[1]. » Christus sedet in cœlo, et indiget in terra. Patrem interpellat pro nobis, et hic panem petit a nobis. Ergo, Domini fratres, si volumus agere Pascha salubriter, transeamus, patiamur, pascamus. Transeamus a peccatis ad justitiam, patiamur pro Christo, pascamus in pauperibus Christum. Convivia honeste celebremus, ut cum Abraham in regno Dei cœlesti convivio perfruamur. Cantemus ergo Deo alleluia, quod latine sonat : « Laudemus (c) eum, qui est. » Laudemus eum et in prosperis, et in adversis. In prosperitatibus divitiarum non extollamur, et in flagello damnorum non infirmemur. Dicamus alleluia cum Job, qui dixit : « Dominus dedit, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit, sic et factum est. Sit nomen Domini benedictum[2]. » Benedicamus ergo Dominum in omni tempore. Semper alleluia cantamus, si ad sonum linguæ nostræ moventur ad operationem justitiæ membra nostra, si hoc, quod sonat in ore cantantis, lucet in moribus viventis.

II. Audite, quomodo cantare jussi sunt alleluia divites et pauperes. « Præcipe, ait Apostolus, divitibus hujus » sæculi, non superbe sapere, neque sperare in incerto » divitiarum, sed in Deo vivo, qui dat nobis omnia abun» danter ad fruendum. Divites sint in operibus bonis, » facile tribuant, communicent, thesaurizent sibi in fu» turum, ut apprehendant veram vitam[3]. » Quod pauperes cantent, Tobias docet : « Fili, ne timeas, quoniam » pauperem vitam gerimus. Exuberabunt tibi multa » bona, si timueris Dominum Deum tuum, et, quæ » placent in conspectu ejus, feceris[4]. » Dilectissima

[1] Matth. xxv, 40. — [2] Job I, 21. — [3] I Tim. vi, 17, 18. — [4] Tob. iv, 3.

(c) Imo : *Laudate* הללו.

membra Corporis Christi, expectemus Caput nostrum venturum de cœlo, cui cohærentes immobiles permanebimus, ut, cujus passionem celebramus in terra, cum ipso regnemus in cœlo. Disciplinam ejus sustineamus, ut corrigamur, quia, sicut filios, ita nos aggreditur Deus. « Quis est enim, ait Apostolus, cui non det disciplinam » pater ejus[1]? » Si separatis vos a disciplina Dei, ergo nothi, et non filii estis. Toleremus flagellum patris, ne incurramus severitatem judicis.

III. Deus et diabolus pater et mango (*a*). Deus, ut pater, flagellat, et corrigit, et assumit; mango blanditur, seducit, et vendit. Pater fert flagellum, et mango fert saccellum (*b*). Si concurreris sub alas flagellantis, liberaberis ab iniquitate vendentis. Vide, a quo, ubi reponaris, in regno cœlorum, an in saccello gehennarum. Si regnum Dei concupiscis, in solutione libertatis lætaberis; si vero saccellum, colligationem servitutis accipies, et ligatus manibus pedibusque dicetur de te : « Tollite et mittite illum » in tenebras exteriores. Ibi erit fletus et stridor den» tium[2]. » Clamatur ad nos fortiter. « Qui habet aures » audiendi, audiat, quid Spiritus dicat ecclesiis[3]. »

[1] Hebr. XII, 7. — [2] Matth. XXII, 13. — [3] Apoc. III, 22.

(*a*) Similia infra *Serm.* *XVI. n.* 4. — (*b*) Pro *Sacculo*. Etiam Petronio, Celso, etc. Nullibi tamen in impressis Augustini. Recurret infra *Serm.* *XV.* *n.* 12.

SERMO VIII.

In octava Paschatis ad infantes (a).

SYNOPSIS.

I. Vis, et effectus Baptismi, et Spes in eo reposita. II. Baptismus extra unitatem Ecclesiæ non prodest. III. Contra Schismaticos Baptismo gloriantes. IV. Cohortatio ad recens Baptizatos.

I. Sermo mihi est ad vos, modo nati Infantes, parvuli in Christo, nova proles Ecclesiæ, gratia Patris, fœcunditas Matris, germen pium, examen novellum, flos nostri honoris, et fructus laboris, gaudium et corona mea, omnes, qui statis in Domino, Apostolicis verbis vos alloquor. « Ecce nox præcessit; dies autem appropinquavit. Abjicite opera tenebrarum, et induite vos arma lucis. Sicut » in die, honeste ambulate. Non in comessationibus et » ebrietatibus, non in cubilibus et impudicitiis, non in » contentione et æmulatione, sed induite Dominum Jesum » Christum, et carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis[1], » ut et vitam induatis, quam Sacramento

[1] Rom. XIII, 12-14.

(a) In Codice *fol.* 14. inscriptus : *Sermo sancti Augustini episcopi Sabbato Paschæ.* Dignus Auctore de Sacramento Baptismi egregie pertractat. Quædam N. 1. Incisa leguntur *T. V. Append. Serm. CLXXII. col.* 296. male consarcinato. Noster inserendus est post *Sermonem CCLX.* qui fortasse his verbis eum innuit : *Regeneratis in baptismo, qui hodie miscendi sunt populo, brevis, sed gravis Sermo reddendus est.*

induistis (*a*). « Quotquot enim in Christo baptizati estis, » Christum induistis. Non est Judæus, et Græcus; non » est servus, neque liber; non est masculus, aut fœmina; » omnes enim vos unum estis in Christo Jesu[1]. » Hoc habet ipsa vis Sacramenti. Sacramentum enim est vitæ novæ, quæ in hoc tempore incipit a remissione præteritorum omnium peccatorum, perficietur autem in resurrectione mortuorum. « Consepulti enim estis Christo per » baptismum in morte, ut, quomodo surrexit Christus a » mortuis, sic et vos in novitate vitæ ambuletis[2]. » Ambulatis autem nunc per fidem, quandiu in hoc mortali corpore peregrinamini a Domino, sed via vobis certa ipse, ad quem tenditis, factus est Christus Jesus secundum hominem, quod pro nobis fieri dignatus est. Servavit enim multam dulcedinem timentibus se, aperturus et perfecturus eam sperantibus in se, cum id, quod nunc in spe accepimus, etiam in re acceperimus. « Filii enim Dei » sumus, et nondum apparuit, quod erimus. Scimus, » quia, cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est[3]. » Hoc etiam in Evangelio ipse promisit. « Qui diligit me, inquit, mandata mea custodit, » Et qui diligit me, diligetur a Patre meo, et ego diligam » illum, et ostendam me ipsum illi[4]. » Utique videbant eum, quibus loquebatur, sed in forma servi, qua major est Pater, non in forma Dei, qua æqualis est Patri. Hanc ostendebat timentibus, illam servabat sperantibus. In hac peregrinantibus apparebat, ad illam cohabitaturos vocabat. Hanc eis ambulantibus substernebat, illam pervenientibus promittebat.

II. « Has ergo promissiones habentes, charissimi, mun-

[1] Galat. III, 27, 28. — [2] Rom. VI, 4. — [3] I Joan. III, 2. — [4] Joan. XIV, 21.

(*a*) Lego : *vita induatis, quem sacramento induistis*, nempe Christum.

» demus nos ab omni coinquinatione carnis, et spiritus » perficientes sanctificationem in timore Dei[1]. Obsecro » vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, cum » omni humilitate animi, et mansuetudine, sufferentes in- » vicem in dilectione, studentes observare unitatem spi- » ritus in vinculo pacis[2]. » Qualis enim res est, unde tale pignus accepimus. Sed sunt quidam, qui Christum solo Sacramento induerunt, quo in fide vel moribus nudi sunt. Nam et multi hæretici ipsum habent Sacramentum bap- tismatis, sed non ipsum fructum salutis, nec vinculum pacis : « Habentes, sicut ait Apostolus, formam pieta- » tis, virtutem autem ejus negantes[3], » vel signati a de- sertoribus, vel ipsi etiam desertores signum boni regis in damnabili carne portantes, qui nobis dicunt : Si fideles non sumus, baptismum nobis quare non datis? Si autem jam fideles sumus, quid nos quæritis? Quasi non legant Simonem magum et accepisse baptismum, et tamen Petro audisse : « Non est tibi pars, neque sors in ha » fide[4]. » Ecce quia fieri potest, ut aliquis habeat bap tismum Christi, et non habeat fidem, vel dilectionem Christi; habeat sanctitatis Sacramentum, nec computetu in sorte sanctorum. Neque interest, quantum ad ipsum solum pertinet Sacramentum, si ibi quisque accipia baptismum Christi, ubi non est unitas Christi. Nam baptizatus in Ecclesia, si fuerit desertor Ecclesiæ, sanct tate vitæ carebit, Sacramenti signaculo non carebit. Nam utique exeuntem non potuisse amittere demonstratur quod redeunti non redditur. Sicut desertor militiæ car legitima societate, non caret regio charactere. Qui, si alterum eodem signo ipse signaverit, non faciet conso tem vitæ, sed comitem pœnæ. Si autem ad legitima

[1] 2 Cor. VII, 1. — [2] Ephes. IV, 1-3. — [3] 2 Tim. III, 5. — [4] Ac VIII, 21.

ordinatamque militiam et ille redeat, et ille veniat, placata regia severitate et illi ignoscitur, quod recessit, et ipse suscipitur, qui accessit. In ambobus culpa corrigitur, ambobus pœna remittitur, ambobus pax datur, in nullo, quod signatum est, iteratur.

III. Jam ergo nobis non dicant : Quid nobis dabitis, si jam baptismum habemus? Sic enim nesciunt, quid loquantur, ut nec saltem legere velint, quod sancta Scriptura testatur, in ipsa intus Ecclesia, hoc est, in communione membrorum Christi, multos in Samaria baptizatos non accepisse Spiritum sanctum, sed in solo baptismo fuisse, donec ad eos de Jerusalem venirent Apostoli[1]; contra autem Cornelium, et eos, qui cum illo erant, meruisse accipere Spiritum sanctum, antequam acciperent baptismi Sacramentum[2]. Ita Deus docuit, aliud esse signum salutis, aliud ipsam salutem, aliud formam pietatis, aliud virtutem pietatis. Quid nobis, inquiunt, dabitis, si jam baptismum habemus? O sacrilegam vanitatem, ita nihil putare esse Christi Ecclesiam, quam non habent, ut nihil se accipere arbitrentur, si ejus communioni socientur! Dicat eis Amos propheta : « Væ eis, qui nihil » faciunt Sion[3]! (a) » Quid accepturus sum, inquit, si jam baptismum habeo? Accepturus es Ecclesiam, quam non habes; accepturus es unitatem, quam non habes; accepturus es pacem, quam non habes. Aut si ista nihil tibi videntur, pugna, desertor, contra Imperatorem tuum dicentem : « Qui mecum non colligit, spargit[4]. » Pugna contra Apostolum ejus, imovero et ibi contra ipsum, qui per eum loquebatur, dicentem : « Sustinentes » invicem in dilectione, studentes servare unitatem spiri-

[1] Act. VIII. — [2] Id. X. — [3] Amos, VI, 1. — [4] Luc. XI, 23.

(a) Τοῖς ἐξουθενοῦσι Σιών. Cum LXX. Vulg. habet : *Qui opulenti estis in Sion.*

» tus in vinculo pacis[1]. » Numera, quæ dixit : Sustinentiam, dilectionem, unitatem, spiritum, pacem. Spiritus illic operator omnium, qui nominatus est, quem tu non habes. Numquid sustinuisti, qui de Ecclesia recessisti? Quem dilexisti, quando membra Christi deseruisti? Quæ tibi est unitas in sacrilega præcisione? Quæ pax in nefaria dissensione? Absit a nobis, ut nihil sint ista, sed nihil es tu ipse sine istis. Hæc si accipere in Ecclesia contemnis, baptismum quidem potes habere, sed ad majus supplicium habes, quidquid non cum istis habes. Baptismus enim Christi, qui cum istis suffragator esset salutis tuæ, sine istis testis est iniquitatis tuæ.

IV. Vos autem, filii sancti, membra catholica, baptismum non alium, sed aliud accepistis. Accepistis enim non ad pœnam, sed ad vitam, non ad perniciem, sed ad salutem, non ad damnationem, sed ad honorem. Simul enim accepistis et unitatem spiritus in vinculo pacis, si tamen et vos, quod opto, quod spero, quod exhortor ac deprecor, et, quod accepistis, integrum custodiatis, et proficiendo ad majora veniatis. Hodie dies octavus est nativitatis vestræ. Hodie completur in vobis signaculum fidei, quod apud antiquos patres in circumcisione carnis fiebat octavo die carnalis nativitatis. Figurabatur enim expoliatio mortalitatis in eo membro humano, per quod moriturus nascitur homo. Unde et ipse Dominus mortalitate carnis resurgendo se expolians, et non quidem aliud, sed tamen ultra non moriturum corpus exsuscitans dominicum diem in sua resurrectione signavit, qui post diem passionis ejus tertius, in numero autem dierum post sabbatum octavus est, idemque primus. Unde et vos nondum re, sed certa jam spe, quia et hujus rei sacramentum habetis, et pignus Spiritus accepistis, « Si consurrexistis

[1] Ephes. IV, 3.

» cum Christo, quæ sursum sunt sapite, ubi Christus » est in dextera Dei sedens, quæ sursum sunt quærite, » non quæ super terram. Mortui enim estis, et vita vestra » abscondita est cum Christo in Deo. Cum Christus ap- » paruerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso » in gloria[1]. »

SERMO IX.

De Psalmi CXVII. *vers.* I. Confitemini Domino, etc. (*a*)

SYNOPSIS.

I. Quid sit confiteri Domino. II. Quomodo, et quare confitendum Bonitati divinæ. III. Quantum differat Confessio facienda Homini Judici, et facienda Deo. IV. Exhortatio ad confitenda Deo peccata.

I. « Confitemini Domino, quoniam bonus; quoniam in » sæculum misericordia ejus[2]. » Quod nos voce Psalmi Spiritus sanctus hortatus est, cui ore uno, et corde uno respondebamus: Alleluia, quod latine interpretatur: « Laudate Dominum, » hoc vos et per nostram vocem idem Spiritus sanctus exhortatur. « Confitemini, inquit, Domino, quoniam bonus est; quoniam in sæculum misericordia ejus. » Sive dona illius laudando cantetis, sive

1 Coloss, III, 1-4. — 2 Psal. CXVII, 1.

(*a*) In Codice *fol.* 17. *p.* 2. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* Agit de peccatorum Confessione, et memoratur a Possidio in *Indiculo opp.* c. 9. Inserendus post *Sermonem XXIX*.

peccata vestra gemendo fundatis, « Confitemini Domino, » quoniam bonus est; quoniam in sæculum misericordia » ejus. » Neque enim sola commemoratio peccatorum nostrorum, sed etiam Domini nostri laudatio confessio dicitur, quia et si unum horum faciamus, non sine altero facimus. Nam et iniquitatem nostram cum spe misericordiæ ipsius accusamus, et ipsius misericordiam cum iniquitatis nostræ recordatione laudamus. Confiteamur ergo Domino, « Quoniam bonus est, quoniam in sæculum mi- » sericordia ejus. » Videtur nonnullis mala esse quædam creatura, quia imperitorum sensus offendit, sed falsum est. Fecit enim Deus omnia bona valde. « Quoniam bonus » est. » Videtur nonnullis injustus Deus, quia plerumque fideles ejus multa dura et aspera in hac temporali vita patiuntur; sed, quibus hoc videtur, falluntur. « Flagellat » enim omnem filium, » non quem rejicit, sed « Quem » recipit, quoniam in sæculum misericordia ejus[1]. »

II. Confiteamur ergo Domino, « Quoniam bonus est, » quoniam in sæculum misericordia ejus. » Dicamus Domino Deo nostro : « Admiranda sunt opera tua ; omnia » enim in sapientia fecisti[2]. » Justa sunt judicia tua ; » propter iniquitatem enim erudisti hominem[3]. Prius- » quam humiliarer, ego deliqui[4]. » Dicamus hæc in confessione, quia, si quædam supplicio nostræ mortalitatis adversa sunt, ille tamen bonum facit, « Quoniam bonus » est. » Et si temporalibus doloribus et laboribus emendamur, « Non in finem irascetur, neque in æternum in- » dignabitur, quoniam in sæculum misericordia ejus[5]. » Quid tam bonum, quam Deus noster? Blasphemant homines, nec solum non humiliantur, sed etiam superbiunt in sceleribus suis, et « Facit ille solem suum oriri super

[1] Hebr. XII, 6. — [2] Psal. CIII, 24. — [3] Tob. III, 2. — [4] Psal. CXVIII, 67. — [5] Id. CII, 9.

» bonos et malos, et pluit super justos et injustos[1]. » Quid tam misericors, quam Deus noster? Perseverant homines in flagitiis et facinoribus suis, et ille eos ad conversionem vocare non cessat. Quid tam bonum, quam Deus noster, a quo et in pressura solatia tanta percipimus? Quid tam misericors quam Deus noster, cujus et futuram sententiam mutati mutamus? Confiteamur Domino, « Quoniam bo» nus, quoniam in sæculum misericordia ejus. » Non omnium rerum laudes confessiones sunt, sed laudes Domini Dei nostri. Si enim verissime dictum est: « Quam bonus » Deus Israël rectis corde[2], » malus utique videtur perversis corde. Quis autem hominum nisi ex perverso fit rectus, ut tanquam convictus laudare incipiat, quod antea reprehendebat, et mirari, quod antea contemnebat, confitens Domino, quoniam sibi jam recto bonus est, qui perverso videbatur malus. Et quoniam sua malitia perversus erat, ipsius autem gratia correctus est, simul oportet confiteatur, « Quoniam in sæculum misericordia » ejus. » Nos mali, bonus ille. Nos ab ipso boni, a nobis mali. Bonus ille nobis bonis, bonus ille nobis malis. Nos sævientes in nos, ille misericors erga nos. Vocat, ut convertamur; expectat, donec convertamur; ignoscit, si convertamur; coronat, si non avertamur.

III. Confiteamur ergo Domino, « Quoniam bonus est, » quoniam in sæculum misericordia ejus. » Confessio etiam peccatorum timenda semper hominibus visa est, sed apud hominem judicem. Non sæpissime flagellis et quibusdam verberibus, ungulis quoque et ignibus agitur, ut eruatur ore confessio, et aliquando prius cedunt membra tormentis, ut corporis compago solvatur, quam doloribus animus, ut secretum facinoris propaletur. Instant carnifices, crebrescunt omnia genera tormentorum; sed frustra

[1] Matth. v, 45. — [2] Psal. LXXII, 1.

laniando puniuntur viscera, cum clauditur negando conscientia. Cur autem in tantis cruciatibus homo metuit confiteri, nisi quia confessi solent puniri? Qui confessus fuerit homini, punitur. Deo qui confessus fuerit, liberatur. Nec mirum. Quærit homo ab homine, quod ille, qui quærit, ignorat; Deus autem, qui monet ut confiteamur, novit quod confiteri nolebamus, nec tunc discit, quando confessi fuerimus. Quanto ergo magis confitentes a sempiterna morte liberat, qui nostris iniquitatibus, quas et antequam confiteremur, noverat a temporali morte parcebat.

IV. Dicis fortasse : Quid a me quærit Deus, ut confitear, quod ipse jam novit? Nam homo, ab homine cum hoc quærit, ignorat. Quid putas, nisi quia Deus vult, a te ut peccatum tuum cognoscendo puniatur, et ab illo ignoscendo solvatur? Nam quomodo illum cupis ignoscere, quod tu non vis agnoscere? Audi Psalmum, et, si evigilas, adverte vocem tuam, ubi est. « Peccatum, inquit, meum cognovi, et facinus meum non operui. » Dixi : Proloquar adversum me delictum meum Domino, » et tu dimisisti impietatem cordis mei [1]. » Audi in alio Psalmo : « Quoniam iniquitatem meam ego agnosco, et » delictum meum ante me est semper [2]. » Non itaque hujusmodi impudenter dicebat Deo : « Averte faciem tuam » a peccatis meis [3]. » Tunc enim ab hominis peccato faciem Deus dignatur avertere, cum homo ipse a peccato suo faciem suam minime curat avertere, ut in Dei auribus dicat : « Peccatum meum ante me est semper. » Nec ideo dicitur Deo : « Averte faciem tuam, » quia non cognoscit, sed quia ignoscit. Si ergo propterea times, homo, confiteri homini judici, quia malus est, aut quia severitatem legis implere compellitur, securus confitere

[1] Psal. xxxi, 5. — [2] Id, l, 5. — [3] Ibid. 11.

Domino, « Quoniam bonus est, quoniam in sæculum » misericordia ejus. »

SERMO X.

De Psalmi CXLIX. *vers.* I. Cantate Domino canticum novum, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Canticum duplex : vetus et novum. II. Quæ Sanctorum Ecclesia in terris. III. Quæ vera Sion, et quæ ejus conditio. IV. In Christo fides et spes felicitatis nostræ.

I. VENERUNT dies, ut cantemus « Alleluia. » Adeste animo, fratres, ad percipiendum quæ Dominus suggerit ad exhortationem nostram, et nutriendam charitatem, qua nobis inhærere Deo bonum est. Adeste animo, Cantatores boni, filii laudis et gloriæ sempiternæ veri et incorrupti Dei; adeste intenti, et laudate Deum; hoc est enim Alleluia (*b*). Sed laudate Deum non solum in voce, sed et in intellectu, et in opere bono, et sicut nos exhortatus est Psalmus, cantemus Domino canticum novum. Sic enim cœpit : « Cantate Domino canticum novum[1]. » Vetus homo vetus canticum. Novus homo novum canti-

[1] Psal. CXLIX, 1.

(*a*) In Codice *fol.* 19. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* Ad Tempus paschale pertinet, amorem et desiderium futurorum bonorum inspirans, et Editioni post *Sermonem XXXIV.* inserendus. — (*b*) A loco sequenti usque ad verba : *quia nunquam veterascit*, pene κατὰ λέξιν se repetit Augustinus in *Enarrat.* dicti Psalmi Edit. T. IV. *col.* 1683.

cum. Vetus Testamentum vetus canticum. Novum Testamentum novum canticum. In Veteri Testamento promissiones sunt terrenæ, in Novo Testamento promissiones sunt cœlestes. Quisquis terrena diligit, et terrenis incubat delectationibus, vetus canticum cantat. Qui vult cantare canticum novum, diligat æterna. Ipsa dilectio nova est, quia nunquam veterascit, et innovat amantem. Itaque, fratres, commendamus vobis, ut Deum diligatis; imo ipse commendat omnibus nobis. Bono enim nostro illum diligimus, non bono ipsius, quia malo nostro eum non diligimus, non malo ipsius. Non enim minus habebit Deus Divinitatem, si homo in illo (*a*) non habuerit Charitatem. Nos crescimus ex Deo, non ille ex nobis, et tamen tantum nos dilexit prior, antequam eum diligeremus, ut Filium suum unicum mitteret mori pro nobis. Qui fecit nos, factus est inter nos. Quomodo nos ipse fecit? « Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est » nihil[1]. » Quomodo factus est inter nos? « Et Verbum » caro factum est, et habitavit in nobis[2]. »

II. Ergo, fratres, si ante amare pigebat, saltem nunc redamare non pigeat. Fœdos nos amavit, quia peccatores amavit. « Etenim Christus, ait Apostolus, pro impiis » mortuus est[3]. » Qui donavit impiis mortem suam, quid servat justis, nisi vitam suam? Videte denique, ubi, vel a quibus canticum istud novum Domino cantetur. Cum diceret enim : « Cantate Domino canticum novum, » subnexuit et ait : « Laus ejus in Ecclesia Sanctorum[4]. » et potest esse in terra Ecclesia Sanctorum? Dicit enim Propheta : Quia contaminata est terra in sanguine, et adulteria, et homicidia effusa sunt super terram[5]. Quo-

[1] Joan. I, 3. — [2] Ibid. 14. — [3] Rom. V, 16. — [4] Psal. CXLIX, 1. — [5] Ezech. IX, et Osee. IV, 2.

(*a*) Fortassis : *in illum*.

modo ergo videbitur Ecclesia Sanctorum haberi posse in terris? Apostolus docet dicens, quia in terris ambulantes conversationem habemus in cœlis[1]. Sic ergo efficitur, ut in terris positi cœlestem Ecclesiam faciant Sancti. « Lætetur, inquit, Israël in eo, qui fecit eum[2]. » Israël, id est, justi et sancti lætentur in Domino, injusti autem lætentur in sæculo. Finito sæculo finitur injustorum exultatio, quia permanente Domino permanebit justorum exultatio. Ergo si pertinemus ad Israël, et si volumus esse Israël, non lætemur in his, quæ facta sunt, sed in eo, qui fecit. Sit spes nostra Deus noster. Qui fecit hæc omnia, melior est omnibus. Quid est Israël? « Videns Deum (*a*). Quomodo sumus Israël, si nondum videmus? Est quædam visio hujus temporis, erit alia visio futuri temporis. Visio, quæ modo est, per fidem est; visio, quæ futura est, per speciem erit. Si credimus, videmus; si amamus, videmus. Quid videmus? Deum. Ubi est ipse Deus? Interroga apostolum Joannem. « Deus, inquit, charitas est[3]. » Quisquis habet charitatem, ut quid illum mittimus longe, ut videat Deum? Conscientiam suam attendat, et ibi videt Deum. Si charitas ibi non habitat, non ibi habitat Deus. Si autem charitas ibi inhabitat, Deus ibi inhabitat. Vult illum videre sedentem in cœlo, habeat charitatem, et in illo habitat.

III. Sed « Et filii Sion exultent in Rege suo[4]. » Qui illi sint, operæ pretium est noscere. Sion Specula interpretatur (*b*); specula vero est locus excelsus et editus,

[1] Philip. III, 20. — [2] Psal. CXLIX, 2. — [3] I Joan. IV, 8 et 16. — [4] Psal. CXLIX, 2.

(*a*) Rectius Hieronymus *Quæst. Hebr.* ad *Genes.* c. 32, v. 28 interpretatur : *Princeps*, seu prævalens *cum Deo* ad hebraicam fidem. Quo loco vide annon Nostrum etiam oblique notet. — (*b*) Etiam Hieronymo in *Nomin. ac Hebr.* et aliis, licet ἔτυμον potius *locum aridum* innuat.

de quo longe prospicitur, quod venturum est. Si ergo et nos vitam nostram altius a terra, et longe sublimius ab humanis vitiis collocaverimus per virtutem fidei, recte Sion Filii appellabimur. Rex autem Sion sine dubio ille est, qui dicit : « Ego autem constitutus sum rex ab eo, » super Sion montem sanctum ejus[1]. » Quæ Sion, ipsa et Jerusalem, sed Sion vera, et Jerusalem vera, non illa quæ bello cecidit, quæ nobis in mysterio posita est, sed illa, quæ est in cœlis : « Jerusalem, quæ est mater nos» tra[2]. » Ipsa nos genuit, ipsa nos nutrivit, ex parte peregrina in sæculo, ex magna parte commanens in cœlo. Ex parte, qua commanet in cœlo, beatitudo est Angelorum ; ex parte, qua peregrinatur in hoc sæculo, spes est justorum. De illa dictum est : « Gloria in excel» sis Deo ; » de hac dictum est : « Et in terra pax homi» nibus bonæ voluntatis[3]. » Qui ergo in hac vita gemunt, et desiderant illam patriam, currant, non pedibus corporis, sed affectibus cordis. Non quærant naves, sed pennas charitatis apprehendant. Quæ sunt duæ alæ charitatis? Dilectio Dei, et dilectio proximi. Peregrinamur enim, dicit Apostolus : « Quandiu sumus in corpore, » peregrinamur a Domino[4]. » Sed venerunt ad nos litteræ de patria nostra admonentes reversionem nostram. Ipsæ nobis leguntur, cum divinæ Scripturæ nobis recitantur. Beati, qui ibi sunt! Nullis jam cupiditatibus sauciantur, nullis iniquitatibus vel propriis, vel alienis cruciantur, quorum non est negotium, nisi laudare Deum. Non arant, non seminant. Opera enim sunt ista necessitatis ; ibi necessitas non est. Non furantur, non deprædantur. Opera enim sunt ista iniquitatis ; ibi iniquitas non est. Non frangunt panem esurienti, non vestiunt nudum, non suscipiunt peregrinum, non sepeliunt mor-

[1] Psal. II, 6. — [2] Galat. IV, 26. — [3] Luc. II, 14. — [4] 2 Cor. V, 6.

tuum. Opera enim sunt ista misericordiæ; ibi nulla miseria est, in qua fiat misericordia.

IV. O beati! Putamus, erimus et nos sic? Eia suspiremus, de suspirio gemamus, et quid sumus, et illud, ubi sumus. Et ubi sumus? In sæculo vano et transitorio. Et quid sumus? Mortales, projecti, abjecti, et sicut quidam dixit Sanctus: « Terra et cinis [1]. » Sed qui promisit nobis immortalitatem, et æternitatem, omnipotens est. Si ad nos attendamus, quid sumus? Si ad illum, Deus est, omnipotens est. Non est facturus Angelum ex homine, qui fecit hominem ex nihilo? Aut vere pro minimo habet Deus hominem, propter quem mori voluit Unicum suum? Attendamus indicium dilectionis, et promissionis, unde tales arrhas accepimus. Tenemus mortem Christi, tenemus sanguinem Christi. Erigat se ergo et humana fragilitas, non desperet, non se avertat. Qui promisit, Deus est, et venit, ut promitteret. Apparuit hominibus, venit suscipere mortem nostram, promittere vitam suam. Ita enim voluit Deus infirmitatem humanam de sua promissione esse securam, ut non solum diceret, sed et scriberet. Credentibus dixit, dubitantibus cavit, et ecce omnia tenentur in quodam Chirographo, in sancta Scriptura. Venit ergo ad regionem peregrinationis nostræ accipere, quod hic abundat: opprobria, flagella, contumelias, spineam coronam, crucem, mortem. Hæc abundant in regione nostra. Attulit commercia, venit, attulit nobis de illa regione bona, et in regione nostra pertulit mala. Promisit nobis tamen, quod ibi futuri sumus, unde venit, et ait: « Pater, volo, ut ubi ego sum, et ipsi sint » mecum [2]. » Tanta præcessit dilectio, quia, ubi nos eramus, fuit nobiscum; ubi ipse est, erimus cum illo. Tenete ergo Christum, fratres, tenete fidem, tenete viam. Ipsa

[1] Gen. XVIII, 27. — [2] Joan. XVII, 24.

vos perducet ad id, quod videre modo non potestis. In illo enim capite apparuit, quod speretur in membris. In illo fundamento demonstratum est, quod in nostra ædificetur fide, ut postea perficiatur in spe.

SERMO XI.

In Natali Joannis Baptistæ. (*a*)

SYNOPSIS.

I. Quis, et cui, et quam lucernam paraverit. II. Joannis Baptistæ modestia. III. Joannis Baptistæ dignitas. IV. Mysterium Trinitatis, et Patris, Filiique coæternitas. V. In Christi Baptismo manifestata Trinitas. VI. Quinam sint occulti inimici Christi. VII. Quinam sint aperti inimici Christi. VIII. Anacephalæosis et Adhortatio.

I. Loquimur Charitati Vestræ in domo Dei, quod præsens Psalmus admonuit (*b*). Quis est, qui dicat : « Paravi lucernam Christo meo. Inimicos ejus induam » confusione; super ipsum autem florebit sanctificatio » mea[1]; » et quæ illa lucerna sit, quam paravit Christo suo, et qui sint inimici Christi ejus, quos per illam lu-

[1] Psal. cxxxi, 17, 18.

(*a*) In Cod. *fol.* 26. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. De Festo beati Joannis Bapt.* Præstans et sublimis etiam de Trinitatis mysterio Tractatus, notatus a Possidio in *Indiculo Opp.* c. 8. *De responsorio Psalmi centesimi trigesimi primi :* Paravi lucernam Christo meo, etc. Locandus post *Sermonem CCXCIII.* — (*b*) Nempe mox citandus. v. 5. *Introïbimus in tabernaculum ejus, etc.*

cernam induit confusione, et quæ sanctificatio ejus. qui paravit lucernam Christo suo, quæ florebit super Christum ejus. In his enim omnibus verbis illud tantum videtur planum, et apertum, quod hic ait : « Christo meo. » Non enim aliud intelligendum est, quam Christus Dominus et Salvator noster. Perscrutantes itaque, quantum largitur Deus, altitudinem sensus hujus, invenimus hoc Deum Patrem dicere. Deus ergo Pater, id est, persona Dei Patris per Prophetam loquitur : « Paravi lucernam » Christo meo. » Filium autem Dei eumdem esse et Christum Dei, non est exponendum Christianis. Inventa itaque loquentis persona videamus, quæ sit lucerna a Deo Patre Christo Filio præparata. Dominus ipse dicit de Joanne Baptista : « Ille erat lucerna ardens et lucens, et » vos voluistis exultare ad horam in lumine ejus[1]. » Lucernam ergo dixit Joannem accensam de fonte luminis, ut testimonium perhiberet veritati. In hac enim cæcitate jacebant homines, et in hac oculi interioris infirmitate, ut Sol justitiæ per lucernam quæreretur. Nam si quis haberet mundum oculum cordis, eum ipsum prius intueretur, nec ad ejus testimonium lucernam quæreret. Cum enim de illa lucerna dixisset : « Voluistis exultare ad horam in lumine ejus; ego autem, inquit, habeo testimonium majus, quam Joannem[2]. » Lucerna ergo infirmis in nocte accensa est. Et quomodo illam accendit? Pater Christo Filio suo de Joanne dicit : « Ecce mitto » Angelum meum ante te, qui præparabit viam ante faciem tuam[3]. » Paravit lucernam Christo suo[4].

II. Quomodo inimicos ejus per ipsam lucernam induit confusione? Ac prius videte, quod diximus, de fonte luminis accensam lucernam. Ipse Joannes testatur :

[1] Joan. v, 35. — [2] Ibid. 36. — [3] Malach. III, 1, et Matth. XI, 10. — [4] Psal. CXXXI, 17.

« Nos autem, inquit, de plenitudine ejus accepimus[1]. » Erat autem Joannes tanta excellentia præcellens, ut non ante Christum missus, sed ipse Christus putaretur. Ille autem, si lucerna esset extincta, et nidore superbiæ fumida, quando ad eum missum est a Judæis, dictumque illi : « Tu quis es[2] ? » Tu es Christus? An Elias? An Propheta? diceret : Ego sum. Invenerat enim occasionem jactantiæ suæ, ultro honorem falsum errore hominum deferente. Numquid hoc persuadere laborabat, quod priores dicebant, qui interrogabant? Sed missus est humilis ad parandam viam excelso. Inde amicus Sponsi, quia servus cognitor Domini. Et ait : « Ego sum vox » clamantis in eremo : Parate viam Domino. Rectas fa- » cite semitas ejus[3]. » Ego non sum Christus, nec Elias, nec Propheta. Et illi : « Quis ergo es? » Et quid dixit? « Ego sum vox clamantis in deserto : Parate viam Do- » mino. » Jam enim ista prædixerat Isaïas[4]. De quo autem prædixerit, ibi intelligitur. Legistis, inquit, hoc in Isaïa, et forte lectum ignorastis, unde sit dictum. Ego sum, de quo est dictum. Quantum autem se abjicit, qui tantum erigebatur, ut Christus putaretur, quantum se abjicit, videte. « Ego quidem, inquit, baptizo vos in » aqua; qui autem post me venit, major me est[5]. » Et aliquanto posset me major dici (*a*). Majorem se illum dicit. Dic, quanto majorem? « Cujus non sum, inquit, » dignus corrigiam calceamenti solvere[6]. »

III. Jam hinc intelligite dispensationem, quare Joannes ante Christum præmissus est. Videtis, quanto sit minor, quantoque illum fateatur esse majorem, ut dicat indignum se solvere corrigiam calceamenti ejus. Quantu

[1] Joan I, 16. — [2] Ibid. 19. — [3] Matth. III, 3. — [4] Isaï XL, 3. — [5] Luc. III, 16. — [6] Ibid.

(*a*) Vacillat hic sensus, nec medelam video.

est iste, qui se dicit indignum solvere corrigiam calceamenti hujus? Quantus est? Ubi quærimus? Si ab ipso Joanne quæramus, quantus sit Joannes, non invenimus; humiliat enim se, et nihil de se, vel veraciter, jactanter loquitur. Quantus ergo sit Joannes, qui non est dignus corrigiam calceamenti solvere ejus, qui homo putabatur, a quo audituri sumus? Ipsum Dominum interrogemus, et dicamus ei: Domine, perhibuit de te Joannes magnum testimonium, et cum ejus magna excellentia inter homines appareret, ut Christus esse putaretur, quæsitumque ab eo esset, quis esset, dixit non se esse Christum, dixit venturum esse majorem se, et tanto majorem, ut non sit dignus corrigiam solvere calceamenti ejus. Tanquam lucerna fidelis locuta est de excellenti lumine tuo. Hoc de te Joannes. Videamus, quis sit, qui de te ista, quantus sit ille, qui se ita humiliavit tibi, teque tanto ampliorem se confessus est. Quis est? Ille de te ista. Tu de illo dic nobis aliquid. Audi vocem Domini de Joanne. « In natis mulierum nemo exurrexit major » Joanne Baptista[1]. » Sed quid ait? « Qui autem minor » est, in regno cœlorum major est illo (*a*). » Se ipsum dicit; non enim arrogans est Deus, cum commendat magnitudinem suam. Quid est: « Qui minor est? » Qui posterior ætate, major majestate. Posterior enim natus Joanne est Dominus Christus, sed in eo, quod factus est propter nos, non in eo, per quod facti sumus. Ille, qui post Joannem natus est, audi a Patre: non ante Joannem, non ante David, non ante Abraham, sed

[1] Matth. XI, 11.

(*a*) Rectius, si quid video, interpungit S. Pater, quam plurima Exemplaria græca et latina, quæ hic, et *Luc.* VII, 28. legunt: *Qui autem minor est in regno cælorum, major est illo.* Quis enim esset ille *minor in regno cælorum*, qui Joanne *major* foret?

« Ante luciferum genui te[1]. » Si ergo accommodatum est aliquid infirmitati nostræ, ut diem lucerna præcederet, et creditum est lucernæ de die, quanto magis credendum est diei de lucerna, quia « In natis mulierum nemo exur- » rexit major Joanne Baptista. » Homo igitur, quo nemo major natus erat, cum dicit se indignum solvere corrigiam calceamenti cujusdam, quid est ille, cujus non est dignus solvere corrigiam calceamenti homo, quo nemo major erat? Si jam Joannes tantus homo, ut amplior non possit esse homo, quidquid illo majus, amplius est, quam homo. Si jam Joannes tantus homo, ut major illo nullus sit homo, qui major illo est, amplius est, quam homo. Et qui amplius est, quam homo, tamen propter hominem homo, merito super eum floret sanctificatio Patris.

IV. Super eum enim Spiritus sanctus in specie columbæ descendit. Flos sanctitatis in specie columbæ, in forma simplici atque innocenti tunc demonstratus est plenius ipsi Joanni, ut impleretur : « Et super ipsum flo- » rebit sanctificatio mea. Ego, inquit, non noveram eum » sed qui me misit baptizare in aqua, ipse mihi dixit » Super quem videris Spiritum descendentem sicut co- » lumbam, et manentem super eum, ipse est, qui bap- » tizat in Spiritu sancto. Et ego, inquit, quod vidi » testimonium perhibeo, quia ipse est electus Dei[2]. » D quo testimonium perhibet? Super quem vidit florer sanctificationem Patris. Unde vidit descendentem Spir tum sanctum? Non enim a Filio aliquando recessit Spi ritus sanctus, aut aliquando Filius a Spiritu, aut ali quando Filius a Patre, aut Pater a Filio, aut Spiritus Filio et Patre. Sed aliter ista intelliguntur mente pu gata, aliter oculis demonstrantur. Nullo tempore præc

[1] Psal. cix, 3. — [2] Joan. i, 33, 34.

dit Pater Filium, nullo tempore sequitur Filius Patrem, nullo tempore, quia ibi nullum tempus. Pater et Filius et Spiritus sanctus, creator temporum, unus Deus. Ibi ergo non est, ut dicas : Prior est Pater, posterior Filius. Ex quo Pater, ex illo Filius. Quære : Ex quo Pater? Superas cogitatione terram, cœlum, Angelos, visibilia, invisibilia, universam creaturam, et quæris : Ex quo cœpit Pater? Non sic quæruntur Æterna. Noli quærere ex quo, nisi quod incipit. Noli quærere ex quo, a quo incipit, quidquid cœpit, et quod a nullo incipit, quia non incipit. Sicut autem non incipit Pater, non incipit Filius, sed est Filius splendor Patris. Sic splendor ignis, ex quo ignis, et splendor Patris, ex quo Pater. Ex quo autem Pater? Ab æterno in æternum. Ergo et splendor Patris ab æterno in æternum, et tamen, quia splendor illius, Filius illius, et sic non cœpit tempore, ut genitus sit a Patre. Quis hoc videat? Lima cor, excute pulverem, dilue maculam. Quidquid interiorem perturbat intuitum, curetur, et sanetur, et apparebit, quod dicitur, et creditur, antequam videatur.

V. Modo tamen credimus, fratres. Quid credimus? Patrem et Filium et Spiritum sanctum nullo tempore se præcedere. Cum ergo Pater et Filius et Spiritus sanctus nullo tempore se præcedant, non tamen potui nominare Patrem et Filium et Spiritum sanctum, nisi ista nomina tempora tenerent, et temporibus suis tenerentur. Non est prior Pater, et posterior Filius, et tamen ego non potui dicere, nisi unum prius, et alium posterius, et sua tempora omnes syllabæ tenuerunt, et secunda syllaba in verbis meis sonare non potuit, nisi cum prima transisset. Peracta sunt tempora in syllabis meis, cum ea dicerem, quæ non habent tempora. Sic ergo, fratres mei, cum illa Trinitas sensibiliter ostenderetur huic carni, in fluvio

apparuit omnis Trinitas, ubi baptizatus est Dominus a Joanne. Baptizatus est enim, ascendit a baptismo, descendit columba, et sonuit vox de cœlo : « Hic est Filius » meus dilectus, in quo bene complacui[1]. » Filius in homine, Spiritus in columba, Pater in voce. Res indiscreta discrete monstrata est; si tamen dicenda est res, sed potius rerum omnium causa, si tamen causa. Quid enim dicimus, cum de Deo dicimus? Et tamen dicimus, et dici se sinit, qui non est, velut cogitatur; dici autem non potest, nec quo modo cogitatur. Sed quantum ad homines, fratres, ecce per columbam apparuit, et impletum est : « Super ipsum autem florebit sanctificatio » mea. Florebit » enim dictum est : clare apparebit. Nihil enim in arbore flore clarius, nihil lucidius. Age jam. Pervenimus ad ultima verba Hypopsalmatis (*a*) : « Super ipsum autem florebit sanctificatio mea[2]. » Recordor me prætermisisse, qui sint inimici, qui confusi sunt per lucernam.

VI. « Paravi lucernam Christo meo, » Pater dixit de Filio suo. Quam lucernam? Joannem. Interroga ipsum Filium. « Ille erat lucerna ardens et lucens. Inimicos ejus » induam confusione. » Inimici Christi aperti qui, nisi Judæi? Habet enim occultos inimicos Christus. Omnes inique atque impie viventes inimici sunt Christi, etsi signentur nomine ejus, etsi vocentur Christiani. Quibus enim dicturus est : « Non novi vos, » et dicunt illi : « Domine, in nomine tuo manducavimus et bibimus, in » nomine tuo virtutes multas fecimus[3]? » Quid manducavimus et bibimus in nomine tuo? Non enim escas suas

[1] Matth. III, 17. — [2] Psal. CXXXI, 18. — [3] Luc. XIII, 26, et Matth. VII, 22, 23.

(*a*) Hac voce Augustinus etiam L. I. *Retract.* c. 20. utitur ad significandam Psalmi particulam, quæ a succinentibus frequentius repetitur.

pro magno jactabant, et inde se ad Christum pertinere dicebant. Est esca quædam, quæ manducatur et bibitur, et Christus est. Et ab inimicis Christus manducatur et bibitur. Norunt Fideles Agnum immaculatum, quo vescuntur, atque utinam sic vescantur, ut non sint pœnæ debitores! Sicut enim dicit Apostolus : « Quicumque » manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et » bibit[1]. » Ergo inimici Christi sunt, qui malunt inique vivere, quam illi obtemperare, et cum dicitur venturus judicare vivos et mortuos, timent ne veniat. Si illis liceret, facerent ne veniret. Quia non potuerunt facere ut non veniret, facerent ne rediret. Jam Judæi hoc voluerunt facere, ne rediret. Missus est enim filius ad malos illos colonos, ad malos conductores nolentes reddere mercedem, et lapidantes servos missos ad se. Tunc dixit paterfamilias, dominus vineæ : « Mittam filium meum[2]. » Forsitan vel ipsum reverebuntur. Illi autem cogitaverunt dicentes : « Hic est hæres. Venite, occidamus eum, et » nostra erit hæreditas[3]! » Non potuerunt facere, ne veniret a patre, et conati sunt facere, ne rediret ad patrem. Sed cui hoc? Videbant quidem et contemnebant mortalem, sed in eo non potuerunt occidere nisi mortem. In morte Christi mors mortua est. Ille resurgens ascendit ad Patrem et venturus est. Quid timetis? Amate, et securi eritis. Nonne nos oramus : « Adveniat regnum » tuum[4]? » Ergo, fratres, oramus, et timemus, ne exaudiamur?

VII. Sed isti, ut dicere cœperam, occulti sunt inimici. De illis apertis loquamur, qui aperte inviderunt, sævierunt, tenuerunt, flagellaverunt, illuserunt, crucifixerunt, occiderunt, sepultum custodierunt. Videamus, quomodo induti sunt confusione per illam lucernam. Cum miracula

[1] I Cor. XI, 29. — [2] Luc. XX, 13. — [3] Ibid. 14. — [4] Matth. VI, 10.

viderent in Domino iidem inimici : « Dic nobis, inquiunt, » in qua potestate ista facis[1] ? » Inimico animo interrogaverunt, ut, si ille fateretur potestatem suam, quasi blasphemandi reum tenerent. Sed, quomodo ille fecit de nummo, quando volebant calumniari ei, si diceret : Reddatur tributum Cæsari, quasi maledixisset genti Judæorum, quam fecisset subditam et tributariam ; si autem dixisset : Non reddatur, criminarentur eum apud Cæsaris amicos et ministros, quod prohiberet reddi; ille autem : « Ostendite, ait, mihi nummum; cujus habet imagi- » nem, et superscriptionem ? » Responderunt : « Cæsaris. » Reddite ergo Cæsari, quæ Cæsaris sunt, et quæ Dei » sunt, Deo[2]. » Hoc est dicere : Si Cæsar quærit imaginem suam in nummo, Deus non quærit imaginem suam in homine? Sic et hic inimici calumniatores « In corde et » corde locuti sunt mala[3]. » Semel enim dixissent in corde, nisi, qui talia loquerentur, duplex cor haberent, et, unde paulo ante dictum est, cor combinatum, non simplex. Videte enim, quantum interest. De servis Dei multis dictum est, qui habebant unum cor : « Erat, inquit, il- » lis anima una, et cor unum[4] » in Deum. Multi simplices habent unum cor, unus dolosus duo corda. Ergo, qui illi loquebantur in corde et corde : « Dic nobis, in qu » potestate ista facis? » id est, si dixeris, honoramus; s dixeris, veneramur; si dixeris, exoramus, videtur hoc sonare de alio corde ; de alio autem (nam duplex ibi erat si dixeris, calumniamur; si dixeris, inveniemus, quod teneamus; si dixeris, inveniemus, quod accusemus. Tale inimici. Sed confundantur de lucerna. Modo illos videbitis confundi. Et bene, quia tempus agimus lucerna-

[1] Luc. XX, 2. — [2] Matth. XXII, 19-21. — [3] Psal. XI, 3. — [4] Ac IV, 32.

rium (*a*), confundantur inimici Christi per lucernam, quam paravit Christo suo Pater. « Ille enim erat lucerna » ardens, » ipse Dominus ait. Quid ergo istis respondit dicentibus : « Dic nobis, in qua potestate ista facis? In- » terrogabo et ego unum sermonem. Dicite mihi : Joan- » nis baptismus unde est? De cœlo, an ex hominibus? » » Illi autem perturbati apud se : Si dixerimus : De cœlo, » dicturus est nobis : Quare non credidistis ei? » Id est, ut quid me interrogatis, in qua potestate ista facio, quando de me ille perhibuit testimonium, quem vos interrogastis? « Ergo si dixerimus : De cœlo, dicet nobis : » Quare non credidistis ei? Si dixerimus : Ex hominibus, » timemus populum; omnes enim Joannem tanquam » prophetam habebant[1], » hac timentes populum, hac timentes veritatem, hinc timidi, hinc invidi, ubique cæci responderunt : « Nescimus. » Prolata est lucerna, fugerunt tenebræ. Etenim, quamvis præsentes essent corpore, fugerunt corde dicendo se nescire quod sciebant. Indicium fugæ cordis timor. Timebant a populo lapidari, si dicerent ex hominibus baptismum Joannis; timebant a Christo convinci, si dicerent de cœlo baptismum Joannis. Fugerunt confusi. Nominato ergo Joanne timuerunt, conturbati tacuerunt. Et ille : « Nec ego dicam vobis, » in qua potestate ista facio. »

VIII. Parata est ergo lucerna Christo Domino nostro Joannes Baptista. Inimici ejus calumniosi interrogatores prolato lucernæ lumine confusi recesserunt. Impletum est : « Inimicos ejus induam confusione. » Nos autem, fratres, et per Joannem Baptistam præcursorem agnoscentes Dominum, imo et per ipsius Domini testimonium,

(*a*) Hinc Sermo videtur habitus sub Vesperam. Confer *Ducang. Gloss.* v. *Lucernatium.*

[1] Matth. XXI, 24-27.

de quo ait : « Habeo testimonium majus Joanne, » credentes in Christum efficiamur corpus capitis ipsius, ut unus Christus sit caput et corpus, et in omnibus nobis unum factis implebitur : « Super ipsum autem florebit » sanctificatio mea. »

SERMO XII.

In vigiliis Apostolorum Petri et Pauli (*a*).

SYNOPSIS.

I. Petrus a Domino de dilectione ter interrogatus. II. Contra eos, qui gregem Domini dividunt. III. Contra Donatistas gregem Domini Africa concludentes. IV. Donatistæ magis cæci, quam Judæi. V. Dehortatio a Schismate.

I. Omnia, quæ modo leguntur de sancto Evangelio, post resurrectionem Domini gesta et dicta sunt. Audivimus ergo Dominum Jesum Christum interrogantem Apostolum Petrum, interrogantem autem utrum diligeret eum[1]. Interrogabat ergo Dominus servum, magister discipulum, creator hominem, redemptor liberatum, firmitas trepidum, præscius ignarum, et, ubi se faciebat interrogantem, ibi ostendebat docentem. Non enim aliquid Christus nesciret, quod Petrus in corde gestaret. Inter-

[1] Joan. xxi.

(*a*) In Codice *fol.* 28. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. In Vigiliis Apostolorum.* Elegans et gravis contra schisma Donatistarum. Inserendus Editioni post *Sermonem CCXCIV.*

rogat semel. Respondet ille; nec sufficit. Interrogat iterum; nec aliud, sed hoc, quod interrogaverat, hoc idem etiam ille respondet. Tertio repetitur interrogatio, tertio respondet dilectio. Ille enim ter interrogabatur propter amorem, qui ter negaverat per timorem. Cum Dominus moreretur, timuit, timuit et negavit; resurgens autem Dominus amorem inseruit, timorem fugavit. Quid enim jam timeret Petrus? Nam, quando negavit, utique ideo negavit, quia mori timuit. Resurgente Domino quid timeret, in quo mortem mortuam reperiret? Certe ille nempe ipse interrogabat vivus, qui sepultus est mortuus. Ille aderat, qui in ligno pependerat. Quando judicabatur Dominus noster Jesus Christus a Judæis, tunc Petrus interrogatus, et, quod pejus est, a muliere, et, quod est dedecorosius, ab ancilla, timuit, et negavit. Sub ancilla trepidavit, sub Domino fortiter stetit. Confitenti autem amorem suum semel, et iterum, et tertio oves suas commendavit. « Diligis me? inquit. Domine, tu scis, quia » amo te. » Et ille : « Pasce agnos meos[1]. » Hoc semel, hoc iterum, hoc tertio; tanquam non esset, ubi ostenderet Petrus amorem suum in Christum, nisi esset pastor fidelis sub Principe omnium pastorum. « Amas me? Amo[2]. » Et quid mihi præstiturus es amans me? Quid mihi collaturus es homo creatori tuo? Quid collaturus es de amore tuo redemptus redemptori tuo, ut multum, miles regi tuo? Quid es collaturus? Hoc solum exigo. « Pasce oves » meas[3]. »

II. Videte tamen, fratres, propter homines servos malos, qui de grege Domini peculia sibi fecerunt, et, quod non emerant, diviserunt. Extiterunt enim quidam servi infideles, diviserunt gregem Christi, et de grege ipsius quodam modo furtis suis peculia sibi fecerunt, et

[1] Joan. xxi, 16. — [2] Ibid. 17. — [3] Ibid.

audis eos dicere : Oves meæ sunt illæ. Quid quæris ad oves meas? Non te inveniam ad oves meas. Si et nos dicamus meas, et illi dicant suas, perdidit Christus oves suas. Ponite vobis ante oculos Principem pastorum, Dominum gregis sui stantem, et discernentem, et dijudicantem inter servos suos. Tu quid dicis? Oves meæ sunt istæ. Et tu quid dicis? Istæ sunt oves meæ. Quas ego emi, ubi sunt? Servi mali! oves vestras dicitis, et, quod emi, vobis vendicatis, cum vos, si non emerem, periretis? Nos, absit ut dicamus vos oves nostras! Non est ista vox catholica, non est germana, non est Petri, quia est contra Petram. Oves estis, sed illius, qui emit et nos, et vos. Unum Dominum habemus. Pastor est, sed non conductus. Suas pacit, et, quod nemo facit de ovibus, et pretium dedit, et instrumentum confecit. Quære pretium. Sanguis ipsius est. Quære instrumentum. Evangelium est, quod modo, cum recitaretur, audistis. Quid dixit Petro? « Amas » me? Amo. Pasce oves meas. » Numquid tuas? Vultis noscere, cui dicat tuas? Audite in Libro sancto, qui vocatur Canticum Canticorum. Leguntur ibi sancta Amatoria : Sponsus et Sponsa, Christus et Ecclesia. Et ille totus Liber quasi Carmen est Nuptiarum, quomodo dicunt Epithalamium, sed cubilis sancti, cubilis casti. « In » sole enim posuit tabernaculum suum, » hoc est, in luce, in publico, ubi pateret, et non lateret, « Et ipse tanquam » sponsus processit de thalamo suo [1]. » Accepit enim conjugem, humanam carnem. Thalamus ejus erat uterus virginalis. Illic sibi conjunxit Ecclesiam, ut impleretur, quod ante prædictum est : « Et erunt duo in carne una [2]. »

III. Loquebantur ergo inter se amantes isti, Christus et Ecclesia. Ait illi Ecclesia : « Annuntia mihi, quem » dilexit anima mea, ubi pascis, ubi cubas in meridie? »

[1] Psal. XVIII, 6. — [2] Gen. II, 24, et Matth. XIX, 5.

Quare volo, ut annunties mihi, « Ubi pascis, ubi cubas » in meridie? Ne forte fiam sicut operta super greges so- » dalium tuorum. » Ideo, inquit, volo, ut annunties mihi, « Ubi pascis, ubi cubas in meridie, » ut quando ad te venio, non errem, « Ne forte quasi operta fiam super gre- » ges sodalium tuorum[1], » id est, irruam in greges non tuos, sed sodalium tuorum, « Velut operta. » Quid est aliud « Operta (*a*), » nisi quasi latens et ignorata? Solent Donatistæ in his verbis dicere sensum suum, non sensum Scripturarum. Hoc enim solent dicere : Africa meridies est, meridies mundi Africa est; ideo Ecclesia interrogat Dominum, « Ubi pascis, ubi cubas? » et respondet ille : « In meridie; » quasi : Noli me quærere, nisi in Africa. Lege, et intellige, Mens hæretica, Speculum tibi proponitur modo. Hic te inveni. Intellige, quia adhuc Sponsa interrogat. Quare facis jam respondentem Sponsum? Vel fœminum genus agnosce. « Ubi pascis, ubi cubas in me- » ridie? Ne forte fiam sicut operta. Operta, » puto, fœmina est, non masculus. Ergo, o Domine! sit meridies Africa. Sic intelligatur, quomodo ipsi intelligunt. Africa est meridies. Hic facta est pars Donatistæ (*b*). Hic magna divisio, et serra dissensionis ducta est per gregem Christi. Ideo interrogat velut Ecclesia transmarina, ubi non est facta ista divisio : « Annuntia mihi, quem dilexit anima » mea, ubi pascis, ubi cubas in meridie? » Audio enim ibi dici partem Donati, alios Catholicos, alios Donatistas. Mihi annuntia, ubi pascis, ne veniam, et errem ibi. Quæro nuntium, ubi timeo incertum. « Annuntia mihi, » ubi pascis, ubi cubas in meridie? » Quare volo, ut annunties mihi? « Ne forte fiam sicut operta, » quia parti

[1] Cant. I, 6.

(*a*) Ita Hebr. עטיה· Græc. Περιβαλλομένη. Vulg. vero *vagans*, quasi נטיה· — (*b*) Ita membranæ; sed puto, *Donati*.

Donati quasi operta sum, quasi ignorata sum. Ibi prædicor, et illos latet.

IV. Hæc dicunt Scripturæ : « Erit in novissimis temporibus manifestus mons Domini paratus in cacumine » montium, et exaltabitur super colles, et venient ad eum » universæ gentes [1]. » Mons dicitur, et parti Donati opertus est mons. Qui offendit in lapidem, ignoscendum est illi. Qui offendit in montem, quales oculos habet? Fratres mei! Excusabiliores sunt Judæi. Judæi enim in lapidem offenderunt, Hæretici in montem offendunt. Quomodo offenderunt Judæi in lapidem? Quia adhuc Christus, quando patiebatur, parvulus erat, et dictum est : « Offenderunt in lapidem offensionis [2]. » Daniel autem sanctus vidit visum, et scripsit, quod vidit, et ait vidisse se lapidem præcisum « De monte sine manibus [3]. » Christus est de gente Judæorum veniens. Erat enim et ille (*a*) mons, quia regnum habet. Quid est « Sine manibus? » Sine opere humano lapis præcisus, quia masculinum opus non accessit ad Virginem, ut nasceretur sine opere humano. Lapis præcisus « De monte sine manibus, » et confregit statuam, in qua significabantur regna terrarum. Et quid dictum est? Iste est lapis, in quem offenderunt Judæi. « Offenderunt in lapidem offensionis. » Quis est mons, in quem offenderunt hæretici ? Audi ipsum Danielem. « Et crevit lapis ille, ait, et factus est mons magnus, ita ut impleret universam faciem terræ [4]. » Merito Psalmus Christo Domino resurgenti ait : « Exaltare super » cœlos, Deus, et super omnem terram gloria tua. » Quid est « Super omnem terram gloria tua? » Super omnem terram Ecclesia tua, super omnem terram sponsa tua. Et

[1] Isaï. II, 2. — [2] Rom. IX, 32. — [3] Dan. II, 34. — [4] Ibid. 35. — [5] Psal. CVII, 6.

(*a*) Lego : *illa*, nempe Judæa gens.

tamen dicit : « Annuntia mihi, quem dilexit anima mea! » Jam ubique sum, jam omnes terras teneo, et Afris « Operta sum. Ergo annuntia mihi, ne forte fiam si-» cut operta super greges, non ovium tuarum, sed so-» dalium tuorum. » Sodales enim fecerunt schismata. Qui sunt sodales? Qui ad mensam Domini accesserunt, de quibus dicit alio loco Psalmus : « Qui edebat panes » meos[1]; » de quibus dicit : « Si inimicus exprobrasset » mihi, sustinuissem utique, et, si is, qui oderat me, su-» per me magna locutus fuisset, absconderem me utique ab » eo. Tu vero, homo unanimis, dux meus, et notus meus, » qui simul mecum dulces capiebas cibos, in domo Do-» mini ambulavimus cum consensu[2]. » Aliquando cum consensu, modo cum dissensu, quia sine sensu. Hi sunt sodales, quos timebat illa, ne in illos incideret. Timeo, inquit, ne errem; timeo, ne quasi « Operta » irruam in greges sodalium tuorum, ne errando peream; ne baptismum, quem accepi, iterando totum perdam.

V. Audistis sollicitudinem Sponsæ, audite responsum Sponsi. Cum hoc dictum esset a Sponsa, continuo Sponsus : « Nisi cognoveris temetipsam, o pulchra inter mu-» lieres[3]. » Catholica, pulchra inter hæreses! « Nisi » cognoveris temetipsam, » nisi attenderis ibi te nosse, ubi me didicisti, nisi Scripturas meas præposueris humanis rumoribus, nisi te cognoveris, quia ubique es; nisi te cognoveris, quia tu designata es, ubi dictum est : « Pos-» tula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam[4]; » nisi ergo cognoveris temetipsam, » quid? « Exi tu! » Nisi cognoveris, exi! » Malum verbum, luctuosum verbum : « Exi! » Avertat Deus a nobis! Videte, de quibus dictum est : « Ex nobis exierunt, sed non erant ex

[1] Psal. XL, 10. — [2] Id. LIV, 13-15. — [3] Cant. I, 7. — [4] Psal. II, 8.

» nobis[1]. » Malo servo dicitur : Exi, quia « Servus non » manet in domo in æternum, filius manet in æternum[2]. » Vultis videre, quia malo servo dicitur : Exi? Bono servo quid dicitur? « Intra in gaudium Domini tui[3]. » Ergo unusquisque, qui audit, unusquisque, qui membrum est Sponsæ ejus, timeat quod dicitur : « Nisi cognoveris te- » metipsam, o pulchra inter mulieres, exi tu in vestigiis » gregum[4]. » Quid est « In vestigiis gregum? » Per errores hominum, non in voce Pastoris. Nos, fratres, non exeamus « In vestigiis gregum. » Habemus vestigia Pastoris, quæ sequendo non erramus. « Christus pro nobis » passus est, relinquens nobis exemplum, ut sequamur » vestigia ejus[5]. Ergo, nisi cognoveris temetipsam, » exi tu in vestigiis gregum, et pasce hœdos tuos[6]. » Et « Hœdos, et tuos. » Nostis oves ad dexteram, hœdos ad sinistram. « Et pasce hœdos tuos. » Quare « Hœdos tuos? » Quia exis, pascis, sicut Donatus, « Hœdos tuos. » Si autem non exis, pascis, sicut Petrus, « Oves meas[7]. »

[1] I Joan. II, 19. — [2] Joan. VIII, 35. — [3] Matth. XXV, 21. — [4] Cant. I, 7. — [5] I Petr. II, 21. — [6] Cant. I, 7. — [7] Joan. XXI, 17.

SERMO XIII.

In Natali Laurentii martyris (*a*).

SYNOPSIS.

I. Laus S. Laurentii, et quomodo agenda Festa Martyrum. II. Martyrum exemplum stimulus ad bene vivendum, et vigilandum contra diabolum. III. Nos potius Abrahæ filii, quam Judæi. IV. Contra eos, qui Martyrum Memorias intemperantia profanant. V. Afflictis Pauli exemplum proponitur. VI. Charitas materna in Paulo, et magis in divina Sapientia. VII. Bona opera parit necessitas. VIII. Vita isthæc perpetua pugna est cum morte. IX. Bona vitæ æternæ captum nostrum excedunt. X. Mutuum Orationis suffragium commendatur.

I. Propter fastidium auditoris sermo subtrahendus fuit, sed propter obsequium Martyris exhibendus. Ita ergo adjuvante Domino moderabitur, ut nec onerosus sit, nec forte diminutus, (*b*) quantum sufficientiæ satis est. Illuxit dies Romæ solemnissimus, qui magna frequentia populi celebratur. Adjungimur nos, quamvis absentes corpore, præsentes tamen spiritu fratribus nostris in uno corpore sub uno capite. Neque enim, ubi sepulcrum corporis ejus est, ibi tantum memoria meriti ejus. Devo-

(*a*) In Codice *fol.* 31. *pag.* 2. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. in Natali sancti Laurentii.* Initium innuit, turbatum aliquid fuisse a quibusdam, qui Martyrum festos dies intempestivis tripudiis profanabant, quo etiam infra *n.* 4. pertinet. Cætera varii argumenti. Sermo in Editione collocandus post *Sermonem CCCV.* — (*b*) Excidit fortasse : *sed.*

tio ubique debetur. Caro uno loco ponitur, sed spiritus victor cum illo est, qui ubique est. Erat beatus Laurentius in corpore, sicut accepimus, adolescens, vir gravis in animo, quem multum commendabat ætas viridior, corona immarcescibilior. Erat autem diaconus, officio inferior episcopo, corona æquatus Apostolo. Hæc autem solemnitas omnium Martyrum gloriosorum ad hoc instituta est in Ecclesia, ut ad imitationem, qui non viderunt patientes, adducantur fide, commemorentur (*a*) solemnitate. Excideret enim fortasse de cordibus hominum, quod non anniversarius ordo repeteret. Et non omnium Martyrum ubique possunt esse ferventes solemnitates, nam quotidie non deessent. Non enim vel unus dies inveniri in anni cursu potest, quo non per diversa Martyres coronati sunt. Sed ferventiores solemnitates, si continuæ essent, afferrent fastidium ; intervalla autem renovant affectum. Nos tantum audiamus quod jussum est, attendamus quod promissum est. In cujuslibet Martyris solemnitate ita præparemus cor nostrum festivitati ejus, ut non separemur ab imitatione ejus.

II. Homo enim erat, et nos homines sumus. A quo ille factus est, ab ipso et nos. Quo pretio emptus est, ipso et nos. Non debet itaque homo Christianus dicere : Quare ergo? Imo non debet dicere : Ego non. Sed : Quare et ego non? Audistis beatum Cyprianum martyrum et exemplum et tubam : « In persecutione, inquit, militia, » in pace conscientia coronatur (*b*). » Nemo ergo sibi putet deesse tempus. Non semper adest tempus passionis, semper autem est devotionis. Nec se quisquam infirmum putet, ubi Deus vires operatur, ne, cum sibi timet, de

(*a*) Putem *commoneantur*. — (*b*) Ita sanctus Pugil terminat Tractatum suum *de Exhortatione Martyrii*, qui in Africæ Ecclesiis publice legi solitus ex hoc loco Augustini videtur.

ipso operatore desperet. Propterea id exemplis Martyrum omnes ætates Deus esse voluit, et utrumque sexum. Coronati sunt senes, coronati sunt juvenes, coronati adolescentes, coronati pueri, coronati viri, coronatæ fœminæ. Et in fœminis omnis ætas coronata est, nec dixit fœmina : Impar sum sexu ad devincendum diabolum. Attendit magis hostem dejiciendum, a quo dejecta est, et expugnandum fide, cui consenserat seductione. Numquid et fœminæ de suis viribus præsumpserunt? Omni enim homini dictum est : « Quid enim habes, quod non acce» pisti[1] ? » Gloria ergo Martyrum gloria Christi præcedentis Martyres, implentis Martyres, coronantis Martyres. Verumtamen, quamvis alio sit tempore pax, alio persecutio, deest alicui tempori occulta? Nunquam deest. Leo ille draco, nec semper sævit, nec semper insidiatur, sed semper persequitur. Quando sævitia est aperta, non sunt occultæ insidiæ. Quando occultæ sunt insidiæ, non est aperta sævitia. Id est, quando ut leo rugit, non ut draco serpit. Quando ut draco serpit, non ut leo rugit; tamen, quia aut leo est, aut draco, semper persequitur. Quando tacet fremitus, insidias cave. Quando insidiæ produntur, in fremitu leonem devita. Et leo autem, et draco devitatur, si semper cor in Christo servetur. Quidquid in hac vita metuendum est, transiturum est. In alia vero vita, et quod amandum est, non transit, et quod timendum est, non transit.

III. Certe modo in Evangelio Dominus alloquebatur Judæos, et dicebat eis : « Væ vobis, Scribæ, et Pharisæi! » quia extruitis monumenta Prophetarum, et dicitis : Si » essemus tempore patrum nostrorum, non consentiremus » eis in necem Prophetarum. Certe testimonium perhi» betis, quia filii estis eorum, qui occiderunt Prophetas.

[1] 1 Cor. IV, 7.

» Et vos implebitis mensuram patrum vestrorum. » Cum enim dixissent : « Si essemus tempore patrum nostrorum, » non consentiremus eis in necem Prophetarum[1], » confirmaverunt se filios esse illorum. Nos autem, si rectum iter tenemus, non dicimus patres nostros, qui occiderunt Prophetas, sed patres nostros dicimus, qui occisi sunt a patribus illorum. Sicut enim degenerat quisque moribus, sic filius fit moribus. Quia utique, fratres, filii Abrahæ dicti sumus, Abrahæ nec faciem novimus, nec de genere ejus stirpem carnis ducimus. Quomodo ergo ejus filii? Non in carne, sed in fide. « Credidit enim » Abraham Deo, et deputatum est illi ad justitiam[2]. » Si ergo justus Abraham, quia credidit, omnes post Abraham imitantes fidem Abraham facti sunt filii Abraham. Judæi ex carne nati degeneraverunt, nos ex alienigenis orti imitando assecuti sumus, quod illi degenerando perdiderunt. Absit ergo, ut pater illorum Abraham, quamvis de carne venerunt Abraham. Patres illorum illi fuerunt, de quibus et ipsi confessi sunt. « Si essemus, » inquiunt, tempore patrum nostrorum, non eis consen» tiremus in necem Prophetarum. » Quomodo dicis, te non fuisse consensurum eis, quos patres tuos dicis? Si patres erant, filius es. Si filius es, consensurus eras. Si autem consensurus non eras, filius non es. Si filius non es, non sunt illi patres. Dominus ergo ex hoc eos convincit facturos, quod illi fecerunt, quia patres suos eos esse nominaverunt. « Certe, inquit, testimonium ipsi » perhibetis vobis, quia filii estis eorum, qui occiderunt » Prophetas, » quia dixistis eos patres vestros. « Et vos » implebitis mensuram patrum vestrorum. »

IV. Et nunc consideremus, qui sint filii occisorum, et qui sint filii occidentium. Et videtis multos currere ad

[1] Matth. XXIII, 29 32. — [2] Gen. XV, 6.

Memorias Martyrum, benedicere calices suos de Memoriis Martyrum, redire saturatos de Memoriis Martyrum, et tamen discute illos, et invenies inter persecutores Martyrum. Per ipsos enim tumultus, seditiones, saltationes omnis luxuriæ, quas odit Deus, et modo, quia illos jam coronatos lapidibus non possunt, calicibus persequuntur. Qui erant, et quorum filii erant, quorum saltationes recenti, et prope hesterna Memoria de loco sancti Martyris Cypriani prohibitæ sunt (*a*)? Certe saltabant ibi, et gaudebant ibi, et solemnitatem ipsam, quasi gauderent, magnis votis expectabant, et ad eum diem semper venire cupiebant. Inter quos numerandi sunt? Inter persecutores Martyrum, an inter filios Martyrum? Apparuerunt, quando prohibiti in seditionem tumuerunt. Filii laudant, persecutores saltant. Filii hymnos dicunt. illi convivia producunt. Non ergo interest, quomodo honorare videantur. Tales enim sunt, qui honorant, quales illi fuerunt, qui dixerunt : Si essemus illis temporibus, non consentiremus patribus nostris in necem Martyrum, aut in necem Prophetarum. Consentite modo fidei Martyrum, et credimus, qui non eratis consensuri interfectoribus Martyrum. Martyres unde coronati sunt? Credo, viam Dei ambulando, tolerando, inimicos etiam suos diligendo, pro eis obsecrando. Hæc est corona Martyrum, hoc meritum Martyrum. Amas, imitaris, laudas, filius es Martyris. Vitam fers contrariam, referes et tunc manum contrariam (*b*).

V. Proinde, dilectissimi, quoniam persecutio, sicut dixi, nunquam deest, et diabolus aut insidiatur, aut sævit, semper parati esse debemus corde fixo in Domino,

(*a*) Confer. *Serm. CCCXI. in Nat. Cypriani.* Edit *Maur.* T. V. col. 1252. *n.* 5. ubi *Pestem illam* ope episcopi sublatam ait. — (*b*) *Sinistram* puto in extremo Judicio.

et, quantum possumus, inter istas molestias, tribulationes, tentationes orare nos fortitudinem a Domino, quoniam per nos ipsi parvi et nulli sumus. Quid de nobis dicamus? Paulum Apostolum, cum legeretur, audistis. « Sicut abundant, inquit, passiones Christi in nobis, sic » abundat per Christum et consolatio nostra[1]. » Sicut in Psalmo dicitur : « Secundum multitudinem dolorum » meorum in corde meo, exhortationes tuæ, Domine, » jucundaverunt animam meam[2]. » Quomodo hoc dictum est in Psalmo : « Secundum multitudinem dolorum meo- » rum in corde meo, ita exhortationes tuæ jucundant » animam meam, » sic dictum est ab Apostolo : « Sicut » abundant passiones Christi in nobis, sic abundat per » Christum consolatio nostra. » Deficeremus, cum adesset persecutio, si deesset consolator. Et quia vires ipsæ vel tolerandi, vel quædam relaxatio vivendi ad tempus propter necessarium ministerium non erant ab ipsis, videte quid dixerit. « Notum vobis facio, fratres, de tribula- » tione nostra, quæ facta est in Asia, quia supra modum » et ultra vires gravati sumus[3]. » Tribulatio illa transcendit vires humanas, numquid et auxilia divina? « Su- » pra modum, inquit, et ultra vires gravati sumus. » Quantum ultra vires? Vide, quia de animi viribus dicit : « Ita, ut tæderet nos etiam vivere. » Quomodo affectus erat Apostolus multitudine pressuram, ut, quem charitas vivere instigabat, tædium a vita prohiberet! Quomodo cum charitas vivere cogebat, charitas illa, de qua alio loco dicit : « Permanere autem in carne necessarium » propter vos[4]. » Ecce tanta increverat persecutio, et tanta tribulatio, ut tæderet eum etiam vivere. Ecce timor et tremor venerunt super eum, et contexerunt eum tenebræ; sicut audistis, cum diceretur in Psalmo. Vox

[1] 2 Cor. I, 5. — [2] Psal. XCIII, 19. — [3] 1 Cor. I, 8. — [4] Philip. I, 24.

enim corporis Christi est, vox membrorum Christi. Vis ibi agnoscere vocem tuam? Esto membrum Christi. « Timor, inquit, et tremor cecidit super me, et contexe» runt me tenebræ. Et dixi : Quis dabit mihi pennas » sicut columbæ, et volabo, et requiescam[1]! » Nonne hoc videtur dixisse Apostolus, cum ait : « Ita, ut tæde» ret nos etiam vivere? » Quodam modo tædium passus est a visco carnis, quando volare volebat ad Christum. Abundantia tribulationum infestabat viam, sed non intercludebat. Tædebat vivere, sed hoc non in illa æterna vita, de qua dicit : « Mihi vivere Christus est, et mori » lucrum[2]. » Sed quia ex charitate hic tenebatur, quid sequitur? « Si autem vivere in carne hic mihi fructus » operis est, et quid eligam, ignoro. Compellor autem e » duobus concupiscentiam habens dissolvi, et cum Christo » esse. Quis dabit mihi pennas sicut columbæ? Manere » autem in carne necessarium propter vos[3]. » Cesserat susurrantibus pullis suis, tegebat passis alis, fovebat pullos, sicut ipse ait : « Factus sum parvulus in medio » vestrum, tanquam nutrix fovens filios suos[4]. »

VI. Et videte, fratres; modo lectum est in Evangelio : « Quoties volui congregare filios tuos, tanquam gallina » pullos suos, et noluisti[5]. » Attendite gallinam, attendite et alias aves, quæ in nostris oculis nidificant. Ova fovent, pullos nutriunt. Nullam videbitis infirmari cum filiis. Videte gallinæ habitum, quando pullos alit, quemadmodum mutatur vox ejus, et in quamdam raucedinem frangitur. Pennæ ipsæ non collectæ et alacres, sed hispidæ et languidæ, ita ut si videas avem aliam, cujus nidum ignores, non agnoscas, an ova habeat, vel pullos. Gallinam autem cum videris, etiamsi ova ejus non

[1] Psal. LIV, 6, 7. — [2] Philip. I, 21. — [3] Ibid. 22-24. — [4] I Thess. II, 7. — [5] Matth. XXIII, 37.

videas, nec pullos ejus videas, ex ipsa voce, et habitu corporis intelligas matrem. Quid ergo fecit mater nostra Sapientia? In carne infirmata est, ut pullos colligeret, ut generaret, ut foveret; sed infirmum Dei fortius est hominibus. Sub has alas infirmitatis carnis suæ, sed sub occultam potentiam Divinitatis suæ colligere volebat filios Jerusalem. Hoc Apostolum suum docuerat, quia hoc in illo ipse faciebat. Hoc enim ait ipse Apostolus. « Vultis » experimentum accipere ejus, qui in me loquitur, » Christi[1]? » Et passiones Christi dicit in se abundasse, non passiones suas, sed passiones Christi. Erat enim in corpore Christi, et erat membrum Christi, et quidquid cum pullis fovendis agebatur in Apostolo, et in membro suo, caput agebat. Hic ergo Apostolus attendens infirmitatem pullorum suorum affectu et desiderio, ut columba, volare cupiebat, sed charitate filiorum, ut gallina remanebat. « Ipsi, inquit, in nobismetipsis responsum » mortis habuimus, ut non fidentes in nobis simus, sed » in Deo, qui suscitat mortuos, qui de tantis mortibus » eruit nos, et eruet, in quem speramus, quoniam et » adhuc eruet[2]. Eruit, et eruet » quid ait? Servat vitam istam nostram vobis. De multis enim mortibus eruit, ne opprimeretur a persecutoribus, ne citius quam pullis opus erat, coronaretur, secundum illud, quod ait : « Manere autem in carne necessarium propter vos. Sed hoc » confidens, novi, quia manebo, et permanebo omnibus » vobis ad profectum vestrum, et gaudium fidei[3]. » Cupiditas ad alium rapiebat, necessitas alibi retinebat. « Dissolvi, inquit, et esse cum Christo multo magis opti- » mum[4]. » Istud non dixit « Necessarium, sed optimum. » Quod est enim optimum, per se appetitur, quod necessa-

[1] 2 Cor. XIII, 3. — [2] Id. I, 9, 10. — [3] Philip. I, 24, 25. — [4] Ibid. 23.

rium, ex necessitate assumitur; inde necessarium nominatur.

VII. Necessariæ rei necessitas nomen imposuit. Proinde nunc nobis necessarius cibus est iste, quo utimur; ad sustentandam temporalem vitam necessarius cibus est; ille autem optimus cibus virtutis, et sapientiæ, panis vivus, semper efficiens, nunquam deficiens (*a*). Ille optimus est, iste necessarius est. Proinde cum transierit ista necessitas famis, et sustentandi mortalis corporis, non erit iste cibus jam necessarius. Quid enim ait Apostolus? « Esca ventri, » et venter escis; Deus autem et hunc et has evacuabit[1]. » Quando autem evacuabit? Quando corpus hoc animale resurgens fit spirituale. Ibi enim nulla erit indigentia, et non ibi erunt opera necessitatis. Omnia enim ista, fratres, et bona, quæ hic dicuntur, opera, et ea ipsa opera, quæ monemur ut faciamus quotidie, necessitatis opera sunt. Quid tam bonum, quid tam præclarum, quid tam laudabile Christiano, quam frangere panem esurienti? Egenum sine tecto inducere in domum? Videre nudum, et vestire? Videre mortuum, et sepelire? Videre litigantem, et concordare? Videre infirmum, et visitare, aut curare? Omnia hæc laudabilia opera sunt. Attendite et videte, quia necessitas ea peperit. Frangis enim panem, quia vides esurientem. Si nemo esuriret, cui frangeres panem? Tolle necessitatem alterius miseriæ, non erit opus tua misericordia. Sed tamen per hæc opera, quæ necessitas genuit, pervenimus ad illam vitam ubi necessitas non erit, quomodo per navem ad patriam. In patria semper mansuro, nunquam peregrinaturo navis opus non erit; sed illa navis, quæ ibi opus non erit, illuc ipsa perducit. Cum perventum fuerit, ista non erunt, sed nisi hic adimpleantur,

[1] 1 Cor. vi, 13.

(*a*) Isthæc ἡ περιοχὴ fortasse paulo aliter interpungenda foret

illuc perveniri non potest. Estote itaque alacres in bonis operibus necessitatis, ut sitis beati in perfruitione illius æternitatis, ubi jam necessitas moritur, quia mater omnium necessitatum mors ipsa morietur. « Oportet enim » corruptibile hoc induere incorruptionem, et mortale » hoc induere immortalitatem. » Quando dicetur morti : « Ubi est, mors, victoria tua? ubi est, mors, aculeus » tuus? » absumptæ morti, et devictæ dicetur : « Quia no- » vissima inimica destruetur mors[1]. »

VIII. Modo autem omnibus necessitatis operibus cum morte pugnatur. Defectus enim omnis ad mortem trahit, et sustentatio omnis a morte revocat, et ita mutabile est corpus, ut quodam modo aliæ mortes aliis mortibus pellantur. Quidquid assumitur, ubi diu perseverari non potest, quodam modo inchoatio mortis est. Jam videte istam vitam. Si quidquid assumitur, ubi permaneri diutius non potest; ubi, si diutius permanseris, moreris, inchoatio mortis est, et tamen, nisi assumatur, alia mors non pellitur. Verbi gratia, non manducat. Si manducaverit, et digerit, reficitur. Cum non manducat, assumit jejunium, ut mortem, quam factura erat crapula, repellat a se. Nisi assumpserit abstinentiam et jejunium, non a se illud repellet. Rursus in hoc jejunio, quod assumpsit, ut mortem crapulæ repelleret, si perseverare in illo voluerit, aliam mortem famis timebit. Sicut ergo assumpsit jejunium, ut mortem crapulæ devitaret, sic assumpturus est cibum, ut mortem jejunii devitet. Quidquid enim horum assumpseris, si in eo perseveras, deficies. Ambulando fatigatus eras, si permanseris in ambulando, fatigatione ipsa deficies, et morieris. Ut ergo non deficias ambulando, requiescis sedendo. Perdura in sedendo, et inde morieris. Somnus te gravis oppresserat; evigilandum est, ne mo-

[1] I Cor. XV, 53-55. — [2] Ibid. 26.

riaris. Vigilando morieris, nisi rursus dormieris. Da mihi, quod assumas in adjutorium in malum, quod gravabat, pellendum, ubi securus ita sis, ut in eo perseverare velis. Quidquid assumpseris, hoc ipsum timendum erit. Ergo in omni mobilitate et mutabilitate defectionum, et adjutoriorum cum morte pugnatur. Cum autem corruptibile hoc induerit incorruptionem, et mortale hoc induerit immortalitatem, dicetur morti : « Ubi est, mors, » contentio tua? ubi est, mors, aculeus tuus? » Videbimus, laudabimus, permanebimus. Nulla erit ibi indigentia, nullum adjutorium requiretur. Non invenis mendicum, cui panem frangas; aut peregrinum, quem in domum recipias. Non invenis sitientem, cui calicem porrigas; nec nudum, quem cooperias; nec ægrotum, quem visites; nec litigantem, quem concordes; nec mortuum, quem sepelias. Omnes cibo justitiæ et potu sapientiæ saginantur, omnes immortalitate vestiti sunt, omnes in patria sua æterna vivunt. Omnium sanitas ipsa æternitas est, æterna sanitas, æterna concordia. Nemo litigat, nemo judicem quærit, nemo arbitrum compositionis, nemo sententiam ultionis. Nulla ægritudo, nulla mors.

IX. Hæc dicere potuimus, quæ ibi non erunt; quæ vero ibi erunt, quis dicat? « Quod nec oculus vidit, nec » auris audivit, nec in cor hominis ascendit[1]. » Recte ergo Apostolus : « Non sunt condignæ passiones hujus » temporis ad superventuram gloriam, quæ revelabitur in » nobis[2]. » Quidquid passus fueris, o Christiane, scito nihil esse ad id, quod accepturus es. Certe hoc fide retinemus, de corde tuo hoc non recedat. Non potes hoc capere, et videre, quid eris, quale ergo erit, quod ab eo, qui capturus est, capi non potest? Utique nos erimus, quod erimus, et capere non possumus, quod erimus. Supergre-

[1] Cor. II, 9. [2] Rom. VIII, 18.

ditur omnem infirmitatem nostram, supergreditur omnem cogitationem nostram, supergreditur omnem intellectum nostrum, et tamen nos erimus. « Dilectissimi, ait » Joannes, filii Dei sumus; » utique jam adoptione, fide, pignore. Pignus accepimus, fratres, Spiritum sanctum. Quando fallit, qui tale pignus dedit? « Filii Dei, inquit, » sumus, et nondum apparuit, quid erimus. Scimus, in» quit, quia cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam » videbimus eum, sicuti est. » Dixit : « Nondum appa» ruit, » et id, quod « Nondum apparuit, » non dixit. « Nondum apparuit, quod erimus. » Diceret : Illud erimus, et tales erimus! Quidquid diceret, cui diceret? Non audeo dicere : Quis diceret? sed certe : Cui diceret? Et forte enim erat, qui diceret, quia ipse est, qui in Christi pectore recumbebat, et de ejus pectore in illo convivio sapientiam bibebat, qua sapientia saginatus eructavit : « In principio erat Verbum [1]. » Ergo hoc dixit : « Sci» mus, quia, cum apparuerit, quod erimus, similes ei eri» mus, quoniam videbimus eum, sicuti est. » Cui similes? Utique ei, cujus filii sumus. « Dilectissimi, ait, filii » Dei sumus, et nondum apparuit, quod erimus. Sci» mus, quia, cum apparuerit, similes ei erimus, » cujus filii sumus, « Quoniam videbimus eum, sicuti est [2]. » Jam modo, si vis esse, cui similis eris, si vis nosse, cui similis eris, attende ipsum, si potes. Nondum potes. Ergo nescis, cui similis eris, propterea nescis, quantum similis eris. Nesciendo ergo adhuc, quod est ille, nescis, quod eris et tu.

X. Hoc ergo meditantes, charissimi, semper expectemus gaudium nostrum sempiternum, et semper oremus fortitudinem in laboribus et tentationibus temporalibus. sive nos pro vobis, sive vos pro nobis. Ne putetis enim, fratres, nostras orationes esse vobis necessarias, et vestras

[1] Joan. I, 1. — [2] I Joan. III, 2.

orationes nobis non esse necessarias. Invicem nobis necessariæ sunt orationes pro invicem, quia ipsæ orationes pro invicem charitate conflantur, et hoc sacrificium tanquam de ara pietatis suavissime fragrat Domino. Si enim Apostoli dicebant, ut oraretur pro illis, quanto magis nos longe impares, sed utcumque vestigia eorum sequi cupientes, et quantum assequamur, nec scire valentes, nec dicere audentes. Illi ergo tales Viri orari pro se volebant ab Ecclesia, et dicebant : « Quia gloria vestra su» mus, sicut et vos nostra in diem Domini nostri Jesu » Christi[1]. » Invicem pro se orabant ante diem Domini nostri Jesu Christi, gloria in die . infimitas ante diem. Oretur in infirmitate, ut gaudeatur in gloria. Etenim diversis temporibus illuc tamen uno tempore omnes perventuri sumus. Hinc exeundi diversa sunt tempora ; illic accipiendi unum tempus est. Semel enim et simul congregabimur, ut accipiamus, quod diversis temporibus et credidimus, et desideramus. Quemadmodum operarii illi in vinea alii ducti sunt hora prima , alii hora tertia, alii sexta, alii nona, alii decima[2]. Diversis temporibus vocati sunt, sed uno tempore merces omnibus persolvitur. Conversi ad Dominum, etc.

[1] 2 Cor. I, 14. — [2] Matth. XX.

SERMO XIV.

In Natali Cypriani Martyris (*a*).

SYNOPSIS.

I. S. Cypriani Laus in Domino. II. Quibuscum confligendum Christiano. III. Contra Spectacula Paganorum. IV. Contra Superbiam. V. Cypriani laus repetita.

I. Sancta solemnitas beatissimi Martyris, quæ nos in nomine Domini congregavit, de meritis et gloria tanti Martyris exigit aliquid digne dici. Virtutibus enim ejus et gloriæ posset forte humana lingua sufficere, si se voluisset ipse laudare. Verumtamen et nos devotione magis quam facultate laudemus eum, imo Dominum laudemus in eo, Dominum in illo, et illum in Domino. Quid enim esset in Domino, vox Martyrum de Psalmo modo, cum legeretur, audita est : « Auxilium nostrum in nomine Do» mini [1]. » Si auxilium omnium nostrum in nomine Domini, quanto magis Martyrum. Ubi major pugna, ibi majus auxilium necessarium est. Duo sunt enim, quæ faciunt Christinianorum angustam viam : voluptatis abjectio, et tolerantia passionis. Vincis, quicumque confligis, si viceris, quod libet, et terret. Vincis, inquam,

[1] Psal. cxxiii, 8.

(*a*) In Codice *fol.* 36. *p.* 2. inscriptus : *Item Sermo sancti Augustini ep.* De triplici Christianorum pugna, et graviter contra Paganorum Spectacula. Editioni inserendus post *Sermonem CCCXIII.*

Christiane, quicumque confligis, si viceris, quod libet, et terret. Aliud, quod libet; aliud, quod terret. Sed nunc de Martyrum agitur gloria. Facile est Martyrum solemnia celebrare; difficile est Martyrum passiones imitari.

II. Angustam, ut dicere cœperam, et arctam Christianorum viam duæ res faciunt : contemptus voluptatis, et tolerantia passionis. Quisquis ergo confligit, sciat se cum toto mundo confligere, et confligens cum toto mundo, hæc duo vincat, et vincit mundum. Vincat, quidquid blanditur; vincat, quidquid minatur. Voluptas enim falsa est, pœna transitoria. Si vis intrare per angustam portam, claude portas cupiditatis, et timoris. His enim tentat ille tentator ad evertendam animam. Janua cupiditatis promittendo tentat; janua timoris minando tentat. Est, quod cupias, ut ista non cupias. Est, quod timeas, ut ista non timeas. Non auferatur cupiditas, sed mutetur. Timor non extinguatur, sed in aliud transferatur. Quid cupiebas? Quid mundo blandienti cedebas? Quid cupiebas? Voluptatem carnis, concupiscentiam oculorum, ambitionem sæculi. Nescio, quis istorum trium capitum est carnis infernus. Sed audi apostolum Joannem, qui super pectus Domini discumbebat, et hoc in Evangelio eructabat, quod in convivio Christi bibebat, audi eum dicentem : « Nolite diligere mundum, neque » ea, quæ sunt in mundo. Si quis dilexerit mundum, » non est charitas Patris in illo, quoniam omnia, quæ in » mundo sunt, concupiscentia carnis est, et concupiscen» tia oculorum, et ambitio sæculi[1]. » Dicitur ergo mundus hoc cœlum et terra. Non ipsum mundum vituperat, qui dicit : « Nolite diligere mundum. » Qui enim istum vituperat, artificem mundi vituperat. Audiat mundum bis uno loco nominatum sub diversis significationibus.

[1] I Joan. II, 15, 16.

De Domino Christo dictum est : « In hoc mundo erat, » et mundus per eum factus est, et mundus eum non cognovit. Mundus per eum factus est [1]. Auxilium nostrum » in nomine Domini, qui fecit cœlum et terram [2]. Mundus per eum factus est. Levavi oculos meos in montes, » unde veniet auxilium mihi [3]. Auxilium meum a Domino, » qui fecit cœlum et terram. » Iste mundus a Deo factus est : « Et mundus eum non cognovit. » Dilector mundi, amator operis, contemptor artificis, amor tuus migret. Rumpe funes a creatura, alliga ad creatorem. Muta amorem, muta timorem. Non enim faciunt bonos et malos mores, nisi boni vel mali amores. Magnus iste vir, dicet aliquis, bonus est, magnus est. Unde? quæso. Multa novit. Quid diligat quæro, non quid sciat. « Nolite ergo » diligere mundum, neque ea, quæ sunt in mundo. Si » quis dilexerit mundum, non est charitas Patris in illo, » quoniam omnia, quæ in mundo sunt, » (utique in dilectoribus mundi; ea, quæ sunt in dilectoribus mundi) » concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, » et ambitio sæculi. » In concupiscentia carnis voluptas est. In concupiscentia oculorum curiositas est. In ambitione sæculi superbia est. Qui tria ista vincit, non ei remanet omnino in cupiditate, quod vincat. Multi rami, sed triplex radix. Quanta mala habet, quanta mala facit carnalis voluptatis appetitio ! Inde adulteria, fornicationes, inde luxuria, inde ebrietas. Quidquid titillat sensus illicite, et mentem penetrat suavitate pestifera, addicit carni mentem, deturbat exercitatorem, subit servienti imperantem. Et quid poterit homo facere rectum in se ipso perversus?

III. Quæ mala facit turpis curiositas, concupiscentia vana oculorum, aviditas nugacium spectaculorum, insania

[1] Joan. I, 10. — [2] Psal. CXXIII, 8. — [3] Id. CXX, 1, 2.

stadiorum, nullo præmio consequente conflictus certaminum! Certant aurigæ aliquo præmio, litigant pro aurigis populi aliquo præmio (*a*). Sed delectat auriga, delectat venator, delectat scenicus. Ita-ne honestum delectat turpitudo? Muta etiam cupiditatem spectaculorum. Exhibet Ecclesia menti tuæ honorabiliora et veneranda spectacula. Modo legebatur Passio beati Cypriani. Aure audiebamus, mente spectabamus, certantem videbamus, periclitanti quodam modo timebamus, sed Dei adjutorium sperabamus. Denique vultis nosse cito, quid intersit inter spectacula nostra et theatrica? Nos, quantum in nobis viget sana mens, Martyres, quos spectamus, cupimus imitari. Nos, inquam, sanctos Martyres, quos certantes spectamus, cupimus imitari. Honeste spectator! in theatris cum spectas, insanis, si audes imitari quem diligis. Ecce ego specto Cyprianum, amo Cyprianum. Si irasceris, maledic mihi, et dic : Talis sis! specto, delector, quantum valeo, lacertis mentis amplector. Video certatorem, audio victorem. Irascere, ut dixi, et dic mihi : Talis sis! Vide, si non amplector; vide, si non opto; vide, si non cupio; vide, si non indignum me possum dicere; refugere tamen, avertique non possum. Specta tu, delectare tu, ama tu. Noli irasci, si dixero : Talis sis! Sed parco, non dico. Agnosce amicum. Spectacula muta mecum. Tales amemus, quos imitari, quantum valemus, optemus. Sed infamis est ille, qui spectatur; qui spectat, honestus est. Cesset cupiditas emptoris, et nulla erit turpitudo venalis. Infamiam spectando confirmas. Quid provocas, quod accusas? Miror, si amati tui non te aspergit infamia. Sed non te aspergat, immaculata maneat honestas, si potest, spectatrix libidinum, emptrix turpium voluptatum. Au-

(*a*) De ejusmodi contentionibus varia in Martialis Epigram. et in Scriptoribus Hist. Aug.

deo prohibere spectacula? Audeo prohibere? Audeo plane. Dat mihi fiduciam locus iste, et qui me constituit in isto loco. Potuit sanctus Martyr sævientes sustinere Paganos, ego non audeam audientes instruere Christianos? Ego metuam tacitas offensiones, cum ille contempserit apertos furores? Dicam prorsus. Certe redarguar in cordibus audientium, si falsa dico. Optime facit, omnino optime facit antiqua disciplina Romana, quæ omne genus Histrionum infami loco deputavit. Non illis ullus honor in Curia, non saltem in plebeia (*a*) tribuitur. Undique ab honestis remoti, et honesti venales (*b*) præpositi. Quid a te propter dignitatem Decurii (*c*) removisti, et propter voluptatem tibi in theatro posuisti? Consonet dignitati tuæ voluptas tua. Et ipsi miseri addicti sunt spectantium cupiditatibus, spectantium insanientibus voluptatibus. Remove ista omnia, et liberantur. Misericordiam in illos facit, qui spectare noluerit.

IV. Dicta sint hæc de concupiscentia oculorum. Ambitio sæculi quantum mali habet! Ibi omnis superbia. Et quid est pejus superbia? Sententiam Domini audi. « Deus superbis resistit; humilibus autem dat gratiam[1]. » Ergo et ambitio sæculi maligna est. Dicet aliquis: Sine illa non possunt esse sæculi Potestates. Prorsus possunt. Nescio, quis auctor ipsorum ait: Suam quisque culpam auctores ad negotia transferunt (*d*). Prorsus possunt. Rector est in potestate constitutus. Erigat, et rexit. Sed humana mens pergit in elationem. Frenetur elatio. Hominem se esse cognoscat, qui de homine judicat. Dispar est dig-

[1] Jacob. IV, 6.

(*a*) In Conventu plebis aliquo — (*b*) Lego: *Vernales*, i. e. Servi domi, et in familia nati. — (*c*) Seu Decurionatus, quod munus in Coloniis et Municipiis Senatorii instar erat. — (*d*) An Seneca *epist.* 50 ad Lucil. *Ut intelligas, tua vitia esse, quæ putas rerum?*

nitas, sed communis est ipsa fragilitas. Hoc qui pie, sancteque cogitat, et habet potestatem, et non pergit in elationem. Vicit ista omnia Cyprianus. Quid enim non vicit, qui vitam ipsam omnibus tentationibus redundantem contempsit. Mortem illi minatus est judex; ille confessus est Christum, paratus mori pro Christo. Ubi mors venerit, nulla remanebit ambitio, nulla curiositas oculorum, nulla appetitio sordidarum et carnalium voluptatum. Una vita contempta omnia superantur.

V. Beatus ergo Cyprianus laudetur in Domino, quia omnia ista vicit. Quando hoc posset, si non adjuvisset Dominus? Quando vinceret, si non spectator, qui coronam parabat vincenti, subministraret vires laboranti? Gaudet plane et ipse, gaudet pro nobis, non pro se, quando in Domino laudatur. Mitis enim est valde et scriptum est : In Domino laudabitur anima mea. Audiant mites, » et lætentur[1]. » Mitis erat. In Domino vult animam suam laudari. « In Domino laudetur anima ejus. Honoretur etiam corpus ejus. Quia « Pretiosa in conspectu Do» mini mors Sanctorum ejus[2]. » Sancte celebretur, tanquam a Christianis celebretur. Non enim aram constituimus, tanquam Deo, Cypriano, sed Deo vero aram fecimus Cyprianum (*a*).

[1] Psal. XXXI, 3. — [2] Id. LXXII. I.

(*a*) Confer finem *Serm. CCCVIII*, et *Serm. CCCV. n.* 2. T. V. *edit. Maur.*

SERMO XV.

Item in Natali Cypriani Martyris (*a*).

SYNOPSIS.

I. Gaudium de religiosa Populi frequentia, et victoria Martyrum. II. Delusa Persecutorum a Martyribus consilia. III. Ecclesia Persecutorum victrix. IV. Persecutorum, ut Christi, ita Cypriani multi conversi.

I. Psalmum cantavimus : « Benedictus Dominus, qui » non dedit nos in venationem dentibus eorum [1]. » Donis Dei debita gratulatio. « Benedictus Dominus, qui non » dedit nos in venationem dentibus eorum. » Vox est certe gratulationis, et digna gratulatio. Et quando tantis donis divinis humana sufficit gratulatio? Quando in isto loco beatissimus Martyr sacrum sanguinem fudit, nescio utrum tanta hic fuerit turba furentium, quanta nunc est multitudo laudantium. Iterum dico; delectat enim me, populum videre in domo Domini religiosissime in hunc locum convenientem, et tempora temporibus comparare. Unde iterum dico, et repeto, et vestris sensibus, quanta

[1] Psal. cxxiii, 6.

(*a*) In Codice *fol.* 37. *p.* 2. inscriptus : *Item Sermo sancti Augustini ep.* De Martyrum, et Ecclesiæ in illis victoria. Sermo fortasse notatus a Possidio in *Indiculo Opp. c.* 8. *De Venatoribus Dei et Sæculi.* Psalmi enim versiculus qui supra citatur, exponitur de dentibus persecutorum, et de dentibus Ecclesiæ, ut in decursu liquet. Locandus in Editione post præcedentem XIII.

possum, devotione commendo : Quando in isto loco beatissimus Martyr sacrum sanguinem fudit, nescio utrum tanta hic fuerit turba furentium, quanta nunc est multitudo laudantium. Sed, etsi fuit, fuit « Benedic-» tus Dominus, qui non dedit nos in venationem denti-» bus eorum. » Quando occidebant, se vicisse credebant. Vincebantur a morientibus, et gaudebant, si vincebantur. Utique furebant. Abscessit ergo turba furentium, successit multitudo laudantium. Dicat, dicat multitudo laudantium : « Benedictus Dominus, qui non dedit nos » in venationem dentibus eorum. » Dentibus quorum? Dentibus inimicorum, dentibus impiorum, dentibus persecutorum Jerusalem, dentibus Babyloniæ, dentibus civitatis inimicæ, dentibus turbæ in sceleribus insanientis, dentibus turbæ Dominum persequentis, creatorem deserentis, ad creaturam se convertentis, manu facta colentis, eum a quo facta est, contemnentis. « Benedictus » Dominus, qui non dedit nos in venationem dentibus » eorum. »

II. Vox Martyrum est. Eorum profecto vox est, qui pro Christi nomine occidi, quam negando Christum vivere maluerunt. Si ergo illi occidere voluerunt, isti occisi sunt, fecerunt, quod voluerunt illi, passi sunt isti, quomodo : « Benedictus Dominus, qui non dedit nos in » venationem dentibus eorum? » Qualis gratulatio est : « Benedictus Dominus, qui non dedit nos in venationem » dentibus eorum? » Quia persecutores non occidere, sed devorare voluerunt, id est, in corpus suum transferre. Pagani erant, impii erant, dæmonum et idolorum cultores erant. Hoc nos facere volebant, quando devorare cupiebant. Intendite, quid cibo faciamus, quando manducamus. Quid utique facimus, nisi in corpus nostrum transferimus? Erat corpus impiorum, devoraverunt eos,

qui eis ad impia consenserunt. In eorum corpus procul dubio transierunt. Martyres ergo illi instantibus, ut Christus negaretur, et idolum adoraretur, restiterunt constanter, idolum spreverunt, Christum confessi sunt, in corpus eorum consentiendo non transierunt. Dicant, dicant, gloriose dicant, feliciter dicant, veraciter dicant : « Benedictus Dominus, qui non dedit nos in venationem dentibus eorum. » Retia perfidia est, retia impietas est, retia Christi negatio est. Extenta sunt retia. Audis venantes. Si vis cavere venantes, contemne terrentes. Nostis, quid faciunt venatores. Ex alia parte tendunt retia, ab alia parte terrent feras, quas cogunt in retia. Malum times, quo terreris? Pejus est, quo fugis. Ergo Martyres sancti videntes, ubi venatores tetenderunt retia (ad hoc enim mortem persecutor minabatur, ut Salvator negaretur) passi sunt, sed patiendo non sunt capti. Quali sagina prædæ, quali pinguedine venationis Babylon impia pasceretur, si a Cypriano episcopo Dominus negaretur. Quali sagina, quali venatione, quam optima præda Babylon impia pasceretur, si a Cypriano episcopo, doctore gentium, frustratore idolorum, proditore dæmoniorum, lucratore Paganorum, confirmatore Christianorum, inflammatore Martyrum. Si ergo a tali et tanto Viro Dominus negaretur, quali venatione Babylon impia lætaretur! « Benedictus Dominus, qui non dedit nos in venationem dentibus eorum. » Sævierunt, persecuti fuerunt, torserunt, incluserunt, alligaverunt, percusserunt, incenderunt, bestiis subrepserunt (*a*). Non est Christus negatus, Confessor Domini est coronatus. Illi sævitiam perdiderunt, gloriam Martyres invenerunt. « Benedictus Dominus, » dicat populus christianus, dicat omnino, decet, ut dicat : « Benedictus Dominus,

(*a*) Ita membranæ. Fortasse : *Subjecerunt*, *substraverunt*.

» qui non dedit nos in venationem dentibus eorum. » Modo, dicat, hic locus impletur populo confitentium, impletur populo unum verum Deum adorantium. Dicat : hic locus; tunc enim seges ista seminabatur, quando ille locus sanguine Martyris rigabatur. Noli mirari, Terra, fertilitatem tuam, si rigata es, ut hoc pullulares.

III. Ergo « Benedictus Dominus, qui non dedit nos » in venationem dentibus eorum. » Quibus enim viribus nos erepti sumus de dentibus impiorum? Nihil nobis arrogamus, non hoc nostræ potestati tribuimus. « Benedictus Dominus, qui non dedit nos in venationem dentibus eorum. » Quid enim eramus, quando terrebamur infirmi a fortibus, humiles a sublimibus, egentes a divitibus, indigentes ab abundantibus? Quid eramus, nisi « Auxilium nostrum esset in nomine Domini ejus, qui » fecit cœlum et terram[1]? » Exulta, exulta, Jerusalem, exulta et tu non data in dentes venantium. Exulta et tu. Habes et tu dentes. « Dentes tui, sicut grex detonsarum. » Habes et tu dentes, o sancta Jerusalem. Civitas Dei, Ecclesia Christi, habes et tu dentes. Tibi dicitur in Cantico Canticorum : « Dentes tui sicut grex detonsarum » ascendens de lavacro, quæ omnes geminos creant, et » sterilis non est in illis[2]. » Bene, bene, quod non timuisti dentes Babyloniæ. Dentes Babyloniæ potestates sæculi fuerunt, dentes Babyloniæ doctores illicitorum sacrorum fuerunt. His dentibus data non es. Agnosce dentes tuos. Fac tu, quod illi facere voluerunt. Converte te. Et tu habes dentes. « Dentes tui sicut grex detonsarum. » Quid est « Detonsarum? » Sarcinas sæculares ponentium. Quid est « Detonsarum? » Ponentium vellera, tanquam onera sarcinæ sæcularis. Illi erant dentes tui, de quibus scriptum est in Actibus Apostolorum, quia vendiderunt

[1] Psal. cxxiii, 8. — [2] Cant. iv, 2, et vi, 5.

omnia sua, et pretia rerum suarum ante pedes Apostolorum posuerunt, ut distribueretur unicuique, sicut opus erat[1]. Percepisti vellera detonsarum tuarum. Ascendit grex ille de lavacro Baptismatis sancti. Omnes pepererunt, quia duo præcepta charitatis impleverunt. Meministis, recordati estis, tanquam instructi acclamastis, cum duo præcepta charitatis commemorarem; quæ autem essent, non dixi, et tamen indicium cordis vestri voce suscepi. Agnovistis. Dicam tamen propter eos, qui ad Ecclesiam rarius accedunt. Dominus dicit, Magister veracissimus dicit, Princeps Martyrum dicit : « Diliges » Dominum Deum tuum in toto corde tuo, et in tota » anima tua, et in tota mente tua, et diliges proximum » tuum tanquam te ipsum. In his duobus præceptis tota » Lex pendet et Prophetæ[2]. » Dentes ergo tui in Deo vicerunt, quia tales geminos pepererunt. Tibi dicitur habenti tales dentes, tibi dicitur, o Ecclesia, in figura beatissimi Petri : « Surge, macta, et manduca[3]. Surge. » Petro dictum est, quando vas submissum de cœlo in figura animalium omnis generis portabat esurienti Petro, id est, avidæ Ecclesiæ, « Surge, » quid esuris? « Surge, » cibus tibi paratus est. Dentes habes; « Macta, et man- » duca. » Occide, quod sunt; fac, quod es. Occide quod sunt, verte in quod es. Bene audisti tales dentes habens, bene mactasti, bene manducasti. Ipsos judices, quos non timuisti, ad te attraxisti; ipsas sæculi potestates, quas non timuisti, in te convertisti; sævientes sprevisti; honorantes fecisti. Impletum est, quod Domino tuo promissum est : « Et adorabunt eum omnes reges » terræ, omnes gentes servient illi[4]. »

IV. Hæc persecutores non credebant, quando sæviebant. Quam multi ex ipsis persecutoribus, qui viderunt

[1] Act. IV, 35. — [2] Matth. XXII, 37-40. — [3] Act. X, 13. — [4] Psal. LXXI, 11.

beatissimum Cyprianum fundentem sanguinem, genua flectentem, cervicem percussori præbentem, hic viderunt, hic spectaverunt, hic de tanto spectaculo exultaverunt, hic, hic morienti insultaverunt. Quam multi ex eis, quod non dubito, postea crediderunt. Non dubitandum, sine dubitatione credendum est. Judæi Christi interfectores, qui pendente illo caput agitaverunt insultantes, et in illo verba, quæ voluerunt, dixerunt exultantes, postea in ipsum Dominum, quem crucifixerunt, crediderunt. Hæc enim poterat vacare vox Medici in cruce pendentis, et medicamentum sanitatis phreniticis de suo sanguine facientis? Non poterat ergo vacare, et inanis esse vox illa : « Pater, ignosce illis, quia nesciunt » quid faciunt[1]. » Non plane vacavit. Erat ibi multitudo eorum, propter quos hæc vox de ore resonuit Veritatis. Nam postea facto miraculo, adveniente de cœlo Spiritu sancto, cum linguis omnium gentium Apostoli loquerentur, stupentes repentinum miraculum, subito compuncti, ad eum, quem occiderunt, conversi sanguinem, quem sævientes fuderunt, credentes biberunt. Hoc plane et de beato Cypriano Christi sancto Martyre nullo modo est dubitandum, quod plurimi eorum, qui occisum impie spectaverunt, in ejus Dominum crediderunt, et forte etiam ipsi imitando pro Christi nomine sanguinem fuderunt. Postremo de illis incertum sit. De illis, qui tunc huic loco affuerunt, qui percussum in isto loco sanctum Cyprianum viderunt, incertum sit, utrum crediderint. Certe isti omnes, aut pene omnes, quorum voces audio exultantium, filii sunt insultantium.

[1] Luc. XXIII, 34.

SERMO XVI.

In Natali Martyrum Scillitanorum (*a*).

SYNOPSIS.

I. Exemplo Martyrum Christus nec propter superflua, nec propter necessaria mundi bona negandus. II. Amor proximi unde, et qualis. III. Salus et Amicus, duo necessaria, quomodo respicienda. IV. Certamen Martyris cum Persecutore de superfluis. V. Certamen Martyris cum Persecutore de necessariis. VI. Quibus modis negetur Christus. VII. Constantiæ merces in cœlo.

I. Martyres sancti, testes Dei, ne vivendo morerentur, moriendo vivere maluerunt, ne timendo mortem

(*a*) In Codice *fol.* 39. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. In Natali sanctorum Martyrum Scillitanorum.* Passi sunt hi Carthagine circa A. C. 200. numero, ut videtur, duodecim, oriundi ex oppido Scilla, aut Scillite Provinciæ Proconsularis Africæ. Acta eorum alia extant apud Baronium ad A. C. 202. alia e Bibliotheca Eccl. Tolet. apud Bollandistas *T. IV. Julii ad diem XVII.* quo illorum memoria agitur. In illorum Basilica Carthagine Augustinus *Sermonem* habuit in Editione CLV. Cum vero Possidius in *Indiculo Opp. c.* 9. *Tractatus duos* notet, de altero ita Guil. Cuperus in *Act. SS. T. cit. p.* 206. *Cum is Sermo nusquam inter Augustini Opera ne quidem novissime edita compareat, existimo eum aut excidisse, aut etiamnum alicubi cum pulvere luctari.* En jam non amplius indecoro pulvere sordidum Martyrum ipsorum cultus, et Reliquiæ Hispaniam, Galliam et Italiam pervaserunt, partimque Romæ in SS. Joannis et Pauli Æde in monte Cœlio quiescunt, quem Titulum, dum hæc commentarer, ornabat Joseph Card. Garampius, vir pietate, doctrina, hominum litteratorum amore, sacraque dignitate vere eminentissimus, mihique ab illo jam tempore, quo summi Pontificis ad Aulam Cæsaream legatione fungebatur, faventissimus, qui has Mentis Augustinianæ Reliquias avidissime præstolabatur. Verum, antequam typis absolverentur, ipsius, ut pie speramus, Augustini consortio propius admotus est Romæ IV. Non. Majas. — Sermo hic porro in Editione post præcedentem XIII collocari posset.

negarent vitam, amando vitam contempserunt vitam. Ut negaretur Christus, vitam promittebat inimicus, sed non qualem Christus. Credentes ergo, quod a Salvatore promittebatur, riserunt, quod persecutor comminabatur. Fratres, quando Solemnia Martyrum celebramus, exempla nobis proposita noverimus, quæ imitando assequamur. Non enim istam faciendo frequentiam, augemus Martyrum gloriam. Illorum corona populis nota est Angelorum. Nos, quod passi sunt, cum legeretur, audire potuimus. Quod autem acceperunt, « Nec oculus vidit, » nec auris audivit[1]. » Bona mundi hujus alia sunt superflua, alia necessaria. Hinc paululum, ut loquamur, attendite, et distinguamus, si possumus, quæ sint bona hujus mundi superflua, quæ necessaria, ut videatis, non esse negandum Christum nec propter superflua, nec propter necessaria. Superflua mundi hujus quis enumerat? Si ea commemorare voluerimus, magnas moras faciemus. Dicamus ergo necessaria. Quæcumque alia erunt, hæc erunt superflua. Necessaria sunt in hoc mundo duo ista : Salus, et Amicus. Ista sunt, quæ magni pendere, quæ non debemus contemnere. Salus, et Amicus naturalia bona sunt. Fecit Deus hominem, ut esset, et viveret. Salus est. Sed, ne solus esset, Amicitia quæsita est. Incipit ergo Amicitia a conjuge et filiis, et progreditur usque ad alienos. Sed, si consideremus, unum nos habuisse patrem, et unam matrem, quis erit alienus? Omni homini proximus est omnis homo. Interroga naturam. Ignotus est? homo est. Inimicus est? Homo est. Hostis est? Homo est. Amicus est? Maneat Amicus. Inimicus est? Fiat amicus.

II. Ad hæc duo in hoc mundo necessaria, Salutem, et Amicum, venit peregrina sapientia. Invenit omnes stul-

[1] Cor. II, 9.

tos, errantes, superflua colentes, temporalia diligentes, æterna nescientes. Hæc Sapientia stultis amica non fuit. Cum ergo stultis amica non esset, et a stultis longe esset, assumpsit proximum nostrum, et facta est proxima nostra. Hoc mysterium Christi est. Quid tam longe, quam stultitia a sapientia? Quid tam proximum, quam homo, et homo? Quid tam longinquum, inquam, quam a stultitia sapientia? Ergo suscepit hominem sapientia, et facta est homini proxima per id, quod erat proximum. Et ecce, quoniam dixit homini ipsa sapientia : Ecce pietas est sapientia ; ad sapientiam vero hominis pertinet colere Deum, quia hoc est pietas, data sunt nobis duo præcepta : « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde » tuo, et ex tota anima tua, et ex tota mente tua. » Alterum : « Diliges proximum tuum tanquam te ipsum[1]. » Et ille, qui hoc audivit, ait : « Et quis est mihi proxi- » mus[2]? » Putabat dicturum Dominum : Pater tuus, et mater tua, conjux tua, filii tui, fratres tui, sorores tuæ. Non hoc respondit, sed qui volebat commendare omnem hominem omni homini proximum, instituit narrationem. « Homo, inquit, quidam. Quis quidam? » Tamen homo. « Homo quidam. Quis ergo homo? » Quidam, sed tamen homo. « Descendebat de Jerusalem in Jericho, et » incidit in latrones[3]. » Ipsi dicuntur latrones, qui et insequuntur nos. Vulneratus, spoliatus, semivivus, in via relictus a transeuntibus, a sacerdote, a levita contemptus est, a Samaritano autem transeunte animadversus est. Accessum est ad eum, inspecta cura, levatus est in jumentum, perductus ad stabulum, jussum est curam ei adhiberi, sumptus impensus est. Interrogatur, qui interrogaverat : Quis erat huic semivivo proximus? Quia duo contempserant, et contempserant proximi, accessit extra-

[1] Luc. x, 27. — [2] Ibid 29. — [3] Ibid 30.

neus. Iste enim homo Jerosolymitanus proximos habebat sacerdotes, et levitas, Samaritanos alienigenas. Transierunt proximi, et extraneus factus est proximus. Quis ergo erat huic homini proximus? Dic tu, qui interrogaveras dicens : « Quis est mihi proximus? » Jam responde, quod verum est. Interrogaverat superbia. Loquatur natura. Quid ergo ait? « Credo, qui cum illo fecit misericor- » diam. » Et Dominus ad illum : « Vade, et tu fac similiter[1]. »

III. Redeamus ad causam. Jam tria videmus : Salutem, Amicum, Sapientiam. Sed Salus et Amicus etiam de hoc mundo ; aliunde Sapientia. Propter Salutem victus et tegumentum, et, si mala valetudo occurrerit, medicina. Salvis autem salvus loquens Apostolus ait : « Est » autem quæstus magnus pietas cum sufficientia. Nihil, » inquit, intulimus in hunc mundum, sed neque auferre » aliquid possumus. Victum et tegumentum habentes his » contenti simus. » Ista sunt necessaria propter salutem. Quæ autem propter superflua? « Nam qui volunt, inquit, » divites fieri (propter superflua utique) incidunt in » tentationem, et laqueum, et desideria multa stulta et » noxia, quæ mergunt hominem in interitum et perditio- » nem. » Ubi ergo Salus? Ergo propter Salutem « Victum, » et tegumentum habentes his contenti simus[2]. » Propter Amicum quid? Quid tibi amplius potuit dici, quam : » Diliges proximum tuum tanquam te ipsum? » Ergo Salus tibi, Salus sit et amico tuo. Propter tegumentum amici : « Qui habet duas tunicas communicet cum non » habente. » Propter victum amici : « Et, qui habet es- » cas, similiter faciat[3]. » Pasceris, pascis; vestiris, vestis. Ista de hoc mundo ; aliunde autem, quod est sapientia, discis et doces.

IV. Constituite jam vobis ante oculos agonem Marty-

[1] Luc. x, 37. — [2] I Tim. vi, 6 9. — [3] Luc. iii, 11.

rum. Venit inimicus, cogit Christum negare. Sed adhuc blandientem inducamus, non sævientem. Promittit divitias et honores. Superflua sunt. Qui talibus donis tentantur, ut Christum negent, nondum accesserunt ad agonem, nondum certamen invenerunt (*a*), nondum hostem antiquissimum vera pugna provocaverunt. Contempsit autem, cui talia promittebantur, Vir fidelis, et ait : Ego propter divitias negabo Christum? Ego propter divitias negabo divitias? Ego propter aurum negabo thesaurum? Nempe ille est : « Qui propter nos pauper factus est, » cum dives esset, ut ejus paupertate nos ditaremur[1]? » Nempe ille est, de quo item ait Apostolus : « In quo sunt » omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi[2]? » Attendis, quod promittis, quia non potes videre, quod tollere conaris. Ego fide video, quod mihi vis auferre, tu oculis carnis, quod vis dare. Meliora sunt, quæ cordis oculus intuetur, quam quæ oculus carnis videt. Quæ enim videntur, temporalia sunt, quæ autem non videntur, æterna. Contemno ergo dona tua, inquit fidelis anima, quia temporalia sunt, superflua sunt, caduca sunt, volatica sunt, plena sunt periculis, plena tentationibus. Nemo hæc habet, quando vult, perdit et quando non vult. Contemptus est promissor; accedit alius, id est, persecutor. Contemptus est blandiens; esse incipit sæviens. Contemptus est coluber; in leonem conversus est. Non vis, inquit, accipere a me divitias ampliores? Si Christum non negaveris, auferam, quas habes. Adhuc in superflua mea sævis. « Sicut novacula acuta fecisti do» lum[3]. » Capillos radis, cutem non præcidis. Aufer etiam ista mihi. Imo, quoniam videbas, quod pauperibus exinde dabam, hospites suscipiebam, quod monuerat

[1] 2 Cor. VIII, 9. — [2] Coloss. III, 3. — [3] Psal. LI, 4.

(*a*) Malo : *inierunt*.

Paulus, faciebam. « Præcipe, inquit, divitibus hujus sæ-
» culi, præcipe, non superbe sapere, neque sperare in
» incerto divitiarum, sed in Deo vivo, qui præstat nobis
» omnia abundanter ad fruendum. Bene faciant, divites
» sint in operibus bonis, facile tribuant, communicent,
» thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, ut
» apprehendant veram vitam[1]. » Hæc mihi auferens, ista opera facturus non sum. Numquid apud Deum ideo minor ero, quia volo, et non possum? An usque adeo surdus sum adversus vocem Angelorum : « Pax in terra ho-
» minibus bonæ voluntatis[2]? » Tolle ergo superflua mea.
« Nihil intulimus in hunc mundum, sed neque auferre
» aliquid possumus. Victum et tegumentum habentes eo
» contenti simus[2]. »

V. Sed ait persecutor : Tollo victum, tollo tegumentum. Accessum est ad certamen. Ferventius sæviebat inimicus. Transita sunt superflua, perventum est ad necessaria. « Ne discedas a me, quoniam tribulatio proxima
» est[3]! » Nihil tam proximum animæ suæ, quam caro sua. Fames, et sites, et æstus in carne sentis. Ibi te volo videre, Martyr bone! Testis Dei! Vide, inquit, vide! « Quis nos separabit a charitate Christi? » Quid est, quod minaris? Tollo victum, tollo tegumentum. « Tri-
» bulatio? an angustia? an fames? an nuditas[4]? » Minetur ex altera parte : Tollo amicum, occido charissimos tuos ante oculos tuos, conjugem et filios trucidabo! Occidis, occidis? Non negent, et non occidis. Quid est, quia non me terres de me, terres me de meis? Si non negaverint, meos non occidis; si negaverint, alienos occidis. Adhuc addat persecutor, et sæviat, et dicat : Si tuos non curas, te ipsum huic luci auferam. Huic luci? Num-

[1] I Tim. VI, 17-19. — [2] Luc. II, 14. — [3] Psal. XXI, 11, 12. — [4] Rom. VIII, 35.

quid æternæ luci? Cui luci me auferes? Quam communem habeo et tecum? Non est magna, quam vides et tu. Ego pro hoc lumine non negabo lumen. « Erat lumen » verum[1]. » Novi, cui dicam : « Quoniam apud te fons » vitæ, et in lumine tuo videbimus lumen[2]. » Tolle vitam, tolle lumen. Habebo vitam, habebo lumen. Habebo vitam, ubi te non patiar interfectorem, habebo lumen, quod mihi, non dicam tu, sed nec ulla nox possit auferre. Vicit Martyr, an aliquid aliud est, ubi majus certamen spectare debeamus? Non minatur mortem; sævit in salutem, exarat ungulis, excruciat tormentis, urit flammis, admovet bestias; et hic vincitur. Quare vincitur? « Quia in his omnibus supervincimus per eum, qui » dilexit nos[3]. »

VI. Ergo, fratres mei, non negetur Christus propter superflua, non negetur propter necessaria. Nullus ipso est magis necessarius. Necessaria dicebam : Salutem et Amicum. Peccas propter Salutem, et negas Christum. Amando Salutem non habebis Salutem. Peccas propter Amicum tuum, et, ne illum offendas, negas Christum. Heu me miserum! Aliquando erubescendo negatur. Non sævit persecutor, non expoliat deprædator, non incumbit tortor; tantum ne displiceas amico tuo, negas Dominum tuum. Video, quid tibi abstulerit amicus, ostende, quid dabit. Quid dabit? Ipsas amicitias, per quas pecces, per quas involvaris, per quas inimicus Dei efficiaris. Iste tibi amicus non esset, si tu tibi esses. Sed quoniam ipse inimicus es tibi, amicum putas inimicum tibi. Unde autem ipse inimicus es tibi? Quia amas iniquitatem. « Qui » autem amat iniquitatem, odit animam suam[4]. » Sed non negatur Christus ut amico impio et perverso placeatur, non negatur, sed ab impio vituperatur, ab impio ac-

[1] Joan. I, 9. — [2] Psal. XXXV, 10. — [3] Rom. VIII, 37. — [4] Psal. X, 6.

cusatur, et a fideli erubescendo non defenditur, deseritur, tacetur, non prædicatur. Sævit lingua blasphemantis, et nulla est laudantis. Quanta mala committuntur quasi pro necessariis, pro victu, pro tegumento, pro salute, pro amico, et omnia ista, quæ appetuntur, magis pereunt! Si vero præsentia contempseris, dabit tibi Deus æterna. Contemne salutem, habebis immortalitatem. Contemne mortem, habebis vitam. Contemne honorem, habebis coronam. Contemne amicum hominem, habebis amicum Deum. Sed illic, ubi amicum habebis Deum, sine amico proximo non eris. Ibi tecum amici erunt, quorum facta et confessiones paulo ante legebantur (*a*).

VII. Audivimus Viros fortiter agentes, viriliter confitentes. Audivimus et Fœminas (*b*) non tanquam fœminas tenentes Christum, oblitas sexum. Ibi erit cum istis illa amicitia, ubi nulla erit carnis concupiscentia, et sola erit cum amicis ad fruendum sapientia. Ecce quid perdimus, si ea hic amaverimus, et Christum negaverimus! Proximus ibi nos non terret, si moriatur. Nullus ibi luctus, ubi æterna vita erit, nec illud necessarium est : « Victum et tegumentum habentes his contenti simus. » Vestis nostra immortalitas erit, cibus iste charitas erit, vita æterna erit, nec opera ibi bona, quæ ab his appellantur, faciemus. Ad ea non perveniemus, si hic ea non fecerimus. Non tibi dicetur : « Frange esurienti panem » tuum[1], » ubi fames non erit. Non tibi dicetur : Suscipe hospitio, ubi nullum invenies peregrinum. Non tibi dicetur : Libera oppressum, ubi nullus inimicus erit. Non tibi dicetur : Concorda litigiosum, ubi pax æterna erit. Videte, fratres mei, quomodo hic toleretur quærendo. Ibi

[1] Isaï. LVIII, 7.

(*a*) Martyrum nempe Scillitanorum. — (*b*) In utrisque *Actis supra cit.* loquentes inducuntur.

eam habebimus, ubi perire non possumus. Salutem quæris? Contemne, et habebis. Negas Christum timendo offendere amicitias hominum. Confitere Christum, et amica tibi erit civitas Angelorum, civitas Patriarcharum, civitas Prophetarum, civitas Apostolorum, civitas omnium Martyrum, civitas omnium bonorum Fidelium. Christus ipse « Fundavit eam in æternum[1]. »

[1] Psal. XLVII, 9.

SERMO XVII.

In solemnitate SS. Machabæorum (a).

SYNOPSIS.

I. Effata Evangelica ad omnes ætates pertinent. II. Expositio Parabolæ de Turris fabrica, et de duobus Regibus. III. Adolescens dives cum Christo congressus. IV. Post Apostolos et Judæi conversi, et deinceps multi Christiani rebus suis renuntiarunt. V. Quomodo probanda Christo fides vel in quotidianis. VI. Ad probandam fidem excitare debent Promissa. VII. Machabæorum Certamen collatum profanis Spectaculis. VIII. Dehortatio a profanis Spectaculis. IX. Dehortatio continuata.

I. Evangelium, et verbum Dei vivum, medullas animæ penetrans, et cardinem cordis inquirens salubriter profertur omnibus nobis, nec quemquam palpat, si se homo non palpet. Ecce propositum est nobis velut speculum, in quo nos omnes aspiciamus, et, si quid de facie nostra forsitan maculosum occurrerit aspectibus nostris, cura sollicita detergamus, ne rursus inspecto speculo erubescamus. Turba enim Dominum sequebatur, sicut,

(a) In Codice *fol.* 40, *p.* 2. inscriptus *Sermo sancti Augustini ep. In Natale sanctorum Machabæorum.* Illustris Sermo post commentationem in *Luc.* XIV, 28, et *Matth.* XIX, 16. animatisque ad perseverantiam Fidelibus in profana Spectacula invehitur. Habitus est ab Augustino Bullæ Regiæ rogatu Episcopi Civitatis. Prædicabat enim Noster, ut ait Possidius *Vitæ* c. 8. *non in una tantum regione, sed ubicumque rogatus venisset.* Inserendus Editioni post *Sermonem CCCI.*

Evangelium cum legeretur, audivimus, et conversus locutus est ad eos, qui eum sequebantur. Nam, si ea, quæ dixit, solis illis duodecim Apostolis loqueretur, poterat unusquisque nostrum dicere : Illis dixit, non nobis. Aliud videtur pertinere ad pastores, aliud ad greges. Sequentibus turbis dixit, ergo et nobis omnibus, et vobis omnibus dixit. Non, quia tunc nondum eramus, ideo nobis non esse dictum putare debemus. In illum enim et nos credimus, quem illi viderunt, illum nos fide tenemus, quem illi oculis conspexerunt. Neque enim oculis carnalibus videre Christum, magnum fuit. Si hoc magnum fuisset, Judæorum gens prima salutem invenisset. Certe enim et illi viderunt, et tamen contempserunt, et tamen visum et contemptum insuper occiderunt. Nos autem certe non vidimus, et tamen credimus, et tamen, quem oculis non conspeximus, corde suscepimus. Unde dixit cuidam suo, qui tunc erat inter duodecim : « Quia vidisti, credidisti. Beati, qui non vident, et credunt [1]. » Si enim modo præsens esset in carne Dominus et Salvator noster Jesus Christus, et stans taceret, quid nobis prodesset? Si autem loquendo profuit, et modo loquitur, cum Evangelium recitatur. Verumtamen et præsentia sua multa præstat, ut Deus. Ubi autem non est Deus, aut quando absens est Deus? Tu noli esse absens a Deo, et tecum est Deus. Maxime, quia ipse promisit, et promissum ejus conscriptum quodam modo chirographum detinemus. « Ecce ego vobiscum sum usque in consummationem sæculi [2]. » Sed nos prævidebat, nobis promittebat.

II. Redeamus ergo, et audiamus quid dixit, et, sicut dixi, inspiciamus nos, et, quidquid nobis deesse invenerimus, ad formam pulchritudinis, quæ placet,

[1] Joan. xx, 29. — [2] Matth. xxviii, 20.

oculis ejus, tota diligentia excolamus. Et, quia nos non sufficimus, illum in adjutorium invocemus. Reformet, qui formavit, recreet, qui creavit, ut perfectos recondat, qui condidit. Hoc ergo dixit : « Quis est homo, qui vult » turrim ædificare, et non sedens primum computat, si » habet sumptus, unde perficiat? Ne forte incipiat ædi- » ficare, et non impleat, et transeuntes homines dicant : » Ecce homo, qui cœpit ædificare, et non potuit perfi- » cere. Aut quis est iterum Rex, qui vadit gerere contra » alium Regem bellum, et non prius considerat, utrum » sit idoneus cum decem millibus occurrere illi, qui ha- » bet viginti millia? Alioquin, cum adhuc ille longe est, » mittit legatos quærens pacem. » Et ad istas duas similitudines conclusit ita : « Sic, qui non renuntiat omni- » bus, quæ sunt ejus, non potest esse meus discipulus[1]. » Si soli illi Discipuli vocarentur, nobis non esset dictum. Quia vero, sicut Scriptura testatur, omnes Christiani discipuli Christi sunt : « Unus est enim, inquit, vester » magister Christus[2], » ille solus Christi se neget esse discipulum, qui Christum negat magistrum. Neque enim, quia de superiore isto loco loquimur vobis, ideo magistri vestri sumus. Ille est enim omnium magister, cujus cathedra est super omnes cœlos, sub illo in unam scholam convenimus, et vos et nos condiscipuli sumus; sed monemus vos, quomodo solent majores scholæ. Turris, et sumptus, fides, et patientia. Turris fides, patientia sumptus sunt. Si quis impatiens fuerit ad toleranda mala mundi hujus, defecit sumptibus. Rex malus cum viginti millibus diabolus est, rex cum decem millibus Christianus est. Simplum contra duplum, veritas contra falsitatem, quia simplicitas contra duplicitatem. Esto simplici corde. Noli esse hypocrita, aliud ostentans, aliud agens,

[1] Luc. XIV, 28-33. — [2] Matth. XXIII, 10.

et vincis eum duplicem, qui transfigurat se velut Angelum lucis. Unde isti, ubi illi sumptus? Ubi perfecta illa simplicitas, et omnino stabilis, atque inconcussissime perseverans? In eo, quod sequitur, quod durum videtur. Hoc est, quod dixi, quia sermo Dei neminem palpat. « Sic, inquit, qui non renuntiat omnibus, quæ sunt » ejus, non potest meus esse discipulus. » Multi hoc fecerunt, et se ipsos examinaverunt (*a*), antequam tempus persecutionis urgeret, et renuntiaverunt omnibus, quæ sunt mundi, et secuti sunt Christum. Inde fuerunt Apostoli, qui dixerunt : « Ecce nos dimisimus omnia, et se- » cuti sumus te [1]. » Nec ipsi magnum aliquid dimiserunt, quia omnes pauperes fuerunt, sed magnas prorsus dimisisse judicantur facultates, qui vicerunt omnes cupiditates.

III. Denique Discipuli tunc dixerunt hoc Domino, quando dives ille tristis abscessit, qui consilium vitæ æternæ, sicut petierat a Magistro veracissimo, audivit. Ipse enim venit ad Dominum dives quidam Adolescens, et ait illi : « Magister bone. Quid boni faciam, ut vitam » æternam consequar [2] ? » Credo inter delicias affluentissimas divitiarum suarum pungebatur stimulo futuræ mortis, et contabescebat, et, quia nihil eorum, quæ possidebat, ad inferos secum portare poterat, sciebat, et inter magnas carnis copias inops anima gemebat. Dicebat, ut existimandum est, apud semetipsum circumfusus affluentia divitiarum suarum : Bona sunt, pulchra sunt, deliciosa sunt, dulcia sunt; sed una hora illa novissima quando venerit, cuncta relinquenda sunt. Nihil eorum hinc auferendum est. Restat vita et sola conscientia, restat post corpus animæ vita, et sola conscientia. Quæ, si erit (*b*), non jam vita, sed mors altera, pejorque

[1] Luc. XVIII, 28. — [2] Matth. XIX, 16.

(*a*) Ut puto, Librarii lapsus pro : *exinaniverunt*. — (*b*) Omissum videtur : *mala*.

dicenda est. Nihil enim pejus illa morte, ubi mors non moritur. Hoc ille quia inter suas delicias cogitabat, habens tanta bona venit ad Dominum. Dicebat enim sibi : Post ista tanta bona si habuero et vitam æternam, quid me felicius? Unde ergo sollicitus erat, interrogavit, et ait : « Magister bone, quid faciam, ut vitam æternam consequar? » Respondit ei Dominus primo : « Quid me » interrogas de bono? Nemo bonus, nisi unus Deus [1]. » Hoc est dicere : Non te facit beatum, nisi unus Deus. Quæ habent divites, bona sunt enim ; sed illa bona non faciunt bonos. Nam, si illa bona fecissent bonos, tanto esset quisque melior, quanto esset his abundantior. Cum vero videamus multos quanto copiosiores, tanto pejores, sine dubio alia sunt quærenda bona, quæ faciunt bonos. Ipsa enim sunt, quæ non possunt haberi a malis : justitia, pietas, temperantia, religio, charitas, Dei cultus, ipse postremo Deus. Ad illum bonum concurrere debemus. Illum, nisi his contemptis, non assequemur.

IV. Ego vos palpem, quando Evangelium nec vos, nec nos palpat? Exhortor ergo Charitatem Vestram, fratres, sicut dicit Apostolus : « Tempus breve est. Re» liquum est, inquit, ut, et qui habent uxores, tanquam » non habentes sint, et, qui flent, tanquam non flentes, » et, qui gaudent, tanquam non gaudentes, et, qui emunt, » tanquam non ementes, et, qui utuntur hoc mundo, » tanquam non utentes [2]. » Dimiserunt ergo Apostoli tunc ea, quæ habebant, et ideo Petrus dixit : « Ecce nos di» misimus omnia. » Quid dimisisti, Petre? Unam naviculam, et unum rete? Responderet mihi : Totum mundum dimisi, qui mihi nihil dimisi. Omnium paupertas, id est, omnium pauperum, parvas habet facultates, sed magnas habet cupiditates. Non attendit Deus, quid ha-

[1] Matth. XIX, 17. — [2] I Cor. VII, 29-31.

beat, sed quid velit. Voluntas judicatur, quæ ab illo, qui non videtur, invisibiliter perscrutatur. Ergo omnia dimiserunt, et prorsus totum mundum dimiserunt, quia quidquid sperabant in hoc mundo amputaverunt, et eum, a quo factus est mundus, secuti sunt, ejus promissis crediderunt, et postea multi hoc fecerunt. Et mirum est, fratres mei, qui hoc fecit? Ipsi hoc fecerunt, qui Dominum occiderunt. Ibi in Jerusalem, cum Dominus ascendisset in cœlum, et post decem dies misso Spiritu sancto impleret promissum, impleti Spiritu sancto Discipuli linguis omnium gentium locuti sunt [1]. Tunc audientes multi Judæi, qui erant in Jerosolymis, et expavescentes donum gratiæ Salvatoris, cum mirarentur, et stupentes ambigerent inter se, unde illud esset, acceperunt responsum ab Apostolis, quod ille hoc præstiterit Spiritu suo, quem ipsi occiderunt, et consilium salutis quæsierunt. Desperaverant enim et non arbitrabantur posse sibi donari tantum scelus, qui Dominum universæ creaturæ occiderunt. Et acceperunt consolationem ab Apostolis. Promissa venia, promissa impunitate crediderunt, et omnia, quæ habebant, vendentes, pretia rerum suarum ad pedes Apostolorum posuerunt, quanto plus territi, tanto magis boni. Major timor extorsit delicias. Fecerunt hoc illi, qui Dominum occiderunt; fecerunt postea multi et faciunt multi. Novimus, exempla conspicimus, in multis consolamur, in multis delectamur, quia verbum Dei non vacat in eis, qui fideliter audiunt. Sed aliqui non fecerunt, et veniente persecutione probati sunt? Quia utebantur mundo « Tanquam non utentes. » Non plebeii solum, non quicumque opifices, non pauperes, non egeni, non mediocres, sed multi etiam magni divites, senatores, clarissimæ etiam fœminæ veniente per-

[1] Act. II.

secutione omnibus suis renuntiaverunt, ut turrim perficerent, et simplicitate fortitudinis atque pietatis duplicem ac fallacem diabolum vincerent.

V. Exhortans ergo ad martyrium Dominus Christus omnibus dixit : « Sic, qui non renuntiat omnibus, quæ sunt » ejus, non potest esse meus discipulus. » Interrogo ergo te, o anima christiana! Si tibi dicam, quod dictum est diviti : « Vade, vende et tu omnia tua, et habebis thesaurum in cœlo, et veni, sequere » Christum[1], forte et tu tristis abscedes? Sic enim et ille juvenis tristis abscessit. Tamen ista verba non potest audire nisi Christianus. Numquid, quando lectum est Evangelium, potuisti tibi contra salutem tuam aures claudere? Audisti : « Qui non » renuntiat omnibus, quæ sunt ejus, non potest meus » esse discipulus. » Cogita apud te ipsum : Fidelis factus es, baptizatus es, credidisti. Facultates tuas non dimisisti, sed fidem tuam interrogo. Quomodo credidisti? Ecce venit periculum fidei. Dicitur tibi : Si persistis, tollo, quod habes. Animum tuum interrogo. Si dicis in animo tuo : Tollat, quod habeo, fidem non dimitto! et tenes, et renuntiasti. Quia tenes, non teneris. Non est enim malum tenere. Teneri est malum. Sed deest persecutio, et non est, quomodo probes, quod Domino promisisti? Negotia quotidiana probant homines. Quid si enim aliquando, nescio, quis te ad falsum testimonium vocet, et sit potens, qui possit timeri pro tempore, et, si fuerit comminatus, pro tempore possit nocere, et persuadeat tibi dicere falsum testimonium? Non tibi dicit : Nega Christum; ad hoc te enim tu præparabas. Alio modo subrepsit duplex ille, ad quod non meditabaris, quod tibi non proponebas. Dic, inquit, falsum testimonium. Si non dixeris, faciam hoc, et illud. Minatur

[1] Matth. XIX, 21.

proscriptionem, minatur mortem. Ibi te proba, ibi te attende. Dicis falsum testimonium? Dimisisti Christum, quia ipse dixit : « Ego sum veritas[1]. » Falsum testimonium dixisti, contra veritatem fecisti, ergo Christum dimisisti. Et quid tibi ille facturus erat minando proscriptionem? Inopem redditurum? Quid tibi deesset, cum quo Deus esset? Sed plus minabatur. Quid est ipsum plus? Occisurum te minabatur. Carnem. Numquid animam? Quid ille minabatur, attendis. Quid tu facias, non attendis? Ille carnem occidere comminatur. « Os » autem, quod mentitur, occidit animam[2]. » Duo estis, inimicus, et tu; tamen et ille homo, ut tu. Ambo corruptibiles secundum carnem, ambo immortales secundum animam, ambo pro tempore transituri, et in hac terra hospites et peregrini. Minatur ille mortem, nesciens, utrum ante moriatur, quam impleat, quod minatur; sed tamen puta, quia et, quod minatur, impleat; discutio vos, videamus, quis sit tibi pejor inimicus, utrum ille, an tu. Profert ille machæram ad occidendam carnem tuam, profers tu falsam linguam ad trucidandam animam tuam. Quis gladius (*a*) percussit? Quis pejus occidit? Quis interius penetravit? Ille usque ad ossa, ille usque ad viscera, tu usque ad cor. Nihil tibi integrum dimisisti, quando cor tuum perdidisti. « Os, quod mentitur, occidit, » dixit, non carnem, sed « Animam. »

VI. Talia sunt quotidiana tentamenta hominum. Quando ventum fuerit ad iniquitatem, ut aut facias iniquitatem, aut patiaris ea, quæ voluerit Deus pati pro tempore, ibi jam attende duplicem illum, ibi jam attende sumptus turris illius. Sed cogitando deficis. Invoca eum, qui jussit. Adjuvet jussa sua in te, et reddet tibi pro-

[1] Joan. XIV, 6. — [2] Sap I, 11.

(*a*) Videtur excidisse : *fortius*.

missa sua ex se. Quid enim nobis promittit Deus? Fratres mei! Quid dicam, ut desideremus illud? Quid dicam? Aurum est? Argentum est? Prædia sunt? Honores sunt? Quidquid novimus in terra, est? Vile est. « Quod oculus » non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascen» dit, quæ præparavit Deus diligentibus se[1]. » Breviter dico, non promissa sua, sed se. Major est omnibus, qui fecit omnia. Pulchrior est omnibus, qui formavit omnia. Potentior est omnibus, qui virtutem dedit omnibus. Quidquid ergo amamus in terra, in comparatione Dei nihil est. Parum est: Nihil est, quod amamus, et nos ipsi nihil sumus. Ipse amator in comparatione rei, quæ amanda est, vilescere sibi debet. Ipsa est illa charitas, quæ jubetur, « Ex toto corde, ex tota anima, et ex tota » mente. » Sed adjunxit, et ait: « Diliges proximum » tuum, tanquam te ipsum. In his duobus præceptis » tota Lex pendet et Prophetæ[2]. » ut, cum tu dilexeris Dominum, scias quia tunc te diligis, si diligis Dominum. Si vero Deum non diligis, nec te ipsum diligis. Cum ergo te didiceris diligere diligendo Deum, rape proximum ad Deum, ut simul fruaris bono, et tanto bono, quod Deus est.

VII. Modo spectavimus magnum certamen septem Fratrum et Matris illorum. Quale certamen, fratres mei, si noverint mentes nostræ spectare? Comparate huic sancto spectaculo voluptates et delicias theatrorum. Ibi oculi inquinantur; hic corda mundantur. Hic laudabilis est spectator, si fuerit imitator; ibi autem et spectator turpis est, et imitator infamis. Denique amo Martyres, specto Martyres. Quando leguntur Passiones Martyrum, specto. Dic mihi: Talis sis, et laudasti. Tu specta Mimum, specta Pantomimum; dicam tibi: Talis sis, et

[1] 1 Cor. II, 9. — [2] Matth. XXII, 37 40.

noli irasci. Si autem dico tibi : Talis sis, et irasceris, faciunt te reum non verba mea, sed iracundia tua. Irascendo judicas de te ipso. Ecce quod amas, quod esse formidas. Opportune de spectaculo sanctorum Machabæorum, quorum victoriæ memoriam hodie celebramus, de spectaculis theatricis admonenda visa est Charitas Vestra. O fratres Bullenses (*a*), circumquaque prope omnibus civitatibus vicinis vestri lascivia pietas obmutuit. Non erubescitis, quia apud vos solos remansit turpitudo venalis? An delectat vos, inter frumentum, vinum, oleum, animalia, pecora, et quæcumque in Romanis (*b*), vel nundinis venundantur, etiam turpitudinem emere, et vendere? Et fortassis ad talia commercia huc veniant peregrini, et dicitur : Quid quæris? Mimos, Meretrices? Bullæ habes. Gloriam putatis? Nescio, an sit major infamia. Omnino, fratres mei, ex dolore dico, vicinitas aliarum civitatum condemnat vos in conspectu hominum, et in judicio Dei. Quisquis vult malum imitari, vos proponit. Ad Hipponem nostram, ubi jam talia pene defecerunt, turpes istæ Personæ de vestra Civitate ducuntur. Sed forte dicitis : Nos Carthagini similes sumus. Quomodo apud Carthaginem est plebs sancta et religiosa, sic tanta turba est in magna civitate, ut se excusent omnes de aliis. Pagani faciunt, Judæi faciunt : potest dici Carthagine. Hic, quicumque faciunt, Christiani faciunt. Cum magno dolore vobis hæc dicimus. Utinam aliquando

(*a*) Bulla dicta *Regia* urbs Africæ inter Hipponem, et Carthaginem, Plin. L. V. c. 3. Ptolemæo Βουλλαρια, *Augustino* memorata L. VII. *de Bapt. contra Donat.* c. 24. et in Conc. Carthag. II, an. 390. et III, an. 397, et in *Notit. Provinc. et civit. Afr.* a quibusdam Victori Vit tributa T. I *Opp. Sirmondi.* et T. VIII. *Bibl. PP. Lugd.* Putatur hodie urbs dicta Bejic inter Tunetum et Constantinam. Confer *Baudrand Lexicon geogr.* et *Itiner. Antonini* edit. *Wesseling*, p. 43. — (*b*) An excidit : *foris*?

vestra correctione vulnus cordis nostri sanetur? Dicimus Charitati Vestræ : Novimus in nomine Dei Civitatem et vestram, et vicinas vobis, quanta est hic multitudo, quantus populus. Potestis nisi noti (*a*) omnes ei, qui vobis dispensator est constitutus Verbi, et Sacramenti? Quis excusat ab hac turpitudine? Ecce Ludi sunt. Non eant Christiani, et videamus, si non tanta erit solitudo, ut sibi erubescat ipsa turpitudo. Videamus, si non ipsæ personæ turpes aut ad Dominum convertentur, et liberabuntur, aut, si in sua turpitudine permanebunt, de ista Civitate migrabunt. Hoc vobis præstate vos, Christiani. Theatra nolite intrare.

VIII. Sed paucos vos video. Ecce veniet dies Passionis Christi, ecce veniet Pascha, et ista spatia multitudinem vestram non capient. Ergo ipsi hæc loca implebunt, qui modo Theatra implestis? Vel comparate loca, et contundite pectora? Dicitis fortasse : Bene vos ab istis abstinetis, qui Clerici estis, qui Episcopi estis; non autem nos Laïci. Ita-ne vero hæc vox justa vobis videtur? Quid enim sumus nos, si peritis vos? Aliud est, quod sumus propter nos; aliud, quod sumus propter vos. Christiani sumus propter nos, Clerici et Episcopi non nisi propter vos. Apostolus non Clericis, non Episcopis et Presbyteris loquebatur, quando dicebat : « Vos autem estis membra Christi. » Plebibus dicebat, Fidelibus dicebat, Christianis dicebat : « Vos autem estis membra Christi. » Attendite, in quo corpore membra estis; attendite, sub quo capite in una corporis compage vivatis. Videte unum Spiritum, quem ab illo accepistis. Ipsa replico verba Apostoli : « Tollens ergo membra Christi faciam membra » meretricis[1]? » Et Christiani nostri non solum diligunt,

[1] I Cor. VI, 15.

(*a*) Fortasse supplendum *esse*.

sed etiam instituunt meretrices? Non solum diligunt eas, quæ erant, sed instituunt eas, quæ non erant, quasi non et ipsæ animas habeant, quasi non et pro ipsis effusus est sanguis Christi, quasi non dictum sit : « Meretrices et Publicani præcedunt vos in regnum cœlorum[1]? » Cum ergo debeamus ipsas lucrari, cum illis perire eligitur, et hoc a Christianis fit! Nolo dicere, et a Fidelibus. Catechumenus forte contemnit se. Catechumenus, inquit, sum. Catechumenus es? Catechumenus. Alia frons tua accepit Christi signum, et aliam tollis ad Theatrum? Ire vis? Muta frontem, et vade? Ergo frontem, quam non potes mutare, noli perdere? Nomen Dei super te invocatur, Christus super te invocatur, Deus super te invocatur, signum crucis Christi tibi in fronte depingitur, atque fingitur. Omnes exhortor, omnes alloquor. Videbitis, quam honestiores eritis in nomine Domini nostri Jesu Christi.

IX. Audeo dicere : Vicinam civitatem vestram imitamini? Vicinam civitatem Simittu (*a*) imitamini? Nihil aliud vobis dico. Apertius vobis dico in nomine Domini Jesu Christi. Nemo ibi intrat in Theatrum. Nullus ibi turpis remansit. Legatus ibi voluit agere hujusmodi turpitudines. Nullus principalis, nullus plebeius intravit. Nullus Judæus intravit. Ipsi honesti non sunt? Illa Civitas non est? Illa Colonia non est tanto honestior, quanto istis rebus inanior? Hæc vobis non diceremus, si bona de vobis audiremus. Si autem tacuerimus, timeo, ne

[1] Matth. XXI, 31.

(*a*) Simittuense oppidum *Plinio* L. V. c. 4. *Ptolemæo* Σιμισθου 6. mill. pass. a Bulla Regia. Inter Episcoporum Nomina apud *Vict. Vit. supra cit.* occurrit Deuterius *Simminensis*, et Florentius *Seminensis*, quorum alterutrum huc pertinere arbitror. Confer Baluz. *Collect. Conc.* in notis ad *Collat. Carthag.* et *Baudrandi Lex. geogr.* et *Antonini Itiner.* supracit.

pariter judicemur. Voluit ergo Deus, fratres mei, ut transirem hac. Frater meus (*a*) tenuit me, jussit, rogavit, compulit, ut verbum vobis facerem. Unde facerem, nisi unde plus timeo? Unde facerem, nisi unde plus doleo? Nescitis me et nos omnes gravissimam rationem reddituros Deo de laudibus vestris (*b*)? Putatis, quod istæ laudes honorent nos? Onerant, non honorant. Valde gravis de illis laudibus ratio redditur. Valde timeo, ne dicat nobis Christus in judicio suo : Mali servi, laudes populi mei libenter accipiebatis, et mortem ipsorum eis tacebatis. Præstabit autem Dominus Deus noster, ut de cætero bona de vobis audiamus, et in illius miseratione consolemur de vestra correptione. Tanto enim erit majus gaudium, quanto magna modo tristitia.

(*a*) Loci Episcopus — (*b*) Quibus Augustinum advenientem excepisse videntur.

SERMO XVIII.

In Natali Quadrati Martyris (a).

SYNOPSIS.

I. Triplex ambulantium ad Deum genus. II. Pauli exemplum ambulantibus propositum. III. Aliud perfectus viator, aliud perfectus perventor, in Exemplo S. Quadrati. IV. Justitiæ nunc saltem tantum dandum, quantum antea immunditiæ. V. Imo plus dandum justitiæ, quam immunditiæ. VI. Idque deposito omni respectu humano. VII. Et præcipue erga Paganos Christianis insultantes.

I. Præstitit Dominus Deus noster, cui gratias simul agimus, ut videremus vos, et videremur a vobis. Et si hoc est, unde « Impletum est gaudio os nostrum, et lin» gua nostra exultatione[1], » quia vidimus invicem in carne mortali, quale erit gaudium nostrum, quando ibi nos videbimus, ubi nihil de nobis invicem timeamus? Apostolus dicit : « Spe gaudentes[2]. » Gaudium ergo nostrum, quod nunc est, in spe est, nondum in re. « Spes autem, » quæ videtur, non est, ait, spes. Quod enim videt

[1] Psal. cxxv, 2. — [2] Rom. xii, 12.

(a) In Codice *fol.* 57. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* De emendatione vitæ, et profectu ad Deum, cum laude S. Quadrati Mart. Ex ipso ingressu patet, hunc etiam Sermonem non Hippone, sed peregre habitum fuisse, ubi vero Quadrati Memoria posita fuerit, ego saltem dicere non possum. Sermonis meminit Possidius in *Indiculo Opp.* c. 9. qui Editioni post præcedentem inseri possit.

» quis, quid sperat? Si autem, quod non videmus, spe» ramus, per patientiam expectamus[1]. » Si autem peregrinantes comites ad invicem gaudent in via, quale gaudium consequentur in patria? In hac via Martyres certaverunt, et certando ambulaverunt, ambulando non hæserunt. Ambulant enim, qui amant. Non enim ad Deum passibus, sed affectibus currimus. Via ergo nostra ambulantes quærit (*a*). Tria sunt hominum genera, quæ odit Deus : Remanentem, retro redeuntem, aberrantem. Ab his tribus generibus malis Domino adjuvante vindicetur, et defendatur gressus noster. Jam vero, cum ambulantes sumus, alius tardius ambulat, alius celerius; ambo tamen ambulant. Excitandi sunt ergo remanentes, retro redeuntes revocandi sunt, errantes in viam ducendi, tardi exhortandi, celeres imitandi. Qui non proficit, remansit in via. Qui forte a meliore proposito declinat ad id, quod deterius reliquerat, reversus est retro. Qui fidem deserit, a via aberravit. Cum tardis sit nobis, sed a celerioribus ratio, cum ambulantibus tamen.

II. Quis est, qui non proficit? Qui se putaverit esse sapientem, qui dixerit : Sufficit mihi, quod sum; qui non attendit eum, qui dixit : « Quæ retro oblitus, in ea quæ » ante sunt extentus, secundum intentionem sequor ad pal» mam supernæ vocationis Dei in Christo Jesu[2]. » Currentem se dixit; sequentem se dixit. Non remansit, non retro respexit, absit ut erraverit, qui viam ipsam docebat, qui et tenebat, et ostendebat. Celeritatem autem ejus ut imitaremur, ait : « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi[3]. »

[1] Rom. VIII, 24, 25. — [2] Philip. III, 13, 14. — [3] I Cor. IV, 6.

(*a*) Sequens Sententia ad verbum legitur *Cod.* Bibl. Palat. *theol* XIX. inter Sermones spurios *ad Fratres in Eremo* Serm. 19 a Maurinis non edito. Itaque Sermo]præsens notus fuit Impostori, qui spurios illos consarcinavit.

Arbitramur ergo nos, fratres charissimi, in via vobiscum ambulare. Si tardi sumus, prævenite nos. Non invidemus, quærimus quos sequamur. Si autem nos existimatis celeriter ingredi, currite nobiscum. Unum est ad quod omnes festinamus, et qui tardius, et qui celerius ambulamus. Hoc ait ipse Apostolus. « Unum autem, quæ retro oblitus, in ea quæ ante sunt extentus, secundum » intentionem sequor ad palmam supernæ vocationis Dei » in Christo Jesu. » Ordo verborum est : « Unum autem » sequor. » Ut autem hoc diceret, supra quid dixit? « Fratres, ego me ipsum non arbitror apprehendisse[1]. » Ecce, qui non remanet, qui non se arbitratur apprehendisse. Ecce, qui non vult (*a*) peregrinari ; ecce, qui non hæret in via, ecce, qui gaudebit in patria. « Ego, inquit, » Quis ego? Qui plus omnibus illis laboravi[2] ; » Et tamen, ubi ait : « Plus omnibus illis laboravi, » non dixit : « Ego me non arbitror apprehendisse. » Bene ibi « Ego, » ubi humilitatis locus est, non elationis. « Ego, inquit, » quantum ad me attinet, non me arbitror apprehen- » disse. » Hoc ipse. Ubi autem ait : « Plus omnibus il- » lis laboravi, » sequitur : « Non ego autem, sed gratia » Dei mecum. » Numquid Dei gratia non apprehendit? Merito ibi « Ego. » Non apprehendere enim nostræ infirmitatis est, apprehendere adjutorii est gratiæ divinæ, non infirmitatis humanæ. Quis ergo est, qui ostendat nobis? quis est, qui doceat nos? quis est, qui digne insinuet nobis, quomodo verum sit, quod tamen sine dubitatione verum est, non esse in nobis nostrum, nisi peccatum? Hoc noverit pietas, hoc in se accuset infirmitas, hoc sanari appetit charitas! « Non, quia jam acceperim, ait, aut jam » perfectus sim[3]. » Et tunc subjecit : « Fratres, ego me

[1] Philip. III, 13. — [2] I Cor. XV, 10. — [3] Philip. III, 12.

(*a*) Excidit fortasse : *lente*, aut *diu*.

» ipsum non arbitror apprehendisse et cum exhortaretur ad currendum. et « Ad ea, quæ ante sunt, » cor extentendendum, « Quotquot autem perfecti, ait, hoc sapia- » mus[1]. » Supra dixerat : « Non quia jam acceperim, aut » jam perfectus sim ; » et postea dicit : « Quotquot autem » perfecti, hoc sapiamus. » Et ipsum tam magnum Apostolum dixeras esse imperfectum ; modo jam plures perfectos invenis, et dicis : « Quotquot autem perfecti, » hoc sapiamus. » Est ergo perfectio et pêrfectio.

III. Est perfectus viator, qui nondum perfectus est perventor. Perfectus viator bene accedit, bene ambulat, viam tenet, sed tamen viator, nondum apprehendit. Nam utique, si ambulat, et in via ambulat, alioque ambulat, et ad aliquid pervenire conatur. Quo ergo pervenire conabatur Apostolus, nondum apprehenderat. Et hortatur perfectos, ut sciant se nondum esse perfectos, scirent imperfectionem suam. Perfectio viatoris est, scire nondum se pervenisse ad id, quo tendit. Novit enim, quantum transgressus est, quantum illi remaneat. Sciamus ergo nos non esse perfectos, quotquot sumus perfecti, ne remaneamus imperfecti. Quid dicemus, fratres? Nonne perfectus Martyr Quadratus (*a*)? Quid quadrato perfectius. Paria sunt latera, undique æqualis est forma, quacumque verterit, statio est, non ruina. O nomen pulchrum demonstrans figuram, et indicans rem futuram. Jam Quadratus et antea vocabatur, et nondum co-

[1] Philip. III, 15.

(*a*) *S. Quadrati Memoria*, verba sunt God. Henschenii Act. SS. T. VI. Maii ad diem 26. p. 369. *post Usuardum Adonem, Notkerum, aliosque recentiores ita inserta est Martyrologio Romano* : In Africa S. Quadrati Martyris, in cujus solemnitate S. Augustinus sermonem habuit. *Addit Baronius ejus Sermonis mentionem fieri in* Indiculo Possidii. *Utinam hic prodeat aliquando !* Et en impletum optimi Senis votum.

ronabatur. Nondum in tentatione apparuerat, per quam esset ille quadratus, et tamen, quando vocabatur, prænuntiabatur prædestinatus ante mundi constitutionem, et ut hoc vocaretur, hoc in illo compatitur, ut impleretur, et tamen ambulabat, et tamen adhuc in via erat, et quandiu erat in hoc corpore, totum timebatur, et ne remaneret, et ne retro rediret, et ne exorbitaret. Nunc vero cucurrit, viam finivit, in solido stetit, coædificatus est ab artificæ arcæ dominicæ, quæ in figura jussa est ædificari de lignis quadratis[1]. Modo jam nullam tentationem timet. Audivit vocatorem, audivit illum et ille invocatorem, secutus est salvatorem, portat habitatorem (*a*). Contempsit mundum blandientem, vicit terrentem, evasit furentem. Magna est, fratres. Martyrum gloria, prima in Ecclesia. Quæcumque sunt aliæ, sequentes sunt. Non enim frustra dictum est quibusdam : « Nondum usque ad sanguinem adversus peccatum certastis[2]. » Quando tolerat, quando sustinet mundum sævientem, qui spernere non potest blandientem?

IV. Ait idem Apostolus : « Humanum dico propter » infirmitatem carnis vestræ. Sicut exhibuistis membra » vestra deservire immunditiæ ad iniquitatem, sic nunc » exhibete membra vestra deservire justitiæ in sanctificationem[3]. » Magnum est valde, quod videtur hortatus. Metiatur se unusquisque in his verbis Apostoli. Non adulatorie palpet se, appendat se, et dicat sibi verum. Quid a me expectat audire? Ipse sibi dicat. Ego disposui speculum proponere, ubi se quisque attendat. Non sum ego speculi fulgor, qui faciem suam intuenti renuntiet. Facies enim illas dico modo, quas habemus intus. Ipsas

[1] Exod. XXVII, 1. — [2] Hebr. XII, 4. — [3] Rom. VI, 19.

(*a*) A Græcis acceptum, quibus varii Sancti, Piique Θεοφόροι, Χριστοφόροι. Vide Cotelerii *notas ad Epist. S. Ignatii martyris.*

per aurem convenire possum, videre non possum. Speculum sane propono. Attendat se unusquisque, et renuntiet sibi. Ipsa verba Apostoli, quæ commemoravi, indicem speculi accipite. « Humanum dico propter » infirmitatem carnis vestræ. Sicut exhibuistis membra » vestra deservire immunditiæ ad iniquitatem, sic nunc » exhibete membra vestra deservire justitiæ in sanctifica» tionem. » Quid est « Sic? » Sicut illud, ita et istud. Quando exhibebas membra tua arma iniquitatis peccato ad immunditiam, delectabat te? Interrogo. Attende, responde. Delectabat te? Audio respondentem, etiam tacentem. Non enim faceres, nisi delectaret. Sicut ergo exhibuisti membra tua deservire immunditiæ ad iniquitatem, et cum delectatione ista fecisti, ita delectet te aliquando justitia. Nolo, timore facias, dicit tibi Deus. Numquid enim illud timore faciebas? « Sic, inquit, sic. Sicut » exhibuistis membra vestra deservire immunditiæ ad » iniquitatem, sic nunc exhibete membra vestra deser» vire justitiæ ad sanctificationem. » Ad justitiam timore compelleris, ad immunditiam amore currebas. Quid pulchrius sapientia? Rogo vos. Digna est vel sic amari, quomodo amata est immunditia. Quando currebas ad immunditiam, prohibebaris, et ibas. Patrem offendebas, et currebas. Paratus eras exhæredari, et ab illius pravitate non separari. Quid dicturus es? Hoc a te exigit justitia, quod de te habuit immunditia. Audistis Evangelium : « Non veni pacem mittere in terram, sed gladium[1]. » Dixit se separaturum filios a parentibus. Ergo attende illam machæram. Forte vis Deo servire, et pater prohibet? Quando immunditiam diligebas, etiam patre prohibente currebas. Modo te prohibet justitia amatorem suum. Invenisti et hic patrem prohibentem. Exere liber-

[1] Matth. x. 34.

tatem tuam, qui exeruisti tunc cupiditatem tuam. Paratus eras tunc exhæredari, et ab illius immunditiæ pravitate non separari. Paratus esto exhæredari, et a justitiæ pulchritudine non separari. Magnum est, sed justum est. Quis est, qui audeat dicere : Sed plus debuit amari immunditia, quam justitia? Interim justitia gradum tibi facit. Certe, inquit, dissimilis sum; certe plurimum distat inter illius immunditiæ tenebras, et lucem meam, inter illam pravitatem et pulchritudinem meam, inter illius decus et decus meum. Certe plurimum distat. Interim gradum pono. Sic volo. Nam plus debeo, plus omnino debeo. Quantum disto, tantum debeo. Sed « Humanum dico, » humanum differo, quare divinum differo? « Humanum dico propter infirmitatem carnis vestræ. » Ideo « Sic; » quia parco adhuc infirmitati. Ideo « Sicut » exhibuistis membra vestra deservire immunditiæ ad » iniquitatem, » sic nunc plus quidem debetis, sed saltem sic ambulate, ad hoc pervenite, sed et hinc transite. Interim « Humanum dico, » sed sicut illud, ita et hoc.

V. Numquid Quadratus sic? Non plane sic, sed plus, et digne plus. Attendite enim illas immunditias, et videte, quid de vobis plus exigat pietas et charitas, et justitiæ pulchritudo, et sanctificationis dulcedo. Quid de vobis plus exigat, attendite. Amator immunditiæ facta sua mala sciri non vult; timet, ne inde damnetur, timet inde carcerem, timet judicem, timet carnificem. Uxoris alienæ pudicitiam appetit, maritum fallit, tenebras quærit, conscium perhorrescit, judicem metuit, timet sciri, quia timet inde puniri. Jam vero illud, quod sibi exigit plus pulchritudo justitiæ quod interim distulit Apostolus, cum diceret : « Humanum dico propter infirmitatem » carnis vestræ, » audi hoc a Domino : « Quod dico » vobis in tenebris, » hoc est, in occulto : « Dicite in

» luce, et quod in aure auditis, super tecta prædicate[1]. » Numquid prædicat super tectum adulter flagitium suum? Sed quare ille non solum non prædicat super tectum, sed quærit occultari tecto? Quare hoc ille? Quia tunc (*a*) usque potuit amor immunditiæ; timet enim detegi, timet puniri. Hi vero amatores illius invisibilis pulchritudinis, amatores illius decoris, ubi est ille « Speciosus » forma præ filiis hominum[2]. » amatores ergo illius pul- » chritudinis unde non timent prædicare super tecta, quod in aure audierunt? Quære, unde timeat ille, ne cognoscatur et puniatur; quære, unde iste non timeat. Ipse Dominus secutus adjunxit. Cum enim dixisset : « Quæ dico vobis in tenebris, dicite in lumine, et quod » in aure auditis, super tecta prædicate. Nolite, inquit, » timere eos, qui corpus occidunt[3]. » Ut, quæ auditis in » tenebris, in lumine dicatis; ut, quod in aure auditis, » super tecta prædicetis : Nolite timere eos, qui corpus » occidunt. » Timeat adulter eos, qui corpus occidunt. Cum enim adulter ille perdiderit corpus, voluptatum perdit officinam. Ille timeat perdere corpus, qui vivit ex corpore. Totum enim, quod concupiscit, per corpus operatur; ideo in illo voluptas (*b*) non sufficit, inardescit cupiditate, quoadusque perveniat ad corporis immundissimam voluptatem. Tu autem, Homo Dei! si habes oculos cordis, unde videas pulchritudinem charitatis, unde videas pulchritudinem pietatis; si habes oculos cordis, vide, unde fruaris amata tua. Ut enim ea fruaris, non membra corporis quæris. Timeat perimi corpus amator sordidæ voluptatis, sed « Pax in terra in homini- » bus bonæ voluntatis[4]! »

VI. Quam longe es ab hoc amore, o Christiane! Uti-

[1] Matth. x, 27. — [2] Psal. XLIV, 3. — [3] Matth. x, 28. — [4] Luc. II, 14.
(*a*) Fortasse : *huc*. — (*b*) Putem : *voluntas*.

nam usque ad illum humanum pervenias, et cum delectatione bene facias, sicut ante cum delectatione peccabas. Si enim cum delectatione bene facis, si cum delectatione in Christum credis, si cum delectatione sapientia ejus pro tua capacitate perfruaris, si cum delectatione præceptum audis et facis, cœpit in te esse illud « Humanum » propter infirmitatem tuam. » Jam cœpisti habere bonum datum, sed necdum implesti Quadratum. Sed sicut dixi, si pervenisti, accede; adhuc via est. Noli remanere. Est adhuc, quod facias. Noli timere, et abscondere facta tua bona timendo. Reprehensores, exagitatores quid tibi dicunt? Magnus tu Apostolus! de cœlo tibi pendent pedes. Unde venis? Et times dicere : De Ecclesia ; ne dicatur tibi : Non te pudet, Barbate, ire, quo eunt viduæ, et aniculæ? Ne audias, times dicere : In Ecclesia fui. Quomodo ferres persecutorem, qui horrescis insultatorem? Et certe tempus est pacis ; illi erubescere debuerunt. Erubescunt tam multi, qui accesserunt, et non erubescunt tam pauci, qui remanserunt. Et hi accesserunt, quo? Illi autem remanserunt, ubi? Accesserunt hi ad lucem pacis ; remanserunt illi in tenebris confusionis. Non erubescitis glorianda erubescere? Non erubescunt illi pudenda, et vos erubescitis glorianda? Et ubi est, quod audistis : « Accedite ad eum, et illuminamini, et vultus » vestri non erubescent [1]. »

VII. Hæc dixi, fratres mei, quoniam scio, et plurimum doleo, timeri linguas paucorum paganorum non sævientium, sed tantum insultantium, et teneri animos credere volentium, cum non acquiescunt in exhortationibus Christianorum. Et quid plura? Aut quid ego dicturus sum? Vides exagitari, nescio, quem paganum, ne fiat Christianus, et tu Christianus taces, pro magno habes,

[1] Psal. XXXIII, 6.

quia tibi parcit, id est, quia tibi non insultat. Quando illum deterret, dicis in corde tuo : Deo gratias! Nihil mihi dixit. Fugis non carne, sed mente. Ibi stas, et fugis. Times, ne in te lingua maledica convertatur, et non subvenis ei, quem debes Christo lucrifacere. Non subvenis, taces, ut dixi, non carne, sed mente fugis, mercenarius es, vides lupum venientem, et fugis[1]. Et quid plus ego dicturus sum? Modo audivimus omnes. Dominus terreat. Qui amandus est, ipse metuendus. « Qui me, inquit, confes- » sus fuerit coram hominibus » (Et videte, quando ista dicebat? Quando mundus non credebat, sed fremebat) « Qui me confusus fuerit coram hominibus, confundam » eum coram Patre meo, qui in cœlis est. Qui autem me » confessus fuerit coram hominibus, confitebor illum et » ego coram Patre meo, qui in cœlis est[2]. » Vis negari a Christo, an vis confiteri a Christo? Longe habebis insultatorem, quando tui Christum inveneris negatorem. Veniet, quod pollicetur. Qui tanta exhibuit, de solo die judicii fallax invenietur? Absit. Habeant illi perfidiam suam, imo vero et ipsi careant perfidia sua, sed proponite vos illis ad confessionem imitandos, non ad silentium superandos. Illi enim, si invenerint Christianos fortiores infirmorum defensores assertione fidei, libertate confitendi, prudentia docendi, charitate instruendi, silebunt, credite. Quod enim dicant, non habent. Vox inanis est. « Cymbalum tinniens[3], » quod destitit in templis ipsorum, remansit in ore ipsorum.

[1] Joan. x, 12. — [2] Matth. x, 32, 33. — [3] I Cor. XIII, 1.

SERMO XIX.

De verbis Apostoli 1 *Cor.* XII, *vers* 31. Supereminentem vobis viam demonstro, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Charitas major omnibus donis, quæ etiam haberi possunt absque ea. II. Prophetia sine Charitate in Saül, et ejus Satellitio. III. Prophetia sine Charitate in Caïpha. IV. Fides sine Charitate in dæmonibus. V. Charitatis mutuæ exemplum in membris corporis humani. VI. In membris dignitas diversa, sed magis respicienda sanitas. VII. Donatistæ, membra ægra, præcisi. VIII. Damnatio Crispini, et anterior Donatistarum in causa Cæciliani et Majorini. IX. Ab Ecclesia præcisis patet reditus. X. Ecclesia toto orbe diffusa catholica est, vera est. XI. Donum linguarum primis credentibus datum significabat, Ecclesiam futuram παντάγλωσσον. XII. Hortatur Donatistas ad reditum.

I. Bonum est loqui de Charitate eis, qui diligunt eam, qua bene diligitur, quidquid diligitur. Est enim secundum Apostolum in Charitate supereminentissima via. Modo legebatur. Audivimus. « Supereminentem, inquit, » vobis viam demonstro[1]. » Deinde narravit multa dona,

[1] 1 Cor. XII, 31.

(*a*) In Codice *fol.* 64. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. De Charitate.* Tractatus egregius præcipue directus contra schismaticos Donatistas, cujus pars posterior historica est. Memorat Possidius in *Indiculo Opp c.* 9 *De Charitate Tractatus duos.* Præsens Editioni inserendus post *Sermonem CLXII.*

et ea quidem præclara, nec parvi facienda; nihil tamen ea dixit prodesse hominibus, qui non habuerint Charitatem. In quibus donis commemoravit: Linguis loqui hominum et Angelorum, habere omnem Prophetiam, omnem scientiam, omnem fidem, ita ut montes transferat, distribuere omnia sua pauperibus, tradere corpus suum, ut ardeat[1]. Hæc omnia magna atque divina sunt; sed si in fundamento Charitatis collocentur, et de radice Charitatis exurgant. Fuisse autem ex his donis multa in multis, qui non habuerunt Charitatem, non auderemus dicere, nisi doceremur exemplis non quorumlibet hominum, et undecumque petitorum, sed de ipsis sanctis Scripturis, quibus quisquis non habuerit fidem, non potest habere Charitatem. Sed inter præcipua, quæ dicta sunt, magnum ibi apparet vel Prophetia, vel Fides. Quid ergo de cæteris? Si Prophetiam quisquis habens nihil ei prodest, si non habuerit Charitatem, et Fidem quisquis habens non potest pervenire ad regnum Dei, nisi habuerit Charitatem, quid de cæteris loquamur? Vel linguis loqui, quid est ad Prophetiam, et Fidem? Vel distribuere omnia sua pauperibus, quid est ad Prophetiam, et tradere corpus suum, ut ardeat? Plerumque hoc faciunt temerarii præcipites. Ergo illa ibi duo magna sunt, de quibus vere mirandum est, si invenire potuerimus aliquem hominem habere Prophetiam, et non habere Charitatem, aut habere Fidem, et non habere Charitatem.

II. De Prophetia exemplum nobis dat Regnorum liber. Saül persecutor erat sancti David. Cum eum persequeretur, et mitteret satellites, qui eum arriperent ad pœnas, illi, qui missi erant, ut adducerent David occidendum, invenerunt eum inter Prophetas, ubi erat et Samuël sanctus Annæ sterilis filius, quem concipiendum

[1] I Cor. XIII, 1-3. — [2] I Reg. XIX.

a Domino petierat, a Domino acceperat, et natum Domino dederat. Eo ergo tempore erat Samuël, quo tempore erat David, præstantissimus ille Prophetarum, nam ab ipso unctus est David. Cum itaque persecutionem a Saüle pateretur, confugit ad Samuëlem, sicut modo verbi gratia, qui forte foris aliquam persecutionem patitur, confugit ad Ecclesiam. Ergo eo confugerat, ubi erat non solus Samuël præstantissimus omnium Prophetarum, sed etiam multi cæteri Prophetæ. Inter illos, cum essent prophetantes, venerunt missi a Saüle, qui eum, sicut dixi, ad mortem arriperent. Insiluit in illos Spiritus Dei, et cœperunt prophetare, qui venerant hominem sanctum et justum Dei ad gladium adducere, et eruere de medio Prophetarum. Repente impleti Spiritu Dei Prophetæ facti sunt. Fuerit hoc fortasse istorum innocentia; non enim sponte ad illum arripiendum venerant, sed a Rege suo missi erant. Et forte venerant quidem ad eum locum, ubi erat David, sed non erant facturi, quod jusserat Saül. Forte et ipsi remansuri erant. Nam et hodie contingunt hæc. Mittitur aliquando apparitor a magna Potestate rapere aliquem de Ecclesia. Non audet facere contra Deum, et ne et ipse incurrat gladium, remanet ibi, ubi missus erat, ut raperet. Dixerit ergo aliquis admirans, quod Prophetæ isti repente facti sunt, quia innocentes fuerunt, testimonium illis innocentiæ ipsa Prophetia perhibuit. Venerunt missi, sed facturi non erant, quod jusserat malus ille. Credamus hoc de istis. Missi sunt alii. Et in ipsos insiluit Spiritus Dei, et ipsi prophetare cœperunt. Et hos cum illis innocentiæ merito numeremus. Missi sunt tertii. Hoc et ipsis factum est. Fuerint omnes innocentes. Cum tardarent, et non fieret, quod Saül præceperat, venit et ipse. Numquid et ipse innocens? Numquid et ipse missus ab aliqua potestate, et non perversus

propria voluntate? Et in illo (*a*) tamen insiluit Spiritus Dei, et prophetare cœpit. Ecce Saül prophetat habens Prophetiam, sed non habens Charitatem. Factum est Vas quoddam, quod ab Spiritu tangeretur, non quod ab Spiritu mundaretur.

III. Tangit enim aliqua corda ad prophetandum Spiritus Dei, nec tamen mundat. Et si tangit, et non mundat, forte inquinatur ipse Spiritus? Divinæ enim substantiæ est, omnia contingere, nusquam inquinari. Nec miremini, si lux ista, quæ de cœlo funditur, omnia ubique sparsa immunda contingit, nusquam de immundo fuscatur. Nec ista sola, quæ de cœlo, sed etiam illa, quæ de lucerna mittitur, contingit, quacumque duxeris lumen, et fortasse, quisquis per cloacam transeat, ipse, si tetigerit, polluitur; si autem fert lucernam, splendor lucernæ supra omnia transit, nusquam maculam contrahit. Si hoc potuit Deus donare corporalibus luminibus, ipse lumen verum, et æternum, et incommutabile potest alicubi coinquinari? Aut potest alicubi deesse lux Dei, de qua dictum est : « Attingit a fine usque ad finem fortiter, et » disponit omnia suaviter[1]? » Tangit ergo quod vult, et mundat quod vult. Non quodcumque tetigerit, mundat, sed, quod mundaverit, tangit. Saülem itaque persecutorem Dei Spiritus non mundavit, sed tamen ad prophetandum tetigit. Caïphas princeps Sacerdotum Christi persecutor erat, et tamen Prophetiam locutus est, quando ait : « Expedit ut unus homo moriatur, et non tota gens » pereat[2]. » Secutus Evangelista exposuit Prophetiam, et ait : « Hoc autem non a se dixit, sed, cum esset Ponti» fex, prophetavit[3]. » Prophetavit Caïphas, prophetavit Saül. Habebant Prophetiam, sed Charitatem

[1] Sap. VIII, 1. — [2] Joan. XI, 50 — [3] Ibid. 51

(*a*) Lego : *illum*, ut paulo ante : *in ipsos*.

non habebant. Numquid Charitatem habuit Caïphas, qui persequebatur Filium Dei, quem ad nos Charitas duxit? Numquid Charitatem habebat Saül, qui persequebatur eum, per cujus manum fuerat ab hostibus liberatus? Non solum invidus, sed et ingratus. Ergo probavimus posse esse in aliquo Prophetiam, et non esse Charitatem. Istis autem Prophetia prodesse non potest, secundum Apostolum. « Si Charitatem, inquit, non habeam, nihil sum[1]. » Non ait : Nihil est Prophetia, aut nihil est Fides; sed nihil sum ego, si non habuero Charitatem. Habens magna nihil est, quamvis magna habeat, nihil est. Ipsa enim magna, quæ habet, non habet ad adjutorium, sed habet ad judicium. Non magna habere magnum est, sed bene uti magnis magnum est. Non autem utitur bene, qui non habet Charitatem. Etenim non utitur bene aliqua re, nisi voluntas bona. Voluntas bona esse non potest, ubi Charitas non est.

IV. Quid de Fide? Invenimus aliquem habere et Fidem, et non habere Charitatem? Multi sunt, qui credunt, et non amant. Nec enumerandi sunt homines. Dæmones invenimus credidisse quod credimus, et non amare quod amamus. Nam, cum argueret apostolus Jacobus eos, qui sibi putabant sufficere, ut crederent, et nolebant bene vivere, quod non fit, nisi de Charitate; bona enim vita ad Charitatem pertinet, nec potest habens Charitatem male vivere, quia hoc ipsum bene vivere nihil est aliud, quam impleri Charitate. Cum ergo quidam jactarent se, quod credidissent in Deum, et nollent bene vivere, atque congruenter tantæ Fidei, quam perceperant, dæmonibus eos comparavit dicens : « Tu, » inquit, dicis, quia unus est Deus. Bene credis; sed et » dæmones credunt, et contremiscunt[2]. » Si ergo tan-

[1] I Cor. XIII, 2. — [2] Jacob. II, 19.

tummodo credis, et non diligis, adhuc cum dæmonibus tibi commune est. Petrus dixit: « Tu es Filius Dei; et » dictum est illi : Beatus es, Simon Bar-Jona, quia non » revelavit tibi caro et sanguis, sed Pater meus, qui in » cœlis est [1]. » Invenimus et dæmones dixisse: « Quid » nobis et tibi est, Fili Dei [2]! » Filium Dei confitentur Apostoli, Filium Dei confitentur et dæmones. Confessio videtur par, dilectio dispar. Illi credunt, et amant, illi credunt et timent. Amor expectat præmium, timor pœnam. Ergo invenimus posse quemquam habere etiam Fidem, et non habere Charitatem. Nemo ergo se jactet de quocumque Ecclesiæ dono, si forte eminet in Ecclesia aliquo attributo sibi dono, sed videat utrum habeat Charitatem. Nam locutus est idem apostolus Paulus, et enumeravit multa dona Dei [3], in membris Christi, quæ est Ecclesia, et ait dona propria quibusque membris esse attributa, nec posse fieri ut omnes habeant unum donum. Nec quisquam tamen sine dono remanebit. Apostolus ait Prophetas, Doctores, Interpretatores, linguis locutores, habentes virtutes sanitatum, habentes adjutoria, gubernationes, genera linguarum. Dicta sunt hæc, et alia videmus in aliis, alia in aliis. Non ergo doleat aliquis, non sibi esse concessum quod videt alii concessum. Habeat Charitatem, non invideat habenti, et cum illo habet, quod non habet. Quidquid etiam habuerit frater meus, si non invidero, et amavero, meum est. In me non habeo, sed in illo habeo. Non esset meum, si in uno corpore, et sub uno Capite non essemus.

V. Sinistra manus verbi gratia in corpore habet annulum, et dextra non habet. Numquid illa sine ornamento remansit? Respice singulas manus, et videbis unam habere, aliam non habere. Respice compagem corporis,

[1] Matth. XVI, 16, 17. — [2] Id. VIII, 29. — [3] 1 Cor. XII.

cui hærent ambæ manus, et vide eam, quæ non habet, in illa habere, quæ habet. Oculi vident, qua eatur; pedes eunt, quo oculi prospiciunt. Nec pedes possunt videre, nec oculi ambulare. Sed respondet tibi pes: Habeo et ego lumen, sed non in me, sed in oculo. Non enim oculus sibi videt, et mihi non videt. Dicunt et oculi: Et nos ambulamus, non in nobis, sed in pedibus. Non enim pedes se ipsos portant, et nos non portant. Singula ergo membra singulis et propriis officiis distributa peragunt, quod imperat animus. Omnia tamen in uno corpore constituta et unitatem tenentia nec arrogant sibi, quod altera membra habent, si forte illa membra non habent, nec putant esse a se alienum, quod in uno corpore similiter habent. Denique, fratres, si alicui membro corporis molestiarum aliquid accidat, quæ membra suum auxilium denegabunt? Quid tam extremum videtur in homine, quam pes? Et in ipso pede quid tam extremum, quam planta? Et in ipsa planta quid tam extremum, quam ipsa cutis, unde terra calcatur? Ita tamen hoc extremum universi corporis compage detinetur, ut, si in ipso loco spina calcetur, ad auxilium spinæ eruendæ omnia membra concurrant. Continuo complicantur poplites, curvatur spina, non illa, quæ hæsit, sed quæ totum dorsum continet, sedetur, ut spina eruatur; jam sedere, ut hoc fiat, totius corporis est. Quam exiguus locus in molestia est! Tantillus locus est, quantum spina pungere potuit, et tamen illius extremi, et exigui loci molestia a toto corpore non relinquitur. Cætera membra nihil dolent, et in illo uno loco omnia dolent. Ipse inde Apostolus dedit Charitatis exemplum, exhortans nos, ut ita nos diligamus invicem, quemadmodum se in corpore diligunt membra. « Si patiatur, inquit, unum membrum, compatiuntur et alia membra, et si glorificatur

» unum membrum, congaudent omnia membra. Vos estis » corpus Christi et membra [1]. » Si se diligunt membra, quæ habent caput in terra, quomodo se debent membra diligere, quorum caput in cœlo est. Certe nec ipsa se diligunt, si a suo capite deseruntur. Cum vero illud caput ita sit caput, et ita exaltatum sit, et ita in cœlo ad dextram Patris collocatum, ut tamen laboret in terra, non in se, sed in membris suis, ita ut dicat in fine: « Esurivi, » sitivi, hospes fui; » quando ei dicetur: « Quando te » vidimus esurientem, et sitientem? » et tanquam respondeat: Ego caput in cœlo eram, sed in terra membra sitiebant, denique ait: « Cum uni ex minimis meis fecis» tis, mihi fecistis. » rursusque non facientibus: « Cum » uni ex minimis meis non fecistis, neque mihi fecistis [2]. » huic capiti non nisi per Charitatem connectimur.

VI. Sic enim, fratres, singula membra in officiis suis videmus agere opus proprium, ut oculus videat, non autem operetur; manus autem operetur, non tamen videat; auris audiat, nec videat, nec operetur; lingua loquatur, nec audiat, nec videat, et cum sint singula suis officiis distincta atque discreta, una tamen compage corporis colligata habent aliquid commune in omnibus. Officia diversa sunt, sanitas una est. Hoc est ergo in membris Christi Charitas, quod est in membris corporis sanitas. Meliori loco positus est oculus, in eminenti, et tanquam ad consilium in arce constitutus, unde prospiciat, unde videat, unde ostendat. Honor magnus in oculis, et loco, et sensu ardentiore, et agilitate, et vi quadam, quam cætera membra non habent. Proinde plerumque homines per oculos suos jurant, quam per quodlibet alterum membrum. Nemo alicui dixit: Sic te diligo quomodo aures meas, et est aurium sensus oculis suppar, et proximus.

[1] I Cor. XII, 26. — [2] Matth. XXV, 35-45.

Quid de cæteris dicam. Quotidie dicunt homines : Sic te diligo tanquam oculos meos. Et Apostolus significans majorem in oculis habere (*a*) dilectionem, quam in cæteris membris, cum se dilectum ab Ecclesia Dei diceret, ait : « Testimonium enim vobis perhibeo, quia, si fieri posset, » oculos vestros eruissetis, et dedissetis mihi[1]. » Nihil ergo in corpore sublimius oculis et honoratius, et nihil in corpore extremius fortasse, quam digitus minimus pedis. Cum ita sint, expedit tamen in corpore digitum esse, et sanum esse, quam oculum esse, et in perturbatione lippire. Sanitas enim, quæ communis est omnibus membris, pretiosior est officiis singulorum. Ita vides in Ecclesia hominem parvum aliquod donum habentem, et tamen habentem Charitatem; alterum eminentem forte in Ecclesia aliquo majore dono, et tamen non habentem Charitatem. Ille sit extremus digitus, ille sit oculus. Ille magis pertinet ad corporis compaginem (*b*), qui potuit obtinere sanitatem. Denique molestum est corpori cætero, quidquid ægrotarit in corpore, et datur quidem ab omnibus membris opera, ut sanetur, quod ægrotum est, et plerumque sanatur. Si autem sanatum non fuerit, et tantam putredinem conceperit, quæ sanari non possit, ita consulitur omnibus membris, ut de corporis compage perdatur.

VII. Fuerit ergo, nescio quis; Donatus, quasi oculus in corpore, fuerit; ita non scimus, qualis fuerit, sed prorsus talis fuerit, qualis dicitur, quid illi profuit excellentia honoris et gloriæ? Tenere non potuit sanitatem, quia non habuit Charitatem. Denique ita isti putrefacti sunt, ut necessario præciderentur, et quod se habere aliquos dicunt, vermes putredinis sunt. Præcisi vermes

[1] Galat. IV, 15.

(*a*) Melius : *haberi*. — (*b*) Pro *compagem*, ut Ovid. Cels. Seneca, Plin. etc.

sunt, nec sanitatem possunt admittere. Etenim tandiu membrum admittit sanitatem, quandiu est de corpore non præcisum. De cæteris enim sanis manat sanitas ad vulneris locum; cum autem fuerit præcisum membrum, ubi vulnus est, qua, et unde ad illud sanitas veniat, non invenitur. Ideo et sarmentis præcisis comparantur, et concurrit cum apostolica lectione evangelica lectio. Et ibi enim Dominus, ut maneamus in illo, non nobis maxime commendavit nisi Charitatem: « Ego sum, inquit, » vitis, vos estis sarmenta, Pater meus est agricola. Sar- » mentum omne, quod in me dat fructum, purgat illud, » ut magis fructum afferat; quod autem in me non dat » fructum, præcidet illud [1]. » Fructus de ipsa Charitate, quia non venit fructus nisi de radice. Dicit autem Apostolus: « Ut in Charitate radicati et fundati [2]. » Ibi est ergo radix, unde omnis fructus exurgit. Qui cœpit dissentire a radice, quamvis videatur aliquantum manere, aut præcisus est latenter, aut aperte etiam præcidendus; fructum enim afferre nullo pacto potest. Illi erant aliquando in unitate. Præcisi sunt. Unde præcisi sunt? Ab unitate. Sed vos estis, inquiunt, præcisi. Quid facimus? Ego dico: Vos estis præcisi. Vos dicitis: Vos estis præcisi. Judicet Deus. Distulimus itaque quæstionem, et ad judicium Dei misimus? Non plane. In multis rebus facimus hoc, ubi nondum apparet sententia Dei. Ubi autem apparet, utamur, non differamus. Scripturam profero, et video, quis unde præcisus sit. Si enim Scriptura testimonium perhibuit Parti Donati, alicui Ecclesiæ in terrarum aliqua parte constitutæ, sicut in parte Africæ constituta est Pars Donati, dicant nos præcisos, et dicant se esse radicatos. Si autem Scriptura testimonium non perhibet nisi Ecclesiæ, toto orbe diffusæ, quid quærimus litis nostræ ju-

[1] Joan. XV, 1, 2. — [2] Ephes. III, 17.

dicem hominem? Deum habemus. Nondum præsidet in judicio, jam præsidet in Evangelio.

VIII. Judicatus est modo Crispinus hæreticus (*a*). Sed quid ait? Numquid evangelica sententia superatus sum? Inde se asserens victum non esse, quia Proconsul contra illum judicavit, non Christus. Si ergo judicium hominis parvi pendit, quare a Proconsule ad Imperatorem appellavit? Ipsius Proconsulis judicium ipse flagitavit, ipse dixit: Audi me. Non sum hæreticus. Cujus judicium flagitasti ejus judicium displicet tibi? Quare? Quia contra te judicavit? Si pro te judicaret, bene judicaret. Quia contra te judicavit, male judicavit. Antequam judicaret, bonus judex erat, cui dixisti: Non sum hæreticus. Audi me. Sed judicavit Proconsul, inquit, secundum leges Imperatorum, non secundum leges Evangelii. Ita fecerit, secundum leges Imperatorum Proconsul judicaverit. Si ergo male contra te judicant Imperatores, quare a Proconsule ad eorum judicium provocasti? Jam erant leges Imperatorum contra te, an nondum erant? Si nondum erant, non secundum ipsas Proconsul judicavit. Si jam erant, numquid pro te Imperatores contra leges suas judicaturi sunt? Deinde quæro abs te: Ipsæ leges Imperatorum quæ sunt contra te? Quid factum est? doce me! Manifestum est enim, et non negatur, multas Imperatorum leges esse adversus ipsos. Unde hoc contigit? Unde hoc factum est? Nos forte persecuti sumus, et multa mala Imperatoribus de vobis diximus? Hoc quidem dicunt his, quos miseros decipiunt imperitos. Causam enim, quemadmodum illo tempore gesta est, penitus occultant eis, quos decipere volunt. Sed, quantumlibet occultent, eruitur, patescit, publicatur, in notitiam profertur etiam in-

(*a*) Anno 404. Vide Augustini *Vitæ* L. V. c. 11. T. XI. edit. *Maur. col.* 259. ipsumque Augustinum variis locis.

vitorum, et recusantium. Claudentes oculos, ac nolentes lucem videre ipsa lux feriat. Non eis liceat dissimulare manifesta! Non eis liceat averti a patentibus! Non eis liceat aperta operire! Urgeam eos manifesta veritate. Vos Imperatoris judicium flagitastis. Mentimini! inquit. Extant chartæ publicæ (*a*). Ipsi Donatistæ de Parte Majorini, qui prior ordinatus est, contra Cæcilianum adierunt Proconsulem tunc Anullinum (*b*), et detulerunt libellos accusatorios de nomine Cæciliani, et in aluta (*c*) signatos, dicentes, sed adversus Cæcilianum crimina (*d*) quæ illo libello scripsissent, et rogantes, ut ipsam accusationem eorum mitteret ad comitatum (*e*) Imperatori. Extat relatio Anullini Proconsulis scribentis ad Imperatorem Constantinum: quod homines de Parte Majorini venerint ad illum cum libellis de accusatione Cæciliani, rogantes ut eosdem libellos mitteret Imperatori, et se dicit fecisse, quod illi rogaverunt. Scripsit Imperator ad Meltiadem (*f*) episcopum et Marcum, transferens ad illos causam ecclesiasticam, et removens a se. In eisdem litteris scribit Imperator: misisse se chartas missas ab Anullino, et in ipsis litteris ignorat (*g*), quæ illæ chartæ sint, sed in relatione Anullini cognoscitur, quæ hodie publicis codicibus con-

(*a*) Anterioris videlicet causæ sub Constantino M. inter Majorinum et Cæcilianum. Vide *Epist. Cleri Hippon.* inter Augustinianas LXXXVIII. edit. *Maur.* T. II. *col.* 213. ipsumque S. Patrem non uno loco.— (*b*) *Anulinum* scribunt Mauriani, et rectius fortasse, quamvis in Ant. Pagi *Dissert. Hypat.* ad an. Chr. 199. P. Corn. *Anulinum*, ad an. vero 216. Sex. Corn. *Anullinum* habeamus Coss. — (*c*) Tenuior pellicula, membranæ instar, ut videtur, qua obvolvebantur Libelli supplices. Occurrit etiam in *Epistola Cleri supracit.* — (*d*) Videtur omissum: *habere*. — (*e*) Id est, ad *Palatium*. Adi *Ducang. Gloss.* h. v. — (*f*) Melchiadem, Miltiadem Pont. Rom. Quis vero *Marcus* additus? An ille, qui deinceps a Melchiade secundus Pontificatum gessit? An unus e tribus Episcopis Galliis judicio illi adjunctis? — (*g*) Puteum: *ignoratur*, et paulo post: *continetur*.

tinentur. Deinde scribit idem Constantinus ad Anullinum, ut partes Romam dirigat ad episcopale judicium. Refert etiam Anullinus in extremo: misisse se partes. Vos ergo istis ad Imperatorem, vos causam Ecclesiæ ad humanam potestatem detulistis. Ille melior, quam vos. Vos enim ad Imperatorem deferebatis, ille ad Episcopos. Dicta est causa in episcopali judicio illis primo accusantibus. Prolata est sententia pro Cæciliano. Illi non contenti judicio ecclesiastico murmurare cœperunt, rursus eumdem Imperatorem adierunt, post episcopale judicium quærentes imperiale judicium. Dedit alterum ecclesiasticum apud Arelatum (*a*). Ab ipso etiam judicio illi ad ipsum Imperatorem appellaverunt. Victus importunitate eorum voluit et ipse causam suscipere, atque cognoscere. Suscepit, cognovit, Cæcilianum innocentissimum judicavit, etiam omnes jussiones Imperatorum contra illos. Quid mirum? Cujus judicium flagitasti, ejus sententiam recusare audes? Quare ad illum voluisti deferre judicium? Habebas Ecclesiam in Africa, non habebas in toto orbe terrarum? Sed quo ibant, unde se jam ipsi præciderant? Illi jam in Ecclesia non hærebant, sed Imperator ibi hærebat, ad quem judicium referebatur. Proinde ille mansuetissime Episcopos voluit judicare, et illis postea cessit, ut etiam ipse judicaret. Inde sunt leges adversus vos; videte, si non contra vos. Primo vos ipsi fuistis, vos primi accusatores, vos extremi appellatores, vos novissimi murmuratores. Numquid tamen, inquit, ex Evangelio superatus sum? Ex eo judicio superatus es, quod tu ipse delegisti.

IX. Sed non recusamus evangelicam sententiam. Plane, etsi non diceret, nos legeremus, nos erueremus, nos ostenderemus. Recitetur Evangelium? Videamus,

(*a*) Anno 314, altero post damnationem Romanam.

ubi esse dicit Ecclesiam Dominus Jesus Christus. Illi certe et aures nostræ, et corda patere debent. Ipsum audiamus. Dicat nobis, Ecclesia ubi sit. Si in Africa esse dixerit Ecclesiam suam, omnes confluamus in Partem Donati. Si in toto terrarum orbe dixerit Ecclesiam suam, redeant ad corpus membra præcisa. Non enim sic fracti sunt rami, ut denuo inseri non possint. Habes apostolum Paulum dicentem. « Sed dicis : Fracti sunt rami, ut ego » inserar. Bene. Propter incredulitatem fracti sunt; tu » autem fide stas. Noli altum sapere, sed time. Nam, si » Deus naturalibus ramis non pepercit, neque tibi par- » cet[1]. » Fracti enim erant Judæi, tanquam rami naturales, et insertæ erant Gentes, tanquam oleaster in olivam. Ex his insertis ramis, et ex hoc inserto oleastro omnes sumus participes olivæ. Sed, sicut minatus erat Apostolus superbientibus ramis oleastri, tales isti facti sunt superbiendo, ut cum illis naturalibus ante amputatis, et ipsi superbia præcidi mererentur. Sed quid ait Apostolus? « Et illi, inquit, si non permanserint in in- » fidelitate, inserentur[2], » et tu, si non permanseris in fide, excideris. Nemo ergo in vite superbiat, nemo præter vitem desperet. Si superbis in vite, observa, ne præcidaris. Si præter vitem positi sunt, non desperent, audeant inseri. Non enim manu sua inserendi sunt. Ait enim : « Potens est Deus iterum inserere illos[3]. « Non dicant : Unde fieri potest, res præcisa, ramus fractus ut denuo inseratur? Recte dicis fieri non posse, si interroges humanam facultatem, non, si interroges divinam majestatem. Quid enim? Quod jam factum est a Domino, facere potest aliquis agricolarum? Oleastrum tulit, et in olivam inseruit, et oleaster in olivam insertus non baccas amaras, sed olivam dedit. Faciat hoc modo aliquis;

[1] Rom. XI, 19-21. — [2] Ibid. 23. — [3] Ibid.

inserat oleastrum in olivam, videbit nihil procedere, nisi baccas oleastri. Potens ergo fuit Deus non olivam in oleastro, sed oleastrum inserere in oliva, et oleastrum facere participem pinguedinis olivæ, ut exuta amaritudine pinguedine indueretur, et non erit potens te præcisum per superbiam inserere per humilitatem? Bene, inquit, hortaris me, sed prius me ostende præcisum, ne forte te ipsum hortari debeas, ut ad me venias, non me, ut in te inserar. Audeo dicere : Audi me, et tamen timeo dicere : Audi me. Timeo enim, ne contemnat hominem. Imo hortor, ut contemnat hominem. Si enim contemneret hominem, non esset de Parte Donati. Homo enim fuit Donatus. Ergo, si nostra verba dicimus, contemnamur; si Christi verba dicimus, ille audiatur, qui non gratis auditur, et non gratis contemnitur. Auditur enim ad præmium, non auditur ad supplicium. Ipsum audiamus. Ipse Dominus dicat nobis.

X. Ecclesiam innumerabilibus locis ostendit, sed tamen commemorem unum aliquod. Post resurrectionem, nostis, fratres, ostendit se Discipulis suis, cicatrices demonstravit, palpandum præbuit, non solum videndum. Illi autem tenentes, et palpantes, et agnoscentes, adhuc tamen præ gaudio hæsitabant, sicut Evangelium nos docet, cui oportet credere, cui nefas est non credere. Dominus autem adhuc hæsitantibus præ gaudio, et dubitantibus intulit firmitatem de Scripturis, et ait : « Hæc » dicebam vobis, cum adhuc essem vobiscum, quia » oportet impleri omnia, quæ scripta sunt in Lege, et » Prophetis, et Psalmis de me. Tunc aperuit illis sensum, » ut intelligerent Scripturas, et dixit eis : Quia sic opor» tebat Christum pati, et resurgere tertia die, et prædi» cari in nomine ejus pœnitentiam, et remissionem pec-

» catorum per omnes gentes incipientibus ab Jerusalem[1]. » Ibi tu non es. Ibi ego sum. Quid expectas hominem, qui de te judicet de tribunali? Audi Christum de Evangelio. « Per omnes gentes, inquit, incipientibus ab Je- » rusalem. » Tu ibi es? Communicas omnibus gentibus? Communicas ei Ecclesiæ, quæ diffusa est per omnes gentes incipiens ab Jerusalem? Si communicas, ibi es, in vite es, præcisus non es. Ipsa est enim vitis, quæ crevit, et implevit totum orbem terrarum, corpus Christi, Ecclesia Christi, cujus caput in cœlo. Si autem non communicas, nisi Afris, et de Africa, quo potueris, clanculo mittis, qui consolentur peregrinos, non te invenis in Parte remansisse, a Toto præcisum esse? Quid dixisti in judicio Proconsulis? Catholicus sum. Vox est ipsius. De Gestis recitatur. Catholicus Totum tene. « Holon (*a*) enim Totum est, et inde appellata est Ecclesia catholica, quia per Totum est. Numquid Catamerica dicta est, et non Catholica? « Meros » enim pars est, « Holon » totum est. De græco verbo dicta est Catholica, secundum totum. Ergo communicas Universo? Non, inquit. Ergo in parte es, quomodo Catholicus es? Multum interest inter Totum, et Partem. Unde accipit nomen Catholica? Tu enim accepisti nomen de Parte Donati, Catholica nomen accepit ab universo orbe terrarum. Sed nos dicimus in universo esse, et Deus forte non dicit? Evangelium commemoravi, ex Evangelio recitavi. « Per omnes » gentes, inquit, incipientibus ab Jerusalem. » Non inde venit ad Africam? Si enim cœpit ab Jerusalem, implendo omnia venit ad te, non siccando. Quis est, qui dicat : Ductus est rivus de fonte, ut veniret ad me, sic-

[1] Luc. XXIV, 44-47.

(*a*) Ὅλον. Et mox Μέρος. Inde, ut Καθολικὴ, formatum Καταμερικὴ.

cavit (*a*) in via, et pervenit ad me? Si in via siccavit, ad te qua pervenit? Utique implendo omnia pervenit ad te. Ingrate rive, quare fontem blasphemas? Nisi manaret, non implereris. Sed timeo, ne tu siccaveris. Etenim omnis rivus a fonte præcisus siccet, necesse est. De siccitate aspera loquuntur adversus Ecclesiam; lenia loquerentur, si rigarentur. Catholicus sum. Quid est Catholicus? Homo de Numidia? Interroga saltem Græcos. Non est utique Catholicus verbum Punicum, sed verbum Græcum. Interpretem quære. Merito erras in lingua, qui non consentis omnibus linguis.

XI. Spiritus quando venit de cœlo, et implevit eos, qui in Christum crediderant, omnibus linguis locuti sunt, et hoc erat signum illo tempore accepisse Spiritum sanctum, si quis linguis omnium loqueretur[1]. Numquid modo fidelibus non datur Spiritus sanctus? Absit ut hoc credamus, alioquin spem non habebimus. Et illi utique fatentur dari fidelibus Spiritum sanctum, et nos hoc dicimus, hoc credimus, hoc maxime, et in sola Ecclesia catholica fieri assequamur (*b*). Sed illi sint Catholici, illic datur Spiritus sanctus. Nos simus Catholici, hic datur Spiritus sanctus; modo, quid intersit, non quæramus, qui sint Catholici; manifestum est, quia datur Spiritus sanctus. Quare modo linguis omnium non loquuntur, qui Spiritum sanctum accipiunt, nisi, quia tunc in paucis figurabatur, quod postea in omnibus ostenderetur? Quid enim pronuntiavit Spiritus sanctus commonens (*c*) corda eorum, quos tunc impleverat, et docens eos linguas omnes? Vix discit homo duas aut

[1] Act. II, X et XIX.

(*a*) Neutrum verbum, ut apud Caton. de Re rust. *Ubi pluerit, et siccaverit.* — (*b*) Ita membranæ, sed rescribo : *attestamur.* — (*c*) Puto : *commovens.*

tres, aut per magistros, aut per regiones, in quibus versatur aliqua consuetudine, ut multum tres, aut quatuor linguas. Omnibus linguis loquebantur, qui impleti a sancto Spiritu erant, verum et locuti repente, non paulatim discentes. Quid ergo tunc ostendebat Spiritus? Dic mihi, quare modo hoc non facit, nisi quia aliquid significando faciebat? Quid significabat, nisi Evangelium per omnes linguas futurum? Audeo dicere: Et modo loquitur Ecclesia omnibus linguis. In omnibus enim linguis clamat Evangelium, et quod modo dicebam de membris, hoc dico et de linguis. Et quomodo dicit oculus: Mihi ambulat pes, sic et pes dicit: Mihi videt oculus, sic et ego dico: Lingua mea est Græca, lingua mea est Hebræa, lingua mea est Syra. Omnes enim una fides tenet, omnes enim una charitatis compago concludit. Quod per Dominum demonstratum est, hoc per Prophetas ante prædictum est. « In omnem terram exivit » sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum[1]. » Ecce quousque crevit Ecclesia, quæ appellatur a Toto Catholica. Et vide, quia omnes linguæ ierunt per omnes terras: « Non sunt loquelæ, neque sermones, quorum » non audiantur voces eorum[2]. »

XII. Hanc ergo Ecclesiam teneo, tu illam non tenes. Si ergo præcisus es, agnosce, unde præcisus es. Redi, et inserere, ne arescas, et in ignem mittaris. Loquuntur Prophetæ, loquuntur Apostoli, loquitur Dominus de Ecclesia toto orbe diffusa. Contra te dicunt omnes isti sententiam. A Proconsule ad imperiale Judicium. Ab Evangelio quo? An forte ad Donatum? Donatus judicabit contra Christum? An Donatum judicat Christus? Quid tibi dicturus est Donatus? Ego Christum meum

[1] Psal. XVIII, 5. — [2] Ibid. 4.

prædicavi de Africa. Quid dicturus? An : Me pro Christo opposui, et : Ego Christo successi? Hoc restat, ut dicat, quia a corpore præcidere ausus est homines, quia Christo successit. Ecce Christi sententia, ecce Evangelia. « Per omnes gentes, inquit, incipiens ab Je-» rusalem. » Cœpit ab Jerusalem. Ibi venit Spiritus sanctus, ibi erant Apostoli, quando in illos supervenit, inde cœpit Evangelium prædicari, inde diffundi per omnes gentes, inde postea venit in Africam. Quo postea venit? Ipsos deseruit? Imo non deseruit, si nolint. Nam et nos Afri sumus. Utique Evangelium, quod venit in Africam, manet hic in Catholicis Afris, quo modo in omnibus gentibus manet. Nam et per omnes gentes sunt Hæretici, alii ibi, alii hic, et non sunt nati (*a*) Afri, qui sunt in illis gentibus. De vite præcisi sunt. Catholica enim novit omnes, ipsi se non noverunt. Etenim vitis, unde sarmenta præcisa sunt, novit omnia sarmenta, et, quæ in se manent, et quæ de se præcisa sunt. Etenim ubique diffusa est Ecclesia catholica. Illa sarmenta, ubi præcisa sunt, ibi remanserunt, ad alias partes, et alias partes pervenire non potuerunt. Illa autem ubique diffusa ubique tenet suos, ubique plangit præcisos. Clamat ad omnes, ut revertantur, et inserantur. Clamor ejus non auditur, sed tamen ubera Charitatis manare exhortatione non quiescunt. Sollicita est pro præcisis, clamat in Africa ad Donatistas, clamat in Oriente adversus Arrianos, adversus Photinianos, adversus alios, atque alios. Quia enim ubique diffusa est, ubique invenit, contra quos clamet, quia in illa erant, et de illa præcisa sunt. Sarmenta cœperunt infructuosa esse, et præcisa sunt. Si non permaneant in infidelitate rursus

(*a*) Membranæ prave : *noti*. Fortasse, quia sequitur : *novit*, *noverunt*.

inserentur. Hæc audite, fratres, cum timore, ne superbiatis; cum Charitate, ut etiam pro illis oretis. Conversi ad Dominum, etc.

SERMO XX.

De verbis Psalmi XXXVIII, *vers.* 1-5. Dixi : Custodiam vias meas, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Sollicitudo de profectu quotidiano, et inde divini auxilii imploratio. II. Usus Linguæ tam necessarius, quam periculosus. III. Lingua regitur ab animo. IV. Lingua dolosa Judæorum confusa. V. Linguæ bonus usus in muliere adultera. VI. Adulteræ confessio nobis instructio. VII. Quomodo agendum cum conviciatore. VIII. Conviciatoribus ignoscendum, et pro eis orandum. IX. Inquiritur in finem Hominis. X. Finis hominis Christus est. XI. Fide et operibus hic finis attingitur. XII. Scopus tentationum, et quomodo in iis versandum. XIII. Dictorum Repetitio.

I. Christianorum est, quotidie in Deum proficere, et de Deo, vel de donis ejus semper gaudere. Peregrina-

(*a*) In Codice *fol.* 68. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* Agit præcipue de usu Linguæ, et de fine Hominis. Ut nihil dissimulem, quædam mihi minus cohærere videntur, quædam esse infra Augustini dignitatem, verba etiam *Psalmi* non semel inopportune repeti, et intrudi, atque adeo interpolatorem suspicor. Expendant, qui lectioni D. Doctoris me magis innutriti sunt. Locus in Editione esset post *Sermonem* VII.

tionis enim nostræ tempus brevissimum est, et Patria nostra sine tempore est. Inter æternitatem enim et tempus multum distat. Hic conquiritur pietas, illic requiescitur. Inde quotidianis diebus, quasi boni negotiatores, noverimus, quid profecerimus. Non tantum enim studiosi esse debemus in audiendo, sed vigilantes in operando. Hæc schola, in qua Deus solus magister est, bonos quærit discipulos, non fugitivos, sed studiosos. Apostolus dicit : « Studio non pigri, spiritu ferventes, spe gau» dentes[1]. » In hac ergo schola, fratres, quotidie discimus. Aliud discimus in præceptis, aliud in exemplis, aliud in sacramentis. Sunt ista medicamenta vulnerum nostrorum, et fomenta studiorum nostrorum. Modo respondimus : « Exaudi orationem meam, et precem meam, » Domine! Inaurire (*a*), » hoc est : « Auribus percipe » lacrymas meas[2]. » Quid putas, iste petiturus est, qui primo sibimet Deum cupit propitium esse? Quid ab illo expetiturus est? Videamus, discamus. Forte divitias petiturus, forte in hac vita aliquam felicitatem? Dicat ergo nobis, quid petiturus est, qui primo Deum deprecatur. Vidit enim, quod ex se habere non potuit, sed a Deo habere potuit. Audierat enim : «Petite, et accipietis[3]. » Noverat ergo, quid esset petiturus, qui primo Deum rogavit. Ergo « Exaudi, Deus, orationem meam ! » Et quasi interrogatus : Quid vis, quid pulsas, quid clamas, quid interpellas? Audiam. Quid vis? Quid volo? ait. Audi voluntatem meam, et perfice opera tua. Quæ est voluntas mea? « Dixi : Custodiam vias meas, ut non delinquam in » lingua mea[4]. » Arduam rem iste disponit, sed non du-

[1] Rom. XII, 11. — [2] Psal. XXXVIII, 13. — [3] Joan. XVI. 24. — [4] Psal. XXXVIII, 1.

(*a*) Insolens fictio verbi *Inaurior* ad græc. Ἐνωτίζομαι, quod LXX. hoc loco.

bitat, quoniam primo Dominum deprecatus est. Noverat enim magisterium Pauli : « Non ego, sed gratia Dei me» cum[1]. »

II « Dixi ergo : Custodiam vias meas. » Quas vias? Terrenas. Numquid per linguam ambulamus in terra? Aut pedibus nostris in terra ambulamus, aut pedibus alienis. Aut animalibus vehimur, aut pedibus nostris imus. Quid est ergo? Quam iste viam quærit? Ne delinquat in lingua sua. Magna doctrina, videte, fratres. Numquid enim, quemadmodum una hora possumus cibum accipere, et refecti recedere, sic possumus momento uno loqui etiam, et silere? Quemadmodum enim habemus oculos ad videndum, aures ad audiendum, cæterosque sensus ad percipiendum, sic iterum linguam ad loquendum. Est nobis magna necessitas linguæ. Aut aliquid auditurus es, ut respondeas, aut aliquid dicturus es, ut doceas. Numquid oculo dicturus, et non lingua? Et si aure auditurus es, lingua responsurus es. Quid facimus de tam utili membro? Inde Deum rogamus, inde satisfacimus, inde laudes dicimus, inde una voce concinentes Deo cantamus, inde quotidianis diebus aut misericordes efficimur, cum aliis loquimur, aut consilia damus. Quid facimus nunc? Ipsa lingua nostra vobis ministerium exhibet. Quid facimus, ut non delinquamus in lingua, maxime cum dictum sit : « Mors et vita in mani» bus linguæ[2]?» Et iterum dictum sit : « Multos vidi ca» dentes per casum gladii, sed non sic, quomodo qui ce» ciderunt per linguam[3]? » Iterum dictum est : « Et » lingua in membris nostris constituitur, quæ maculat » totum corpus nostrum[4]. » Inde iterum idem Dominus : « Docuerunt linguam suam loqui mendacium[5]. O docue-

[1] I Cor. XV, 10. — [2] Prov. XVIII, 21. — [3] Eccli. XXVIII, 22. — [4] Jacob. III, 6. — [5] Jerem. IX, 5.

» runt ! » Facit enim consuetudinem loqui mendacium. Etiam, si non vis, illa loquitur mendacium. Quemadmodum enim, si rotam volvas semel[1], jam, ut manu impuleris, illa ipsa figura et rotunditate, vel ipso instabili, et quasi naturali cursu currit, sic et lingua nostra, opus est (*a*) ut non doceatur loqui mendacium ; jam enim ultro sponte currit ad id, ad quod facilius potest moveri. Aliud habes in corde, aliud illa aliquando volvit ex more. Quid facturus es? Quæ, videtis, fratres ! quæ statera cordis facienda est, ut lingua aliquid proferat ! Neque enim sponte movetur. Intus est, qui movet.

III. Est enim quædam vis, quæ se, et cætera ministeria sua movet. Opus est, ut bonus sit ille, qui regit, et quamlibet malam consuetudinem adjutus per gratiam vincit. Bonus sit minister, et quiescit ministerium. Miles habet arma, sed si non ferierit (*b*), nihil faciunt arma. Sic et lingua in membris nostris arma animæ nostræ sunt. De ipsa dictum est : « Inquietum malum[3]. O in- » quietum ! » Quis fecit istud malum, nisi inquietus? Tu noli esse inquietus, et non est hoc malum. Tu noli agitare (*c*), et non est, quæ se agitet. Neque enim animus est, ut moveatur ; Corpus est enim. Jacet. Noli movere, et non movetur. Vide autem, quomodo moves (*d*). Ipsa est illa, de qua multi fraudibus studentes, et avaritiæ servientes, cum cœperint de negotiis aliquid agere, ejiciunt membrum factum ad laudem Dei, et ibi blasphemant Deum, et dicunt : Per Christum ! tantum emi, tantum vendo. Quando (*e*) interrogavi te : Jura mihi, quantum vendis? Ego te interrogavi : quantum vendis? Decem fol-

[1] Jacob. III, 6. — [2] Ibid. 8.

(*a*) Trajecit voces Librarius. Lege : *Opus non est, ut doceatur, etc.* — (*b*) Ita scripsi pro : *fecerit*, quod habent membranæ. — (*c*) Rectius fortasse : *agitari*. — (*d*) Videtur excidisse : *linguam*. — (*e*) Codex habet : *Quare*.

libus vendo, viginti follibus (*a*). Per Christum juras? Per oculos tuos jura, per filios tuos jura, et ipsa hora contremiscit conscientia. O impietas linguæ! Creatorem contempsisti, creaturam custodisti. « O inquietum malum, » plena veneni mortiferi! In ipsa benedicimus Deum, et » Patrem. » Deum propter naturam, Patrem propter gratiam. « Et in ipsa maledicimus hominem, qui factus est » ad imaginem Dei [1]. » Attendite, fratres, quid portetis! Ecce dico, quid portemus. Et ego enim vobiscum homo sum. Sed recurramus.

IV. « Exaudi, Deus, orationem meam. » Inde sunt illi Judæi, quos modo in Evangelio legimus. Utique lingua illos perduxit ad mortem. Modo enim in Evangelio audivimus. Adduxerunt, inquit, Judæi quamdam mulierem licet meretricem ad Dominum, tentantes illum, et dicentes : « Magister, hæc mulier modo comprehensa est » in adulterio [2]. » In lege Moysis scriptum est, ut quæcumque fuerit in adulterio comprehensa, lapidetur. « Tu » quid dicis? » Hoc lingua dicebat, sed creatorem non agnoscebat. Nolebant isti orare, ut dicerent : « Eripe ani» mam meam a lingua dolosa [3]. » Dolose enim accesserant, hoc enim volebant agere. Venerat enim Dominus « Non legem solvere, sed implere [4]. » et peccata dimittere. Dixerunt ergo apud se Judæi : Si dixerit : Lapidetur! dicemus ei : Ubi est, quod peccata dimittis? Non tu es, qui dicis : « Donata sunt tibi peccata tua [5]? » Si dixerit : Dimittatur! dicemus : Ubi est, quod legem venisti

[1] Jacob. III, 8, 9. — [2] Joan. VIII, 4. — [3] Psal. CXIX, 2. — [4] Matth. V, 17. — [5] Id. IX, 5. Marc. II, 5-9. Luc. V, 23.

a) Aut pro Marsupiis certam pecuniæ summam continentibus, ut est apud *Juvenal.* et *Veget.* aut pro ipsa quadam Nummorum specie, de qua vide *Sirmondum in not. ad Sermones August. Opp.* T. I. *Paris.* 1698. *col.* 344. Ipse S. Doctor *Folles* memorat T. V, *col.* 219. et 1499.

adimplere, non solvere? Videte linguam dolosam ad Deum. Ille, qui venerat redemptor, non damnator (venerat enim « Redimere, quod perierat[1]) » aversus est ab ipsis, quasi conspicere eos nolens. Non vacat aversio ista ab ipsis. Intelligitur aliquid in hac aversione. Quasi diceret : Peccatricem mihi adducitis, Peccatores! Si putatis, quia damnare debeo peccata, a vobis incipio. Et ipse, qui venerat donare peccata, ait : « Qui se scit vestrum sine » peccato esse, prior in illam lapidem mittat[2]. » O responsio, vel propositio! Si mittere voluissent lapidem in peccatricem, ipsa hora iterum recitaretur: « In quo ju- » dicio judicaveritis, judicabitur de vobis[3]. » Damnastis, damnabimini. Illi tamen, etsi creatorem non agnoscebant, conscientiam suam sciebant. Ponentes invicem faciem post faciem, ut nec ipsi se propter confusionem videre vellent, a senioribus (hoc dixit Evangelista) usque ad minores omnes egressi sunt. Dixerat enim Spiritus sanctus : « Omnes declinaverunt, simul inutiles facti » sunt. Non est, qui faciat bonum, non est usque ad » unum[4]. »

V. Et exierunt omnes. Remansit solus, et sola. Remansit creator, et creatura ; remansit misera (*a*), et misericordia ; remansit, qui suum reatum agnoscebat, et qui peccatum dimittebat. Nam ipsum est, quod conversus scribebat in terra. Scripsit enim in terra. Quando enim peccavit homo, dictum est ei : « Terra es[5]. » Peccatrici ergo cum daret indulgentiam, dans scribebat in terra. Indulgentiam dabat, sed, cum daret indulgentiam, erigens faciem suam ad illam : « Nemo, ait, te con-

[1] Matth. xiii, 11. — [2] Joan. viii, 7 — [3] Matth. vii, 2. — [4] Psal. xiii, 3. — [5] Gen. iii, 19.

(*a*) Numquid rectius : *miseria?*

demnavit (*a*)? Et illa non dixit : Quare? quid feci? Domine! Numquid enim rea sum? Non hoc dixit ; sed ait : « Nemo, Domine! » Semetipsam accusavit. Probare illi non potuerunt, subduxerunt se. Sed illa confessa est cujus Dominus non reatum nesciebat, sed ejus fidem atque confessionem quærebat. « Nemo te condemnavit? » At illa : « Nemo, Domine! » Et « Nemo » propter confessionem peccatorum, et « Domine! » propter indulgentiam meritorum. « Nemo Domine! » Utrumque agnosco. Qui sis, novi. Quæ sim, novi. Tibi enim confiteor. Audivi enim : « Confitemini Domino, quoniam bonus est[1]. » Novi confessionem meam, novi misericordiam tuam. Ista dixit : « Custodiam vias meas, ut non delinquam in lin- » gua mea. » Illi deliquerunt dolose agendo; ista magis se absolvit confitendo. « Nemo te condemnavit? » Illa inquit : « Nemo. » Et tacens ille iterum scribit. Bis scripsit. Hoc audiamus! Bis scripsit : semel indulgentiam dando, iterum præcepta renovando. Utrumque enim fit, cum indulgentiam accipimus. Subscripsit Imperator. Cum iterum Forma (*b*) procedit, quasi iterum alia præcepta dantur. Ipsa sunt, per quæ primo in Apostolo audivimus charitatem illam imperatam (*c*). Primo enim ipsam lectionem audivimus ; inde hoc ipse Dominus dixit : « Diliges Dominum Deum tuum de toto corde tuo, » et de tota anima tua, et de tota virtute tua, et diliges » proximum tibi tanquam te ipsum. In his duobus præ- » ceptis tota Lex pendet, et Prophetæ[2]. »

[1] Psal. cv, 1. — [2] Matth. xxii, 37-40.

(*a*) Ridiculo hic, et his infra pro *condemnavit* Librarius scripsit : *lapidavit*. — (*b*) Id est, Rescriptum, Decretum Principis, unde etiam *Formula*, *Litteræ Formatæ*. — (*c*) Lecta fuerit ante Sermonem *Epistola Jacobi* C. II. ubi v. 8. Legem Charitatis appellat Νομον βασιλικον, quo alludit το *imperatam*, et tota de Imperatore similitudo.

VI. Ne aliquis nostrum laboraret, duo quædam sunt dicta : Deus et Proximus, qui te fecit, et, cum quo te fecit. Nemo tibi dixit : Dilige solem, dilige lunam, dilige terram, et quæcumque facta sunt. In his laudandus est Deus, benedicendus est Factor. « Quam magnificata » sunt opera tua! » dicimus. « Omnia in sapientia fe- » cisti[4]. » Tua sunt. Tu fecisti omnia. Gratias tibi ! Sed nos fecisti super omnia. Gratias tibi ! Sumus enim imago et similitudo tua. Gratias tibi ! Peccavimus. Quæsiti sumus ! Gratias tibi ! Neglexinus. Non sumus neglecti. Gratias tibi ! Cum nos te contemneremus, non sumus contempti. Ne Divinitatem tuam obliti fuissemus, et te amitteremus, tu etiam nostram humanitatem Suscepisti. Gratias tibi ! Ubi non gratias ? « Dixi ergo : Custo- » diam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. » Illa enim mulier, cum offerretur causa adulterii, accepit indulgentiam, liberata est, onerosum nobis est, quoniam per baptismum, per confessionem, per gratiam accipiunt omnes omnium peccatorum suorum indulgentiam ? Sed nemo nunc dicat : Illa accepit indulgentiam ; ego adhuc Catechumenus sum. Faciam adulteria, quoniam accepturus sum indulgentiam. Pone et me unum esse, quemadmodum illa mulier (*a*) confessa est, et liberata est. Deus noster bonus est, et, si peccavero, confiteor illi, et dimittet mihi. Bonitatem ipsius attendis, sed justitiam ejus considera. Quomodo bonitatem ad indulgentiam, sic justitiam ad pœnam. « Dixi ergo : Custodiam vias » meas, ut non delinquam in lingua mea. » Vellem scire, si in hoc tempore, quo sermonem Vestræ Charitati ministramus, nemo delinquat in lingua sua. In hoc tempore, quo hic sumus, forte nemo nostrum aliquid locutus est

[1] Psal. CIII, 24.

(*a*) Hic intersero : *qua*.

mali, sed forte cogitavit aliquid mali. Attendite. « Dixi : » Custodiam vias meas, ut non delinquam in lingua mea. » Dic vere : « Posui ori meo custodiam, dum consistit » peccator adversus me[1]. »

VII. Attendite. « Posui ori meo custodiam, dum con- » sistit peccator adversus me. » Stat adversus te aliquis improbus, conviciatur tibi, dicit, quæ nescis. Tu pone ori tuo custodiam. « Dixi : Custodiam vias mea, ut non » delinquam in lingua mea. » Dicat ille, tu audi, et tace. Duæ enim res sunt, aut verum dicit, aut falsum. Si verum dicit, tu fecisti, ut diceret, et forte hoc misericordia est. Cum enim tu non vis audire, quod fecisti, Deus, qui curam tui gerit, per aliquem tibi dicit, quod fecisti, ut vel ipso pudore confusus aliquando ad medicinam recurras. Noli ergo rependere malum pro malo ; nescis enim, qui tibi per ipsum loquatur. Ergo, si aliquid dicit, quod fecisti, agnosce te misericordiam consecutum, ut aut oblitum te putes, aut ad confusionem tuam hoc dictum esse judices. Si non fecisti, libera est conscientia. Quid quæris? Quid irasceris de eo, quod non fecisti? Quid enim ait tibi : Fur! Ebriose? Cito tu recurre intus ad secreta conscientiæ. Vide te intus. Judex esto, discussor tui esto. Quære ibi. Ubi putas, posui peccata mea, quæ feci? Aut, si non sunt, dic : Non feci. Si : Non feci, dicit tibi conscientia tua, dic : « Gloria nostra hæc est, » testimonium conscientiæ nostræ[2]. » Dixit tibi hæc conscientia tua, tace, dole illum dicentem tibi. Dic etiam tu Deo : Pater, ignosce illi, quia nescit, quid dicat. Roga pro illo Deum. « Dixi : Custodiam vias meas, ut non de- » linquam in lingua mea. Posui ori meo custodiam, dum » consistit peccator adversus me. » Noli enim putare, quia tunc videris sanctus, si nemo te tentet. Tunc es

[1] Psal. XXXVIII, 2. — [2] 2 Cor. I, 12.

sanctus, quando aliquo convicio non moveris, quando doles dicentem, quando non curas, quod pateris, sed tamen doles eum, a quo pateris. Ibi est omnis misericordia. Doles, quoniam et ille frater tuus est, membrum tuum est. Insanit adversum te, phreneticus est, ægrotat. Dole illum. Noli gaudere; tantummodo de conscientiæ tuæ securitate gaude; inde dole. Homo es enim; vide, ne et tu tenteris. Dictum est enim : « Onera vestra portate, et sic » adimplebitis legem Christi[1]. » Modo, cum dicit, tace; postea, cum quieverit, dic ei : Frater, per salutem tuam, quare mihi dixisti, quod non feci? Peccasti in me, rogo Deum pro te. Ego tibi quidem veniam do, et rogo pro te Deum meum, cui fecisti injuriam, cum in me peccasti. Noli ulterius facere, noli superbire! Non dico : Redde illi, Deus, qui dixit mihi, quod non feci. Nolo hoc dicere. « Posui ori meo custodiam, dum consistit » peccator adversus me. »

VIII. « Obsurdui et humiliatus sum (hoc sequitur) » et tacui a bonis[2]. Obsurdui. » Non illum audivi dicentem. Iste animus quantum profecit, qui etiam intus in fratris errore, et conscientiæ suæ securitate gaudens, quod foris latretur, nescit! Qualis ista anima est, quam secura, quam gaudens! Ista est, quæ dicit Deo : « Ambulabam in innocentia cordis mei, in medio domus » tuæ[3] (*a*). Fores effractores pulsabant, sed idonea erat domus. « Obsurdui et humiliatus sum, » non adversus illum superbus extiti. « Et humiliatus silui a bonis; » nec enim temporis erat, ut aliquid boni dixissem. Tempus est enim, ut taceas modo, posteaquam ille sinceraverit (*b*), loquere, tunc intelliget. Plerumque filii ægro-

[1] Galat. VI, 2. — [2] Psal. XXXVIII, 3. — [3] Id. c, 2.

(*a*) Emendo : *meæ*. — (*b*) Et paulo inferius : *sincecaverunt*. Non reperio in Glossariis, nisi participium *Sinceratus*.

tantes patres suos cæciderunt, tamen illi propter infirmitatem filiorum et vapulabant, et plorabant. Quem affectum adhibent filiis homines, ne moriantur, expectantes salutem filiorum! Sed : Non est filius meus, ais? Sed est opus Dei, imago Dei, filius Dei. Si contemnis, quia non est filius tuus, noli contemnere, quia filius Dei est, frater tuus est. Ergo « Obsurdui, et humiliatus » sum : » Non superbivi, sed « Silui a bonis, et dolor » meus renovatus est, » non de me, sed de ipso, quia non feci, quod dixit. Habui dolorem, sed, quia ita dixit, habui dolorem. Fratris enim mei curam gerans renovatus est in me dolor. Ista est via. Hoc enim fecit ipse Dominus Pater noster, qui etiam ipse Sponsus dictus est. « Non jejunabunt filii Sponsi, ait, quousque cum ipsis » est Sponsus[1]. » Vapulavit a phreneticis filiis, occiderunt illum phrenetici filii. Rogavit pro illis. Postea sinceraverunt, agnoverunt et crediderunt, et, qui noluerunt curari per medicum, curati sunt per discipulum medici; per Petrum enim curati sunt. Cum enim illos Petrus increparet, aiunt : « Quid faciemus? » Ait tunc Petrus : « Pœnitemini, et baptizetur unusquisque vestrum in » nomine Domini Jesu Christi[2]. » Modo furebant, modo credebant. Videtis, quid facit infirmitas, et sanitas. Quando infirmi fuerunt, tolerati sunt, quando salvi facti sunt, redempti sunt. Inde et nos, fratres, quotiescumque talia patimur, taceamus, quo illa teneamus : Aut verum dicit, aut falsum. Etsi non dixerit, et feci, quid? Quia non dicit, et ego feci, optandum est, ut dicat, ut ego confundar, quia feci. Ista misericordia Dei est. Si autem hoc dicit, quod non feci, gaudeam de mea securitate, doleam de fratris infirmitate. « Caluit cor meum intra » me[3], » ferbuit cor meum intra me ex dilectione, quam

[1] Luc. v, 34. — [2] Act. II, 38. — [3] Psal. XXXVIII, 4.

habeo in fratrem, sed tempus loquendi non potui modo facere. Inde ipse Paulus dicit : « Non potui loqui vobis » quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus[1]. » Locutus est tamen. Quomodo locutus est? Ergo « Caluit cor meum » intra me, et in meditatione mea exardescit ignis. » Ignis est in me charitatis. Non habeo, cui dicam, quia infirmus est. Humiliem ergo me. Erit forte aliquando tempus, ut possim aliquid loqui. Tamen « Dimitte nobis debita » nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris[2]. » Dimittam illi, quod non habeo in conscientia. Parum est, quia nihil habeo in conscientia, sed rogem illum propter conscientiam.

IX. Jam iste percurrerat : « Dixi : Custodiam vias » meas. Ponam ori meo custodiam. Humiliatus sum, » et : « In meditatione mea exardescit ignis. » Nescio quid, subito educit hic aliud majus, et post tot certamina, magnosque labores, audite quid dicat. « Locutus sum » in lingua mea[3]. » Est enim lingua animæ motus ipsius voluntatis. Quemadmodum enim lingua motus est in corpore, sic voluntas motus est in anima. Ibi est prima lingua. Inde est, inde loquitur Deo. Hæc enim lingua ministerium exhibet extra positis hominibus; illa autem lingua, quæ est in motu voluntatis, ministerium exhibet intus manenti in templo suo. Ipsa est vera lingua. Unde dixit Dominus, eos, qui adorant eum, « In spiritu, et ve» ritate[4] » adorare debere. Ipsa est vera lingua. « Dixi in » lingua mea : Notum mihi fac, Domine, finem meum, » et numerum dierum meorum, qui sit, ut sciam, quid » desit mihi[5]. » Si attendat Sanctitas Vestra, intelligat primo sententiam, et sic Dominus misericordia sua, qua sæpe consuevit, dabit nobis orationibus vestris, ut pos-

[1] I Cor. III, 1. — [2] Matth. VI, 12. — [3] Psal. XXXVIII, 5. — [4] Joan. IV, 23. — [5] Psal. XXXVIII, 5, 6.

simus hanc discutere, quia satis est ardua. « Locutus sum » in lingua mea. Notum mihi fac, Domine, finem meum, » et numerum dierum meorum, qui sit, ut sciam, quid » desit mihi. » Videte, quid oret. « Notum mihi fac, Do» mine, finem meum. » Finis est, fratres, ubi tendimus, ubi permansuri sumus. Quod exivimus de domibus nostris, finis nobis fuit ad Ecclesiam veniendi. Ergo iter nostrum hic finitum est. Hinc iterum unusquisque ad domum suam finem habet redeundi. Ibi finit, ubi tendebat. Modo ergo in hac peregrinatione constituti finem habemus, ubi tendimus. Ubi ergo tendimus? Ad patriam nostram. Quæ est patria nostra? Jerusalem mater piorum, mater vivorum. Illic tendimus. Finis noster ipse est. Et quia viam nesciebamus, Ipse civis civitatis ipsius fecit se viam. Nesciebamus, qua ire. Anfractus, nescio qui, spinosi, lapidosi, omnino graves erant in via. Descendit huc ipse primus, qui est ibi principalis, descendit quærens cives civitatis illius. Aberravimus enim, et, cum simus cives Jerusalem, facti sumus cives Babyloniæ, facti sumus filii confusionis; Babylonia enim confusio est. Descendit huc quærens cives suos, et factus est civis noster. Non noveramus civitatem istam, provinciam istam non noveramus. Sed, quia nos ad illam non venimus, descendit hac ad cives suos, et factus est ipse civis, non consentiendo, sed suscipiendo. Descendit huc. Quomodo descendit? In forma servi. Ambulavit hic inter nos Deus Homo. Si enim tantummodo Homo fuisset, ad Deum non perduxisset. Si tantummodo Deus fuisset, hominibus conjunctus non fuisset. Suscepit nobiscum conditionis æqualitatem, habens cum Patre Divinitatem. Suscepit nobiscum temporalitatem, habens cum Patre æternitatem. Hic nobiscum æqualis, ibi Patri æqualis. Descendit huc civis noster, et ait : Quid hic facitis? Ci-

ves Jerusalem! Imago et similitudo Dei non est erecta, nisi in Jerusalem. Statuæ Dei in hac vita non ponuntur. Laboremus, redeamus! Qua redimus? Ecce substerno me vobis, fio vobis via, ero vobis finis. Imitemini me! « Notum mihi fac, Domine, finem meum! » Ipsum credimus, qui est finis noster.

X. Deus Pater nunc loquitur. Ego dico tibi, o Anima, quam ego feci, o Homo, quem ego feci, ego dico tibi : Finieras. Quid finieras? Perieras. Misi tibi, qui te quæsisset; misi tibi, qui tecum ambularet; misi tibi, qui ignovisset. Inde ambulavit pedibus, ignovit manibus. Inde, quando post resurrectionem ascendit, manus, latus, et pedes ostendit : manus, unde indulgentiam dedit peccatorum; pedes, quibus pacem annuntiavit desertorum; latus, unde cucurrit pretium redemptorum. « Finis ergo legis Christus ad justitiam omni credenti[1]. » Notum mihi fac, Domine, finem meum. » Jam factus est tibi notus finis tuus. Quomodo tibi notus factus est? Finis tuus pauper fuit, finis tuus humilis fuit, finis tuus alapis cæsus est, finis tuus sputis oblitus est, adversus finem tuum falsum testimonium dictum est. « Posui ori » meo custodiam, dum consistit peccator adversum me. » Ipse factus est tibi via. « Qui dicit se in Christo manere, » debet, quomodo ille ambulavit, et ipse ambulare[2]. » Est via. Modo ambulemus, non timeamus, ne aberremus. Foris a via non ambulemus; dictum est enim : « Circa viam scandala posuerunt mihi, et circa viam » muscipulam (*a*) posuerunt mihi[3]. » Et ecce illam misericordiam. Ne in muscipulam incidisses, ipsam misericordiam habes viam. « Notum mihi fac, Domine, finem

[1] Rom. x, 4 — [2] I Joan. II, 6. — [3] Psal. CXXXIX, 6.

(*a*) Quod Hebræ) רשת et Græco παγις, Augustino el hic, et *Enarrat. II in Ps. XXV.* v. 5. *Muscipula* est.

» meum. » Ecce habes finem. Christum redemptorem imitamini. « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi[1]. » Paulus quomodo imitatus est Christum? Attendite, quid dixit. « In fame, et siti, in frigore et nuditate, » et cætera usque : « Quis scandalizatur, et ego non uror[2]? Fac-» tus sum omnia omnibus, ut omnes lucrifacerem[3]. Posui » ori meo custodiam, dum consistit peccator adversum » me. » Quæ sunt verba Pauli, fratres. « Quis nos sepa-» rabit a charitate Christi? » Finem attende. « Quis me » separabit a charitate Christi? Tribulatio, an pressura, » an persecutio, an nuditas, an periculum[4]? » O amantem, o ferventem, o currentem, o pervenientem Virum! Quid patiebatur hæc anima, quomodo fervebat, quomodo docebat. « Quis me separabit a charitate Christi? » Angustia? » et cætera usque : « An gladius? » Quid passus est iste. Et ne aliquis putaret, quia inde superbiebat, ait : « Fratres, arbitror me non apprehendisse[5]. »

XI. Hoc ut quid : « Notum mihi fac, Domine, finem » meum, et numerum dierum meorum, qui sit : » Quantum hic habeo vivere. Ut quid tibi, scire diem? « Ut » sciam, quid desit mihi : » Quid desit, sed ad æternitatem. Modo attende Paulum. Post tantos labores dinumeratos adhuc « Me, ait, non arbitror apprehendisse. » Audi dicentem : « Quid desit mihi. » Nemo ergo dicat : Jam multum jejunavi, multum laboravi, multum donavi. Jam omnia præcepta Dei feci. Heri feci, hodie feci, et adhuc hodie erit, si aliquando fecisti. Heri semper hodie habet. Ad crastinum si veneris, hodie habebit, et ad annos decem si veneris, hodie erit. Semper tu hodie dic : « Quid desit mihi. » Si enim Paulus in tantis laboribus miles cœlestis, si enim ille post tantam exerci-

[1] Philip. III, 17. — [2] 2 Cor. XI, 27-29. — [3] 1 Cor. IX, 22. — [4] Rom. VIII, 35. — [5] Philip. III, 13.

tationem, et post tantas revelationes, raptus usque in tertium cœlum, et audivit ineffabilia verba, et tamen, ne in revelationibus extolleretur, accepit stimulum carnis, qui illum humiliaret, quis est, qui dicere valeat: Sufficit? Inde ergo « Notum fac mihi, Domine, finem » meum. » Et ecce habes ante te Christum finem. Non habes jam, quod quæras. Cum jam credidisti, jam agnovisti. Sed non in fide tantum res est, sed in fide, et opere. Utrumque necessarium est. Nam et « Dæmones » credunt (audistis Apostolum) et contremiscunt[1]; » non autem prodest illis, quia credunt. Parum est fides sola, nisi et opera conjungantur. « Fides, quæ per dilectionem » operatur[2], » ait Apostolus. « Notum fac mihi, Domine, » finem meum, et numerum dierum meorum, qui sit. » Istud non dicitur, quia, si unusquisque nostrum sciret, quando moreretur, decerneret sibi verbi gratia, ut bene viveret. Inde ipse Magister volens nos sollicitos fieri interrogatur de die, et hora, et dicit: « De die illa, et » hora nemo scit. » Nolebat enim, ut illi scirent. Inde dixit: « Neque Filius[3]. » Hoc est: non vobis expedit, ut sciatis; eritis enim negligentes, non solliciti. Eo magis bene vivetis, cum solliciti fueritis, non, quia nescio diem, nam « Omnia, quæ habet Pater, mea sunt[4]. No- » tum mihi fac, Domine, finem meum, et numerum die- » rum meorum, qui sit. » Notum fac mihi istud, ut semper sim sollicitus, quia nescio, quando veniet fur, ut noverim, « Quid desit mihi. »

XII. Ibi ergo, fratres, simus cauti, ut noverimus, quid desit nobis. Tentatio Christianorum probatio Christianorum est. Nam qui tentatur, ostenditur illi, quid illi desit. Duæ res sunt. Aut ostenditur illi, quid habeat aut ostenditur illi, quid desit. Tentatus est Abraham

1 Jacob, II, 19. — 2 Galat. V, 6. — 3 Marc. XIII, 32. — 4 Joan. XVI, 15

non, ut ostenderetur illi, quid ille habuisset, sed, ut ostenderetur nobis, quid imitaremur. Tentatus est autem in filio. Quæ illa tentatio fuit? Optavit filium in ætate provecta, de quo jam desperabatur. Tamen, dum promissionem Dei audivit, non hæsitavit omnino, credidit, accepit; meruit, suscepit. Natus est, nutritus est, in ætatem perductus est, lactatus (*a*) est, et dictum est ei : « In semine tuo benedicentur omnes gentes[1]. » Noverat ille, in quo semine. Habemus enim testimonium in Evangelio. « Abraham concupivit diem meum, ait, videre; » et vidit, et gavisus est[2]. » Noverat ergo. Post illa autem omnia, quæ crediderat, audivit a Deo : Abraham, offer mihi filium tuum sacrificium. Tentatus est[3], Quare? Non noverat Deus fidem ipsius? Sed propter nos hæc ostendere dignatus est. Nobis enim dicitur : Offer mihi sacrificium saccelli (*b*) tui; et dubitamus. Quod sacrificium? « Date eleemosynam, et ecce vobis munda sunt » omnia[4]. » Et iterum : « Misericordiam volo, quam sa- » crificium[5]. » Da aliquid de saccello tuo, dicitur tibi, et ligas. Quid si tibi juberetur de filio tuo? Ecce de saccello tuo sic dubitas, de filio tuo quid fecisses? « Ut » sciam, quid desit mihi. » Dicturus sum non sine dolore et pudore. Pleræque fœminæ forte volunt Deo servire, et si audaces fuerint, dicunt parentibus : Dimitte me. Virgo Dei volo esse, aut servus Dei volo esse; et audiunt : Nec salva sis, nec salvus sis. Vere non facies, quod vis. Quod ego volo, hoc facies. Quid si diceretur tibi : Occide? Vivis, vita æterna promittitur tibi, ante te est, et resistis, et dubitas, et oppugnas? Certe Chris-

[1] Gen. XXII, 18. — [2] Joan. VIII, 56. — [3] Gen. XXII. — [4] Luc. XI, 41. — [5] Matth. IX, 13, et XII, 7.

(*a*) Rescribo fidenter : *ablactatus*. — (*b*) Ut supra *Serm. VII*, *n.* 3, ubi vide *notam* 6, p. 169.

tianus es. Quare? Domne (*a*)? Quia Christianus sum, ideo non debeo habere nepotes? Debes habere nepotes? Scis, quantum tibi deest. Quod heri jejunasti? Canta, quod iste dixit : « Notum fac mihi, Domine, finem » meum, et numerum dierum meorum, qui scit, ut sciam, » quid desit mihi. » Præstet enim Deus, et misericordia ipsius, ut quotidie agitemur, aut tentemur, aut probemur, aut exerceamur, aut (*b*) proficiamus. « Tribulatio » patientiam operatur, patientia probationem, probatio » spem, spes vero non confundit[1]. »

XIII. Ergo, fratres mei, optemus quotidie scire, qui simus, ne, cum securi sumus, postea veniat dies, et nihil inveniatur de eo, quod putabamus, et dicatur nobis : « In inferno quis confitebitur tibi[2]? » Ergo, fratres mei, demus operam quotidie proficiendi in Deum, non parcendo rebus caducis, quas hic sumus dimissuri. Attendamus Abrahæ fidem, quia et ipse pater noster fuit, imitemur devotionem, imitemur fidem. Si in filiis nostris tentati fuerimus, non timeamus; si in saccello, non terreamur; si infirmitatibus corporis nostri aliquid fuerit ingestum, spem nostram in Deum collocemus. Christiani sumus, peregrini sumus. Nemo terreatur, patria hic non est. Qui hic vult habere patriam, et istam perdet, et ad illam non veniet. Ut boni filii ad patriam tendamus, ut cursus noster approbetur, et perducatur. Conversi ad Dominum, etc.

[1] Rom. v, 3. — [2] Psal. vi, 6.

(*a*) Non inusitata S. Doctori compellatio. — (*b*) Fortassis : *ut*.

SERMO XXI.

De verbis Psalmi XXXII, *vers.* 1. *Exultate, Justi, in Domino, etc.* (a).

SYNOPSIS.

I. Quos deceat Laus Dei. II. Non judicandum de Deo e temporali Impiorum felicitate. III. Deus a Rectis corde etiam in adversis laudatur. IV. Castigatio divina paterna est. V. Usus facit divitias bonas, aut malas. VI. Exemplum Job Christianis proponitur. VII. Rectitudo cordis Job in omni tentatione. VIII. Dei consilia adoranda, non discutienda. IX. Implorandus tamen in adversis.

I. In Dei laude gaudere, et laudi Dei vivendo congruere, admonet nos, quod modo cantavimus. « Exultate, » justi, in Domino. Rectos decet laudatio[1]. » Si enim rectos decet, pravos non decet. Qui autem recti, ipsi etiam justi sunt, quibus dicitur, ut exultent in Domino; ipsos enim decet laudatio. Qui autem pravi, nisi peccatores et iniqui, qui in Domino exultare non possunt, quoniam non eos decet laudatio. Merito dicitur in alio Psalmo : « Peccatori autem dixit Deus : Ut quid tu enarras justi-

[1] Psal. XXXII, 1.

(a) In Codice *fol.* 71, *p.* 2, inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep. De Divite, et Lazaro.* Ex hoc, et Job Historia contendit Noster, Virum rectum nec propter Impiorum felicitatem, nec propter calamitates Justorum a laudando Deo desistere debere. Locus hujus Sermonis in Editione post *Sermonem XV*.

» tias meas, et assumis testamentum meum per os tuum[1]? » « Quoniam rectos decet laudatio, » et utique justificationes Domini, et testamentum Domini ibi est, ubi laus Domini. Merito et alibi dicitur : « Non est speciosa laus » in ore peccatoris[2]. » Ubi enim non decet, speciosa non est, et ubi speciosa est, ibi decet.

II. Qui sint tamen recti viri proprie, ut quisque agnoscat, utrum in ore suo speciosa sit lau Dei, quærentes Scripturas invenimus hoc modo. Psalmus quidam dicit : « Quam bonus Deus Israël rectis corde. » Et sequitur : « Mei autem pene commoti sunt pedes, quia zelavi in » peccatoribus pacem peccatorum intuens[3]. » Confitetur iste non quidem aversionem, et casum suum, sed tamen periculum. Non enim se cecidisse dicit, sed pedes suos nutasse, ut caderet. Hoc enim ait : « Quam bonus Deus » Israël rectis corde. Mei autem pene commoti sunt pe» des. » Cum autem se per hoc, quod est aversus, discernit a rectis corde, confitetur se aliquando non fuisse rectum corde, et ideo pene commotos pedes suos. « Bo» nus ergo, inquit, Deus Israël rectis corde ; » mihi autem aliquando bonus non est visus, quia non eram rectus corde. Non est autem ausus dicere : Non est mihi Deus visus bonus ; sed tamen hoc dixit. Cum enim ait : « Bo» nus Deus Israël rectis corde; mei autem pene commoti » sunt pedes, » ostendit, quia propterea moti sunt pedes, quia non ei videbatur bonus. Unde autem non ei visus est bonus Deus? « Paulominus effusi sunt gressus mei. Pau» lominus » quid est? « Pene effusi sunt. » Unde? « Quia » zelavi in peccatoribus pacem peccatorum intuens. » Attendi, inquit, peccatores non colentes Deum, blasphemantes Deum, irritantes Deum. Vidi, quod abundent pace, abundent felicitate, et visum est mihi, quod non

[1] Psal. XLIX, 16. — [2] Eccli. XV, 9. — [3] Psal. LXXII, 1-3.

recte judicet Deus blasphematoribus suis donans felicitatem. Hoc ergo cum intueretur, id est, felicitatem malorum, dixit nutasse pedes suos, ut non ei videretur bonus Deus. Sed, quia postea cognovit, sicut in ipso Psalmo dicit : « Suscepi, ut cognoscerem, » et addidit : « Hoc labor est ante me ; » quare sint iniqui felices, « Hoc labor est ante me, ait, donec introeam in sanc- » tuarium Dei, et intelligam in novissima eorum[1]; » quia, quibus modo iniquis ad tempus datur felicitas, servatur in novissimo pœna sempiterna. Hoc cum cognovisset, factus est rectus corde, et cœpit laudare Deum in omnibus, et in laboribus piorum, et in ipsis felicitatibus impiorum, attendens Deum justum esse retributorem in novissimis, nunc vero dare quibusdam temporalem felicitatem, quibus servat in extremo sempiternam infelicitatem, et quosdam pios exercere in præsenti infelicitate, quibus rursus servat æternam felicitatem, et oportere, ut mutentur vices, tanquam Divitis illius, « Qui epula- » batur quotidie splendide[2], » et Pauperis illius ulcerosi jacentis ad januam Divitis, et de micis, quæ cadebant de mensa Divitis, saturari concupiscentis. Cum autem mortui essent ambo, ille in pœna in inferno esse cœpit ; ille in sinu Abrahæ requievit, et cum indignum videretur Diviti, et vellet sibi de modico digito Lazari stillari guttam aquæ, vicissim de digito ipsius desiderans guttam, de cujus mensa ille desideravit micam, audivit ab Abraham sententiam recti Dei. « Fili, inquit, memento, » quia recepisti bona in vita tua, Lazarus autem mala. » Nunc vero hic requiescit, tu autem torqueris[3]. » In hæc novissima intendit aspectum intrans in sanctuarium Dei ille, cui non videbatur bonus Deus, quia zelavit in peccatoribus pacem peccatorum intuens, et agnoscens

[1] Psal. LXXII, 16, 17. — [2] Luc. XVI, 19. — [3] Ibid. 25.

judicium Dei verum, et justum, quod quidem modo agitur, sed occulte, futurum in fine in manifestatione, et tanquam correcto corde ex pravitate propria; admota velut regula justitiæ Dei, qua cor tortum corrigeretur, erupit in hanc vocem, et ait: « Quam bonus Deus Israël » rectis corde! » Modo intelligo bonum, quia factus sum rectus corde; antea vero non mihi videbatur bonus, quia nutabant pedes mei. « Zelavi enim in peccatoribus pacem » peccatorum intuens. »

III. Si ergo jam tibi videtur bonus Deus, et quando malis dat felicitatem, unde solebas murmurare adversus Deum, factus es rectus corde, decet te laudatio; « Rectos » enim decet laudatio. » Si autem sis pravus, non te decet laudatio. Quare non te decet? Non erit perseverans laus, qua laudas Deum. Laudas enim Deum, quando tibi bene est; blasphemas Deum, quando tibi male est. Etenim tunc tibi placet, quando dat felicitatem; displicet autem, quando castigat. Non es rectus corde, non poteris dicere canticum illud alterius Psalmi: « Benedicam » Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore » meo [1]. » Quomodo enim « Semper, » si tunc, quando tibi bene est, laudas, non et, quando tibi male est? Quia et ipsum; quod dicitur male tibi esse, bene est, si castigatorem patrem esse intelligas. Puer insensatus amat plerumque magistrum blandientem, odit cædentem; puer vero intelligens intelligit magistrum bonum et blandientem et cædentem. Blanditur enim, ne puer deficiat; cædit, ne pereat. Tale itaque cor cum quisquam habuerit, id est, rectum, ut non ei displiceat Deus, et quando facit quod forte illi ad tempus adversari videatur, securus laudet Deum, quia « Semper » laudabit, et vere illum decet laudatio, et vere fideliter cantat: « Benedicam Do-

[1] Psal. XXXIII, 2.

» minum in omni tempore. semper laus ejus in ore meo. » Flagellat autem omnem filium. quem recipit [1]. » Quid ergo eligis? Flagellari, et recipi, an non tangi, et non recipi? Vide, qualis sis filius. Si hæreditatem paternam appetis, flagellum non recuses. Si flagellum respuis, nega hæreditatem. Quo enim te erudit, nisi ut det hæreditatem? Hæres patris tui ut esses, non te increpavit, non objurgavit, non castigavit, non verberavit? Ut quid hoc? Ut ei succederes in domum quandoque ruituram, et fundum quandoque transiturum, et aurum non diutius in hoc sæculo mansurum, quam tu ipse, qui aurum possides. Etenim aut vivens amissurus es, quod habes, aut moriens relicturus. Propter istam tamen temporalem hæreditatem pertulisti flagella patris tui, et murmuras ad Deum erudientem, ut det tibi regnum cœlorum?

IV. Cum ergo talis es, ut placeat tibi Deus, et castigans placeat tibi; aut enim est in te aliquid, quod flagello corrigatur, aut ipsa rectitudo tua in flagello probatur; cum ergo talis es, lauda; securus enim laudas. Quare securus laudas? Quia decenter laudas, quia perseveranter laudas. Non enim timeo, ne modo laudes, post paululum blasphemes. Non timeo, ne sanus laudes, et ægrotus blasphemes. Non timeo, ne de sani ore procedat laus Dei, de ægroti lingua quæratur Mathematicus, aut Sortilogus, quæratur Præcantator, et remediorum diabolicorum Alligator (*a*). Non timeo, quia jam intellixisti bonum Deum esse, et cum castigat, et scis, quia ille, qui percutit filium, novit et quando parcat. Decebit te laudare, quia semper

[1] Hebr. xii, 6.

(*a*) *Mathematicus*, i. e. Astrologus, Divinator, ut sæpe in Opp. S. Doctoris. Pro *Sortilogo* malo *Sortilegum*, ut T. III. P. II. *In Evang. Joan.* c. 1. *Tract.* 7. *col.* 344. ubi etiam *Præcantores*. Remedia, quæ memorat, alibi pluries *Ligaturas*, i. e. Amuleta vocat.

perseveranter laudabis, et erit semper laus Dei in ore tuo. Accipis libenter blandientem patrem, accipis libenter et flagellantem patrem. Non ad illum curris, cum blanditur, et fugis ab eo, cum flagellat. Si enim hoc feceris, eris tanquam puer, qui, cum fugeret a flagellante patre, incurrit in blandientem mangonem (*a*), et putavit eum bonum, patrem vero suum malum, et prætulit dolos blandimentorum veritati flagellorum, præferendo autem amisit hæreditatem, incurrit in conditionem (*b*). Muta tu consilium, et fac cor tuum rectum. Non enim mutatus est Deus, quia flagellat te, sed tu mutabilis es. Agit ille aliquid per commutationem, ut tu in melius commutatus percipias hæreditatem. Nam si relinquat te, et negligat te, quando tibi videtur bonus, tunc multum irascitur. Intendat Charitas Vestra, quid dicat in alio Psalmo Scriptura Dei. « Irritavit Dominum peccator, » Ait. Quare irritavit? Videte, ubi exclamaverit de irritato Deo. Utique ad iracundiam majorem irritavit Dominum peccator. « Præ magnitudine, inquit, iræ suæ non exquiret[1]. »

V. Contra Job sanctus benedicens Dominum in omni tempore, in cujus ore semper erat laus ejus, cum esset dives, benedixit Dominum in divitiis suis, faciens de illis omnia opera bona, quæ in Libro ejus enumerantur, frangens panem esurienti, vestiens nudum, suscipiens peregrinum, et cætera, quæ sola divites de divitiis suis percipiunt, quæ divites sola lucrantur. Neque enim lucrantur, aut præsumunt de lucris, quæ filiis suis relinquunt. Nesciunt enim, quis post eorum mortem sit possessurus labores ipsorum. Et hanc vanitatem Scriptura vidit: « Verumtamen universa vanitas omnis homo vi-« vens. Thesaurizat et nescit cui congreget ea[2]. » Ergo

[1] Psal. x, 4. — [2] Psal. xxxviii, 6, 7.

(*a*) Similia supra *Serm. VII. n.* 3. — (*b*) In servitutem. Quo pertinet sensus vocis obscenus apud *Suet. Jul. Capitol.* et *Lamprid.*

lucrum totum, quod fit de divitiis, thesaurus est regni cœlorum. Unde Dominus dedit consilium, non ut perdas, sed ut mutes locum auro tuo. Non enim ait tibi: Cum dederis, perdes, sed male habens in terra, in cœlo ego tibi servabo. Quid times, ne perdas? In cœlo ponis, custode Christo. Si locus te sollicitat, cœlum erit; si custos, Christus erit. Quid times, ne perdas? Ergo cum hæc de talibus faceret Job, utique operabatur, et in ipsis operibus ejus Deus laudabatur, et benedicebat Dominum in his, quæ acceperat. Non enim vere, fratres, divitiæ accusantur. Putatis, quando videtis divites malos, divitias esse malas? Divitiæ non sunt malæ, sed illi; divitiæ autem dona Dei sunt. Da illas justo, et vide, quæ bona inde faciat. Numquid ideo malum vinum, quia, nescio, quis se inebriat? Da sobrio bene utenti, et vide munus Dei. Sic da aurum homini avaro. Ut amplius faciat hoc, quod habet, quærit committere omnia facinora. Da aurum homini justo, et vide, quemadmodum distribuat, quemadmodum impertiatur, quemadmodum, quibus potuerit, necessitatibus hominum subveniat. Non ergo divitiæ, sed utens male divitiis ipse est malus. Job ergo bene usus est divitiis, sicut bene usus est Abraham. Certe enim, fratres, ille mendicus ulcerosus jacens ante januam divitis ita egens erat, ut canes lingerent ulcera ejus. Sic certe legimus, sic scriptum est, et tamen quo ablatus est? « In » sinum Abrahæ [1]. » Recense Scripturas, vide, si pauper hic fuit Abraham. Invenies illum habuisse hic multum auri, multum argenti, multum pecorum, multum mancipiorum, et prædiorum. Ergo pauper levatur in sinum divitis. Si meritum illi paupertas faceret, non eum ad requiem Abraham ipse præcederet, et eum succedentem susciperet, sed quia hoc in paupere Lazaro erat,

[1] Luc. XVI, 22.

quod erat in divite Abraham, id est, humilitas, pietas, Dei cultus, Dei observantia, nec illi obfuerunt divitiæ, nec huic paupertas, sed illius meritum pietas fuit. Inde in illo divite, qui male mutavit vices, non reprehenduntur divitiæ ipsius, sed animus ipsius. « Induebatur enim » purpura et bysso, et epulabatur quotidie splendide [1], » Et patiebatur ulcerosum mendicum jacere ante januam suam? et eum superbe contemnens non satiabat ejus inopiam. Quid putatis dixisse divitem fastidientem mendicum? Quid hic jacet iste! Sed merito illa lingua, quæ contempsit pauperem, guttam de digito ejus desiderabat.

VI. Cum ergo Job sanctus, ut dixi, haberet multas divitias, laudavit Deum, tentatus, ut probaretur; probatus, ut ostenderetur. Latebat enim non solum homines, sed et ipsum diabolum latebat, qui diligentius inspicit, quam quisquam hominum. Latebat ergo eum, quis esset Job, sed Dominum non latebat. Permisit tentatorem probator; probator autem non sibi, sed nobis, ut nobis manifestaret, quid imitari debeamus. Non enim ipsi diabolo voluit ostendere Job, sed per diabolum nobis, ut diabolo victo nos haberemus, quod imitaremur. Ergo amissis omnibus, non paulatim, sed repente, ait: « Dominus dedit, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit, » ita factum est. Sit nomen Domini benedictum. Sicut » Domino placuit, ita factum est [2]. » Non potest pravum esse, quod recto placuit. Non potest malum esse, quod bono placuit. « Bonus enim Deus Israël rectis corde. » Rectus corde erat Job, ideo decebat eum laudatio. « Dominus dedit, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit, » ita factum est. » Confessus est laudans: « Sit nomen » Domini benedictum. Dominus dedit, et Dominus abstulit. » Erat copia, nunc est inopia. Apud me res

1 Luc. XVI, 22. — 2 Job. I, 21.

mutatæ sunt, ille non est mutatus. Ego aliquando dives, aliquando pauper. Ille semper dives, semper rectus, semper pater. « Sit nomen Domini benedictum! » Non enim benedictum erat nomen Domini in copia mea, et maledictum erit in inopia mea. Absit hoc a me. Hoc dicebat Job divitiis interioribus ditatus. Totam domum amiserat, sed pectus plenum erat. Amiserat domum, aurum, impleverat pectus. Deus pro his omnibus, quæ dederat, ipse aderat. « Dominus dedit, Dominus abs- » tulit. » Videte, quemadmodum intelligat supereminentissimam potestatem. Ne forte Deum velis colere, o Christiane! propter regnum cœlorum, et diabolum timeas propter bona terrena. Omnino penes illum est tota potestas et summa. Diabolus nocere tantum voluit, non permissus non potuit. Apud illum ergo potestas est. Cæterum, si tantum liceret diabolo, quantum vult, quis Christianorum remaneret? Quis Dei cultor in terra relinqueretur? Non videtis templa ejus cadere, simulacra confringi, sacerdotes ejus ad Deum converti? Non putatis hinc dolere, et torqueri diabolum? Si ergo pro dolore suo et potestas ei esset, quæ Ecclesia in terra remaneret? Proinde cum Job sanctus per diaboli insidias omnia perdidisset, non dat ei aliquam potestatem. Cum laudat Deum, non ait: Dominus dedit, diabolus abstulit; sed ait: « Dominus dedit, Dominus abstulit. » Nihil sibi arroget diabolus. Et quod dives eram, Dei erat, et quod pauper sum, Dei est. Et si permissus est ut tentaret, non est permissus ut suffocaret. Suffocaret autem non gulam tenens et confringens, sed spiritum intercludens. Si forte ille tribulationis passus angustias unum verbum blasphemum ex ore emitteret, tunc exhalaret extremum suffocatus excluso a se spiritu vitæ. Hoc nec in illa repentina paupertate fecit, nec in illo ultimo vulnere.

VII. Nam, cum parum fuisset diabolo abstulisse omnia, quæ ille possidebat, abstulit et filios, quibus ille possidebat, sola relicta uxore. Solam enim illam non abstulit, et hoc utique sciens, quid faceret. Noverat Adam per Evam deceptum. Servabat ego suam potius adjutricem, quam mariti consolatricem. Cum ergo abstulisset illa omnia, et reliquisset unam, per quam rursus tentaret, parum ei fuit; petit etiam auferre sanitatem corporis. Et ipsam permissus est auferre, ut et in illo vulnere positus Job laudaret Deum rectus corde, in nullo varians, quem decebat laudatio. Accessit ad eum illa ad hoc, relicta, et persuasit, imo suasit blasphemiam. Ait enim : « Quanta mala patimur! Dic aliquid in Deum, » et morere[1]! » Primo Eva a diabolo quasi ad vitam invitata seducta est, et invenit mortem. Etenim diabolus ait : « Non morte morieris[2]. » Et putans se habituram vitam, mortem invenit, quia contra præceptum Dei fecit, et contra præceptum Dei viro persuasit. Modo contra : « Dic aliquid in Deum, et morere ! » Sufficiat Evæ, quia persuasit facere contra præceptum Dei. Illa adhuc Eva. Ille jam non Adam. Illa a diabolo impleta. ille exemplo correctus. Melior Job in stercore, quam Adam in Paradiso. Ut noveritis quantum sit rectum cor habere, Job quomodo prostravit diabolum in illa inopia, in illo vulnere? Respondit enim mulieri, et ait : « Tanquam una ex insipientibus mulieribus locuta es. Si » bona percepimus de manu Domini, mala non sustinebi» mus[3]? » Benedixit Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore illius. Rectus enim erat corde, propterea illum decebat laudatio. Estote recti corde. Si vultis autem esse recti corde, non vobis displiceat in aliquo Deus. Aut enim vides causam, quare faciat, quod facit, et cau-

[1] Job. II, 9. — [2] Gen. III, 4. — [3] Job. II, 10.

sam intuens non reprehendis, aut, si te causa latet, scito, quia ille facit, qui in nullo poterit displicere.

VIII. Dejicit, nescio, quis domum suam, reprehenditur. Si causam noveris, fors non reprehendis hominem facientem. Utique in hac modo Basilica sumus, et angusta est, et habet aliquid parvum, et placuit Domino alteram fieri, et destruenda erit hæc. Quicumque forte viderit dejicientes, cum cœperit dejici, dicet : Hic non oratum est? Hic nomen Dei non invocatum est? Quid patiuntur isti, ut dejiciant? Displicet opus, quia latet consilium. Sic ergo et Deus aliquid facit. Quare faciat, aut scis, et laudas, aut nescis, et credis, si rectus es corde. Ipse est enim rectus corde, qui et in ipsis causis, quas novit, laudat Deum, et in his, quas nescit, non dat insipientiam Deo. Injuste, et stulte reprehenderis, Homo gubernator domus tuæ! ab ignaro causarum, et ignaro consiliorum tuorum, et tu audes Gubernatorem totius mundi, et Creatorem cœli et terræ reprehendere, quia flavit ventus, et aruerunt vites, aut surrexit nubes, et fudit grandinem? Noli reprehendere. Novit ille omnia opera sua et gubernare, et numerare. Tu certe non potuisti fabricare cœlum et terram, et tamen, si tibi liceret, diceres Deo : O si ego gubernarem, non facerem quod facis. Quando enim tibi displicet, nescio quid, factum a Deo, nonne velles te esse gubernatorem? Erubesce. Cui velis succedere, vide. Moriturus immortali, homo Deo. Melius est te illi cedere, quam quærere succedere. Cede Deo, quia Deus est, etsi forte contra voluntatem tuam fecit, non est forte contra utilitatem tuam. Quanta faciunt medici contra ægrotorum voluntatem, et tamen non faciunt contra sanitatem. Et errat medicus aliquando, Deus nunquam. Si ergo committis te medico aliquando erranti, committis te humano consilio, non ut adhibeat

cataplasma, quod leve est, aut emplastrum, unde tibi dolorem non faciat, sed plerumque ut urat, ut secet, ut auferat membrum tibi, et tecum natum, committis te illi, non dicis : Hic forte errat, et ego minus habebo unum digitum; permittis ut tollat unum digitum, ne forte inde totum corpus putrescat, et non permittis Deum secare, ut tollat aliquid de fructibus tuis, si forte in ipsa moderatione habeas disciplinam ?

IX. Ergo, fratres, estote recti corde, id est, ut in nullo vobis Deus displiceat. Non dico, ut eum non rogetis. Rogate, quantum potestis, in afflictione. Suspendit imbrem ; rogandus est, sed et, si pluerit, laudandus, sed et, si non pluerit, laudandus, tamen rogandus. Non enim dicimus, ut non rogetis. Aliquando enim flectitur, et concedit rogantibus, et non vult concedere non rogantibus. Arrogans est Deus, ut non concedat. nisi roganti. Sed tunc anima parvula ad magnitudinem Dei proficiet, si ei in tribulatione subveniat, ut nobis rogantibus et tribulatis det consolationem. Dulcescere nobis vult bono nostro, non suo. Videte enim, quid mali est, ut tibi dulcis factus sit mundus, et amarus sit Deus, qui fecit mundum. Nonne mutandus es, nonne corrigendus es, ut habeas rectum cor? Imo sit amarus mundus, et dulcis sit Deus. Misceat itaque Dominus Deus noster amaritudines mundo huic. Misceat plane! Hic fruere (*a*), circumfluere, abundare deliciis, oblivisci Deum delectat. Si habet aliquid amplius pecuniæ, nugari inde vult, non vult inde aliquid utile facere, aliquid cœleste comparare; perdere vult et pecuniam, et se, et cæteros, in quos impendit pecuniam. Non vultis ergo, ut resecet Deus superflua, ne de putredine totum putrescat? Novit ergo,

(*a*) Mendum Librarii pro *frui*. Sequens περικόπη : *Si habet — impendit pecuniam*, intrusa videtur.

quid agat. Dimittamus illum, tantum nos curandos demus, non medico consilium præbeamus. Conversi ad Dominum, etc.

SERMO XXII.

De verbis Psalmi LI. *vers.* 10. Speravi in misericordia Dei (*a*).

SYNOPSIS.

I. Quamdiu debeat durare Spes nostra. II. Spes humanæ longæ, inanes, fallaces. III. Quænam vera Spes nostra.

I. Primo respondeam Fratri et Collegæ meo. Ego mane inquietam dixi debere esse charitatem, non pigram, sed quia hoc voluit, nos obaudiamus et illi, et Deo per illum, et vobis, et det (*b*) in vobis obedientiam. Cantavimus : « Speravi in misericordia Dei[1]. » De spe nostra pauca dicamus. Et verba quidem sermonis nostri competentem tempori finem habebunt, Spes autem ipsa, de

[1] Psal. LI, 10.

(*a*) In Cod. *fol.* 74. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* De Spe humana et divina præclare disserit. Habitum fuisse in Officio vespertino docet Exordium. Quis fuerit Episcopus ille, qui Charitatem quietam inquietæ prætulit, ignoro. Sermonem Augustini *de Charitate inquieta* notat Possidius in *Indiculo Opp.* c. 8. reperiendum fortasse, si Bibliothecarum scrutatores non contenti fuerint Elenchos Mss. percurrere, aut sola Codicum terga lustrare. Eodem C. Possidius et præsentem memorat, qui Editioni post *Sermonem XX* inseri possit. — (*b*) Fortassis excidit : *Deus*.

qua sermo est, perdurare debet, et non cum sermone nostro cessare. Nos loquamur, et desinamus, illa semper clamat ad Deum. Sed et ipsa Spes (durum erit fortasse, quod dico, sed non offendet, si ostendero, quare dico, et credo, quia non offendet) sed et ipsa spes non erit sempiterna. Cum enim res venerit, Spes non erit. Tandiu quippe dicitur Spes, quandiu nondum tenetur res, dicente Apostolo : « Spes autem, quæ videtur, non est » Spes. Quod enim videt quis, quid sperat? Si autem » quod non videmus, speramus, per patientiam expecta» mus[1]. » Si ergo Spes, quæ videtur, non est Spes, quia quod videt quis, quid sperat, et ideo vocatur Spes, quia, quod non videmus, speramus, cum venerit, quod videamus, Spes non erit, quia res erit. Nec tunc maledictum erit, esse sine Spe; modo vero cuicumque sine Spe esse, maledictum est, et opprobrium. Et væ illi, qui sine Spe modo est! Male est enim sine Spe esse, quia nondum est cum re. Tunc esse desinat Spes, quando tenebitur res.

II. Res autem ipsa, quæ est, quæ tenebitur? Quid est, quod succedet Spei? Videmus enim modo homines multa terrena sperare, et secundum sæculum. Ipsa vita nullius hominis est sine Spe, et, donec moriatur, quisque non est sine Spe. Spes in pueris, ut crescant, ut erudiantur, ut aliquid noverint. Spes in adolescentibus, ut uxores ducant, ut filios generent. Spes in parentibus filiorum, ut nutriant, ut erudiant, ut grandes videant, quibus parvulis blandiebantur. Ut ipsam vitam Spei humanæ potissimum (*a*) nominem, quæ quasi naturalior, et excusabilior, et tristior (*b*) est. Sunt enim multæ Spes vulgares, multum reprehensibiles; sed hanc teneamus, quæ

[1] Rom. VIII, 24, 25.

(*a*) Lego : *Ut ipsam spem vitæ humanæ potissimam.* — (*b*) Potius : *tritior*, ut paulo infra : *Spes trita.*

civilis et naturalis est. Ad hoc enim quisque nascitur, ut crescat, ut conjugetur, ut filios procreet, ut erudiat, etiam ut pater dicatur filiorum. Quid amplius quærit? Et nondum est finita spes. Optat conjungere filiis suis uxores, et adhuc sperat. Et cum et hoc adeptus fuerit, optat nepotes. Et cum hos habuerit, jam ecce tertia successio est, et piger est senex dare locum pueris. Adhuc quærit sibi quid optet, quærit quid speret, et benevolus videtur. Utinam, inquit, vocet me puer ille avum, et audiam hoc de ore ipsius, et moriar! Crescit puer, vocat avum, et ille nondum se cognoscit avum. Utique enim, si avus est, si senex est, quare non agnoscit, migrare jam debere, ut succedant, qui nati sunt? Et cum audierit a voce parvuli honoris nomen, vult illum ipse erudire. Numquid deest, ut speret et pronepotem? Sic moritur, et sperat, et sperat aliud atque aliud, cum illud, quod sperabat, acceperit. Sed accipiendo, quod sperabat, non satiatur, inhiat in aliis. Quare venerat, quod sperabas? Certe jam, ut finias, quo pergis. Non finis extenditur. Et quantos fallit hæc Spes, Spes trita! Primo non satiat, cum venerit, et quantis non venit! Quanti speraverunt uxores, et ducere non potuerunt! Quanti speraverunt, cum quibus eis bene esset, et duxerunt, a quibus cruciarentur! Quam multi optaverunt filios, et suscipere nequiverunt! Quam multi de susceptis malis gemuerunt! Sic omnia. Speravit aliquis divitias; non adeptis cruciatus est cupiditate, aut adeptis tortus timore. Et nemo est, qui sperare desinat, nullus satiatur. Tam multi falluntur, et ab spe sæculi non quiescunt.

III. Sit aliquando et Spes nostra non fallax, sed satians, et aliquid tam bonum, ut amplius esse non possit. Quæ est ergo res, quam speramus, quæ cum venerit, cessabit Spes, quia succedet res. Quid est illud? Terra

est? Non. Aliquid, quod in terra nascitur, sicut aurum, argentum, arbor, seges, aqua? Nihil horum. Aliquid, quod in aëre volitet? Abhorret anima. Numquid forte cœlum est, tam speciosum, ornatumque luminibus? Quid enim in his rebus visibilibus delectabilius, quid pulchrius? Neque hoc est. Et quid est? Delectant ista, pulchra sunt ista, bona sunt ista. Quære, qui fecit. Ipse est Spes tua. Ipse est modo Spes tua, ipse erit postea res tua. Spes est credentis, res erit videntis. Dic ei : « Spes mea es tu. » Bene enim modo dicis : « Spes » mea es tu. » Credis enim, nondum vides. Promittitur tibi, nondum tenes. Quandiu es in corpore, peregrinaris a Domino, in via es, nondum in patria. Ipse rector, et conditor patriæ via factus est, ut te perducat. Dic ergo illi modo : « Spes mea es tu. » Quid postea? « Por- » tio mea in terra viventium[1]. » Quæ modo Spes tua est, postea erit portio tua. Sit Spes tua in terra morientium, et erit portio tua in terra viventium. Conversi ad Dominum, etc.

[1] Psal. CXLI, 5

SERMO XXIII.

De verbis Psalmi CXLV, *vers.* 1. Laudabo Dominum in vita mea, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Dei laus producenda ultra hanc vitam. II. Nihil in hac vita diu. Christiano non imponat felicitas transitoria. IV. Extrema Divitis et Lazari nos erudiant.

I. De verbis istius Psalmi, quem modo cantavimus, donet Dominus, ut vobis loqui valeamus. Diximus enim : « Laudabo Dominum in vita mea. Psallam Deo meo, » quandiu vivo[1]. » Quibus verbis hoc primo admoneamus Charitatem Vestram, ne, cum auditis, vel dicitis : « Quandiu vivo, psallam Deo meo; » existimetis, cum hæc vita finita fuerit, finiri nobis laudem Dei. Magis enim tunc laudabimus, quando sine fine vivemus. Si enim laudamus in peregrinatione, unde transimus, quomodo laudabimus in domo, unde numquam migrabimus? Sicut dicitur, et legitur, et canitur in alio Psalmo : « Beati qui habitant in domo tua. In sæcula sæculo- » rum laudabunt te[2]. » Ubi audis : « In sæcula sæculo- » rum, » finis nullus est, et vivere beata vita, ubi Deus

[1] Psal. CXLV, 1. — [2] Id. LXXXIII, 5.

(*a*) In Codice *fol.* 74. *p.* 2. inscriptus : *Sermo sancti Augustini ep.* De vitæ brevitate, et felicitate transitoria egregie rursus exemplo Divitis et Lazari illustratus. In Editione locandus post *Sermonem XXXVIII.*

sine dubitatione conspicitur, sine offensione amatur, sine fine laudatur. Prorsus hoc erit nostrum vivere, Deum videre, amare, laudare. Si ergo laudamus, quando credimus, quomodo laudabimus, cum viderimus. Quomodo laudabitur species, si sic laudatur fides. Dicit enim Apostolus : « Quandiu enim sumus in corpore, pe-» regrinamur a Domino. Per fidem enim ambulamus, et » non per speciem[1]. » Modo ergo per fidem, tunc per speciem. Modo credimus, quod non videmus, tunc videbimus, quod credebamus. Non confunditur, qui credit, quia verum est, quod videbit; Dominus autem noster prius in nobis ædificavit fidem, ubi (*a*), si merces fidei reddatur, non præpostere ante quæratur.

II. Dicit aliquis : Cur ergo Psalmus dixit : « Psallam » Deo meo, quandiu vivo, » et non dixit : « Psallam » Deo meo semper? » Ubi enim dicitur : « Quandiu vivo,» quasi finis significatur, sed si (*b*) non intelligatur. Si putas de hac vita dictum : « Quandiu vivo, » discute vitam istam, utrum sit diu. Quantumcumque hic vixeris, diu non est. Quomodo est diu, quod te non satiat? Dicit puer diu vixisse hominem, quem videt senem, sed cum pervenerit, quo ille pervenit, tunc videt, quam non fuerit diu. Prorsus sic volat ætas, ita in se momenta transcurrunt, ut videamus, nudiustertius fuisse nos pueros, heri juvenes, hodie senes. Ubi ergo putas de hac vita esse dictum : « Quandiu vivo, psallam Deo » meo, » ideo, quia dixit : « Quandiu vivo, » ibi verax intellectus est, de hac vita non esse dictum, quia dixit : « Quandiu. » Nunquam enim diceret Veritas : « Quan-» diu, » de ista vita, ubi nihil est diu. Potuerunt hoc

[1] 2 Cor. v, 6, 7.

(*a*) Pro *ubi* videtur reponendum : *ut*, q. d. non debere quæri mercedem fidei ante ipsam fidem. — (*b*) Videtur legendum : *etsi*.

videre Sapientes hujus mundi, et non hoc possunt videre Christiani? Quidam Sapientum mundi eloquentissimus homo dixit : « Quid est enim hoc omnino ipsum diu, in quo est aliquid extrèmum[1]? » Omnino negavit diu esse, quod ad finem quandocumque potuerit pervenire. Prorsus quandocumque, non quousque tu vixisti, si forte ad senectutem ultimam pervenisti. Unius enim hominis vita, præsertim hoc tempore, « Vapor est ad » modicum apparens. » Hoc, quod dixi, Scriptura dixit exultantibus hominibus, et per superbiam multam pollentibus, et, an continuo moriantur, nescientibus, Scriptura divina dixit, et eos ita superbientes, et in vanis confidentes suæ transitoriæ fragilitatis admonuit. « Quæ » est enim, inquit, vita vestra? Vapor est ad modicum » apparens, deinceps exterminabitur[2]. » Qui ergo se erigit in elatione, confidit in vapore, extollitur in honore, et perit cum vapore. Reprimenda est ergo superbia, et quanta possumus, intentione calcanda, et intelligendum nos in hac terra mortaliter vivere, et cogitandum esse de fine, ubi non erit finis. Homo enim, si tu, ut dicere cœperam, quicumque senuisti, valde extolleris, si putas te diu vixisse, qui aliquando finiturus es, sed ipse Adam, si adhuc viveret, et non modo, sed in fine sæculi moreretur, nihil haberet diu, in quo aliquid esset extremum (*a*). Et verissime dictum est, et prudenter intellectum est, et verum esse non tantum prædicatur, sed etiam ab auditoribus agnoscitur.

III. Referamus animum ad Psalmum, quem cantavimus, et inveniamus, quia ille non diceret : « Psallam » Deo meo, quamdiu vivo, » nisi de illa vita, ubi diu est. Si enim in ista vita ideo nihil diu, quia est aliquid ex-

[1] *Cicero*, Orat. pro M. Marcello. n. 28. — [2] Jacob. IV, 15.

(*a*) Ineptum Ἐπιφώνημα, quod sequitur, e margine irrepsisse putem.

tremum, non ad istam vitam desiderandam vocamur, quando Christiani efficimur. Non enim propterea Christiani efficimur, ut bene nobis sit in hac vita. Si enim propterea putaverimus nos fieri Christianos, ut hic nobis bene sit secundum vitam istam temporalem, secundum felicitatem volaticam, et vapoream, valde erramus, et nutabunt pedes nostri, videntes aliquem tanta dignitate pollere, ut emineat cæteris, cum quibus vivit, sanum esse corpore, ad senectutem decrepitam pervenire. Videt hoc Christianus pauper, ignobilis, in gemitibus quotidiano labore suspirans, et dicit forte apud semetipsum : Quid mihi prodest, quia Christianus sum factus. Numquid ideo melior sum, quam ille, qui non est? Quam ille, qui in Christum non credit? Quam ille, qui Deum meum blasphemat? Admonet eum Psalmus. « Nolite fidere in » principes. » Quid te delectat flos fœni? « Omnis caro » fœnum, » Propheta loquitur, non solum loquitur, sed exclamat. Exclamavit illi Dominus. « Exclama, » inquit. Et respondit : « Quid exclamabo? Omnis caro fœnum, » et omnis honor carnis, ut flos fœni. Fœnum aruit. Flos » decidit. » Ergo totum periit? Absit. « Verbum autem » Domini manet in æternum[1]. » Quid te delectat fœnum? Ecce periit fœnum. Vis non perire? Tene te ad verbum. Sic et in isto Psalmo. Attendebat enim forte Christianus pauper, humilis in Pagano forte divite ac potenti, attendebat florem fœni, et eligebat eum fortasse patronum habere magis, quam Deum. Hunc alloquitur Psalmus : « Nolite fidere in principes, et in filios hominum, qui» bus non est salus[2]. » Ille continuo respondet : Numquid de isto dicit, cui est salus? Ecce sanus est. Hodie illum vegetum video. Ego magis assidue miser ægroto. Quid attendis ista, quæ tibi placent, et quæ te delectant? Non est salus. « Exiet spiritus ejus, et revertetur in ter-

[1] Isaï. XL, 6-8. — [2] Psal. CXLV, 3.

» ram suam. » Ecce tota salus, « Vapor ad modicum » apparens. Exiet spiritus ejus, et revertetur in terram » suam. » Transeant aliquot anni. Moveatur fluvius, sicut fieri solet. Per diversa transcurrens aliqua sepulcra mortuorum discerne ossa divitis ab ossibus pauperis. Exeunte spiritu suo revertitur in terram suam. Optime de spiritu ejus nihil dixit, quia et ille, cum viveret, nihil spiritualiter cogitavit. « Revertetur in terram suam, » secundum carnem utique, secundum corpus, ubi pollebat, ubi efferebatur, ubi te decipiebat, in cujus te carnis felicitate fallebat. « Exiet spiritus ejus, et revertetur » in terram suam. In illa die peribunt omnes cogitationes » eorum[1]. » Cogitationes illæ, quæ terrenæ erant : Ecce facio, ecce impleo, ecce pervenio. Ecce illud emo, ecce illud acquiro, ecce ad talem et talem honorem pervenio. « In illa die peribunt omnes cogitationes ejus. » Si autem, quoniam « Verbum Dei manet in æternum, » teneas te ad verbum, ut det tibi vitam æternam, non solum cogitatio tua tunc non peribit, sed tunc venit. Quando illius perit, tua tunc venit. Ille enim cogitabat temporalia atque terrena, opes opibus addere, pecuniarias facultates exaggerare, nitere honoribus, tumere potentia. Ergo, quia talia cogitabat, « In illa die peribunt omnes » cogitationes ejus. » Tu autem, si cogitabas, quia Christianus factus es, non temporalem felicitatem, sed requiem sempiternam, quando corpus tuum redierit ad terram suam, tunc invenit anima tua requiem suam.

IV. Attende Evangelium, et vide, atque inspice cogitationes duorum hominum. « Erat quidam Dives, qui » induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie » splendide[2]. » Quotidie fœnum, et flos fœni. Non te seducat illius felicitas, qui « Induebatur purpura et bysso, » et epulabatur quotidie splendide. » Superbus erat, im-

[1] Psal. CXLV, 4. — [2] Luc. XVI, 19.

pius erat, vana cogitabat, vana concupiscebat. Quando mortuus est, in illa die perierunt cogitationes ejus. Erat autem ante januam ipsius quidam Pauper, nomine Lazarus. Tacuit nomen Divitis, et dixit nomen Pauperis. Cujus nomen ventilabatur, ipsius tacuit Deus. De cujus nomine silebatur, ipsum dixit Deus. Nolo, mireris. Deus, quod in Libro suo scriptum invenit, hoc recitavit. De impiis enim dictum est : « Et in libro tuo non scribentur[1] ; » itemque Apostolis, cum gloriarentur, quia in nomine Domini dæmonia illis subjecta fuerant, ne de hac re sicut homines extollerentur, seseque jactarent, quamvis de re magna, quamvis de virtute præclara : « Nolite, » inquit, in hoc gaudere, quia dæmonia vobis subjecta » sunt; sed gaudete, quia nomina vestra scripta sunt in » cœlo[2]. » Deus enim inhabitator cœli tacuit nomen Divitis, quia scriptum non invenit in cœlo; dixit tamen Pauperis, quia ibi scriptum invenit, imo ibi scribi jussit. Sed videte illum Pauperem. Diximus enim de cogitationibus impii Divitis, præclari, induentis purpuram et byssum, et epulantis quotidie splendide, quia, cum mortuus esset, perierunt omnes cogitationes ejus. Pauper autem Lazarus erat ante januam Divitis, « Ulceribus » plenus, et cupiebat saturari de micis, quæ dejiciebantur de mensa Divitis, et nemo illi dabat. Sed et canes » veniebant, et lingebant ulcera ejus[3]. » Ibi te volo videre, Christiane. Dicuntur enim exitus duorum istorum. Potens est quidem Deus, et in hac vita salutem dare, et egestatem auferre, et sufficientiam donare Christiano. Et tamen, si etiam hoc non esset, quid eligeres? Ut ille pauper esse, an, ut ille, dives esse? Non te fallat. Audi finem, et observa malam electionem. Sine dubio enim Pauper ille, quoniam pius erat, in ærumnis temporali-

[1] Psal. LXVIII, 29. — [2] Luc. X, 20. — [3] Id. XVI, 21.

bus constitutus finiendam quandoque illam vitam, et adipiscendam æternam requiem cogitabat. Mortui sunt ambo, sed illius Pauperis non illa die perierunt cogitationes. Contigit enim mori inopem illum, et auferri ab Angelis in sinum Abrahæ. In illa die sanatæ sunt omnes cogitationes ejus. Et, quoniam Lazarus in latina lingua interpretatur « Adjutus (*a*), » qui in hebræa Lazarus, bene admonuit Psalmus : « Beatus, cujus Deus Jacob » adjutor ejus[1]. » Quando spiritus ejus exibit, et caro ejus revertetur in terram suam, non peribunt cogitationes ejus, « Quia spes ejus in Domino Deo ejus. » Hoc discitur in schola Christi doctoris, hoc speratur ab animo fidelis auditoris, hæc est merces verissima Salvatoris.

[1] Psal. CXLV, 5.

(*a*) Ita et Hieronymus in *Interpret. Nom. Hebr.* Videlicet *a Deo adjutus* ab אל et עזר, Idem, quod אליעזר, aut עזריה.

SERMO XXIV.

De verbis Evangelii Luc. XVI. *vers.* 19-31, Homo quidam erat dives, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Oraculis Propheticis de Christo, et ejus Ecclesia Judæi nondum credunt. II. Judæorum incredulitas coarguitur exemplo divitis Epulonis. III. Dives Epulo salubre nobis exemplum. IV. Satis de futuris præmoniti nullam excusationem habemus. V. Fides nostra confirmanda ex jam impletis, et ex promissis a Deo. VI. Dei Promissa in Gente Judæorum ex Abraham, cujus fides commendatur. VII. Dei in exolvendis promissis fidelitas, et insania Idololatrarum. VIII. Deus quærit imaginem suam in anima, ut Cæsar in nummo. IX. Quanta promissa Dei jam exoluta sint. X. Abrahæ fides nobis exemplum. XI. De tolerandis adversis duplex similitudo. XII. Dei patientia nobis utendum est, et illa imitanda. XIII. Committere nos debemus Deo in adversis absque querela. XIV. Exhortatio ad patientiam.

1. Christianorum fides, quæ ab impiis et infidelibus irridetur, hæc est, quia nos dicimus, esse aliam vitam post istam vitam, et esse a mortuis resurrectionem, et esse

(*a*) In Codice *fol.* 80. inscriptus : *Sermo sancti Augustini episcopi. De Divite et Lazaro.* Veritas potius Religionis christianæ comprobata ex hactenus impletis, et deinceps implendis Dei Promissis cum Exhortatione ad Patientiam. Meminit insignis Sermonis Possidius in *Indiculo Opp. c.* 8. Collocandus in Editione post *Sermonem CXIII.*

post transactum sæculum in fine judicium. Hoc cum in rebus humanis non crederetur, prædicaretur autem, et annuntiaretur a Prophetis servis Dei, et a Lege, quæ per Moysen data est, et adhuc incredibile hominibus videretur, venit Dominus et Salvator noster Jesus Christus, qui hoc hominibus persuaderet. Qui cum sit Filius Dei natus de Patre invisibiliter, et ineffabiliter, coæternus Patri, et æqualis Patri, et cum Patre unus Deus, cum sit Verbum Patris, per quod facta sunt omnia, et Consilium Patris, per quod reguntur omnia, tantam magnitudinem suam, et incomprehensibilem majestatem, ac potestatem, quæ non poterat cognosci ab hominibus, deposuit ad terras (*a*) accipiendo carnem, et apparendo oculis hominum. Cum ergo Deus, id est, ipsa Divinitas, in Christo non videretur, caro visa contemnebatur; ille autem interiorem suam Divinitatem miraculis approbabat (*b*). Et cum talis videretur, qui humanis oculis posset sperni, tantum faciebat, ut in ipsis operibus appareret Filius Dei. Cum ergo magna faceret, utilia præciperet, corrigeret vitia, castigaret, virtutes doceret, sanitates etiam corporum operaretur, ut sanaret mentes infidelium, iratus populus, ubi est natus, et nutritus, et tanta ista fecit, occidit eum. Ille autem, qui nasci venerat, utique et mori venerat. Nec mortem carnis suæ, quam propter exemplum demonstrandæ resurrectionis acceperat, voluit esse infructuosam, sed permisit eam magis manibus impiorum, ut, cum illi nollent facere, quod jubebat, pateretur ille, quod volebat. Factum est. Occisus est Christus, sepultus, resurrexit, ut novimus, ut testatur Evangelium, ut jam toto orbe prædicavit (*c*), et adhuc Judæi, videtis, quia nolunt credere in Christum, jam

(*a*) Rescribendum puto : *ad tempus*. — (*b*) In membranis : *approbat*. — (*c*) Nempe Evangelium. Fortasse autem legendum : *prædicatur*.

posteaquam resurrexit a mortuis, et glorificatus in oculis Discipulorum suorum ascendit in cœlum, cum jam impleantur per totum orbem terrarum præconia Prophetarum. Etenim omnes Prophetæ, qui prænuntiaverunt Christum nasciturum, et moriturum, et resurrecturum, et in cœlum ascensurum, prænuntiaverunt etiam Ecclesiam ejus per omnes gentes futuram. Judæi autem, si non viderunt Christum resurgentem, et ad cœlum euntem, viderent saltem Ecclesiam toto orbe diffusam, quod utique cum impleretur, prædicta Prophetarum dicta implerentur.

II. Fit in illis, quod modo audivimus ex Evangelio. Ideo enim non audiunt Christum, qui a mortuis resurrexit, quia Christum in terra positum non audierunt. Hoc enim dixit Abraham illi Diviti, qui apud inferos torquebatur, et volebat aliquem mitti ad superos, ut fratribus ejus nuntiaret, quid agatur apud inferos, et antequam venirent ad loca illa tormentorum, viverent bene, agentes pœnitentiam de peccatis suis, ut mererentur ire potius in sinum Abraham, non ad illa tormenta, quo Dives ille pervenit. Cum ergo hoc ageret ille Dives sero misericors, qui Pauperem jacentem ante januam suam contempserat, et propterea forte (*a*) superbus in illum erat, ipsa lingua ardebat, et ibi stillam aquæ desiderabat, cum ergo non egisset apud superos, quod agendum illi erat, ne illuc veniret, sero cœpit esse misericors pro aliis. Sed quid ait Abraham? « Si Moysen et Prophetas » non audiunt, neque, si quis a mortuis resurrexerit, per» suadebit eis[1]. » Omnino verum est, fratres. Ideo Judæis hodie non persuadetur, ut credant in eum, qui resurrexit a mortuis, quia Moysen et Prophetas non au-

[1] Luc. XVI, 31.

(*a*) Intersero: *quia*, quod excidisse videtur.

dierunt (*a*). Nam si illos audire vellent, ibi invenirent prædictum esse, quod modo impletum est, et nolunt adhuc credere. Quod ergo de Judæis diximus, de nobis agamus, ne cum alios attendimus, et nos in ipsam impietatem incidamus. Evangelium, charissimi, Judæis non legitur, Moyses et Prophetæ leguntur, quos nolunt audire. Quod si audire vellent, crederent in Christum, quia Moyses et Prophetæ Christum venturum prædicaverunt. Non ergo nos tales simus, quando nobis legitur Evangelium, quales sunt illi, quando illis leguntur Prophetæ. Apud ipsos enim, ut dixi, Evangelium non recitatur, apud nos recitatur.

III. Ecce audistis modo ex Evangelio duas vitas : unam præsentem, alteram futuram. Præsentem habemus, futuram credimus. In præsenti sumus, ad futuram nondum pervenimus. Cum in præsenti sumus, futuræ meritum comparemus; nondum enim mortui sumus. Numquid Evangelium apud inferos recitatur? Quod utique si recitaretur, frustra illud Dives audiret, quia jam fructuosa pœnitentia esse non posset. Nobis ibi legitur, et ibi a nobis auditur, ubi dum vivimus corrigi possumus, ne ad illa tormenta veniamus. Credimus quod legitur, an non credimus? Absit ut hoc opinemur de Charitate Vestra, quia non creditis! Christiani enim estis, nec Christiani ullo modo essetis, si Evangelio Dei non crederetis. Quia ergo Christiani estis, manifestum est vos Evangelio credere. Audivimus. Modo recitatum est. Erat utique Dives superbus, utique extollens se in divitiis, qui « Induebatur purpura et bysso, et epulabatur quotidie » splendide[1]. » Jacebat autem ad januam ejus ulcerosus pauper quidam nomine Lazarus, cujus etiam ulcera ca-

[1] Luc. XVI, 19.

(*a*) Numquid potius : *audiunt*.

nes lingebant, et cupiebat « Saturari de micis, quæ ca-
» debant de mensa Divitis[2], » et non poterat. Ecce crimen Divitis, quia utique de micis saturari cupiebat, et non poterat, cui participanda humanitas erat. Ille ergo Dives, si compateretur Pauperi ante januam suam jacenti, et vellet esse de divitiis illis misericors, illuc veniret et ipse, quo venit et ille Pauper. Non enim illum Lazarum paupertas duxit ad requiem et non humilitas, aut vero illum Divitem ab illa tanta requie divitiæ retraxerunt, et non superbia et infidelitas. Nam, ut noveritis, fratres, quia apud superos Dives iste infidelis fuit, de verbis ipsius approbemus, quæ dixit apud inferos. Intendite. Voluit aliquem a mortuis ire, ut nuntiaret fratribus ipsius, quid agatur apud inferos, et cum illi hoc non concederetur dicente Abraham : « Habent Moysen, et
» Prophetas. Audiant illos. Non, pater Abraham, in-
» quiens, sed, si quis hinc ab inferis ierit, persuadebun-
» tur ; » ostendit, quia et ipse, cum esset apud superos, non credebat Moysi et Prophetis, sed aliquem surgere sibi a mortuis cupiebat. Attendite tales modo, et videte, ubi ex exemplo hujus Divitis admonemur, si fidem habetis. Quanti sunt, qui modo dicunt : Bene nobis sit, cum vivimus! Manducemus, et bibamus, et deliciis istis perfruamur! Quid est, quod nobis dicitur, quia erit postea? Quis huc inde rediit? Quis huc inde surrexit? Dicuntur hæc. Hoc dicebat Dives ille, et, quod non credebat vivus, expertus est mortuus. Melius vivus fructuose corrigeretur, quam mortuus infructuose torqueretur!

IV. Nunc ergo mutemus verba ipsa, si quis forte in nobis est, qui hæc solet dicere. Non enim ostendit Deus modo, quod nos jubet credere. Ideo illud non ostendit, ut merces sit fidei. Si enim ostendat tibi, quod meritum

[1] Luc. XXI, 21.

habes, quia credis! Non est jam credere, sed videre. Magis tibi hoc non ostendit Deus, ut credas. Imperat tibi, quod credas, servat tibi, quod videas. Sed si non credas, cum imperat fidem, speciem suam non tibi servat, sed illud tibi servatur, unde Dives ille apud inferos torquebatur. Et, cum venerit Dominus noster et Salvator Jesus Christus, qui sic annuntiatur modo venisse, ut speretur etiam esse venturus, veniet cum retributionibus fidelium, et infidelium : fidelibus præmia daturus, infideles in ignem æternum missurus. Et dixit hoc in Evangelio, quomodo sit in fine judicaturus. Positurum se alios ad dexteram, alios ad sinistram, et discreturum omnes gentes, sicut pastor separat oves ab hœdis ; justos ad dexteram futuros, impios ad sinistram; justis se dicturum : « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod » vobis paratum est ab initio mundi. » Impiis autem et infidelibus : « Ite in ignem æternum, qui paratus est dia» bolo et angelis ejus[1] ! » Quid tibi amplius potuit prodesse Judex, quam ut definitivam sententiam suam tibi diceret, ne in illam possis incurrere? Fratres, omnis qui minatur, non vult ferire. Nam, si subitaret (*a*), et feriret. Qui dicit : Observa ; non vult invenire, quem feriat. Homines sibi plagas conciliant, homines sibi pœnas comparant, qui tandiu dicenti Deo : Observate ; nolunt credere. Et quidem errantis pœna, quæ hic est forte aliqua afflictio, et aliquod flagellum, aut emendatorium, aut probatorium est. Aut enim emendatur quisque pro peccatis suis, ne incidat in majores pœnas non emendatus, aut probatur uniuscujusque fides, qua tolerantia, aut qua patientia sub flagello patris permaneat, non mur-

[1] Matth. xxv, 34-41.

(*a*) Id est : *obrueret illico*. Vox Afris familiaris, qua usus S. Cyprianus *Epist.* 57. et Pontius Diac. in ejus *Vita*. Tardius et alii.

murans de patre castigante, et gaudens ad blandientem, sed ita gaudens ad blandientem, ut gratias agat et castiganti, quia « Flagellat omnem filium, quem recipit[1]. » Quanta Martyres passi sunt, quanta toleraverunt! Quas catenas, quos squallores, quos carceres, quos cruciatus, quas flammas, quas bestias, quæ genera mortis! Calcaverunt omnia. Videbant enim aliquid spiritu, ut, quod videbant corpore, non curarent. Erat in illis oculus fidei, tendebatur oculus in futura, contemnebant præsentia. Cujus autem oculus de futuris extinctus est, expavescit ad præsentia, et non pervenit ad futura.

V. Est ergo fides, quæ ædificatur in nobis. Modo, quicumque non vult credere, quia natus est Christus de Maria Virgine, quia passus est, quia crucifixus est, credat Judæis, quia fuit, et occisus est, credat Evangelio, quia de Virgine natus est, et resurrexit. Est enim, unde credat. Et inimici Judæi non audent dicere : Non fuit Christus in gente nostra, aut : Non fuit iste homo, nescio quis, quem colunt Christiani. Fuit, dicunt, et parentes nostri occiderunt illum, et mortuus est, ut homo. Si ea, quæ consecuta sunt mortem ipsius, invenimus dicta (*a*) a Prophetis, quia in nomine ejus cursurus (*b*) erat totus mundus, quia adoraturæ illum erant omnes gentes, et omnes patriæ gentium, quia omnes etiam reges sub jugum ipsius mittendi erant, et videmus impleta post mortem Christi, quæ prædicta erant ante nativitatem Christi, quomodo nos fallimus, si cætera credere nolumus, cum videamus in nobis multa impleta? Nos enim ipsi, fratres, non soli nos, qui hic sumus Christiani, nos totus mundus sumus modo. Ante paucos annos non eramus, et mi-

[1] Hebr. XII, 6.

(*a*) Puto : *prædicta*. — (*b*) Fortassis : *in nomen ejus cursurus*, vel *crediturus* pro *cursurus*.

rum est, quomodo factum sit, ut, quod per tot sæcula non erant, modo sint. Legimus illud in Prophetis. Ne putemus casu evenisse, invenimus prædictum esse. Hinc enim augetur fides nostra, hinc ædificatur, hinc confortatur. Nemo est, qui dicat : Subito accidit. Unde? Ecce hoc, quod nunquam fuit in terra. Nonnunquam in Scripturis debitor in illis (*a*) Deus tenebatur, sed tempore suo debitum redditurus. Unde autem debebat Deus? An ab aliquo mutuum acceperat, qui omnibus omnia insuper donat? Qui fecit, quibus donaret? Non enim vel ipsi homines, quibus aliqua donarentur, erant. Potest aliquis dicere : Meritis meis Deus concessit hæc bona? Puta, concessit meritis tuis bona ista. Ut esses, cui concessit? Qui non eras, quid tibi donavit? Ut esses gratis. Non enim promerueras illud, antequam esses. Crede ei, quia et cætera gratis tibi donare dignatus est. Habemus ergo gratiam Dei, et tenebat Deum quodam modo debitorem mundus totus. Imo non tenebat, quia cautionem, quam fecerat, nesciebat. Promittendo se fecit debitorem, non mutuum accipiendo. Nam duobus modis dicitur debitor : Redde, quod accepisti, aut quod promisisti. Quia, quod promisit Deus, non potest dici : Redde; nihil enim ab homine accepit, qui totum homini dedit; restat ut debitor non sit, nisi quia polliceri dignatus est.

VI. Hæc pollicitatio in Scripturis erat, hæ Scripturæ in una gente Judæa, quam elegit nasci de carne servi sui, fidelis sui, qui in illum credidit. Et quomodo gens illa nata est? De Abraham sene, et de Sara sterili. Ut parturiretur, ut nasceretur ipse Isaac, unde venit gens Judæorum, miraculum fuit [1]. Nihil de membris suis senex sperabat, nihil de sterilitate conjugis suæ optare audebat.

[1] Gen. XVII et XXI.

(*a*) Aut redundat : *in illis*, aut subintelliguntur prædicta, vel promissa.

Quod omnino non computabat, Deus illi obtulit, et offerenti Deo credidit, qui a Deo optare non ausus est. Et cum credidisset, et natus ei esset filius, de quo credidit nascituram innumeram prolem, petiit Deus ipsum filium immolari sibi [1]. Tantæ autem fidei fuit Abraham, ut non dubitaret immolare unicum, de quo acceperat promissum. Numquid hæsitavit, et dixit Deo: Domine, pro magno mihi concessisti filium in senectute, pro magnis votis, pro magna lætitia, insperato mihi natus est filius. Hunc exigis, ut occidam? Nonne melius erat, ut non dares, quam ut datum auferres? Non hæc dixit, sed credidit utile esse, quidquid Deum videbat velle. Hæc est fides, fratres. Certe Pauper ille in sinum Abrahæ sublatus est, et Dives ille ad tormenta inferorum. Ut sciatis non in culpa esse divitias, Abraham dives erat, in cujus sinu Lazarus requiescebat. Dives hic erat in terra: sicut habemus docentem Scripturam. Habebat multum auri, argenti, pecorum, familiæ. Dives erat, sed superbus non erat. Ut noveritis, quia in divite sola torquebatur superbia, sola torquebantur vitia. Ipsa meruerant pœnam, non substantia Dei. Substantia enim Dei bona cuicumque datum (*a*) fuerit. Sed bene utenti merces acquiritur, male utenti pœna retribuitur. Attendite autem, quomodo habebat Abraham divitias. Numquid filiis suis servabat? Si ipsum filium jubente Deo obtulit, divitias quomodo contempsit?

VII. Ergo hæc Scriptura, ubi se Deus promittendo fecerat debitorem, latebat apud Judæos. Venit Dominus noster Jesus Christus, secundum ipsam Scripturam natus, quia secundum ipsam redditus (*b*). Secundum ipsam Scripturam passus, quia in ipsa prænuntiatus passurus.

[1] Gen. XXII.

(*a*) Lego: *data*. — (*b*) Fortasse legendum: *promissus*.

Secundum ipsam Scripturam resurgens, quia in ipsa prænuntiatus reurrecturus. Secundum ipsam Scripturam ascendens in cœlum, quia in ipsa prænuntiatus ascensurus. Posteaquam ascendit ignoratus a Judæis, cœpit mittere Apostolos suos ad gentes, et quodam modo excitare dormientes, et dicere: Surgite, recipite debitum, quod olim vobis promissum est! Quis est, qui excitat creditorem suum, et offert illi quod debet? Non enim gentes, quia debitorem habebant Deum, surrexerunt. Vocatæ sunt, in Scripturam intendere cœperunt, et ibi invenire, quia, quod accipiebant, jam olim ipsis promissum erat. Acceperunt Christum promissum, et exhibitum, acceperunt gratiam Dei, Spiritum sanctum promissum, et exhibitum, acceperunt ipsam Ecclesiam per omnes gentes, dispersam, promissam, et exhibitam. Idola, quæ colebant gentes, promiserat Deus se eversurum. Legitur in Scripturis; ibi illud invenis [1]. Videtis quemadmodum hoc temporibus nostris fecit Deus, quod ante tot millia annorum promisit. Etenim converterant se homines ab eo, a quo facti erant, ad illud, quod ipsi fecerant. Et cum sit semper melior, qui facit, quam illud, quod facit, ideo melior est Deus non solum homine, quem fecit, sed omnibus Angelis, Virtutibus, Potestatibus, Sedibus, Thronis, Dominationibus, quia omnia ipse condidit [2], ut sit inferius, quidquid facit homo, quam est ipse homo. Ad tantam dementiam ducti erant homines, ut adorarent idolum, qui damnare deberent. Si adorarent fabrum, qui fecerat idolum, manifestum est, fratres, quia faber melior, quam idolum, quod fecit. Et cum detestandi essent homines, si fabrum adorarent, ipsum idolum adorant, quod factum est a fabro. Detestandi

[1] Isaï. II, 18. Ezech. VI, 6, et Mich. I, 7. — [2] Ephes. I, 21, et Coloss. I, 16.

essent adorando fabrum, sed meliores essent, quam qui adorant idolum. Si ergo damnantur meliores, quomodo plango pejores? Si vero adorantem fabrum damnandum esse dixi, qui dimittit fabrum, et adorat idolum, qui utique meliorem dimisit, ad inferiorem se contulit, quomodo damnandus est? Sed quem meliorem primo dimisit? Deum a quo ipse factus est. Imaginem Dei quærit. In se habet. Non enim potuit facere faber imaginem Dei, sed Deus potuit facere imaginem sibi. Non fecit autem aliud tibi, sed te ipsum fecit ad imaginem suam. Adorando autem imaginem hominis, quam fecit faber, conteris imaginem Dei, quam tibi impressit Deus. Ideo, cum te vocat, ut redeas, reddere tibi vult illam imaginem, qua tu ipse cupiditate terrena quodam modo confricando perdidisti, et obsoletasti (*a*).

VIII. Inde est, fratres, quod imaginem suam a nobis quærit Deus. Hoc commemorat Judæos illos, quando illi obtulerunt nummum. Primo enim tentare illum voluerunt, cum dicerent : « Domine, licet tributum dare Cæsari [1]? » ut, si diceret ille : Licet ; calumniarentur illi, quia in maledicto vellet esse Israël, quem volebat esse tributarium, ut subjugatus esset Regi, ut daret tributa. Si autem diceret : Non licet reddere tributa ; calumniarentur illi, quia contra Cæsarem præciperet, et auctor esset, ut non redderent tributum suum, quod debebant, quia subjugati erant. Vidit tentantes, tanquam veritas falsitatem, et convicit breviter mendacium ex ore mentientium. Non enim dixit in illos sententiam, ex ore suo, sed fecit, ut illi in se dicerent sententiam, quia scriptum est : « Ex ore tuo » justificaberis, et ex ore tuo damnaberis [2]. Quid me, in-

[1] Matth. XXII, 17. — [2] Id. XII, 37.

(*a*) Ita Tertullianus Augustini πατριωτης Apolog. c. 5. *obsoletant*. Scorp. c. 6. *obsoletassent*.

» quit, tentatis? Hypocritæ, ostendite mihi nummum. » Ostenderunt. « Cujus, ait, habet imaginem, et inscrip- » tionem? Responderunt: « Cæsaris. » Et ille: « Reddite » ergo Cæsari, quod Cæsaris est, et Deo, quod Dei est[1]. » Sicut Cæsar quærit imaginem suam in nummo tuo, sic quærit Deus imaginem suam in animo tuo. Redde Cæsari, ait, quæ Cæsaris sunt. Quid a te quærit Cæsar? Imaginem suam. Quid a te quærit Deus? Imaginem suam. Sed Cæsaris in nummo est, Dei imago in te est. Si quando nummum perdis, plangis quia imaginem Cæsaris perdidisti. Quando adoras idolum, non plangis, quia injuriam facis in te imagini Dei?

IX. Tenete ergo, fratres, pollicitationem Domini Dei nostri, et numerate jam ex illo numero pollicitationum suarum, quanta reddidit. Christus nondum erat natus. In Scriptura erat promissus. Reddidit illum. Natus est. Nondum erat passus, nondum resurrexerat. Et hoc reddidit. Passus, crucifixus, resurrexit. Passio ipsius præmium nostrum est. Sanguis ipsius redemptio nostra est. Ascendit in cœlum, sicut promiserat. Et hoc reddidit. Misit Evangelium per omnes terras. Ideo quatuor Evangelia esse voluit, ut significaretur quaternario numero totus orbis terrarum, ab Oriente et Occidente, ab Aquilone et Meridiano. Ideo duodecim Discipulos habere voluit, ut terni quodam modo per quatuor distributi videantur, quia in Trinitate vocatus est mundus, in Patre, et Filio, et Spiritu sancto. Reddidit hoc. Misit Evangelium, sicut prædixit. « Quam speciosi pedes evangelizantium » eorum, qui annuntiant pacem, evangelizantium bona[2]! » Sicut prædixit: « Non sunt sermones, neque verba, » quorum non audiantur voces eorum. Per omnem ter- » ram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba

[1] Matth. XXII, 18-21. — [2] Rom. X, 15.

» eorum[1]. » Quomodo dixit, sic misit. Evangelium per omnes terras scribitur. Etiam Ecclesia persecutionem primo passa est. Reddidit, quia et Martyres promiserat. Recita cautionem: « Pretiosa in conspectu Domini mors » justorum ejus[2]. » Reddidit etiam Martyres, quia et ipsos promiserat. Quid postea reddendum erat? « Adorabunt in conspectu ejus omnes reges terræ[3]. » Crediderunt et reges, qui primo persequendo Martyres fecerant. Videmus ergo et modo reges credidisse. Reddidit etiam, quod promiserat, ut jubentibus regibus idola frangerentur, quibus primo jubentibus Christiani occidebantur. Abstulit etiam idola, quia promiserat : « Et in » idolis nationum non erit respectus[4]. » Cum tanta ergo reddiderit, fratres, quare non illi credimus? Minus idoneus debitor est Deus? Si omnino nihil adhuc nobis reddidisset, idoneum debitorem tenebamus, qui fecit cœlum et terram. Non enim pauper futurus erat, ut non haberet, unde redderet, aut fallit, cum ipse sit Veritas, aut tanta potestas est Deus, cui possit succedi, ut non habeat tempus reddendi?

X. Justum est, fratres, ut credatur Deo, antequam aliquid reddat, quia utilibet mentiri non potest, fallere non potest. Deus est. Sic illi crediderunt Patres nostri. Abraham sic illi credidit. Ecce vere laudanda fides, et prædicanda. Nihil ab illo acceperat, et credidit promittenti. Nos nondum credimus, qui tanta jam accepimus. Numquid poterat illi dicere Abraham : Credam, quia illud mihi promisisti, et reddidisti? A primo jussu credidit, nihil tale aliud acceperat. « Exi de terra tua, dictum » est illi, et de cognatione tua, et vade in terram, quam » tibi dabo[5]. » Et credidit statim, et non dedit illi ipsam

[1] Psal. xviii, 4, 5. — [2] Id. cxv, 15. — [3] Id. lxxi, 11. — [4] Sap. xiv, 1. — [5] Gen. xii, 1.

terram, sed semini illius illam servavit, et semini ipsius promisit quid? « In semine tuo benedicentur omnes » gentes[1]. » Semen ipsius Christus, quia de Abraham Isaac, de Isaac Jacob, de Jacob duodecim, de duodecim populus Judæorum, de populo Judæorum Virgo Maria, de Virgine Maria Dominus noster Jesus Christus. Et factus est semen Abraham Dominus noster Jesus Christus, et quod promissum erat Abrahæ, invenimus impletum in nobis. « In semine tuo, inquit, benedicentur omnes » gentes. » Credidit hoc, antequam aliquid vidisset. Credidit, et non vidit quod promittebatur. Nos autem videmus quod illi promissum est. Et quidquid illi promittebatur, futurum erat. Quid enim nondum reddidit Deus? Labores in sæculo isto futuros denuntiavit, et sanctos suos, et fideles suos futuros in laboribus, et fructum allaturos cum tolerantia[2]. Prænuntiavit, et videmus. Ipsis laboribus atterimur. Qui nondum labores prænuntiati sunt? Neque enim putetis, fratres, quia, quod videtis atteri res humanas modo, non est scriptum in Scriptura Dei. Totum scriptum est, et tolerantia indicta est Christianis, et magis futura bona, quia venerunt mala, quæ prædicta ventura erant. Nam si non venirent, quæ dicta (*a*) erant, etiam de bonis nobis fidem auferrent, sed ideo venerunt ante mala, ut credamus futura bona.

XI. Modo mundus sic est, quomodo et torcular in pressuris est. Sed si amurca (*b*) es, per cloacas vadis; si oleum, in gemellario (*c*) manes. Nam necesse est, pres-

[1] Gen. XXII, 18. — [2] Luc. VIII, 15.

(*a*) Certe : *prædicta.* — (*b*) Ἀμόργη ab Ἀμέργω, prima fæx olivarum premi incipientium. Vide *Plin. L. XV*, c. 18. Memorat Noster et alibi. — (*c*) Columellæ *Gemellar L. XII*, c. 50. Noster in *Psal. CXXXVI*. T. IV. col. 1518. *Oleum in Gemellaria non videas.* An igitur rectius *Gemellarium*, an *Gemellaria*? Vas fortasse duplex a *Gemellis*.

suræ sint. Attendite amurcam, attendite oleum. Pressura fit aliquando in mundo, verbi gratia : fames, bellum, inopia, egestas, mortalitas, rapina, avaritia, pressuræ pauperum, labores civitatum. Sunt ista. Videmus. Et prædicta sunt futura, et videmus, quia sunt. Invenimus homines inter istas pressuras murmurare, et dicere : Ecce temporibus christianis quanta mala sunt! Ante tempora christiana quanta bona abundabant! Non erant tanta mala ista. De pressura amurca exit. Per cloacas currit. Os ipsius propterea nigrum est, quia blasphemat. Non splendet. Oleum relucet. Invenis autem alium hominem de pressura ipsa, et de ipsa tritura, quæ illum trivit. Numquid non ipsa tritura est, quæ illum trivit? Audistis vocem amurcæ, audite vocem olei. Deo gratias! Benedictum nomen tuum! Ista omnia mala, quibus nos conteris, prædicta erant. Securi sumus, quia ventura sunt et bona. Quando nos, et mali simul emendamur, fit voluntas tua. Te novimus Patrem promittentem, te novimus Patrem flagellantem. Erudi nos, et redde hæreditatem, quam in fine promisisti. Benedicimus sanctum nomen tuum, quia nusquam fuisti mendax. Omnia, quemadmodum prædixisti, sic exhibuisti. In his laudibus de ipsa pressura emanantibus oleum currit in gemellario. Tamen quia torcular est totus iste mundus, unde etiam dicitur alia similitudo (*a*). Sicut in fornace probatur aurum et argentum, sic probat justos tentatio tribulationis; et de fornace aurificis similitudo ponitur. In angusto cacabo tres res sunt : Ignis, aurum, et palea. Et ibi vides imaginem totius mundi. Est ibi palea, est ibi aurum, est ibi ignis. Palea comburitur, ignis ardet, aurum probatur. Sic et in isto toto mundo sunt justi, sunt im-

(*a*) Locus turbatus : Quid si legas : *Tamen, quamvis— inde etiam ducitur alia similitudo.* Subolet pariter in mox sequentibus aliqua interpolatio.

pii, est tribulatio. Mundus tanquam fornax est aurificis, justi tanquam aurum, impii tanquam palea, tribulatio sicut ignis. Numquid aurum purgaretur, nisi palea ureretur? Fit, quod impii ad cineres rediguntur. Cum enim blasphemant, et murmurant contra Deum, cinis efficiuntur. Ibi aurum purgatum justi, qui tolerabiliter ferunt omnes molestias mundi, et in suis tribulationibus laudant Deum, ut aurum purgatum, rediguntur in thesauros Dei. Habet enim Deus thesauros, quo mittat aurum purgatum; habet etiam loca sordida, quo mittat cinerem paleæ. De isto mundo totum exigit. Tu vide, quid sis. Nam necesse est, ut veniat ignis. Si aurum te invenerit, sordes tollet; si paleam te invenerit, comburet, et ad cinerem perducet. Elige tibi, quid sis. Nam non potes dicere: Sine igne ero. Jam in fornace es aurificis, quo necesse est, veniat ignis. Magis te ibi esse necesse est, quia sine igne esse non poteris.

XII. Quare ergo non credimus, fratres, et venturum finem sæculi, et diem judicii, ut ibi recipiat unusquisque nostrum ea, quæ gessit in corpore, sive bonum, sive malum? Quando videmus tot res promissas, exhibitas, et datas, quare non nobis eligimus, cum vivimus, illud, ubi semper vivamus? Puta, quia negligentes fuimus, hodie simus diligentes. Negligentes non debemus semper (*a*) esse. Crastinus dies, nescis, quid sit. Dei patientia id agere nos admonet, ut et nos, et vitam nostram, si mala fuerit, corrigamus, et, cum tempus est, meliora eligamus. An putatis, quia Deus dormit, et non videt facientes mala? Sed forte patientiam nos docet, et patientiam prior exhibet. Invenit autem hominem forte profecisse, et non facere, quod faciebat, id est, malum. Patitur iste aliquem malitiosum, et vult, ut tollat illum

(*a*) *Non semper* pro *nunquam*.

Deus, et murmurat adversus Deum, quia retinet inimicum ipsius fortem, et male facientem, et non illum tollit. Oblitus est, quia in ipsum patienter egit, et si prius agere vellet severiter, non esset qui loqueretur. Severitatem exigis Dei? Quia tu transisti, transeat et alter. Non enim, quia tu jam transisti, præcidisti pontem misericordiæ Dei. Adhuc est, qui transeat. Fecit te bonum, cum esses malus, vult et alium, ut sit et ipse bonus ex malo, sicut tu ex malo factus es bonus. Sic omnes veniunt ordinibus suis. Sed alii nolunt venire, alii veniunt. Talibus enim dicit Apostolus: « Tu autem secundum » duritiam cordis tui, et cor impœnitens thesaurizas tibi » iram in die iræ, et revelationis justi judicii Dei, qui » reddet unicuique secundum opera sua[1]. » Deinde si malus vult perseverare in malo, non est socius tuus, sed erit probator tuus. Etenim, si malus est, et tu bonus, tolerando malum probaris bonus. Tu accipies coronam probationis tuæ; ille autem habebit pœnam in malo perseverationis suæ. Deus autem, quid agat, patienter expectemus bonam ejus patientiam, paternam ejus disciplinam. Pater est, benignus est, misericors est. Magis si dimiserit nos fluere, tunc male irascitur nobis.

XIII. Attendite enim, fratres, et videte Amphitheatra ista, quæ modo cadunt. Luxuria illa ædificavit. Putatis, quia illa pietas ædificavit? Non illa ædificavit nisi luxuria hominum impiorum. Non vultis, ut aliquando cadat, quod luxuria ædificavit, et surgat, quod pietas ædificat? Permisit enim Deus, quando ista ædificabantur, ut quandoque cognoscerent homines mala sua, quæ faciebant. Sed quia noluerunt cognoscere, venit Dominus Jesus Christus, cœpit illis mala sua prædicare, cœpit evertere, quod pro magno habebant, et dicunt: Mala

[1] Rom. II, 5.

sunt tempora christiana. Quare? Quia evertitur tibi, ubi moriebaris. Sed : Abundabant, inquiunt, omnia bona, quando ista fiebant. Utique sic, ut bona de illis fierent. Si ergo nosti, quia dedit tibi Deus aliquando abundantiam, et male usus es, et ad perditionem usus es, vide, quia abundantia illa fecit te fluere, et perdere animam tuam. Nonne venit severus pater, et cœpit dicere : Indisciplinatus est puer iste. Commisi illi hoc, aut illud. Quomodo illud perdidit, et illud. Si nos semen terræ, nisi bona fuerit, non damus, ne semen intereat, quomodo vultis, ut Deus nobis indisciplinatis, et negligentibus vitam nostram det abundantiam suam ad male utendum, et non vultis, ut præcidat Deus defluxus hominum? Fratres mei, medicus est, et membrum putre novit præcidere, ne putrescant inde et alia loca. Unus, inquit, digitus inde præciditur; quia melius est, ut unus digitus minus sit, quam totum corpus putrescat. Si hoc homo medicus per artem suam facit, si ars medicinæ aliquam partem membrorum tollit, ne omnia putrescant, quare Deus, quidquid novit putre esse, non secet in hominibus, ut perveniant ad salutem?

XIV. Nolite ergo, fratres, tædiari (*a*) ad Deum flagellantem, ne dimittat vos, et in æternum pereatis, sed magis rogemus illum, ut moderetur ipsas plagas, et sic temperet, ne sub ipsis deficiamus, et rogemus, ut emendet cum salute, metiatur, et reddat postea, quod promisit sanctis suis. Videte, quid dixit Scriptura : « Irritavit Dominum peccator. Secundum magnitudinem iræ suæ non exquiret[1]. » Quid est : « Pro magnitudine iræ suæ non exquiret? » Quia multum irascitur, « Non exquiret, » id est, dimittet illos perire. Si ergo multum

[1] Psal x, 4.

(*a*) *Tædiare* apud Veget. Lamprid. Tertull. etc.

irascitur, quando non exquirit, etiam multum misericors est, quando exercet. Tunc autem exercet, quando flagellat, quando cor nostrum affligit ad se. Teneamus ergo salutare ejus, et non fugiamus flagellum ipsius. Hoc nos docet, hoc monet, in hoc nos ædificat. Ipse filius ipsius, qui ad hoc venit, ut consoletur nos, quid boni hic pertulit? Dicite mihi. Certe Filius Dei est, Verbum Dei est, per quod facta sunt omnia. Quid boni hic pertulit? Non ipse est, qui, cum dæmonia ejiceret, tales contumelias audiebat, ut diceretur illi : « Dæmonium habes[1]? » Filio Dei, qui dæmones ejiciebat, Judæi dicebant : « Dæmonium habes. » Jam meliores dæmones, qui confitebantur Filium Dei, quam illi[2]. Nam et illi confitebantur, et illi non confitebantur. Tanta autem erat potentia illius, et tanta magnitudo, et tanta patientia, ut omnia toleraret. Flagellatus est, contumelias audivit, alapas accepit, consputus est in faciem, spinis coronatus est, irrisus est, delusus est, ad extremum ligno suspensus interfectus est, postea sepultus est. Filius Dei tanta hic pertulit. Si Magister, quanto magis Discipulus. Si ille, qui nos creavit, quanto magis nos creatura illius. Qui, ut nobis exemplum daret, patientiam nobis dimisit. Quare nos deficimus in ipsa patientia, quasi caput nostrum perdiderimus, quod nos præcessit ad cœlum? Ideo enim caput nostrum præcessit ad cœlum, tanquam dicens : Ecce qua. Venite, per molestias, per patientiam. Hæc est via, quam vobis tradidi. Sed quo ducit via, qua me videtis ascendere? In cœlum. Qui non vult hac ire, non vult illuc pervenire. Qui vult ad me pervenire, per viam veniat, quam monstravi. Et non potestis pervenire, nisi per viam molestiarum, dolorum, tribulationum, angustiarum. Sic pervenies ad requiem, quæ tibi non

1 Joan. VII, 20. — 2 Luc. IV, 41.

tollitur. Si autem vis istam requiem, quæ est ad tempus, et recedere a via Christi, observa tormenta Divitis illius, qui apud inferos torquebatur, quia et ipse requiem præsentem desideravit, et pœnas sempiternas invenit. Fratres charissimi, eligite potius duriora, quæ sine fine requiem habebunt in æternum. Conversi ad Dominum, etc.

SERMO XXV.

De verbis Evangelii Matth. XII. *vers.* 41-50. Ecce plus quam Jonas hic, etc. (*a*).

SYNOPSIS.

I. Judæi deteriores Ninivitis, et Regina Saba. II. Quomodo hominis a spiritu immundo liberati novissima fiant pejora prioribus. III. Parentes a Christo docentur, non impedire filios in bono opere. IV. Cum Christus nascendo utrumque sexum honoraverit docetur officium Prolium. V. Refelluntur Manichæi asserentes Christum non habuisse Matrem. VI. Concluditur contra Manichæos Christum habuisse matrem. VII. Unde Mariæ Virginis excellentia. VIII. Quomodo Christianus fieri possit mater Christi.

I. Ea, quæ de sancto Evangelio recitata sunt, fratres charissimi, si omnia pertractare cupiamus, vix tempus

(*a*) In Codice *fol.* 89. inscriptus: *Feria quarta Hebdomadæ primæ de Quadragesima. Sermo sancti Augustini ep. contra Manichæos.* Contra hos posteriori parte subtiliter disputatur. Priora de Judæorum cæcitate, Peccatorum recidivis, Parentum, Proliumque officiis agunt. Tractatus inserendus post *Sermonem LXVII.*

sufficit singulis, quanto magis non sufficit omnibus. Jonam prophetam, qui dejectus in mare belluæ marinæ utero exceptus est, et die tertia vivus evomitus, figuram gessisse Salvatoris, qui passus est, et die tertia resurrexit, ipse Salvator ostendit. Accusatus est populus Judæorum in comparatione Ninivitarum, quoniam Ninivitæ, ad quos missus est redarguendos (*a*) Jonas propheta, agendo pœnitentiam iram Dei placaverunt, et misericordiam meruerunt. « Et ecce, inquit, plus quam Jonas hic[1], » volens intelligi se ipsum Dominus Christus. Audierunt illi servum, et vias suas correxerunt; audierunt isti Dominum, et non solum se non correxerunt, sed insuper illum occiderunt. « Regina Austri exurget, inquit, in ju» dicio cum generatione hac, et condemnabit eam. Venit » enim a finibus terræ audire sapientiam Salomonis, et » ecce plus quam Salomon hic[2]. » Non fuit magnum Christo plus esse quam Jonas, plus esse quam Salomon. Ille enim Dominus, illi servi erant. Sed tamen quales sunt, qui præsentem Dominum contempserunt, quando alienigenæ servos ejus audierunt?

II. Deinde sequitur : « Cum autem spiritus immun» dus exierit ab homine, ambulat per loca arida quærens » requiem, et non invenit. Tunc dicit : Revertar in do» mum meam, unde exivi. Et veniens invenit eam va» cantem, scopis mundatam, et ornatam. Tunc vadit, et » assumit secum alios septem spiritus nequiores se, et » inhabitantes habitant in ea, et fiunt novissima hominis » illius pejora prioribus. Sic erit generationi huic pessi» mæ[3]. » Hoc ut intelligatur, si congruenter exponatur, multum sermo immorabitur. Breviter tamen attingam, quantum Dominus donat, ne vos ab hujus rei intellectu

[1] Matth. XII, 41. — [2] Ibid. 42. — [3] Ibid. 43-45.

(*a*) Membranæ mendose : *sed arguendos*.

jejunos dimittam. Quando fit in Sacramentis remissio peccatorum, mundatur domus, sed habitator est necessarius Spiritus sanctus. Spiritus autem sanctus non habitat nisi humiles corde. Deus enim dicit : « Super » quem requiescet Spiritus meus? » et respondet proposito : « Super humilem, et quietum, et trementem verba » mea[1]. » Ille ergo cum fuerit habitator, implet, regit, agit, frenat a malis, ad bona excitat, suavem facit justitiam, ut homo bene faciat amore recti, non timore supplicii. Hoc, quod dixi, agere per semetipsum homo minus idoneus est; sanctum autem Spiritum si habuerit habitatorem, ipsum in omnibus bonis etiam invenit et adjutorem. Superbi autem quidam, peccatis sibi remissis, si præsumpserunt ad bene vivendum de solo libero humanæ voluntatis arbitrio, ipsa superbia a se excludunt Spiritum sanctum, et remanet domus quasi mundata a peccatis, sed inanis omnibus bonis. Dimissa sunt peccata tua, caruisti malis, sed non te nisi Spiritus sanctus implebit bonis. Hunc repellit superbia. Præsumis de te, dimittit te. Confidis tibi, donaris tibi. Sed illa cupiditas, qua malus eras, repulsa ab homine, hoc est, a mente tua, quando remissa sunt peccata tua, vagatur per deserta quærens requiem, et non inveniens requiem redit ad domum illa cupiditas, invenit mundatam, « Adducit » secum alios spiritus septem nequiores se, et erunt pe» jora hominis illius novissima, quam erant prima. Sep» tem alios adducit secum. » Quid est, « Alios septem? » Ergo et ipse immundus spiritus septenarius est? Quid est hoc? Per septem universitas significatur. Totus ierat, totus venit, et utinam solus veniret. Quid est : « Addu» cit secum alios septem? » Quos non habebat, quando erat malus, habebit alios falso bonus. Intendite, ut, si

[1] Isai. LXVI, 2.

possum, quantum adjuvor, explanem quod dico. Spiritus sanctus operatione septenaria commendatur, ut sit in nobis « Spiritus sapientiæ et intellectus, consilii, et » fortitudinis, scientiæ, et pietatis, et timoris Dei[1]. » Huic septenario bono constitue a contrario septenarium malum : spiritum stultitiæ et erroris, spiritum temeritatis, et ignaviæ, spiritum ignorantiæ, et impietatis, et spiritum superbiæ contra timorem Dei. Isti sunt septem nequam. Qui sunt « Alii septem nequiores? » Alii septem nequiores in hypocrisi inveniuntur. Unus malus spiritus stultitiæ, alter pejor simulatio sapientiæ. Spiritus malus spiritus erroris, alter pejor simulatio veritatis. Spiritus malus spiritus temeritatis, alter pejor simulatio consilii. Spiritus malus spiritus ignaviæ, alter pejor simulatio fortitudinis. Spiritus malus spiritus ignorantiæ, alter pejor simulatio scientiæ. Spiritus malus spiritus impietatis, alter pejor simulatio pietatis. Spiritus malus spiritus elationis, alter pejor simulatio timoris. Septem non ferebantur, quis ferat quatuordecim ? Necesse est ergo, ut, cum malitiæ fuerit addita simulatio veritatis, sint pejora hominis novissima, quam erant prima.

III. « Hæc eo loquente ad turbas (Evangelium sequor) » mater ejus, et fratres ejus stabant foris volentes loqui » cum illo. Nuntiavit ei quidam dicens : Ecce mater tua » et fratres tui foris sunt, loqui tecum volunt. Et ille : » Quæ mihi mater est, aut qui fratres ? et extendens manum super Discipulos suos ait : Hi sunt mater mea, et » fratres mei. Et quicumque fecerit voluntatem Patris » mei, qui in cœlis est, ipse mihi frater, soror, et mater » est[2]. » Hinc solum vellem loqui, sed, quia superiora nolui præterire, non parvam partem temporis, quantum sentio, consumpsi. Hoc enim, quod modo proposui, mul-

[1] Isaï. XI, 2, 3. — [2] Matth. XII, 46-50.

tos habet sinus, nodosque quæstionis. quomodo pie Dominus Christus contempserit matrem, non qualemcumque matrem, sed quanto magis Virginem matrem. tanto magis talem matrem, cui sic attulit fœcunditatem, ut non adimeret integritatem, matrem Virginem concipientem. Virginem parientem, Virginem perpetuo permanentem. Talem matrem ille contempsit, ne operi, quod agebat, maternus se insereret, eumque impediret affectus. Quid enim agebat? Populis loquebatur, veteres homines destruebat, novos ædificabat. animas liberabat, vinctos solvebat, cæcas mentes illuminabat. bonum opus faciebat, in bono opere actu et sermone fervebat. Inter hæc nuntiatus illi est carnalis affectus. Audistis quid responderit, ut quid ego repetam? Audiant matres, ne impediant carnali affectu bona opera filiorum. Si enim voluerint impedire, et agentibus sic irruerint, ut saltem interpolent, quod differri non oportet, contemnentur a filiis. Audeo dicere: Contemnentur, pietate contemnentur. Et quando erit filio suo bono operi mente intento, et ideo matrem venientem contemnenti, quando erit irata mulier, sive maritata, sive vidua, quando contempta est Virgo Maria? Sed dictura es mihi: Ergo filium meum Christo comparas? Nec illum Christo comparo, nec te Mariæ. Non ergo Dominus Christus maternum damnavit affectum, sed contemnendæ matris pro opere Dei magnum in se ipso demonstravit exemplum. Et in loquendo doctor erat, et in contemnendo doctor erat, et ideo dignatus est contemnere matrem, ut pro Dei opere te contemnere doceret et patrem.

IV. Non enim poterat Dominus Christus homo fieri sine matre, qui potuit sine patre. Si oportebat imo quia oportebat, ut homo fieret propter hominem, qui fecit hominem, considerate et recolite, unde ipsum pri-

num hominem fecit. Primus homo factus est sine patre, sine matre. Quod potuit primo humanis instruendis rebus aptare, non potuit postea tale aliquid ad reparandas res humanas sibi coaptare? Difficile erat Sapientiæ Dei, Verbo Dei, Virtuti Dei, unigenito Filio Dei, difficile erat, quem sibi coaptaret, facere hominem, undecumque voluisset? Angeli se homines hominibus præbuerunt. Abraham sanctos Angelos pavit, et tanquam homines invitavit, nec tantum vidit; sed et tetigit; nam pedes lavit [1]. Numquid illa, quasi per phantasmata ludicra, ab Angelis facta sunt? Si ergo potuit Angelus humanam speciem, cum voluit, veram exhibere, non potuit Dominus Angelorum, undecumque vellet, quem susciperet, verum hominem facere? Sed noluit hominem habere patrem, ne per concupiscentiam carnalem veniret ad homines, voluit tamen matrem, ut matrem haberet inter homines, quam pro Dei opere contemnendo doceret homines. Voluit sexum virilem suscipere in se, et muliebrem sexum honorare dignatus est in matre. Etenim antiquitus et fœmina peccaverat, et viro peccatum propinaverat [2]. Utrumque conjugium diaboli fraude deceptum est. Si veniret Christus vir non cum fœminei sexus commendatione, desperarent de se fœminæ, maxime, quia per illam lapsus est homo. Utrumque honoravit, utrumque commendavit, utrumque suscepit. De fœmina natus est (*a*). Nolite desperare, viri. Vir esse dignatus est Christus. Nolite desperare, fœminæ. De fœmina nasci dignatus est Christus. Ad salutem Christi sexus uterque concurrat. Veniat masculus, veniat fœmina. In fide nec masculus est, nec fœmina [3]. Docet ergo te Christus contemnere parentes tuos, amare parentes tuos. Tunc enim ordinate et pie amas parentes, quando Deo

[1] Gen. XVIII. — [2] Id. III. — [3] Galat. III. 28.

(*a*) Addo: *vir*. Ita videntur exigere, quæ sequuntur.

non præponis parentes. « Qui amat (Domini verba sunt) » qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me » dignus [1]. » His verbis quasi videtur admonuisse, ne amares. Imo, si attendas, admonuit, ut amares. Potuit enim dicere : Qui amat patrem aut matrem, non est me dignus. Non hoc dixit, ne loqueretur contra legem, quam dedit. Ipse enim legem illam per Moysen famulum suum dedit, ubi scriptum est « Honora patrem tuum, et ma- » trem tuam [2]. » Non contrariam legem promulgavit, sed illam commendavit, et ordinem te docuit, non pietatem subvertit. « Qui amat patrem aut matrem, sed plus » quam me. » Amet ergo, sed non plus quam me. Deus Deus est, homo homo est. Ama parentes, obsequere parentibus, honora parentes; sed, si te Deus ad aliquid amplius vocat, ubi possit impedimento esse parentalis affectus, serva ordinem, noli evertere charitatem.

V. In tanta veritate doctrinæ Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi quis credat calumniam quæsivisse Manichæos, qua conarentur asserere Dominum Jesum Christum non habuisse ullam matrem? Hoc enim sapiunt, imo desipiunt, quod Dominus Jesus non habuerit hominem matrem, contra Evangelium, contra lucem ipsius veritatis. Et, unde argumententur, attendite. Ecce, inquiunt, ipse dicit. Quid dicit? « Quæ est mater mea, aut » qui sunt frares mei [3]? » Ipse, inquiunt, negat, et tu ei vis imponere, quod negat. Ipse dicit : « Quæ est mater » mea, aut qui sunt fratres mei? » et tu dicis : Habet matrem. O stulte, o contentiose, o merito odiose! responde mihi, unde scias dixisse Dominum : « Quæ est mater » mea, aut qui sunt fratres mei? » Tu negas Christum habuisse matrem, et quod intendis, per hoc docere conaris, quia dixit : « Quæ est mater mea, aut qui sunt fratres

[1] Matth. x, 37. — [2] Exod. xx, 12, et Deut. v, 16. — [3] Matth. xii, 48.

» mei ? » Si alius existat, et dicat hoc Dominum Christum non omnino dixisse, unde convinces? Responde, si potes, ad hominem negantem, quod hoc dixerit Christus. Unde convinces, inde convinceris. Numquid enim, hoc se dixisse, in aurem tibi Christus ipse indicavit? Responde, ut ore tuo convincaris. Responde ut, hoc Christum dixisse, convincas. Novi, quod dicturus es. Codicem sumam, Evangelium aperiam, verba ejus recitabo scripta in sancto Evangelio. Bene, bene! Ipso Evangelio tenebo te cum ipso, Evangelio alligabo te, de ipso Evangelio suffocabo te. In ipso Evangelio recita, quod pro te putas. Aperi, lege. « Quæ est mater mea ? » Quare hoc dixit, supra leges. Nuntiavit ei quidam : « Ecce mater » tua, et fratres tui foris stant [1]. » Nondum premo, nondum teneo, nondum suffoco, Adhuc potes dicere : Ille quidem falsus nuntius fuit, non verum dixit, mendacia suggessit. Propterea Dominus falsum nuntium refutavit. Post nuntium quippe ejus respondit : « Quæ est mater » mea? » Quasi diceret : Tu dicis : Foris stat mater tua. Ego dico : « Quæ est mater mea ? » Cui vis, inquit, credamus? Nuntio suggerenti, an, quod nuntiaverat, Christo respuenti. Audi ergo. Adhuc interrogo te. Tantum Evangelium tene. Noli mihi codicem projicere post te. Tene, da auctoritatem Evangelio, quam nisi dederis, non erit unde probes Dominum dixisse : « Quæ est mater » mea? » Cum vero auctoritatem dignam tribueris Evangelio, vide quid interrogem. Paulo ante interrogaveram, unde scires utrum dixerit Christus : « Quæ est mater » mea ? » Quid præcesserat ? Nuntius quidam dixerat Christo : Mater tua foris stat. Antequam hoc diceret nuntius, vel, ut hoc diceret nuntius, quid præcessit?

[1] Matth. XII, 47.

Cogo, (*a*) ut legas. Video te jam timere, ne legas. « Respondit Dominus, et dixit. » Quis dixit? Non dico, quis dixit : « Quæ est mater mea? » respondebis enim : Dominus dixit. « Respondit Dominus, » quis dixit? Responsurus es : Evangelista dixit. Evangelista iste verum dixit, an falsum? Dicturus es, quod verum dixit, aut (*b*) falsum. « Respondit Dominus, et ait illi, » quod Evangelista dixit, verum dixit, an falsum? Si dicturus es falsum dixisse Evangelistam, Dominum respondisse, unde scis : « Quæ est mater mea? » Dominum dixisse? Si autem proterea convincis : « Quæ est mater mea? Dominum dixisse, quia hoc eum dixit Evangelista dixisse, non convincis hoc Dominum dixisse, nisi credideris Evangelistæ. Jam si credis Evangelistæ, quia nihil dicis, si non credideris Evangelistæ, lege superius quid dixerit ipse Evangelista.

VI. Quandiu tibi moras facio! Quandiu te suspendo! Beneficium est, ut cito vincaris. Attende, inspice, lege. Video te nolle. Da codicem. Ego lego : « Hæc eo loquente » ad turbas. » Quis hoc dicit? Evangelista, cui si non credis, nihil Christus dixit. Si nihil Christus dixit, « Quæ » est mater mea? » Christus non dixit. Si autem, « Quæ » est mater mea? » Christus dixit, verum est quod Evangelista scripsit. Vide, quid ante dixit. « Hæc eo loquente » ad turbas, mater ejus et fratres ejus foris stabant, volen» tes loqui cum eo. » Nondum aliquid nuntius ille nuntiavit, quem potes dicere fuisse mentitum. Quid nuntiaverit vide, quid Evangelista præmiserit attende. « Hæc » Domino loquente ad turbas, mater ejus, et fratres ejus » foris stabant. » Quis hoc dicit? Evangelista, cui credis, Dominum dixisse : Quæ est mater mea. » Sed si hæc dicta non credis, ut illa, Dominus ergo non dixit : « Quæ

[1] Matth. xii, 48.

(*a*) Fortasse : *Rogo*. — (*b*) In membranis : *an*, quod ἄλογον videtur.

» est mater mea : » Sed vere Dominus dixit : « Quæ est mater » mea ? » Crede ergo ei, qui dixit, Dominum dixisse : Quæ » est mater mea : » Qui enim dixit, Dominum dixisse : « Quæ est mater mea ? » ipse dixit : « Hæc eo loquente, » foris stabat mater ejus. » Quare ergo negavit matrem suam ? Absit ! Intellige. Non negavit, sed aliquid, quod faciebat, matri præposuit. Postrema sola (*a*) causa est quærere, quare Dominus dixerit : « Quæ est mater mea ? » Prima causa est videre, quod habuerit, de quo diceret : » Quæ est mater mea ? » Habuit, foris stabat, loqui cum eo volebat. Dic mihi, unde scis ? Evangelista dicit, cui si non credidero, nihil Dominus dicit. Ergo habuit matrem ; sed quid est : « Quæ est mater mea ? » Ad ista, quæ ego facio, « Quæ est mater mea ? » Si dicas alicui periclitanti, et patrem habenti : Liberet te pater tuus ; quem scit ille non esse idoneum liberando filio suo, nonne respondet tibi summa pietate, integra veritate : Quid est pater meus ? Ad hoc quod volo, ad hoc quod mihi nunc opus esse sentio, quid est pater meus ? Ad illud ergo, quod agebat Christus, quod vinctos solvebat, cæcas mentes illuminabat, interiores homines ædificabat, templum spirituale sibi fabricabat, quæ est mater ejus ? Sed si putas ideo Christum non habuisse matrem in terra, quia dixit : « Quæ est mater mea ? » nec Discipuli ejus habuerunt patres in terra, quia dixit eis ipse Dominus : « Ne » vobis dicatis patrem in terra. » Domini verba sunt : « Ne vobis dicatis patrem ; unus est enim Pater vester » Deus[1]. » Non patres non habebant, sed ubi venturum est ad regenerationem, quæratur pater regenerationis, non damnetur pater generationis, sed ei præponatur pater regenerationis.

[1] Matth. XXIII, 9.
(*a*) Numquid : *solum* ?

VII. Ecce illud magis attendite, charissimi fratres mei, illud magis attendite, obsecro vos, quod ait Dominus Christus extendens manum super Discipulos suos : « Hæc est mater mea, et fratres mei. Et qui fecerit vo- » luntatem Patris mei, qui me misit, ipse mihi et frater, » et soror, et mater est. » Numquid non fecit voluntatem Patris Virgo Maria, quæ fide credidit, fide concepit, electa est, de qua nobis salus inter homines nasceretur, creata est a Christo, antequam in illa Christus crearetur? Fecit, fecit plane voluntatem Patris sancta Maria, et ideo plus est Mariæ, discipulam fuisse Christi, quam matrem fuisse Christi. Plus est felicius discipulam fuisse Christi, quam matrem fuisse Christi. Ideo Maria beata erat, quia, et antequam pareret, magistrum in utero portavit. Vide, si non est, quod dico. Transeunte Domino cum turbis sequentibus, et miracula faciente divina, ait quædam mulier : « Felix venter, qui te portavit (*a*). » Beatus venter, qui te portavit. » Et Dominus, ut non felicitas in carne quæreretur, quid respondit? « Imo » beati, qui audiunt verbum Dei, et custodiunt[1]. » Inde ergo et Maria beata, quia audivit verbum Dei, et custodivit. Plus mente custodivit veritatem, quam utero carnem. Veritas Christus, caro Christus. Veritas Christus in mente Mariæ, caro Christus in ventre Mariæ. Plus est, quod est in mente, quam quod portatur in ventre. Sancta Maria, beata Maria, sed melior est Ecclesia, quam Virgo Maria. Quare? Quia Maria portio est Ecclesiæ, sanctum membrum, excellens membrum, supereminens membrum, sed tamen totius corporis membrum. Si totius corporis, plus est profecto corpus, quam membrum. Caput Dominus, et totus Christus caput et cor-

[1] Luc. XI, 27, 28.

(*a*) Videtur redundare hæc sententia.

pus. Quid dicam? Divinum caput habemus, Deum caput habemus.

VIII. Ergo, charissimi, vos attendite. Et vos membra Christi estis, et vos corpus Christi estis. Attendite, quomodo sitis, quod ait : « Ecce mater mea, et fratres mei. » Quomodo eritis mater Christi? Et « Quicumque audit, et » quicumque facit voluntatem Patris mei, qui in cœlis » est, ipse meus frater, et soror, et mater est[1]. » Puta, « Fratres » intelligo, « Sorores » intelligo; una est enim hæreditas, et ideo Christi misericordia, qui, cum esset unicus, noluit esse solus, voluit nos esse Patri hæredes, sibi cohæredes. Talis est enim illa hæreditas, quæ cohæredum multitudine angusta esse non possit. Intelligo ergo fratres nos esse Christi, sorores Christi esse sanctas et fideles fœminas; matres Christi quomodo possumus intelligere? Quid igitur? Audemus nos dicere matres Christi? Imo audemus nos dicere matres Christi. Dixi enim vos fratres ejus omnes, et matrem suam non auderem? Sed multo minus audeo, quod Christus dixit, negare. Eïa, charissimi, intendite, quomodo sit Ecclesia, quod manifestum est, conjux Christi, quod difficilius intelligitur, sed tamen verum est, mater Christi. In ipsius typo Maria Virgo præcessit. Unde, rogo vos, Maria mater est Christi, nisi quia peperit membra Christi? Vos, quibus loquor, membra estis Christi. Quis vos peperit? Audio vocem cordis vestri : Mater Ecclesia. Mater ista sancta, honorata, Mariæ similis et parit, et virgo est. Quia parit, per vos probo. Ex illa nati estis, et Christum parit; nam membra Christi estis. Probavi parientem, probabo virginem. Non me deserit divinum testimonium, non me deserit. Procede ad populum, beate Paule. Esto testis assertionis meæ. Exclama, et dic, quod volo di-

[1] Matth. XII, 49, 50.

cere. « Sponsavi vos uni viro virginem castam exhibere » Christo[1]. » Ubi est ista virginitas? Ubi timetur corruptio? Ipse dicat, qui virginem dixit. « Sponsavi vos uni » viro virginem castam exhibere Christo. Timeo autem, » inquit, ne sicut serpens Evam seduxit versutia sua, sic » et vestræ mentes, inquit, corrumpantur a castitate, quæ » est in Christo. » Tenete in mentibus virginitatem mentis. Virginitas fidei catholicæ integritas. Ubi corrupta est Eva sermone serpentis, ibi debet esse virgo Ecclesia dono Omnipotentis. Ergo in mente pariant membra Christi, sicut Maria in ventre Virgo peperit Christum, et sic eritis matres Christi. Non est longe a vobis, non est præter vos, non abhorret a vobis. Fuistis filii, estote et matres. Filii matris, quando baptizati estis, tunc membra Christi nata estis. Adducite ad lavacrum baptismatis, quos potestis, ut sicut filii fuistis, quando nati estis, sic etiam ducendo ad nascendum matres Christi esse possitis.

[1] 2 Cor. XI, 2.

SANCTI AURELII

AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES X

EX COD. CASSINEN. RECENS EDITI

CURA ET STUDIO

D. OCTAVII FRAJA FRANGIPANE

MONACHI CASSINATIS EJUSQUE BIBLIOTHECÆ PRÆFECTI.

SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

PIO PAPÆ VII.

BEATISSIME PATER.

QUANDOQUIDEM gratulandum mihi plane video quod illud fuerit sorte datum, ut novos quosdam Divi Aurelii Augustini sermones in Codicibus Mss. Cassinensis hujus Archicœnobii delitescentes, omniumque oculis hactenus impervios nunc primum e blattis eruerem, lucisque usura donarem, patiare quæso, BEATISSIME PATER, ut illorum TIBI specimen sistam, quod quidem, nec temere, in antecessum procudendum curavi. Istud, inquam, sermonum specimen BEATITUDINI TUÆ jure, meritoque sistendum putabam, tum quod monumenta exhibet prætiosissima Magni illius Ecclesiæ Doctoris, et Magistri, cujus doctrinæ præstantia, ac divina quædam celsitudo in Apostolicæ Sedis Tuæ culmine potissimum sibi semper propugnaculum vindicavit, tum quod illinc sermones isti sunt deprompti, unde Benedictina Soboles est

propagata, cui SANCTITAS TUA olim in minoribus emancipabatur, cujusque nunc et Parens existis, et Decus, et Præsidium. Renidentiori igitur fronte quam quisquam alius illos excipias, ac benigniori veluti sinu foveas, præsentissimum iis columen præstans, ne quis pateat obtrectationi, invidiæque locus : eo vel magis quod Benedictina Familia illud fere privilegium non immerito sibi arroget, ut per suos præcipue Alumnos tanti Doctoris opera recognoscantur, illustrentur, edantur. Tu igitur votis, cœptisque annue, BEATISSIME PATER, quem dum Christianus Orbis Parentem publicum jamdiu colit, ac veneratur, simul et Scientiarum, et Artium Mecænatem, Patronumque beneficentissimum suspicit, ac miratur : Cujus demum Sanctissimis provolutus pedibus paternæ Benedictionis pignus in me, meumque Archicœnobium istud, Congregationemque universam quam humillime deposco.

SANCTITATIS TUÆ

Humillimus, atque Obsequentissimus Filius
D. OCTAVIUS FRAJA FRANGIPANE MONACHUS CASSINAS.

PRÆLOQUIUM EDITORIS.

Codices manuscriptos Bibliothecæ hujus Cassinensis in novum catalogum digerere aggredienti, tum ad rerum materias, tum ad characterum formam, tum ad ætates ipsas æquiore qua possem lance expendendas, nihil mihi optatius, nec auspicatius contigisset unquam, quam ut in plerosque inciderem magni Doctoris Augustini sermones, quos in editis Exemplaribus, iisque probatissimis vel desiderari prorsus, vel pluribus intercipi lacunis perspexi. Horum aliquos licet enuntiatos invenerim in Bibliotheca Medicea cum Laurentiana Leopoldina, in illa S. Marci Venetiarum, aliisque, quarum extant Catalogi Codicum Mss. typis impressi; de iis tamen singulis ibidem annotatum legi ab Editione exulare. Nonnullos vero ad numerum viginti quinque nuper reperi in lucem editos apud Germanos anno 1792 per Virum clarissimum Michaëlem Denis Præfectum Bibliothecæ Vindobonensis; cæteros in tenebris adhuc delitescere dolui. Quibus lucem amplius invideri ægrius ferens nil potius habui, quam ut investigandis, si quæ forent, laciniis adlaborarem, ex quibus nimirum *unus et alter videretur assutus pannus* : neque enim me fugiebat mos ille præposterus, qui apud sequiores præcipue ætates invaluerat, concinnandi videlicet ex Patrum Excerptis unum aliquem veluti no-

23.

thum partum, quem temere cui vellent adjudicarent. Verebar scilicet ne operam luderem, neve quid audacius molirer supra sedulam hoc in genere, vixque sane æquiparandam curam doctissimorum Monachorum Congregationis S. Mauri in sua Parisiensi Editione: meritoque etiam suspicabar ne cæterarum longe præclariorum Bibliothecarum dignitati, spectatæque præcellentiæ derogatum a me vel aliquantulum videretur.

Ad locupletiorem proinde rei evidentiam ipsos consulendos duxi præstantes doctrina Viros, et quavis fere exceptione majores, nec non alios egregios rerum hujusmodi æstimatores in variis Italiæ urbibus degentes, mihique litterarum familiaritate conjunctos, inter quos principem profecto locum tenet doctissimus Aloysius Vincentius Cassittus ex Prædicatorum Familia, cujus sagacitati, solertiæque hac in re plurimum et honorem testor, et gratiam; qui quidem omnes sermones istos (quot nempe præ oculis habuere) unanimi prope judicio novos pronuntiarunt, necnon et Augustinianam redolere dicendi formam: quin et ab iis additos mihi stimulos fateor, ad illos quam citius publici juris faciendos. Quorum mehercule gravissimorum hominum et stimulis, et votis amplius obluctari non valens, deque litterarum Republica præclare me meriturum confidens, iis morem gessi; illudque unum mihi cavendum statui, quod cautum cuique optimo novimus, ut ne quid falsi auderem, ne quid veri non auderem.

Et sane non inconsultum quoddam aucupandæ celebritatis studium, non præceps quædam judicandi libido, non ipsum denique in magnum Doctorem obsequium me illos Augustino vindicare jusserunt; at cum cæteris probatæ Critices præsidiis suffultus, tum una potissimum fretus fide Codicum, quos in reliquis omnibus ad un-

guem conspirare cum excusis Exemplaribus animadverti, quidni illorum auctoritati acquiescerem ? Quod si qui forte vel dissonantia styli, qui dicitur, vel argumentorum levitate, vel alia quavis de causa non satis digni tanti Doctoris nomine inveniantur, quique proinde vel ut apocryphi expungendi, vel inter dubios videantur amandandi, prudentiorum judicium non moror; eosque peroptem linceis oculis instructos, quibus et Verlinus ipse, et Vindingus invideant.

Num vero ex stylo præcipue satis certum argumentum eliciatur ad auctorem definiendum hæret aqua. Perarduum sane, ac perdifficile dixerim, cæteris tamen paribus; illudque sit exemplo. In Homiliario Patris Combefisii sermo habetur : *Hodie verus Sol* : (T. 1, pag. 519) quem Ipse Origeni adjudicatum refert, quem contra P. Bruni Divo Maximo vindicat, f. 413 ; Vallarsius putat inter Hieronymi apocrypha amandandum; Bibliotheca vero Laurentiana apud Bandinium Divo Ambrosio accenset. Anne Patrum stylus novus veluti Proteus in novas, et varias sese fingit species?

Ipse etiam Augustini stylus quantopere, quamque multis de causis varius sit, et multiplex, graphice exponunt ipsi Editores Monachi in Præfatione ad Tomum quintum : qui simul doctissime, ut assolent, persuadent unum in omnibus, eumdemque existere Augustini *spiritum*, quo veluti animatur illius stylus. *Ubique enim*, inquiunt, *agnoscitur Augustinus proprio quodam eloquentiæ gravis, ac seriæ genere, quod sibi lectorum animos subjicit, non lepore comptæ, et affectatæ elocutionis, sed efficacia quadam judicii, prudentiæ, pietatis.*

Neque illud hic prætereundum putem, dictiones ipsas, ac sententias, ipsasque fere periodos, quæ alicubi

in Augustino occurrunt, in novis etiam istis sermonibus passim iterari. Cave tamen ex hoc laciniosos dixeris, dubiæque fidei : id ipsum enim præfati Editores sæpenumero deprehenderunt vel in ipsis authenticis Augustini partubus, et Augustinum legentibus ubique patet, in libris præsertim *De Quæstionibus*. Nonnulla autem in nonnullis sermonibus adesse, quæ et alibi adsunt, longe secus est ac sermones verbis ejus consarcinari. Ecquis autem neget S. Doctorem innumeros prope sermones aut ex tempore fundentem, aut scriptis consignantem facillime potuisse iisdem verbis nonnunquam easdem reddere sententias?

Quod si quid curiosius sciscitetur quì factum sit ut doctissimi illi Monachi nullibi sermones istos meminerint, percontari et mihi liceat, quì fieri unquam potuerit, ut meminissent, cum nec ipsos Cassinenses Codices in exornanda Augustini Editione vel a limine salutarint? idque ex eo vel maxime patet, quod inter Manuscriptos omnes ab iis singillatim recensitos, et naviter collatos nostri prorsus silentio prætereantur. Nec tamen arguas eos idcirco fuisse posthabitos, quod vel ut minus probatæ fidei, vel ut apocryphi omnino in nullo habiti sint numero : namque apocryphis saltem contentas Homilias accensuissent, uti pronum est colligere ex trina apud ipsos instituta sermonum classe ; quos nempe integerrimis illis Editoribus libuit dispescere in authenticos, dubios, et apocryphos.

Si quem porro cupido incesserit dignoscendi penitius, qua potissimum de causa ea in Editione nulla Bibliothecæ Cassinensis habita sit ratio, fieri hoc potuit seu quod ipsa fuerit minus celebratæ famæ apud Gallos priusquam Mabillonius, Montfauconius, aliique hujusce subsellii homines suum illi testarentur honorem, seu quod in-

gruentia undique bella, quæ tunc temporis, ætate nimirum Ludovici Magni Regis Christianissimi Europam pene totam fatigabant, communicandi libertatem adimerent, ipsaque fortasse litterarum diribitoria præpedirent. Quod si hæc naso suspenderis adunco, nullo plane negotio evincerem ex syllabo Codicum quos contulere, hoc iis fuisse propositum, ut ex Bibliothecis Italis omnibus Vaticanam tantum, necnon et S. Crucis in Jerusalem de Urbe consulerent, reliquis universis posthabitis, vel ipsa nobilissima Medicea.

Ipsum autem Mabillonium, Montfauconium, cæterosque apud nos diversatos sæpe sæpius ad expiscanda litterarum, et vetustatis monumenta, quoad Homilias istas cæcutire pene visos esse, neque iverim inficias, neque mirari subit. Cum enim post adornatam jam Parisiensem Editionem eruditissimi illi hospites huc perrexerint, nullum putarunt pretium operæ ad Sermones istos attendere impensius, quos facile censebant cum reliquis omnibus luce donatos. Quin et suspicari merito licet Codices ipsos utpote sequioris ævi præ aliis longe remotiorum ætatum minime fuisse iis exhibitos; vel demum, quod multo verosimilius, tempus eos defecisse Codices nostros singulos trutinandi numero quidem supra quingentos. Idque Montfauconii ipsius exemplo liquido patet, qui cum cæterarum Bibliothecarum, tum et Cassinensis Codices omnes recensendo enumerat, quavis seclusa peculiari analysi. Quid quod et ab ipso in Bibliotheca Monasterii SS. Severini, et Sosii Neapoli Ordinis S. Benedicti Codex inter cæteros recensetur, et describitur Num. 7.° quin de thesauro illo nec nova proferat, nec vetera? Codex, inquam, tunc temporis Monasterio illi deputatus, nunc Bibliothecæ Vindobonensi plurimis ab hinc annis addictus, unde scilicet præfatus perspicacis-

simus Denisius novos Augustini sermones auspicatissimo elicuit; in quo hercle hanc nobis gloriam invidit non ita multis annis ante, viam tamen munire visus est ad confirmandam Codicum nostrorum authentiam.

Sed ad rem universam secundis curis recognoscendam, utque ex Horatiano præcepto *nonum prematur in annum*, certum mihi est decem duntaxat ex sermonibus hisce (quos complures datum est detegere) in præsens typis mandare *Speciminis* instar; atque eo vel magis quod frustrari ulterius spem publicam non liceret, neu quis illud in nos merito obganniret: *Fortunati sua si bona norint.* Modicis vero, iisque pernecessariis annotationibus, animadversionibusque illos communire ad rem duxi, uti et in antecessum annotatu dignum est illos e Codicibus Membranaceis prodire, et quidem sæculi ut plurimum X, et XI, characteres Longobardos præ se ferentibus, ad typum porro eorum, quos exhibet Mabillonius de Re Diplom. Tom I. Num. 4.° ex Codice Chisiano sign. Num. 1521, et Num. 5. ex Codice Mediceo Laurentiano; quosque et idem P. Bruni annotat in Editione Rom. S. Maximi; quos et Trombellius refert in sua Arte internoscendæ ætatis Codicum Latinorum, et Italorum pag. 79, quos denique et P. Blasi meminit in serie Principum, qui Longobardorum ævo Salerni imperarunt. Tab. III. Num. III. Quibus Codicibus omnibus licet solertissimi isti Diplomatices Magistri nullam præscripserint ætatem, cum characteres Longobardi diu obtinuerint, comparati illi tamen cum Cassinensibus, cum eo imprimis, qui signatur exterius Num. 148, interius vero annum refert decimum supra millesimum, vix alter ab altero videtur internosci. Quod satis superque innuit, quotquot eosdem præ se ferunt characteres nonnisi ad sæculum X, sive XI, referri oportere.

In hisce autem Cassinensibus Codicibus ut bene multa insunt Augustini opera, sic et duplicem licuit dignoscere sermonum classem. Prima suæ integritati restituit mutilos, et imperfectos jam typis vulgatos, sarcitque fragmenta, et lacunas, quibus restaurandis Maurini Editores locupletiora expetissent Exemplaria. Sic enim ad sermonem in Natali Domini, qui et hic prodit quarto loco, annotantes dolent : *Sunt et alii quidam loci forte minus integri; sed iis sanandis necessaria Exemplaria nos deficiunt.* Secunda e tenebris evocat sermones quos tum Possidius in *Indiculo*, tum et alia æque certa indicia e regulis sanæ Critices hausta fidem faciunt fuisse illos ab Augustino elucubratos, attamen deperditos nonnisi vota supererant assequendi.

Harum Classium specimen in decem istis Homiliis deprehendere est; quarum priores quatuor ad priorem classem, posteriores sex ad secundam revocantur. Quod superest, præmonere juvat, Codices istos eosdem plane esse ac qui exarati leguntur jussu Theobaldi, et Desiderii Abbatum Cassinensium, quorum posterior ascito dein nomine Victoris III clavum tenuit Ecclesiæ, meruitque in Sanctorum Album cooptari : cujus quidem rei testis est locuples Leo Ostiensis (Lib. 2. Chron. 51, et lib. 3. c. 63.) qui apud Baronium dicitur *integerrimæ fidei*, quique Codices singulos enuntiat, quamvis plures temporum injuria deperierint, non semel expilata Bibliotheca Cassinensi. Characterum forma, ipsaque ætas nonnullis per eamdem manum apposita rem videntur conficere.

Ii vero Codices, licet elegantissima characterum forma, et splendidissimo maximarum Litterarum ornatu præoptandum nil habeant, tamen non satis accurate conscripti sunt. Quamvis enim librarius ipse, vel quivis alius ferme ejus æqualis qua interscribendo, qua ad mar-

ginem notando, qua eradendo litteras correxerit errata, non raro tamen vel neglectu verborum intercipitur dictionis sensus, vel maculatur mendo, vel solœcismo. In quibus emendandis eo usque mihi licuit, quod ex collatione Codicum inter se germanam lectionem successerit adipisci. Ut autem in sermonibus jam a Parisiensibus vulgatis, sed nostrorum Codicum fide instauratis, facilius internoscatur, quid nunc primum publici juris fiat, visum est idipsum litteris, quas Italicas dicunt, monere[1]; seduloque opportunis animadversionibus annotare quæcumque Editio Parisiensis aut varie legit, aut lectioni nostrorum Codicum supplet : quæ vero annotanda occurrunt, ut diximus, ea vel sermonum initio præfiguntur, vel ad oram paginæ differuntur. Permagni quippe intererat sermonum istorum perspicuitati, dignitatique pro viribus consulere ; nec mediocris in eo collata diligentia est.

Num vero cœptis e sententia successerit, severioris Censuræ judicium esto : quæ utinam *nec vexet Columbas,* dicam cum Juvenali, *nec veniam det Corvis !*

[1] In præsenti vero nostra Editione inter uncinos posuimus loca deprompta.

NOS D. STEPHANUS ALESSANDRI

ABBAS S. BENEDICTI SUBLACI, PROCURATOR GENERALIS, ET DELEGATUS APOSTOLICUS CONGREGATIONIS CASINENSIS.

Cum D. Octavius Fraja Frangipane Congregationis Nostræ Monacus, et in Archicœnobio S. Benedicti Montis Casini Tabularii, et Bibliothecæ Custos, Nobis constare fecerit sequentes decem Sermones in Codicibus MSS. qui in præfato Tabulario asservantur, conscriptos reperiisse Sancto Doctori Augustino attributos, tenore præsentium, quantum nostra interest, eos publici juris faciendi facultatem eidem in Domino concedimus.

Dat. Romæ ex Æd. S. Callixti die 6. *Decembris* 1819.

D. STEPHANUS ALESSANDRI Ab. Proc. Gen. et Delegatus Apost.

L ✠ S

D. ALOYSIUS BELMONTE PRO CANC.

S. AUR. AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

SERMONES X.

SERMO I.

(*a*) *De decem plagis, et decem præceptis, quæ per Mosen data sunt Populo Judæorum.*

Sermonem hunc ediderunt Maurini (Tom. V. Column. 41), uti fragmentum ex Eugipio, et in manuscriptis Regio, et Victorino repertum. Eumdem integritati quidem restituit Codex Casinensis n. 17., cui titulus Augustini Sermones de verbis Domini, et de aliis, *sed incuriosius exscriptum emendat Codex num. 13 inscriptus* Eugipii Sententiæ excerptæ ex libris Augustini, *in quo tamen nonnisi vulgatum fragmentum adest, paucis variantibus. Si quæ supersunt menda, intemerata servavi, quippe qui unicum illum Codicem nactus fuerim ex tot MSS. Casinensibus Sermonem hunc integrum exhibentem. Sunt autem in illo Codice 25 Sermones de verbis Domini eodem ordine dispositi, quos ediderunt Lovanienses; hos excipiunt 58 alii quorum 27 in Editione Maurina, 23 in nupera appendice Denisii, 8 denique vel ex parte, vel ex toto adhuc sub cinere latebant.*

1. [DOMINO Deo nostro, cujus cultores sumus, in laude

(*a*) Maurini hunc enuntiant *de decem plagis, et decem præceptis.* Codex Eugipii habet : *Expositio decem præceptorum, salva firmitate sui ad litteram fundamenti, ex Decalogi expositione ad Populum.* Augustinus in Psal. 77. num. 27. hunc memorat, et ibi compendiose explicat decem plagas.

dictum est quodam Scripturarum loco: « Omnia in » mensura, et numero, et pondere disposuisti[1]. » Deinde Apostolica doctrina edocemur « Ea quæ facta sunt intel- » lecta conspicere, et ea, quæ latent per manifesta inves- » tigare[2]. » Unde interrogata quodam modo ubique creatura, Dominum Deum se artificem habere, ipsa speciei suæ voce, respondet. Deinde Apostolus Paulus ea quæ scripta sunt in libris Veteris Testamenti in figura contigisse commemorat: « Scripta autem sunt, inquit, ad » correptionem nostram, in quos (*a*) finis sæculorum ob- » venit[3]. » Proinde, charissimi, ea quæ videntur in rerum natura fortuito provenire interrogata diligenter, atque discussa, et prudenter vestigata, et inventa laudem intimant Creatoris, divinamque Providentiam per cuncta diffusam, et disponentem suaviter omnia, ut dictum est, cum « Attingit a fine usque in finem fortiter[4]. » Quanto magis ea, quæ non solum (*b*) faverunt, sed etiam divinis Litteris commendata recitantur? Unde propositam nobis a fratribus quæstionem, imo inquisitionem, et disputationem, quid sibi velit quod decem plagis percutiuntur Ægyptii, et decem præceptis instituitur populus Dei, suscipimus in nomine Domini Dei nostri, adjuvante ipso, et donante, adveniente nobiscum pia intentione cordis vestri, quantum possumus explicare. Arbitramur enim ipsum adjutorium etsi non propter nos, certe propter

[1] Sap. XI, 21. — [2] Rom. I, 20. — [3] I Cor. X, 11. — [4] Sap. VIII, 1.

(*a*) Juxta versionem antiquam, seu Italam Scripturæ Textus recitat Augustinus, qui versionem illam L. 2. De doct. Chr. c. 15. cæteris præferendam dicit. Utinam id advertisset clarissimus Denisius! Qui non sic temere censuisset in Sermone de Laude Cerei nota (*b*): *lapsus videtur memoria Auctor apem formicis Proverb* 6. 6. *substituens*; adinvenisset enim apud Italam post LXX. proferri exempla tum apis, tum formicæ. — (*b*) Sic in Codice.

vos, ut ea dicamus certe, quæ (*a*) didici, et audiri ut ille est, ut in via veritatis ejus pariter ambulantes, et ad patriam pariter festinantes, insidiatores itineris nostri, agnoscendo voluntatem legis, evitare mereamur. Decem sunt plagæ, quibus Pharaonis percussus est populus; decem sunt præcepta, quibus populus Dei instructus est. Videamus ergo, fratres, quomodo corporaliter facta, spiritaliter intelligenda sunt. Non enim negamus esse facta, ut putemus tantum dicta, atque conscripta, non facta; sed facta credimus quemadmodum facta legimus, et tamen ipsa facta umbram fuisse futurorum Apostolica Doctrina cognoscimus. Putamus ergo spiritualiter esse investiganda, quæ facta sunt, facta tamen esse. Nemo ergo dicat: Scriptum est quidem aquam conversam in sanguinem in plaga Egyptiorum; sed significat aliquid; non enim revera fieri potuit. Hoc qui dicit, ita quærit voluntatem Dei, ut injuriam faciat potentiæ Dei. Qui enim, si dicendo significare potuit, etiam faciendo non potuit? An non? Non est natus Isaac, aut non Ismaël? Nati erant, homines erant, ex Abraham nati erant, et « Unus ex ancilla, » alter de libera[1]. » Quamvis ergo homines fuissent, quamvis nati essent, figurarunt tamen duo Testamenta, Vetus, et Novum. Ita (*b*) » prius in fundamento posita rerum gestarum firmitate (1) significantia debemus inquirere, ne subtracto fundamento in aëre velle ædificare videamur. « Arbitror enim omnes qui decem legis præcepta contemnunt, et non observant, spiritaliter pati ea, quæ Egyptii corporaliter passi sunt. Hoc propositum donec adju-

[1] Galat. IV, 22.

(*a*) Locus intricatus, profecto irrepsit mendum librarii. — (*b*) Ab his verbis exordiuntur Maurini, et Codex Excerptorum Eugipii, qui quidem sæpissime concordant.

(1) *Edit. habet* significantiam.

torio Dei explicem, intentos vos volo, et orantes pro nobis, ut dicamus vobis. Quod enim ad nos pertinet fortasse cogitamus, quod autem loquimur vobis servimus. Illud ergo prius accipite ne in numero fallamini (1) ad plagas istas] decem non pertinere quod primo factum est signi causa, ut virga in serpentem converteretur. Aditus enim (2) erat iste ad Pharaonem, quo commendabatur (3) Moses educturus ex Ægypto populum Dei[1]; nondum autem contumaces feriebantur, sed divino signo jam terrebantur. [Neque opus est, neque propositum nobis est de ipsa virga in serpentem conversa aliquid dicere. Verumtamen quia ejus mentionem necessitate fecimus, ne quis in numero erraret, nec debet in cujusquam auditoris animo tanquam non intellectæ rei scrupulus remanere (*a*), breviter dicimus (4),] virgas significare regnum Dei, idemque regnum esse utique populum Dei, serpentem autem tempus mortalitatis hujus; mors enim a serpente propinata est. Tanquam ergo cadentes de manu Domini in terram mortales effecti sunt; unde projecta virga ex manu Mosi serpens effecta est. Fecerunt et Magi (5) similiter : virgis eorum projectis, serpentes facti sunt. Sed prius serpens Mosi, id est, virga Mosi, devoravit omnes serpentes Magorum; tunc demum cauda comprehensa identidem virga facta est, et (6) regnum remeavit ad manum. Sunt enim virgæ Magorum populi impiorum. Qui autem populi impiorum? Victi Christi nomine; cum

[1] Exod. VII, 10.

(*a*) Prolixius enim dixerat in Sermone sexto n. 7., et in Psal. 73. n. 5.

(1) *Edit.* Sed ad plagas decem non pertinet quod primum. — (2) *Edit.* ipse erat. — (3) Codex Casinensis continuo legit *Moses* pro *Moyses* uti legitur in Editione. Sufficiat semel hoc annotasse. — (4) *Edit.* virga significat regnum Dei, idemque regnum Dei esse utique populum Dei, Serpens autem. — (5) *Edit.* Magi Pharaonis. — (6) *Edit.* ergo.

in ejus corpus transferuntur, tanquam a serpente Mosi devorantur : donec (1) redeamus ad regnum Dei, sed in finem mortalis sæculi, quod significat cauda serpentis, magnum signum fiat. Audistis quæ debeatis desiderare, audite quæ debeatis vitare.

II. Primum præceptum in Lege de colendo uno Deo : « Non erunt, inquit, tibi Dii alii præter me[1]. » Prima plaga Ægyptiorum aqua conversa in sanguinem[2].

III. Compara primum præceptum primæ plagæ. Deum unum ex quo sunt omnia (2) in similitudinem intellige aquæ, ex qua generantur omnia. Quo autem pertinet sanguis, nisi ad carnem mortalem (3)? Quid ergo conversio aquæ in sanguinem? nisi quia « Obscuratum est » insipiens cor (4) ipsorum? dicentes enim (5) se sa- » pientes, stulti facti sunt, et commutaverunt glo- » riam (6) incorrupti Dei in similitudinem imaginis cor- » ruptibilis hominis. » Gloria incorruptibilis Dei (*a*) sicut aqua, similitudo imaginis corruptibilis hominis sicut sanguis. Et hoc quidem fit in corde impiorum, nam Deus incommutabilis manet ; neque enim (7) quia Apostolus dixit : « Commutaverunt, » ideo mutatus est Deus.

IV. Secundum præceptum : « Non accipies nomen Do- » mini Dei tui in vanum, qui enim (8) accepit nomen Do- » mini Dei in vanum, non mundabitur[3]. » Nomen Domini

[1] Exod. xx, 3. — [2] Id. vii, 20. — [3] Id. xx, 7.

(*a*) *Gloria incorruptibilis Dei sicut aqua, similitudo imaginis corruptibilis hominis* supplevi ex Codice Excerptorum ; vix enim potes non aberrasse oculum a voce priori ad eamdem posterius redditam, animo a sensu verborum abstracto, et ad exemplandum unice intento.

(1) *Edit.* redeat regnum Dei ad manum Dei, sed in fine. — (2) *Edit.* in similitudine. — (3) *Edit.* quid est ergo. — (4) *Edit.* eorum. — (5) *Edit.* Se esse sapientes. — (6) *Edit.* incorruptibilis. *Ad Rom.* I, 21. — (7) *Edit.* quia et Apostolus. — (8) *Edit.* accipit nomen Domini Dei sui.

Dei nostri Jesu Christi veritas est. ipse enim dixit : « Ego » sum veritas[1]. » Veritas ergo mundat, vanitas autem inquinat. Et quoniam qui loquitur veritatem (1) « De Dei » veritate loquitur ; qui enim loquitur mendacium, de suo » loquitur[2] : » veritatem loqui est rationabiliter loqui ; vanitatem (2) loqui est strepere potius quam loqui : merito, quia secundum præceptum est dilectio veritatis. cui contraria est dilectio vanitatis. Loquitur autem veritas (3), est per strepitum vanitas. Huic præcepto secundo contrariam (4) vide esse secundam plagam. Quæ est illa secunda plaga? Ranarum abundantia. Habes (*a*) expressam (5) significatamque vanitatem, si attendas ranarum loquacitatem. Vide amatores veritatis, non (6) accipientes nomen Domini Dei sui in vanum, loqui sapientiam inter perfectos, etiam inter imperfectos; non quidem loqui quod capere non possunt, non tamen recedere a veritate, et pergere in vanitatem. Quamvis (7) imperfecti non capiant si quid paulo excelsius fuerit disputatum de Verbo Dei « Deo apud Deum, per quod » facta sunt omnia ; » possintque capere quod inter eos loquitur Paulus tanquam inter parvulos Christi. « Jesum » Christum, et hunc crucifixum ; » non tamen illa est Veritas, et ista vanitas. Vanitas autem esset (8) si Christus mortem non implevisset, sed finxisse diceremus. Si

[1] Joan. XIV, 6. — [2] Id. VIII, 44.

(*a*) Codex Excerptorum Eugipii habet : *expressius significatam vanitatem.*

(1) *Edit.* de Deo loquitur. — (2) Vanitatem autem loqui. — (3) *Edit.* perstrepit vanitas. — (4) *Edit.* videte secundum. — (5) *Edit.* Significatam. — (6) Non accipientes in vanum nomen Domini Dei sui. — (7) *Edit.* quamvis enim imperfecti non capiunt. — (8) *Edit.* Si Christum mortem non implevisse, sed finxisse diceremus, si vulnera illa in phantasmate fuisse, si sanguinem non verum, sed simulatum de vulneribus emanasse, si falsas eum cicatrices. . . . demonstrasse.

vulnera illa in phantasmate fuissent, si sanguis non verus, sed simulatus de vulneribus emanasset, si falsas cicatrices, tanquam post falsa vulnera demonstrasset. Cum vero ista omnia (1) dicimus facta, dicimus certa, expressa, impleta credimus, et prædicamus. Quamvis de sublimi illius, et incommutabili veritate non loquamur, non tamen imus in vanitatem. Qui autem illa omnia in Christo falsa, et simulata dicunt, ranæ sunt clamantes in palude. Strepitum vocis habere possunt, doctrinam sapientiæ insinuare non possunt. Denique in Ecclesia loquuntur hærentes veritati veritatem (*a*), per quem facta sunt omnia, veritatem Verbum carnem factum, et habitantem in nobis, Veritatem Christum natum Deum de Deo, unum de uno, Unigenitum et Coæternum, Veritatem accepta forma servi natum ex Virgine Maria, passum, crucifixum, resurgentem, ascendentem, ubique veritatem, et (2) quam parvulus capere non potest, veritatem (*b*) et in pane, et in lacte, in pane magnorum, in lacte parvulorum. Idem quippe panis, ut lac fiat, per carnem trajicitur. Qui autem huic veritati contradicunt (*c*), et in sua vanitate decepti decipiunt, ranæ sunt, tædium (3) offerentes auribus, non cibum mentibus. Audi denique homines rationabiliter loquentes : « Non » sunt, inquit, loquelæ, neque sermones, quorum non » audiantur voces eorum : » sed voces non inanes, quia « In omnem terram exiit (*d*) sonus eorum, et in fines or-

(*a*) *Per quem facta sunt omnia, Veritatem Verbum carnem factum et habitantem in nobis* supplevi ex Cod. Excerptorum Eugipii ; hæc enim lacuna etiam a verbis similibus bis positis inducta est. — (*b*) Codex Excerptorum legit : *Veritatem, quæ in pane.* — (*c*) Beda ad Corinth. c. 1, comm. c. 2 legit : *et sua vanitate.* — (*d*) Codex Excerpt. *exivit.*

(1) *Edit.* vera dicimus, facta dicimus certa. — (2) *Edit. addit* et quam perfecti capiunt. — (3) *Edit.* inferentes.

» bis terræ verba eorum [1]. » Si autem et ranas vis e contrario intelligere, illum versum Psalmi recole : « Vana » locuti sunt unusquisque ad proximum suum [2]. »

V. Tertium præceptum : « Memento diem Sabbati sanc» tificare eum [3]. » In tertio isto præcepto insinuatur quædam vacationis indictio, quæ est cordis tranquillitas, et mentis, quam facit bona conscientia. Ibi sanctificatio, quia ibi Spiritus Dei. Denique videte vacationem, hoc est, quietem : « Super quem, inquit, requiescit Spiritus » meus, nisi super humilem, et quietum, et trementem » verba mea [4] (1). » Inquieti ergo resiliunt ab Spiritu sancto, rixarum amatores, calumniarum seminatores, contentionis quam veritatis cupidiores inquietudine sua (2) non admittunt quietem (*a*) Sabbati spiritalem. Contra istorum inquietudinem dicitur, tanquam ut Sabbatum habeant in corde, sanctificationem Spiritus Dei (3) : « Esto mansuetus ad audiendum verbum, ut » intelligas. » Quid intellecturus sum? Deum dicentem : Cessa ab inquietudine tua, non sit tumultus quidam in corde tuo, per corruptionem volitantibus (4) phantasmatis, et compungentibus te; non sit ita (*b*). Deum enim intellecturus es dicentem tibi (5) : « Vacate, et cognos» cite, quia ego sum Deus [5]. » Tu per inquietudinem vacare non vis (6), contentionumque tuarum corruptione cæcatus exigis videre quod non potes.

VI. Attende enim, et contrariam tertiam plagam huic

[1] Psal. XVIII, 4, 5. — [2] Id. XI, 3. — [3] Exod. XX, 8. — [4] Isaï. LXVI, 2.— [5] Psal. XLV, 11.

(*a*) Codex Excerpt. : *id est Sabbatum spiritale.*— (*b*) Editio diverse interpungit, sed Codex Excerpt. conformis est lectioni nostræ.

(1) *In edit. interrogatio præponitur voci* super. — (2) *Edit.* non ad se admittunt. — (3) Ecclesiast. 5, 13. — (4) *Edit.* phantasmatibus. — (5) *Edit.* vacate, et videte quoniam. — (6) *Edit.* contentionum.

præcepto tertio. « Sciniphes natæ sunt in terra Ægypti de » limo, » muscæ (1) quædam minutissimæ, inquietissimæ, inordinate volitantes, in oculos irruentes, non permittentes hominem quiescere, dum abiguntur et irruunt, dum abactæ rursus redeunt, sicut omnino vana phantasmata cordis contentiosorum (2). Tene præceptum, cave plagam.

VII. Quartum præceptum est: « Honora patrem tuum, » et matrem tuam[1]. » Huic contraria quarta Ægyptiorum plaga (3) Cynomia (*a*). Quid est Cynomia? Cynomia est canina musca; græcum vocabulum est. Caninum est parentes non agnoscere; nihil tam caninum, quam cum illi, qui genuerunt, non agnoscuntur: merito ergo et catuli canum cæci nascuntur.

VIII. Quintum præceptum est: « Non mœchaberis[2]. » Quinta plaga est « Mors in pecora Ægyptiorum[3]. » Comparemus. Da hominem (4) mœchantem, conjugio non contentum suo; appetitum quemdam carnis in se domare non vult, qui est nobis pecoribusque communis. Etenim concumbere, et generare etiam (5) porcinum est; et intelligere, hominum est. Ideo ratio, quæ præsidet in mente motus inferiores carnis, tanquam regnans, et dominans frenare debet; non immoderate, et illicite, passim vageque laxare. Ideoque ipsis pecoribus natura datum est, instituente Creatore, ut non moveantur ad fœminas, et ad concubitum, nisi certis temporibus; neque enim se

[1] Exod. xx, 12. — [2] Ibid. 14. — [3] Id. ix, 6.

(*a*) *Quid est cynomia?* Supplevi ex Cod. Excerpt. Hieronymus epist. ad Sun. et Fret. omne muscarum genus designatum contendit, et exscribendam vocem illam Κοινομοία per δίφθογγον οι, non Κυνομυΐα per υ.

(1) *Edit.* quædam sunt. Exod. 8. 18. — (2) *Edit.* tenete. . . . cavete. — (3) *Edit.* Κονομνία. . . . Κονομνία. — (4) *Edit.* mœchari meditantem, conjugio non contentum suo. — (5) *Edit.* pecorum est, ratiocinari, intelligere humanum est.

ratione cohibet alio tempore pecus, sed omnino motu ipso frigescente torpescit. Homo autem ideo semper moveri potest, quia et (1) frenare motum potest. Tibi dominationem rationis Creator dedit, tibi præcepta continentiæ, tanquam in bestias inferiores lora, concessit. Tenes tu quod pecus non (2) habet, et ideo speras tu quod pecus non potest. Labores aliquantum (3) continendo, quod non laborat pecus; sed gaudebis in æternum, ad quod non pervenit pecus. Si opus fatigat, merces consoletur, et ipsa enim patientia est interiorem motum frenare, et quod habes commune cum pecore, non tanquam pecus in omnia (4) relaxare. Quod si contempseris te (5) in te, et imaginem Dei, in qua fecit te neglexeris victus cupiditate (6) bestiarum, tanquam amisso homine eris pecus; non quasi conversus in naturam pecoris, sed in hominis forma habens similitudinem pecoris, qui non audis dicentem : « Nolite esse sicut » equus, et mulus (7) quibus non est intellectus[1]. » Et forte eligis tibi esse pecus, et (8) liber vagari libidine, nulla lege appetitum carnis ad continentiam refrenando : attende plagam (*a*); si pecus esse non times, saltem mori sicut pecus time.

IX. Sextum præceptum : « Non occides[2]; » Sexta plaga : « Pustulæ in corpore, et vesicæ bullientes, et (9) scaten- » tes, et incendia vulnerum ex favilla fornacis[3]. » Tales sunt animæ homicidales, ardent ira, quia per iram ho-

[1] Psal. xxxi, 9. — [2] Exod. xx, 13. — [3] Id. ix, 10.

(*a*) Codex Excerpt. Eug. legit : *Si pecus es, et non times.*

(1) *Edit.* refrenare. — (2) *Edit.* potest *pro* habet. — (3) *Edit.* in continendo, non laborat pecus, sed gaudebis semper in æternitate, ad quam. — (4) Laxare. — (5) *Edit.* et in te imaginem. — (6) *Edit.* insinuatarum rerum *pro* bestiarum. — (7) *Edit.* non habentes intellectum. Sed forte. — (8) *Edit.* libera. — (9) *Edit.* Scaturientes.

micidii fraternitas deperiit. Ardent homines (1) iracundia, ardent et gratia. Sed alius est fervor sanitatis, alius fervor ulceris. Ardentes papulæ per totum corpus concepta homicidia scatent, et sanum non est, quod fervet. Fervet, sed non de Spiritu Dei. Nam et qui vult subvenire fervet, et qui vult occidere fervet; ille præcepto (2), ille morbo, ille bonis operibus (3), ille saniosis ulceribus. Nam si possemus animas videre homicidarum, plus plangeremus, quam putrescentia corpora ulceratorum.

X. Septimum (4) præceptum sequitur : « Non furabe» ris [1]. » Plaga septima « Grando in fructibus [2]. » Quod contra præceptum subducis, de cœlo perdis; nemo enim habet injustum lucrum sine justo damno. (5) Furatur verbi gratia ; qui furatur acquirit vestem, sed cœlesti judicio amittit fidem. Ubi lucrum, ibi damnum. Visibiliter lucrum, invisibiliter damnum. Lucrum de sua cæcitate, damnum de Domini nube. Neque enim aliquid sine providentia, charissimi. Aut vere putatis ea, quæ patiuntur homines, Deo dormiente pati? Passim videntur fieri hæc, nubes colligi, imbres infundi, grandinem jaci, (6) tonitru terram concuti, coruscatione terreri; passim putantur fieri, et quasi ad divinam Providentiam non pertinere. Contra tales cogitationes vigilat ille Psalmus : « Lau» date Dominum de terra (cum laudes dictæ essent de » cœlo) dracones, et omnes abyssi, ignis, grando, nix, » glacies, spiritus tempestatis, quæ faciunt verbum » ejus [3]. » Ergo qui malo desiderio suo forinsecus furantur, justo Dei judicio intrinsecus grandinantur. Oh!

[1] Exod. xx, 15. — [2] Ibid. ix, 23. — [3] Psal. cxlviii, 7, 8.

(1) *Edit.* ira. — (2) *Edit.* iste. — (3) *Edit.* iste famosis. *Eugip. legit cum nostro Cod.* — (4) *Edit. præponit vocem* Sequitur. — (5) *Edit.* verbi gratia qui furatur, acquirit vestem. — (6) *Edit.* tonitruis.

Si (1) possint inspicere agrum cordis sui, profecto lugegerent, dum ibi non invenirent quod in os mentis mitterent, (*a*) etsi in furto suo invenirent, quod in aviditatem ventris mitterent. Major fames (2) est hominis interioris, major fames est, et periculosior plaga, et gravior mors, multi mortui ambulant, et multi (3) famelici de vanis divitiis exultant. Denique Servum Dei Scriptura intus dicit locupletem; inquit: « Absconditus cordis vestri homo, » qui est ante Deum dives. » Non ante homines dives (4), sed ante Deum, dives ubi Deus. Vide tibi dives, quid ergo tibi prodest? (5) Ubi homo non videt furaris, et ubi Deus videt grandinaris.

XI. Octavum præceptum: « Falsum testimonium non » dices [1]. » Octava plaga: « Locusta, animal dente no- » xium [2]. » Quid autem vult falsus testis, nisi nocere mordendo, et consumere mentiendo? Denique admonens homines Dei Apostolus, ne se falsis criminationibus appetant: « Si mordetis, inquit, et comeditis invicem, vi- » dete ne abinvicem consumamini [3]. »

XII. Nonum præceptum: « Non concupisces uxorem » proximi tui [4]. » Nona plaga: « Densæ tenebræ [5]. » Etenim est quædam mœchia contra quam supra (6) præceptum datum est, etiam in non appetenda castitate uxoris alienæ. Mœchus est enim et qui non it ad uxorem alienam; tantum quia non contentus est sua. Jam vero non solum post suam peccare, sed etiam alienam attentare veræ densæ sunt tenebræ. Nihil enim sic dolet in corde patientis, et

[1] Exod. xx, 16. — [2] Id. x, 13. — [3] Ad Galat. v, 15. — [4] Exod. xx, 17. — [5] Id. x, 22.

(*a*) *Etsi in furto suo invenirent, quod in aviditatem ventris mitterent* Supplevi ex Cod. Exc. patebat enim lacuna non dissimilis a præcedentibus.

(1) *Edit.* possent.—(2) *Edit.* esset hominis interioris, major fames, et periculosior. — (3) *Edit.* facinorosi. — (4) *Edit.* homines dives, sed ante Deum dives, et ubi Deus videt, ibi dives. — (5) *Edit.* Si ubi. — (6) *Edit.* præceptum est.

qui hoc facit alteri nihil sic (1) vellet pati. Ad alia paratior est omnis homo, hoc autem nescio (2) utrum inventus est qui tolerabiliter ferat. O densas tenebras ista facientium, talia concupiscentium! Vere excæcantur furore (3) terribili, furor enim indomitus est (4) commaculare viri uxorem.

XIII. Decimum præceptum est: « Non concupisces ullam » rem proximi tui, non pecus, non possessionem, non » subjugium, non aliquid omnino proximi tui concupis» ces[1]. » Huic malo plaga contraria est decima: « Mors » primogenitorum[2]. » In qua plaga (5) cum comparatione quædam quæro; nihil mihi interim occurrit, fortassis occurrat melius, ac diligentius inquirentibus (6), nisi quia omnes res (*a*) quas homines habent hæredibus servant. Reprehenditur hic autem concupiscens rem proximi; concupiscit enim et qui furto aufert: et qui furatur aliquid proximi, non potest nisi concupisendo rem proximi furari. Sed de furto jam superius præceptum est (7), ut ibi intelligas et rapinam. Non enim de furto præciperet, et de rapina taceret Scriptura, nisi te intelligere voluisset, quia si pœnale est clanculo auferre, multo majoris pœnæ est violenter eripere (8). Auferre nolenti sive occulte sive palam habet præceptum suum. Concupisere autem rem proximi, quod notat Deus in corde, etiamsi

[1] Exod. xx, 17. — [2] Id. xii, 29.

(*a*) In Excerp. Eugip. habetur : *quas habet hæredibus servare deprehenditur. Hic autem clamat.*

(1) *Edit.* volet pati. Ad alienam. *Codex Excer. conformis lectioni nostræ.* — (2) *Edit.* utrum-ne est. — (3) *Edit.* horribili. — (4) *Edit.* conculcare. — (5) *Edit.* cum comparationem quamdam. — (6) *Edit.* nisi qui omnes res quas habet hæredibus servat, reprehenditur. Hic autem clamat qui rem proximi concupiscit, et qui furto aufert, et qui furatur aliquid proximi, non potest nisi rem proximi furari. — (7) *Edit.* ubi intelligas. — (8) *Edit.* auferre ergo nolens.

justam ibi successionem quæras, non licet. Denique qui volunt res alienas tanquam juste possidere, hæredes se quærunt fieri a morientibus. Quid enim tam justum videtur, quam rem sibi derelictam possidere, habere jure communi? Quid apud te facit homo? Dimissum est mihi (1); hæreditatem consecutus sum; testamentum lego. Nihil videtur justius ista voce avaritiæ (2). Tu : juste tenes; et laudas quasi jure possidentem. Deus damnat injuste concupiscentem. Vide qualis es, qui optas te ab aliquo hæredem fieri : non vis ut habeat hæredes (3). In hæredibus nihil charius primogenito, proinde in primogenitis tuis (4) puniris qui concupiscendo res alienas, id. quod tibi jure non debebatur (*a*) quasi juris umbra perquiris. Et facile est quidem, fratres, corporaliter amittere primogenitos; moriuntur enim homines sive ante parentes suos, sive post parentes suos; morituri moriuntur. Illud molestum est, ne per hanc occultam, et injustam concupiscentiam primogenita cordis tui perdas. Primogenitus enim in nobis imaginem habet gratiæ Dei : novus natus, prior natus, inter omnes tanquam natos cordis nostri primogenita fides est. Nemo enim bene operatur, nisi fides præcesserit, sicut dicit Apostolus : « Sine fide, inquit, impossibile est placere Deo[1]. » Omnia opera tua bona filii tui sunt spirituales, sed inter hos tibi (5) primo nata est fides. Quisquis ergo rem alienam occulte concupiscis (6) internam fidem perdis. Eris enim primo sine dubio simulator, obsequens non charitate, sed fraude; veluti amans eum, a quo te cupis fieri hæredem : amando, eum mori quæris (*b*). et ut

[1] Hebr. XI, 6.

(*a*) In iisdem Excerp. legitur : *juris sub umbra*. — (*b*) In Editione deest conjunctio, quæ tamen habetur in Eugipio.

(1) *Edit.* hæreditate. — (2) *Edit.* in laudas quasi jure. — (3) *Edit.* in hæredibus autem. — (4) *Edit.* punieris *Eugipius confirmat lectionem nostram*. — (5) *Edit.* primogenita. — (6) *Edit.* internus.

in re ejus te videas possessorem. illi invides successorem.

XIV. Eja (*a*), fratres decursis decem præceptis, et decem plagis, comparantes contemptores præceptorum contumaciæ Ægyptiorum, cautos vos fecimus, ut habeatis securi res vestras in præceptis Dei. res vestras, inquam, res vestras (1) interiores arcæ vestræ, interiores thesauri vestri; res vestras, quas vobis nec fur, nec latro, nec vicinus potens possit auferre, ubi nec tinea, nec rubigo metuenda est, cum quibus (2) extitit naufragus. Sic enim eritis et populus Dei inter iniquos Ægyptios (*b*) illis hæc in corde patientibus, vobis autem incolumibus in ipsis interioribus vestris hominibus, donec educatur populus de Ægypto quodam (3) Exodo, quod et fit, nam illud semel factum est, hoc non cessat fieri.

XV. [Nam (*c*) si attendamus etiam expoliamus Ægyptios. Neque enim illud præter mysterium factum est. quomodo homines minus intelligentes accusare hic audent Deum, quia jussit peti ab Ægyptiis aurum, et argentum, et vestes; data sunt hæc, et ablata[1]. Fures isti essent, nisi Deo jubente fecissent. Intendat Charitas Vestra, fures, inquam, isti essent nisi Deo jubente fecissent; quia vero Deo jubente fecerunt, fures non fuerunt. Hos jam

[1] Exod. XII, 35.

(*a*) Noster Codex habet : *Hæc, fratres, decursa decem præcepta, et decem plagas, comparatos contemptores præceptorum contumaciæ Ægyptiorum, cautos vos faciemus.* Huic lectioni fortasse minus integræ alteram præposui desumptam ex Codice Excerp. Eugippii. — (*b*) *Illis hæc in corde patientibus, vobis autem incolumibus in ipsis interioribus vestris hominibus, donec educatur populus de Ægypto.* Supplevi ex Cod. Exc. Eug. ex voce enim *Ægyptios* ad illam *Ægypto* manifeste aberravit oculus, ut jam vidimus in præcedentibus. — (*c*) Vide lib. 22 cont. Faust. c. 71. et seqq.

(1) *Edit.* interioris. . . . interiores. — (2) *Edit.* extitit naufragus. — (3) *Edit.* Exodo suo.

non accusas, ipsum Deum accusare paratus es. Ad illos obtemperare pertinuit (*a*); apud Deum fuit jubentis consilium, qui novit quid quis pati debeat; quis, quid, quo merito patiatur. Parricidium apertissimum et funestum esset Abrahæ, si ultro filium percussisset; hoc tantum secus, laudabiliter faciebat, quia Deo jubenti obediebat, et quod esset in spontanea voluntate crudelitas, sub Dei præcepto facta est pietas[1].]

XVI. [De Actibus Apostolorum volo aliquid dicere. Petrus cum esset inclusus in carcere, venit ad eum Angelus salutis, qui (*b*) catenis de manibus ejus jussit exire[2]. Egressus ille secutus est Angelum; de carcere liberatus est Domini imperio, Dei auctoritate. Postero die judex eum quæsivit ad audiendum; abscessisse cognovit, custodes carceris duci jussit; « Milites, inquam, interrogatos » duci jussit; » dedit in illos sententiam, legem, quam sibi (*c*) videbatur, nisi invenirent Petrum. Quid dicis? Petrus auctor fuit mortis illorum? Nonne esset perverse pius, si voluntati Dei contradiceret, diceretque Angelo jubenti, ut exiret : Non exeam, ne propter me miseri homines, custodes carceris moriantur? Responderetur ei : Dimitte ista Creatori; quia non es artifex ut homo nascatur, non esse judex potes quomodo moriatur : nemo enim moritur, nisi quem vult Deus. Mori consilium judici Deo dimittitur, sed tamen concupiscentia homicidæ damnatur. Neque enim hic attendendum est quid Deus judicaverit, sed quid mala gens cogitaverit (*d*). Judas quippe tradidit ad passionem Filium Dei, et per passionem Filii Dei om-

[1] Gen. XXII. — [2] Act. XII.

(*a*) Vide lib. 2. Quæstionum in Exodo, quæstione sexta. — (*b*) Aliquid profecto omissum est, forte adjunctum vocis *catenis*. — (*c*) Sic in Codice; forte deest aliquid. — (*d*) Quæ sequuntur verba, iterata inveniuntur in Psal. 93. usque ad illa *nostra redemptio*.

nes gentes redemptæ sunt ad salutem; nec tamen pro salute gentium merces reddita est Judæ, sed pro ejus malitia debitum supplicium retributum est. Nam si traditio Christi, et non tradentis animus considerandus est, hoc fecit Judas, quod fecit Deus Pater, de quo scriptum est : « Qui Filio suo non pepercit, sed pro nobis omni- » bus tradidit eum[1]. » Hoc fecit Judas, quod fecit ipse Dominus noster Christus, de quo scriptum est : « Qui » se ipsum tradidit pro nobis oblationem, et hostiam Deo » in odorem suavitatis; » et iterum : « Sic Christus, in- » quit, dilexit Ecclesiam, et se ipsum tradidit pro ea, ut » eam sanctificaret[2]. » Et tamen gratias agimus Deo Patri, qui « Unico Filio suo non pepercit, sed pro nobis » omnibus tradidit eum. » Gratias agimus ipsi Filio Dei, « Qui se ipsum tradidit pro nobis, et in eo voluntatem » Patris implevit. » Et detestamur Judam, de cujus facto tantum beneficium præstitit Deus, et recte dicimus : « Reddidit ei Dominus secundum iniquitatem ejus, et » secundum malitiam ejus disperdidit eum[3]. » Non enim pro nobis tradidit Christum, sed pro argento, quo vendidit eum, quamvis Christi venditio sit nostra Redemptio.]

XVII. [Nemo ergo, fratres, nemo discutiat Deum. Superbum est, impium est, stultum est. Tu concupiscentias tuas frena, nihil facias animo malo, obtemperare paratus esto, non nocere. Itaque fecerunt illi, fecit Deus. Si illi furtum fecissent, etiam sic voluerat forte Deus Christus pati qui paterentur, quando permisit eos, qui fecerunt, facere; servaret tamen (*a*) furibus pœnam, exigeret aliquam temporalem vindictam de iis, qui passi sunt furtum. Nunc vero illi ultro non fecerunt, Deus justo judicio fieri voluit. Cum si appendas causam, forte non au-

[1] Rom. VIII, 32. — [2] Ephes. V, 2 et 25. — [3] Psal. XCIII, 23.

(*a*) Vide in Psal. 104, num. 28.

rum alienum tulerunt, sed debitam mercedem exegerunt. Injuste oppressi dum in Ægypto lateres fecerunt, pro duris operibus servitutis sine mercede non exierunt, et tamen Deus certa aliqua causa fecit hoc (*a*). Si sumus, tanquam populus Israël in Ægypto, in hoc mundo, certe audeo vobis dicere, puto enim quia Spiritu Dei loquor ad vos, tollite aurum, argentum, vestes Ægyptiis. Aurum ipsorum sapientes, ipsorum argentum eloquentes ipsorum, vestes ipsorum varietas linguarum ipsorum. Nonne hæc omnia videmus in Ecclesia? Nonne quotidie hoc facit Ecclesia? Quanti sapientes in sæculo credunt Christo? Ablatum est aurum Ægyptiis (*b*). Sanctus, cujus mensa ista vocatur, fuit aliquando vel aurum, vel argentum Ægyptiorum. Vestes autem Ægyptiorum, quibus quodam modo sensus induuntur, linguæ sunt variæ. Videtis eas ex Ægypto ad populum Dei migrare: « Non sunt enim loquelæ, neque sermones, quorum non » audientur voces eorum[1]. » Hic aurum, hic argentum Ægyptiorum, et videntes eximus, et mercedem nostram ferimus; non enim sine causa in luto Ægypti laboravimus. Sic omnia, fratres, sive quæ exponi a nobis possunt, sive quæ nondum possunt, sive quæ potestis intelligere, sive quæ nondum potestis, sive hoc modo, quo a nobis dicta sunt, sive alio meliori modo, credite omnino, quia « Omnia tunc in figura contingebant eis, scripta autem » sunt ad correptionem nostram, in quos (*c*) fines sæcu-

[1] Psal. XVIII, 4.

(*a*) Libro sec. de Doctrina christiana ditati dicuntur Ægyptiorum divitiis. Cyprianus, Hilarius, Victorinus, Optatus, aliique. — (*b*) Fortasse ad mensam Cypriani loquebatur, qui rethor eam docuerat priusquam a Cæcilio converteretur. — (*c*) In orationibus pro tempore, et data occasione habitis Augustinum sua, ut ita dicam, facere aliquoties Scripturæ verba annotavit doctiss. Sabatier in Præfat. ad veterem Bibliorum versionem. Hinc apud eumdem S. Doctorem enatæ sunt tot ejusdem textus variantes lectiones, quarum hic vides exemplum.

» lorum devenerunt[1]. » Itaque ego non fierem intentus ad ea? Et tu quilibet, Christiane spiritualis, non essemus intenti, et sine causa factum diceremus, quod in tertiam plagam Magi Pharaonis defecerunt? Nihil hic quærerem, frustra factum vel scriptum putarem? Faciunt Magi Pharaonis (*a*) contra Mosen de virgis serpentes, de aqua sanguinem, faciunt ranas, faciunt hæc. Veniunt ad tertiam plagam, id est, ad illas muscas, quæ appellantur Scyniphes, et ibi deficiunt qui fecerunt serpentes, qui fecerunt ranas deficiunt, deficiunt ad muscas. Non est prorsus, non est sine causa. Pulsate mecum (*b*). Tertia plaga hæc cui contraria est? Præcepto Dei tertio, ubi de Sabbato præcipitur populo, ubi quies prædicatur, ubi sanctificatio commendatur, ibi enim dicitur : « Memento diem Sabbati sanctificare eum. » Denique et in primis operibus mundi fecit Deus diem, fecit cœlum, terram, mare, luminaria, stellas, animalia ex aquis, ex terra hominem ad imaginem suam. Facit hæc omnia, nusquam sonat aliquid sanctificatum. Peraguntur ista sex diebus, sanctificatur dies septimus vacationis Dei : opera non sanctificat, vacationem sanctificat[2]. Quid dicturi sumus? Quomodo nobis laborantibus plerumque dulcius est otium, quam opus, ita putamus et Deum? Non hoc putare debemus, nec sic laborando fecisse, et non jubendo creavisse, « Dixit Deus : Fiat, et factum est. » Hoc modo faciendo, nec ipse homo laboraret. Sed in illo die commendata nobis quædam requies ab omnibus operibus nostris, ut post bona opera nostra intelligeremus nos requieturos sine termino. Nam omnes dies ibi

[1] Cor. x. — [2] Gen. ii, 3.

(*a*) Vide resp. ad Epist. Januar. c. 11. 15. 16. — (*b*) Vid. Sermonem 9. num. 6., et Serm. 251. num. 5., necnon lib. 4. de Genesi ad litteram a cap. 13. ad 20., ubi de sanctificatione diei septimi.

habent vesperum, septimus non habet; operamur enim cum fine, requiescimus sine fine. Ibi sanctificatio sonat magno quodam mysterio, pertinens ad Spiritum sanctum. At eum me dicentem, fratres : Accipite cum venia, obsecro vos, magis inquirentes quid coner, quam quid explicem : novi quis loquar, et quid vobis loquar; Divina hominibus homo[1]. Ecce annitimini mecum, laborate mecum, ut quiescatis mecum, quantum Dominus donat, quantum aperit, quantum significat, quantum innuit ipsa sapientia ostendens se amatoribus suis in viis hilariter, et in omni providentia occurrens eis. Sanctificatur dies Sabbati, quies Dei. Ibi primum sonat sanctificatio, quantum mihi videtur, quantum et vos cognoscitis, quantumque credimus (*a*).] Sanctificatio nulla divina et vera est, nisi ab Spiritu sancto. Non enim frustra dictus est proprie Spiritus sanctus; cum sit et Pater sanctus, cum sit et Filius sanctus, nomen tamen hoc proprium Spiritus accepit, ut tertia in Trinitate Persona Spiritus sanctus diceretur. Ipse « Requiescit » super humilem, et quietum » tanquam in Sabbato suo. Ad hoc septenarius numerus etiam Sancto spiritui deputatur. Hoc Scripturæ nostræ satis indicant; viderint meliora meliores, et majora majores, et de isto septenario numero subtilius aliquid, et divinius dicant, et explicent. Ego tamen, quod in præsenti sat est, illud video, illud vos ad videndum commemoro, septenariam istam rationem (1) numeri proprie sancto Spiritui deputatam, quia (2) septenario die sonat sanctificatio. Et unde probamus sancto Spiritui deputari septenariam (3) nume-

[1] Isaï. LXVI, 25.

(*a*) Hic resumitur lectio editionis.

(1) *Edit.* inveniri proprie. — (2) *Edit.* septimo die. — (3) *Edit.* numeri rationem.

rationem? Dicit Isaïas spiritum Dei venire super fidelem, super Christianum, super Christi membrum « Spiritum » sapientiæ, et intellectus, consilii, et fortitudinis, » scientiæ, et pietatis, Spiritum timoris Dei[1] (*a*). » Si secuti estis septem res percucurri, tanquam descendentem ad nos Spiritum Dei a sapientia, usque ad timorem, ut nos ascendamus a timore ad sapientiam. « Initium » enim sapientiæ timor (1) Domini[2]. » Ita ergo et septenarius spiritus et unus spiritus septenaria ratione unus. An aliquid evidentius vultis? Pentecosten diem festum Scriptura sancta de septimanis factum commemorat. Habetis in Scriptura Tobiæ (2), ubi etiam evidenter dicitur istum diem festum de septimanis. Septies enim septem quadraginta et novem in summa redeunt; sed tanquam ut redeatur ad caput; Spiritu enim sancto ad unitatem colligimur, non ab unitate dispergimur; ideo ad quadraginta et novem additur unum honor unitatis, et fiunt quinquaginta. Non ergo jam sine causa quinquagesimo die per Ascensionem Domini venit Spiritus sanctus (3). Resurgit Dominus, ascendit ab inferis, nondum in cœlum. Ab illa resurrectione, ab illa ab inferis assumptione numerantur quinquaginta dies, et venit Spiritus sanctus in quinquagenario numero, tanquam natalem sibi apud nos faciens. Quadraginta enim diebus hic conversatus est Dominus cum Discipulis suis, quadragesima die ascendit in cœlum, et peractis ibi decem diebus, tanquam (4) decem præceptorum signa, venit Spiritus sanctus, quia nemo implet legem nisi per gratiam Spi-

[1] Isaï. xi, 2. — [2] Prov. i, 7.

(*a*) *Si secuti estis septem res percucurri tanquam descendentem ad nos Spiritum Dei* supplevi ex Codice Excerp. Eug. manifesta enim erat lacuna.

(1) *Edit.* Dei. — (2) Tob. 2. 1. juxta Italam post septuaginta Interpr. — (3) *Edit.* resurrexit. — (4) *Edit.* decimo præceptorum signo.

ritus sancti. Itaque, fratres, manifestum est septenarium istum numerum ad Spiritum sanctum pertinere. Quisquis autem non cohæret unitati Christi (a) et oblaterat adversus unitatem Christi, intelligendus est non habere Spiritum sanctum. Contentiones enim, et dissentiones, et divisiones non faciunt nisi animales, de quibus Apostolus ait : « Animalis autem homo non percipit quæ sunt » Spiritus Dei[1]. » Deinde scriptum est et in Epistola Judæ apostoli : « Hi sunt, qui segregant semetipsos (1) animales spiritum non habentes. » Quid manifestius, quid evidentius? Merito veniant etsi eadem credentes, quæ nos, tamen accepturi Spiritum sanctum, quem habere non possunt quandiu sunt hostes unitatis. Hos autem comparat Apostolus Magis Pharaonis : « Habentes, inquit, formam pietatis, sed virtutem ejus abnegantes[2]. » Habendo formam pietatis similia fecerunt, sed virtutem ejus abnegantes (2) in signo tertio defecerunt. »

XVIII. [Sed adhuc quærite mecum quare in tertio signo? Defecissent enim in secundo, defecissent in quarto, quid interest ubi deficerent defecturi? Quare ergo in tertio (b)? Sed prius videte quod promiseram, utrum illis Magis hæreticos comparaverit apostolus Paulus. « Habentes, inquit, formam pietatis, virtutem autem ejus » abnegantes, et hos evita. Ex his sunt qui penetrantes » domos, et captivas ducunt mulierculas oneratas peccatis, quæ ducuntur a variis desideriis, semper discentes » et ad veritatis scientiam nunquam pervenientes. » Tes-

[1] Cor. II, 14. — [2] 2 Tim. III, 5, et seqq.

(a) *Et oblaterat adversus unitatem Christi* supplevi ex Cod. Excerpt. — (b) Hac explanatione frequenter abrupta, fortasse etiam longiore, genuinitatem Sermonis non hebetari Augustini familiares noverunt, aut saltem præfationem Erasmi ad Augustini opera legentes.

(1) *Edit. addit* (reprehendens loquebatur) hi sunt qui segregant semetipsos. *Judæ* I. 19. — (2) *Edit.* qui *pro* in.

timonium quippe de Ecclesia catholica semper audiunt, et ad Ecclesiam catholicam venire nolunt. Semper discentes, neque enim non semper audiunt : « In semine tuo » benedicentur omnes gentes[1] : » non semper audiunt : « Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, » et possessionem tuam terminos terræ[2]; » non semper audiunt : « Commemorabantur, et convertebantur ad » Dominum universæ Patriæ gentium[3]; » non semper audiunt : « Dominabitur usque ad mare, et a flumine us- » que ad fines orbis terræ[4]. » Semper ista audiunt, semper discentes, et ad veritatis scientiam nunquam pervenientes. Videte jam quod promisi. Quid Apostolus sequitur? « Sicut autem Jamnes, et Mambres restiterunt Mosi, sic » et isti restiterunt veritati ; homines mente corrupti, re- » probi circa fidem. » Quid deinde? « Sed ultra non » proficient, dementia enim eorum manifesta erit omni- » bus hominibus, sicut et illorum fuit[5]. » Jam videte quare in tertio signo defecerunt. Mementote eos, qui adversantur unitati, non habere Spiritum sanctum. Tria vero illa præcepta prima in Decalogo ad Dei dilectionem pertinere intelliguntur, ut septem cætera intelligantur ad dilectionem pertinere proximi ; ut duabus tabulis legis, et decem præceptis, duo illa tanquam summaria præcepta teneantur. « Diliges Dominum Deum tuum ex toto » corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua ; » et diliges proximum tuum (1) sicut te ipsum : In his » duobus præceptis tota Lex pendet, et Prophetæ[6]. » Referamus ergo tria prima præcepta ad dilectionem Dei. Quæ tria prima? Primum : « Non erunt tibi dii alii præ- » ter me ; » Cui contraria plaga est aquæ conversæ (2) in

[1] Gen. I, 2. — [2] Psal. II, 8. — [3] Id. XXI, 58. — [4] Id. LXXI, 18. — [5] 2 Tim. III, 8, et seqq. — [6] Matth. XXII, 37, 38.

(1) *Edit.* tanquam — (2) *Edit.* aqua conversa.

sanguinem, propter quod summum principium Creatoris ad simulationem (1) humanæ carnis adductum. Secundum præceptum : « Ne accipias in vanum nomen » Domini Dei tui. » Pertinet, quantum arbitror ad verbum (2) Dei, quod est Filius Dei. « Unus enim Deus, » et unus Dominus noster Jesus Christus, per quem » omnia[1]. » Contra verbum ranæ. Vide (3) contra verbum ranas, contra rationem strepitus, contra veritatem vanitatem. Tertium præceptum de Sabbato, pertinens ad Spiritum propter sanctificationem, quæ prima in Sabbato sonuit, quod vobis paulo ante vehementer, quantum potuimus, commendavimus. Huic præcepto contraria plaga inquietudo in muscis de corruptione nascentibus, in oculos irruentibus. Ideo in hoc tertio signo defecerunt, qui unitatis inimici Spiritum sanctum non habuerunt, facit enim hoc Spiritus sanctus pœna : aliud enim facit gratia, aliud pœna ; aliud enim facit implendo, aliud deserendo. Denique ut jam evidenter ipsis confitentibus Pharaonis Magis agnoscere valeamus, quomodo appellatus est in Evangelio Spiritus Dei videamus, quod nomen (4) accipit. Objicientes Domino convicium Judæi, cum dixissent : « Hic non ejicit dæmonia, nisi in » Beelzebub principe dæmoniorum, » respondit ille. « Si ego in Spiritu Dei ejicio dæmonia, certe supervenit » in vos regnum Dei[2] ; » quod alius Evangelista sic enarrat : « Si ego (5) digito Dei ejicio dæmonia. » Quod alius Evangelista dixit, « Spiritus Dei[3]. » Alius dixit « Digitus » Dei ; » ergo Spiritus Dei digitus Dei. Ideo lex data, scripta digito Dei ; quæ lex data est in monte Sina quin-

[1] Rom. XI, 36. — [2] Matth. XII, 24. — [3] Luc. X, 20.

(1) *Edit.* simulationem, *et in animadversionibus.* Simulationem. *Eugip. conformis est nostro Codici.* — (2) *Edit.* regnum Dei. — (3) *Edit.* Videte. (4) *Edit.* accepit. — (5) *Edit.* in digito.

quagesimo die post occisionem ovis, celebrato Pascha a populo Judæorum. Implentur quinquaginta dies post occisionem ovis, et datur lex scripta digito Dei; implentur quinquaginta dies post occisionem Christi, et venit Spiritus sanctus. Gratias Domino occultanti providenter, aperienti suaviter. Jam videte hoc etiam (1) Pharaonis Magos evidentissime confiteri; deficientes in tertio signo dixerunt : « Digitus Dei est hic[1]. » « Laudemus Dominum Datorem intellectus, Datorem verbi. Hæc si non mysteriis gererentur, non studiose quærerentur; si autem non studiose quærerentur, non tam suaviter invenirentur.]

[1] Exod. VIII, 19.
(1) *Edit. addit* fratres.

SERMO II.

(a) *De proprio Natali.*

Codex MS. num. 17 *, de quo supra, discerptos ex hoc uno indicat Sermones* 339 *et* 40. *Editionis Maurinæ. Conjectanti mihi qui factum quod in Gallia præsertim distractum, et mancum habeant hunc Codices, juxta quos Amerbachius, Erasmus, Parisienses, Lovanienses, et Maurini editiones suas concinnarunt, hæc subit cogitatio fortasse minus absonas fidei; quoniam scilicet, iisdem Maurinis fatentibus (præf. tom V.), Cæsarius Arelatensis jam gravis ætates jubere solitus erat a Sacerdotibus, et Diaconis recitari non modo Sermones proprios, verum etiam Augustini, aliquando mutilos, quandoque etiam novo exordio, et peroratione donatos, potuit quispiam illorum disjungere præcipua Sermonis argumenta, prout opportunitas ipsi erat, his posthabitis, quæ partem redditam ex omissa nectebant. Id autem cum non fuerit, qua decebat sagacitate præstitum, supersunt adhuc indicia, quibus firmatur auctoritas nostri Codicis copulantis in unum partita illa membra. Interea Sermo Arelate concisus, et ita perlatus in publicum, Codices primum Gallos pervasit, deinde regiones dissitas, ad quas Cæsarius, ut lib.* 1 *ejus vitæ legitur,* transmittebat per eosdem Sa-

(a) Editio inscribit : *In die Ordinationis suæ :* Natalem dici Anniversarium Consecrationis Episcopi, eumque solemnem diem esse testantur S. Paulinus epist. 20 ad Delphin. Sixtus PP. epist. ad Cyrill. anno 430 Leo M. Ser. 1. et 3. Hilarus PP. epist. 2 ad Episc. Terracon. Et Augustinus ipse epist. 215, et alibi.

cerdotes quid in Ecclesiis suis prædicare facerent. *Operæ pretium hinc erit pristinam integritatem vindicare Sermoni in editis hactenus Bibliothecis desiderato.*

I. Hodiernus dies (1), fratres, admonet me attentius cogitare sarcinam meam, de cujus pondere etiamsi mihi dies, noctesque cogitandum sit, nescio quo tamen modo anniversarius dies iste impingit eam sensibus meis, ut ab ea cogitanda omnino dissimulare non possim, et (2) quantum anni accedunt, imo decedunt, nosque propinquiores faciunt diei ultimo, utique quandoque sine dubitatione venturo, tanto mihi est acrior cogitatio, et stimulis plenior, qualem Domino Deo nostro rationem possim reddere pro vobis. Hoc enim interest inter unumquemque vestrum et nos, quod vos, pene de vobis (3) solliciti estis reddituri rationem, nos autem et de nobis, et de omnibus vobis. Ideo major est sarcina, sed bene portata majorem comparat gloriam, infideliter autem (4) gestata ad immanissimam præcipitat pœnam. Quid ergo mihi hodie maxime faciendum est, nisi ut commendem vobis periculum meum, ut sitis gaudium meum? Periculum autem meum est, si attendam quomodo laudatis, et dissimulem quomodo (5) vivitis. Ille autem novit, sub cujus oculis loquor, imo sub cujus oculis cogito, non me tam delectari laudibus popularibus, quam stimulari, et angi quomodo vivant qui laudant. Laudari autem a male viventibus nolo, abhorreo, detestor, dolori mihi est, non voluptati; laudari autem a bene viventibus, si dicam nolo, mentior, si dicam volo, timeo ne sim inanitatis appetentior, quam soliditatis. Ergo quid dicam? Nec

(1) *Edit.* dies iste — (2) *Edit.* quanto. — (3) *Edit.* Solis *pro* Solliciti — (4) *Edit.* gesta. — (5) *Edit.* vivatis.

plene volo, nec plene nolo. Non plene volo, ne in laude humana pericliter; nec plene nolo, ne ingrati sint quibus prædico. Sarcina autem mea est, quam modo audistis cum Ezechiel propheta legeretur. Parum est enim quia dies ipse admonet nos eamdem sarcinam cogitare; insuper talis lectio (1) recitatur, quæ nobis incutiat magnum timorem, ut quid portemus cogitemus; quia nisi nobiscum, qui imposuit, portet, deficimus. Ecce audistis : « Terra, inquit, super quam (*a*) induxero gladium, et posuerit sibi exploratorem, qui videat gladium supervenientem, et dicat, et denuntiet (2). » Veniente autem gladio taceat ille explorator; superveniens (3) gladius super peccatorem occidat; peccator » quidem pro sua iniquitate morietur, sanguinem autem » ejus de manu exploratoris inquiram. Si autem viderit » gladium supervenientem, et tuba cecinerit, et (4) nuntiaverit, et ille, cui (5) nuntiat, non observaverit, ille » quidem in sua iniquitate morietur, explorator autem » animam suam (6) liberaverit. Et tu, fili hominis, ex» ploratorem posui te filiis Israël[1]. » Exposuit quid dixerit gladium, exposuit quid dixerit exploratorem, exposuit quam (7) dixerat mortem : non nos permisit in obscuritate lectionis excusare negligentiam nostram. « Po» sui ergo te, inquit, exploratorem. Si dixero peccatori : » Morte morieris, et tu tacueris, et ille in peccato suo » mortuus fuerit, ille quidem in peccato suo morietur » digne et juste « Sanguinem autem ejus de manu tua (8)

[1] Ezech. XXXIII, 2, et seqq.

(*a*) Ita septuaginta Interpretes Εφ ἣν αν Επαγω quibuscum sæpissime Itala.

(1) *Edit.* recitata est. — (2) *Edit.* Si veniente. — (3) *Edit.* et superveniens. — (4) *Edit.* annuntiaverit. — (5) *Edit.* annuntiat. — (6) *Edit.* liberavit. — (7) *Edit.* dixerit. — (8) *Edit.* requiram.

» inquiram. Si autem tu dixeris peccatori : Morte morie-» ris. et ille si non observaverit, ille in iniquitate sua mo-» rietur, tu vero animam tuam liberasti. » [Et addit verbo. quæ voluerit dici Populo Israël. « Dices itaque » filiis Israël : Quid est quod dicitis apud vosmetipsos : » iniquitates nostræ super nos sunt, in peccatis nostris » contabescimus, quomodo vivere possumus? Hæc dicit » Dominus, quoniam nolo mortem impii. quantum re-» verti impium a via sua perversa. et vivere. » Hoc vo-luit, ut nuntiemus vobis. Hoc si non annuntiamus ma-lam rationem hujus speculationis reddituri sumus. Hoc autem si nuntiamus, egimus quod ad nos pertinet. Vos videte; nos jam securi sumus. Sed quomodo securi? vos periclitantes, et morituri. Nolumus sit nostra gloria cum vestra pœna. Data est quidem securitas, sed facit sollici-tos charitas. Ecce dicimus. et scitis me semper dixisse. scitis me nunquam tacuisse : « Hoc dicit Deus, nolo » mortem impii, quantum reverti impium a via sua pes-» sima, et vivere. » Quid est quod dicebat impius? « Dixit verba impiorum, et iniquorum : iniquitates nos-» træ super nos sunt, in peccatis nostris contabescimus, » quomodo vivere possumus? » Æger desperat, sed me-dicus spem promittit. Homo sibi dixit : « Quomodo » possum vivere[1]? » Deus dicit, potes vivere. « Si omnis » homo mendax, Deus solus verax » deleat quod dixit homo, et scribat quod dixit Deus. Noli desperare, potes vivere, non de præteritis malis tuis, sed de futuris bonis tuis : delebis mala, si recedis a malo. Omnia sive bona, sive mala mutatione delentur. De vita bona inclinasti te ad malam, delesti bonam; de vita mala profecisti ad bo-nam, delesti malam. Vide quid attendas, quid percipias, thesauri duo sunt tibi præparati; quod miseris, hoc in-

[1] Rom. III, 4.

venies; fidelis custos est Deus. reddet tibi quod feceris. Sunt autem alii, qui non desperatione pereunt. non sibi dicunt : « Iniquitates nostræ super nos sunt, in peccatis » nostris contabescimus, quomodo vivere poterimus? » Sed alio modo se fallunt. De nimia misericordia Dei blandiuntur sibi, ut nunquam corrigantur; hoc enim dicunt : Etsi facimus mala, etiamsi iniquitates committimus, etiamsi luxuriose, et facinorose vivimus, etiamsi pauperem, et egentem contemnimus; etiamsi superbia nos extollimus, etiamsi nullum dolorem cordis de nostris malis habemus, perditurus est Deus tantam multitudinem, et paucos liberaturus (*a*)? Duo sunt ergo pericula, unum quod modo audivimus ex Propheta, alterum quod non tacuit Apostolus; nam contra eos. qui desperando moriuntur, quomodo gladiatores quasi destinati ad ferrum, inhiando voluptatibus, et vivendo nequiter, quasi addictas jam animas suas contemnunt (*b*), ait quod dicunt sibi : « Iniquitates nostræ super nos sunt, et in pec» catis nostris contabescimus, quomodo vivere poteri» mus? » Aliud autem unde Apostolus dicit : « An » divitias bonitatis, et misericordiæ. et longanimitatis » ejus contemnis[1]? » Contra eos qui dicunt : Bonus est Deus, misericors est Deus, non perdet tantam multitudinem peccatorum. et liberat paucos, nam utique si nollet illos esse. nec viverent; quando faciunt tanta mala. et vivunt, utique si Deo displiceret, de terra eos statim auferret (*c*). Contra hos Apostolos ignoras, inquit, quia patientia Dei ad pœnitentiam te adducit? « Tu autem » secundum duritiam cordis tui, et cor impœnitens the-

[1] Rom. II, 4.

(*a*) Vide Serm. 20. N. 3. 4. ubi similia occurrunt. — (*b*) Forte aliquid deest. — (*c*) Vide Serm. 18. n. 3. et in Psal. 101. Serm. 1 n. 10. et in Psal. 144. n. 11. Vide etiam lib. 1. cont. advers. leg. et Proph. c. 17. n. 34.

» saurizas tibi iram in die iræ, et revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera ejus. » Quibus hoc dicit? qui dicunt: Bonus est Deus, non reddet. Reddet prorsus unicuique secundum opera ejus. Tu quid facis? Thesaurizas. quid? Iram. Appone iram super iram, auge thesaurum; reddetur tibi quod thesaurizas, non defraudat cui commendas. Si autem in alium thesaurum mittas bona opera fructus justitiæ, vel continentiam, vel virginitatem, vel pudicitiam conjugalem; a fraude, ab homicidio, ab scelere alienus sis; memineris egentis quia et tu eges; memineris pauperis, quia et tu pauper es; quantumlibet abundes divitiis, pannis carnis indutus es. Si hæc cogitans, et hæc agens mittis in thesaurum bonum per diem judicii, ille qui neminem fraudat, et reddet unicuique secundum opera sua, dicet tibi: Tolle quod misisti, quia abundat: Quando mittebas, non videbas, sed ego servabam quomodo redditurus eram. Quia et revera, fratres, unusquisque quod mittit in thesaurum quia mittit scit, nec videt cum miserit. Pone thesaurum in terra obrutum habentem unum aditum, vel rimulam, qua mittas; paulatim quidquid acquisieris mittis, et non vides; si quod miseris et non videris servat tibi terra. Non tibi servabit qui fecit cœlum, et terram?]

II. Relevate ergo, fratres, relevate sarcinam meam, et portate mecum, bene vivite (*a*) pascendos habemus hodie

(*a*) Editio addit *natalis Domini imminet*. Dandum ne incuriæ Librarii, quod verba: *natalis Domini imminet* prætereantur in MS? An invecta fuerunt in tot Codicibus Gallis a quopiam Casinensi Ministro, vel alio nescio quo de Episcopi ordinatione dicente circa Nativitatis festum? Dicam quod sentio, conjectura sequens probabili. A Maurinis tom. V in appendicem rejicitur Sermo 116 Cæsario inscriptus a Codice Corbeiensi, cujus n. 6 legitur: *Natalis Domini imminet* [illegible]

compauperes nostros, et cum eis communicanda est humanitas. Vobis autem fercula mea verba ista sunt. Pascere omnes pane tractabili, et visibili, non sufficio, inde

rium vero mense Decembri renuntiatum Episcopum conjicere haud prohibet ejus vitæ scriptor, qui Æonio e vivis sublato XVI Kal. Septembris *non longo tempore post* Cæsarium Arelatensi Ecclesiæ præpositum dicit: Quibus verbis malui rim designari intervallum paucorum mensium, potiusquam dierum nonnullorum spatium opinatum a Bollandianis. Quidam ergo ex Diaconis, vel Sacerdotibus Cæsarii, de ejusdem Ordinatione, adventante Natali, verba faciens, illius Episcopi Sententiam cum Augustini sermone consuit immutando vocem *hodie* in illas: *Natalis Domini imminet*, ut de conviviis pauperum diceret, arrepta occasione a metaphora spiritualis alimoniæ, in quam perhumaniter luserat Augustinus. Sed quæres cur ea denegem Episcopi Hipponensi? Nullibi, quod sciam, S. Doctor de peculiari hac præparatione ad Domini Natalem locutus est, hic proinde unus esset locus, in quo pro illa institisset. Ecquis autem in Augustini lectione vel minimum versatus dixerit, potuisse Eum hujusmodi præparationis necessitatem furtim, raptimque, simplici commate urgere, ne dum prolixius in ea immorari? Siquidem ejus Scripta legentem non fallit, eumdem ipsum qui in speculativis auditores acutos requirit, in practicis, et moralibus exposcere homines laboris patientes, dicam cum Erasmo (præfat. ad Oper. Aug.), ut eis æque semper arrideant Sententiæ, quibus instandum ipse duxerit. Præterea difficile suasu credam, S. Doctorem præoptasse illo die onus spiritaliter pascendi fideles a futura Solemnitate mutuari, potius quam a Pastoris ministerio, de quo tanta præmiserat. Sed Pagium, Bollandianos, Maurinos, Tillemontium, cæterosque primi subsellii criticos insciens offendo, qui omnes textui Editionis lubentissime adstipulantur, ut inde Ordinationem Episcopi Hipponensis peractam concludat mense Decembri. Porro ad hanc Epocham definiendam nullam de penu meo, sed Divi Prosperi sententiam recito, quam Cassiodorus in Cronico, et Hermannus Contractus apud Canisium secuti sunt, quamque ipse Tillemontius auctoritate Domini Pontac certam fatetur (Mémoires pour servir à l'histoire Ecclésiast. tom. 13, not. 24, §. 85). Dignus autem ille Augustini discipulus testatur (Chronici parte Secunda) imperante adhuc Theodosio cum filiis Arcadio, et Honorio, Coss. autem Olybrio, et Probino, anno scilicet 395 ad Hipponensem Cathedram evectum fuisse inclytum illud Ecclesiæ decus: At cum Socrates dicat hist. Ecclesiast. l. 6, c. 1, Theodosium vita functum XVI Kal. Februar. ejusdem anni, omnesque chronographi ad unum consentiant; profecto Augustinus mense Januario renuntiatus est Episcopus Hipponensis. His omnibus ergo positis, firmatur veritas Codicis Cassinensis *hodie* pro *Natalis Domini imminet* legentis.

pasco unde pascor : minister sum, paterfamilias non sum ; inde vobis appono, unde et ego vivo de thesauro Dominico, de epulis illius patrisfamilias « Qui propter nos » pauper factus est, cum dives esset, ut ejus paupertate » nos ditaremur[1]. » si panem vobis ponerem, fracto pane singuli frusta ablaturi eratis ; et si ego multum ponerem, perparum ad singulos perveniret. Modo autem quod dico et omne totum habent, et singuli quique totum habent. Numquid enim verbi mei inter vos syllabas divisistis ? Numquid ipsius (*a*) producti sermonis singula verba abstulistis. Unusquisque vestrum totum audivit. Sed videat quomodo audivit, quia erogator sum, non exactor. Si non erogem, et pecuniam servem, terret me Evangelium. Possem enim dicere : Quid mihi est tædio esse hominibus? dicere iniquis : Inique agere nolite ? sic vivite? Sic agite? Sic agere desistite? Quid mihi est, oneri esse hominibus? Accepi quomodo vivam. Vivam quomodo jussus sum, quomodo præceptus sum. Assignem (1) quod accepi, de aliis (2) reddere rationem quo mihi? Evangelium me terret. Nam ad istam securitatem otiosissimam nemo me vinceret : nihil est melius, nihil dulcius, quam Divinum scrutari nullo strepente thesaurum ; dulce est bonum est, prædicare autem, arguere, corripere, ædificare, pro unoquoque satagere, magnum onus, magnum pondus, magnus labor. Quis non refugiat istum laborem. Sed terret me Evangelium. Processit servus quidam, et ait Domino suo : « Sciebam te » hominem molestum metere ubi non seminasti » servavi pecuniam tuam, nolui eam erogare ; tolle quod tuum est ; si aliquid minus est (3) judica ; si integrum est, noli

[1] 2 Cor. VIII, 9.

(*a*) Quomodo *productus* dicitur Sermo, si vix dimidiam Editionis paginam excrevit. Ablata ergo fuerant, quæ a MS. Cassinensi restituuntur.

(1) *Edit.* quomodo. — (2) *Edit.* de aliis me reddere. — (3) *Edit.* indica.

mihi molestus esse. Ait autem ille : « Serve nequam, ex » ore tuo te (1) condemno [1]. » Quare hoc? quia avarum me dixisti, lucra mea quare neglexisti? Sed timui dare, ne perdem. Hoc dicis? plerumque enim dicitur : Quid corripis? perit ad illum quod dicis; non te audit; et ego, inquit ille, nolui dare, ne perderem pecuniam tuam. Ait illi : Si tu dares pecuniam meam et ego veniens cum usuris exigerem; erogatorem, inquit, posueram te, non exactorem; si tu exerces erogationem, mihi relinqueres exactionem, Hoc timens ergo, unusquisque videat quomodo accipiat. Si ego erogans timeo, qui accipit securus esse debet? Qui malus fuit heri, bonus sit hodie. Hæc est erogatio mea : qui malus fuit heri, bonus sit hodie. Malus fuit heri et non est mortuus; si mortuus esset (2) malus, isset, unde non rediisset. Malus fuit heri, vivit hodie; prosit illi quod vivit, non male vivat. Quare ergo diei hesterno hodiernum vult addere malum? Longam vitam vis habere, bonam non vis? Quis longum ferat malum, vel prandium? Usque adeo cæcitas mentis obcalluit, usque adeo surdus est homo interior, ut omnia bona velit habere, præter se ipsum? Vis habere villam? nego te habere velle malam villam. Uxorem vis habere (3) nonnisi bonam; domum nonnisi bonam. Quid curram per singula? Caligam non vis habere malam, et vis habere vitam malam? quasi plus tibi noceat mala caliga, quam vita mala. Cum tibi caliga mala, et constricta nocuerit, sedes (4) dedecalceas te, abjicis, aut corrigis, aut mutas ne digitum lædas, et calceas te (5). Malam vitam, qua animam perdit, corrigere non curas. Sed hoc plane video

[1] Luc. XIX, 21, et seqq.

(1) *Edit.* condemnabo.— (2) *Edit.* Si mortuus esset, et malus esset, isset. — (3) *Edit.* non vis *pro* nonnisi. — (4) *Edit.* discalceas. — (5) *Edit.* mala vita est.

unde falleris. Caliga nocens dolorem facit, vita nocens voluptatem facit; illud nocet, illud libet, sed quod ad tempus libet, postea pejus dolet; quod autem ad tempus dolet salubriter, postea infinita voluptate et abundantia gaudio lætificat (1). « Videte (*a*) libentem, et dolentem, divitem illum libentem, et pauperem illum dolentem; ille epulabatur, ille cruciabatur; ille circumdatus familia honestabatur, ille a canibus linguebatur; ille epulis crudior reddebatur, ille nec micis saturabatur (*b*). Transiit voluptas, transiit necessitas; præterierunt bona divitis, mala pauperis; successerunt mala diviti, bona pauperi. Quæ præterierunt non revocabantur; quæ successerunt, non minuebantur. Ardebat dives apud inferos, lætabatur pauper in gremio Abrahæ. Desideraverat prius pauper de mensa divitis micam, desideravit postea dives de digito pauperis guttam. Illius egestas satietatis fine terminata est, illius voluptas succedente dolore sine fine peracta est. Epulis successit sitis, voluptati dolor, purpuræ ignis (*c*). Hoc est prandium, quod Lazarus visus est habere in gremio Abrahæ, hoc volumus, ut omnes habeatis; hoc volumus, ut simul habeamus. Nam quid esset prandium, quod vobis exhiberem, si omnes vos invitarem, et ista Ecclesia plena esset mensis epulantium? Transitoria ista sunt. Ista cogitate, quæ dico ut ad illas

(*a*) Editio subnectit insuper clausulam Augustino a Maurinis denegatam, ibique desinit sermo 359. Natalis Alexander (Hist. Eccles. Sæc. V, c. 4) opinatur rejiciendam esse integram ultimam periodum, et [illegible] ab illis verbis: *postea pejus dolet*: Verum nullus dubito [illegible] lectioni, si novisset. — (*b*) Vide in Psal. 48, Serm. 1, n. 10, et [illegible] num. 6. — (*c*) Forte aliquid deest, [illegible] verba illa: *Hoc est prandium*

(1) *Edit. addit*: Secundum illud quod Scriptum est: Qui seminant in lacrymis, in gaudio metent. Et illud: Beati qui lugent, quoniam ipsi saturabuntur

epulas veniatis, quas nunquam finiatis. Ibi enim nemo est indigestus epulando, nec ipsæ epulæ tales sunt, ut sua corruptione nos pascant, et sua defectione reficiant. Et illæ integræ erunt, et nos ab eis reficiemur. Si oculus noster pascitur luce, nec deficit lux, quales erunt illæ epulæ in contemplatione veritatis, in conspectu æternitatis, in laudibus Dei, securitate felicitatis, mente stabili, corpore immortali, nullo senio tabesente carne nostra, nulla fame laxante animam nostram? Ibi nemo crescit, nemo decrescit; ibi nemo nascitur, quia nemo moritur; ubi nec ulla opera vos cogimini facere, quæ modo hortamur, ut faciatis. Modo enim audistis (*a*) Dominum dicentem, omnibus nobis dixit: « Quando facis epulum, noli vocare amicos tuos. » Ostendit ubi esses largus: « Noli parentes, qui habent unde tibi retribuant; sed voca pauperes, debiles, cæcos, claudos, egentes, qui non habent unde tibi reddant [1]. » Et numquid perdes? « Retribuetur tibi in retributione justorum [2]. » Tu eroga, inquit, ego accipio, annoto, reddo: Deus hoc dixit, et hoc nos hortatus est, ut faciamus ista, et reddet nobis. Quando nobis reddiderit, quis nobis auferet? « Si Deus pro nobis, quis contra nos [3]? » Peccabamus, et mortem Christi nobis donavit; juste vivimus, et nos decipiet? « Non enim Christus pro justis, sed pro impiis mortuus est [4]. » Si donavit iniquis mortem Filii sui, justis quid servat? quid illis servat, non habet melius quod illis servet, quam quod pro illis dedit. Quid pro illis dedit? « Filio proprio non perpecit [5]. » Quid illis servat? Ipsum Filium. Sed Deum ad fruendum, non hominem ad

[1] Luc. XIV, 12. — [2] Id. v, 14. — [3] Rom. VIII, 31. — [4] Ibid. 5, 6. — [5] Ibid. 32.

(*a*) Lectum fuerat eo die de Evang. Lucæ c. 14., quod frequenter assignatum in antiquis Lectionariis vidimus.

moriendum. Ecce quod vos vocat Deus; sed quomodo attendis? quo dignare attendere, (*a*) et qua dignare attendere, et quomodo? sed plane cum veneris, numquid hoc » dicetur tibi: «Frange panem tuum esurienti; si vides nudum, vesti: » Numquid recitatur tibi hoc capitulum? « Cum facis epulum voca claudos », cæcos, egentes, inopes[1]. » Ibi inops nullus ibi erit, nullus claudus, cæcus nullus, nullus debilis, nullus hospes, nullus nudus, omnes sani, omnes vegeti, omnes abundantes, omnes æterna luce vestiti. Quem ibi vides peregrinum? Patria nostra ipsa est; hic sumus peregrini. Illam desideremus, jussa faciamus, ut promissa exigamus. Imo non bene dixi; emendo quod dixi: absit, ut promissa exigamus, ultro data sumemus. Si enim exigimus, quasi Deus nolit dare; prorsus dabit, neminem fraudabit. Hoc considerate, fratres mei, videte Dominus Deus noster quanta bona det malis, lucem, vitam, salutem, fontes, fructus, generationes, plerumque honores, celsitudines, potestates, hæc omnia dat bona et bonis et malis. Putamus-ne nihil est quod servat bonis, qui tanta bona dat et malis? Nemo hoc inducat in cor suum. Fratres mei, magna bona servat Deus bonis, sed « Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis » ascendit.[2] » Non potes cogitare antequam accipias, videre potes cum acceperis; cogitare antequam accipias non potes. Quid est quod vis videre (*b*)? Non est cithara, non est tibia, non est sonus, qui facit in auribus voluptatem. Quid vis cogitare? In cor hominis non ascendit. Et quid facio? Nec video, nec audio, nec cogito. Quid facio? Crede Magnum ompendium. Vas magnum, ubi

(*a*) Sic in Cod. — (*b*) Aliquid omissum, uti patet ex his verbis Serm. 331. n. 3. Oculus non videt, quia non est color; Auris non audit, quia non est sonus: etc.

[1] Isai. LVIII, 7. — [2] Cor. I, 2 9.

possis accipere magnum donum, fides est. Para tibi vas, quia ad magnum fontem habes accedere: para tibi vas. Quid est para? Crescat fides tua, augeatur fides tua, firmetur fides tua, non sit lubrica, et lutea fides tua, tribulationibus hujus mundi non frangatur, sed coquatur fides tua. Cum autem feceris, et habueris fidem, tanquam vas idoneum, capax, firmum, implebit illum Deus. Non enim dicet tibi quomodo dicunt homines deprecanti, et dicenti: Da mihi aliquid vini, rogo te: et ille: Do, veni, et facio. Ille urnam attulit, et dicit: Ut jusseras veni; et ille: Ego putabam te allaturum unam lancellam, quid attulisti, aut quo venisti? Ego non sufficio tantum dare, revoca vas majus, quod attulisti, et affer aliquid breve; affer mihi, cui possit paupertas mea sufficere. Non hoc dicit Deus; plenus est, plenus eris, et cum te impleverit, ipse tantum habebit quantum habebat antequam te impleret: copiosa sunt dona Dei, nulla talia invenis in terra; crede et probabis. Sed non modo; et quando inquies? sustine Dominum, viriliter age, et confortetur cor tuum, ut cum acceperis dicas: Dedisti lætitiam in cor meum (*a*). » Sustine (1) Dominum, viriliter age, et confortetur cor tuum, et sustine Dominum. Quid est: Sustine Dominum? ut tunc accipias, quando dabit, non tunc exigas quando vis. Tempus dandi nondum est; sustinuit te, sustine illum. Quid est quod dixi, sustinuit te, sustine illum? si jam juste vivis, si jam ad illum conversus es, si tibi displicent facta tua præterita, si jam placuit tibi eligere vi-

(*a*) Hic incipit Sermo 40 Editionis sic inscriptus: *De eodem loco Ecclesiastici* 5. 8. Ne tardes converti ad Deum, etc. *In eos qui conversionem de die in diem differunt, quorum alii male sperando, alii desperando pereunt*: Qui Sermo ab iisdem codicibus profertur, a quibus ille 339. fuerat evocatus.

(1) *Editio sic exorditur Sermonem* 40. Frequenter, fratres, cum Psalmista cantavimus: Sustine.

tam bonam novam, noli festinare exigere, sustinuit te, ut mutares vitam malam, sustine illum, ut coronet vitam bonam. Si te ille non sustineret, non esset cui daret; sustine ergo quia sustentatus es (*a*). Tu vero, qui non vi corrigi; o quisquis hic es, qui adhuc non vis corrigi; quasi unus sit; magis dicere debui quicumque hic estis. Tu tamen qui hic es, si tamen hic es, qui non statuisti corrigi; sic loquar quasi ad unum. Quisquis non vis corrigi, quid tibi promittis? Desperando peris, an sperando? Quisquis desperando peris hoc dicis in animo tuo: « Iniquitas mea super me est, in Peccatis meis contabesco, » quæ mihi spes est vivendi? » Audi Prophetam dicentem: « Nolo mortem impii, quantum (1) revertatur impius a via sua pessima, et vivat[1]. » Sperando (2) peris? quid est, sperando peris? Hoc dicis in animo tuo: Bonus est Deus, misericors est Deus, ignoscit omnia, non reddet mala pro malis. Audi Apostolum dicentem: « Ignoras (3) quoniam patientia Dei ad pœnitentiam te adducit? » Quid ergo restat (4)? Quasi fecisti aliquid, si intravit in cor quod dixi. Video quid mihi (5) respondeatur: verum est, nec despero ut desperando peream, nec male spero, ut sperando peream; non mihi dico: Iniquitas mea super me est, jam nullam spem habeo; nec illud mihi dico: Bonus est Deus nemini (6) reddet mala,

[1] Ezech. XXXIII, 11.

(*a*) Emunctæ naris judices legant, perlegant, meditentur, nexum denique edisserant inter hanc primam periodum, uti jacet in Editione, exordii vice fungentem, et Sermonis partes reliquas. Quod si nullo conatu præstiterint, fateantur Sermonem Editionis integritate destitui, periodum hanc primam præcedentibus colligari, et disquisitionem de nimia fiducia et desperatione hic denuo urgeri, tum quia moralis locus erat, tum quia in illa animum in universam rationem suæ Pastoralis sollicitudinis sitam esse jam dixerit.

(1) *Edit.* tantum — (2) *Edit.* Qui sperando peris hoc dicis in animo tuo et *omissis interrogationibus.* — (3) *Edit.* quia. — (4) *Edit.* quia si obtinuimus apud te aliquid. — (5) *Edit.* respondeas. — (6) *Edit.* reddit.

nec illud dico, nec illud dico; premit me Propheta, premit (1) Apostolus. Et quid dicis? Adhuc modicum tempus vivam quomodo volo. Isti sunt qui nos fatigant; plurimi sunt, molesti sunt. Adhuc modicum tempus vivam quomodo volo, postea, quando me correxero; utique verum est quod dixit Propheta; Nolo mortem impii (2), quantum revertatur impius a via pessima, et vivat: quando conversus fuero, delebit omnia mala mea, quare non addo aliquid voluptatibus meis, et vivo quantum volo, quomodo volo, postea me conversurus ad Deum? Quare hoc dicis, frater? quare? Quia promisit Deus indulgentiam, si me mutavero. Video, scio (3) promisit indulgentiam per sanctum Prophetam, hanc promittit (4) per me minimum servum suum. Promittit? verum est quod promittit, hanc promisit per unicum Filium suum. Sed quid vis addere dies malos diebus malis? sufficiat diei malitia sua: malus dies hesternus, malus et hodiernus, malus et crastinus. An putas bonos dies esse, quando facis satis voluptatibus tuis? quando in luxuriis enutris cor tuum? quando insidiaris alienæ pudicitiæ? quando fraude contristas proximum tuum? quando commendata negas? quando falsum pro nummo juras? quando exhibes tibi bonum prandium, ideo putas quia bonum diem ducis? Unde fieri potest, ut dies bonus sit, cum malus sit homo? malos dies addere vis malis diebus? rogo aliquantum, inquit, dimittatur mihi; quare? quia promisit mihi Deus indulgentiam, sed crastino die te victurum nemo tibi promisit, aut lege mihi. Quomodo mihi legis Prophetam, Evangelium, Apostolum; quia cum te con-

(1) *Edit.* premit me Apostolus. — (2) *Edit.* tantum. — (3) *Edit.* promisit Deus. — (4) *Edit. Sic legit verba quæ sequuntur.* Promisit Deus indulgentiam per sanctum Prophetam, hanc promittit et per me minimum servum suum promittit. Verum est, etc.

verteris delet Deus omnes iniquitates tuas: lege mihi, ubi tibi promissus est crastinus dies, et vive crastino die male. Quanquam, frater meus, non tibi hoc debui dicere. Longa erit forte vita tua: si longa erit, bona sit. Quare vis habere vitam longam, et malam? aut longa non erit: et illa longa te debet delectare, quæ non habet finem. Aut longa erit, et quid mali erit quia diu bene vixisti? Tu male vis diu vivere, bene non vis, et tamen crastinum diem nemo tibi promisit. Corrige te (a), audi (1) de Scriptura, Ne me quasi hominem natalitiarium contemnas. De Scriptura tibi loquor. « Ne tardes converti ad Dominum: » Verba ista mea non sunt, sed et mea sunt; si amo, mea sunt; amate et vestra sunt. Sermo iste, quem modo dico, Scriptura sancta est, si contemnis illum adversarius tuus est. Sed audi Dominum dicentem: « Concorda » cum adversario tuo cito (b)[1]. » [Quis est iste sermo terribilis? Ad lætitiam venistis: natalis hodie Episcopi dicitur: numquid aliquid ponere debeo, unde vos contristem? imo hoc pono, unde gaudeat dilector, irascatur contemptor: melius est mihi contemptorem contristare, quam fidelem fraudare.]

III. Audiant omnes, verba recito (2) de Scriptura, o male dilator, o crastini maleappetitor, audi Dominum dicentem, audi Scripturam sanctam prædicentem; de isto loco speculator sum: « Ne tardes converti ad Deum, neque differas de die in diem. » Vide, si non vidit illos, vide si non inspexit illos, qui dicunt: Crastino bene

[1] Matth. v, 25.

(a) Ea verba de industria omissa ab eo, qui orationem mutilam fecit, ut de sola conversione loqueretur. Vox *Natalitiarius* deest in Glossariis. — (b) Ea rursus verba consulto omissa; vide interim *Natalem* dici diem Anniversarium Ordinationis. Sententiam vero hic *terribilem* non illam Matthæi, sed Ecclesiastici dixisse ex sequentibus patet.

(1) *Edit.* audi Scripturam. — (2) *Edit.* Scripturæ divinæ.

vivo, hodie male vivam. Et cum cras venerit, hoc dicturus es. « Ne tardes converti ad Deum, neque differas » de die in diem, subito enim veniet ira ejus, et in tem» pore vindictæ disperdet te[1] (1). » Quid ego feci? delere illud possum? timeo deleri. Tacere illud possum? timeo taceri (2). Prædicare cogor, territus terreo. Timete mecum, ut gaudeatis mecum. « Ne tardes converti ad » Deum. » Domine, vide, quia dico, Domine, tu scis quia terruisti me, cum tuus Propheta legeretur; Domine, nosti in illa cathedra (3) tremorem meum (*a*) cum tuus Propheta legeretur. Ecce dico : « Ne tardes converti » ad Deum, neque differas de die in diem, subito enim » veniet ira ejus, et in tempore vindictæ disperdet te » sed nolo perdat te; nolo mihi dicas : Perire volo; quia ego nolo : melius (4) est nolo meum, quam volo tuum. Si lethargicus pater tuus ægrotaret inter manus tuas, at adesses juvenis ægrotanti seni, et diceret medicus : Periclitatur pater tuus, somnus iste gravedo est quædam lethalis, observa eum, noli eum permittere dormire. Si videris eum dormire (5) excita; si parum est excitare, vellica; si et hoc parum, stimula eum, ne moriatur pater tuus. Adesses (6) et esses juvenis seni onerosus. Ille in dulcem morbum resolutus iret, oculos gravedine illa premente clauderet. Tu contra (7) : Noli dormire; at ille :

[1] Eccle. v, 8, 9.

(*a*) Vide Augustinum dicentem se esse speculatorem, se fuisse territum, et a Propheta territum cum legeretur. At de speculatione, et de illa Ezechielis lectione nihil dictum in hoc Serm. 40 Editionis, sed tantum in Serm. 339; ergo illi duo conjungendi; ergo certa est fides nostri Codicis illos copulantis.

(1) *Edit. Sic legit verba quæ sequuntur :* Numquid ego hoc scripsi? Numquid ego delere illud possum? Si delevero, timeo deleri, etc.— (2) *Edit.* tacere. — (3) *Edit.* timorem. — (4) *Edit.* melius est ergo. — (5) *Edit.* excita eum. — (6) *Edit.* adesses juvenis seni. — (7) *Edit.* Tu contra clamares patri.

Dimitte me, dormire volo; et tu: Sed medicus dixit: Si voluerit dormire, non dormiat; at ille: Rogo, dimitte me, mori volo; sed ego nolo, dicis (1) filius patri. Cui? utique optanti se mori. Et tamen vis differre mortem patris tui, et aliquanto diutius vivere cum morituro sene patre tuo. Dominus tibi clamat: Noli dormire, ne in æternum dormias; evigila ut mecum vivas, et Patrem habeas, quem nunquam efferas; et tu surdus es. Quid ergo feci speculator? liber sum, non vos gravo. Scio dicturos quosdam, quid nobis voluit dicere? terruit, gravavit nos, reos nos fecit. Imo a reatu volui liberare. Fœdum est, turpe est, nolo dicere malum, nolo dicere periculosum, nolo dicere exitiosum; turpe est, ut vos fallam, si Deus me non fallit. Dominus minatur mortem impiis, nequissimis, fraudatoribus, sceleratis, adulteris, voluptatum inquisitoribus, suis contemptoribus, de temporibus murmurantibus, et mores suos non mutantibus; Dominus illis mortem minatur, gehennas minatur, interitum sempiternum minatur. Quid volunt, ut ego promittam, quod ille non promittit? Ecce (2) dabit tibi securitatem procurator; quid tibi prodest, si Paterfamilias non acceptet? Procurator sum, servus sum. Vis dicam tibi: Vive quomodo vis, Dominus te non perdet? securitatem tibi procurator dedit; nihil valet securitas Procuratoris. Utinam Dominus tibi daret, et ego te sollicitum facerem! Domini enim securitas valet, etiamsi nolim; mea vero nihil valet, si ille noluerit. Quæ est autem securitas, fratres, vel mea, vel vestra, nisi ut Domini jussa intente, et diligenter audiamus, et promissa fideliter expectemus? In his, quibus fatigamur, quia homines sumus, ipsius adjutorium imploremus, ad illum ingemiscamus; preces nostræ non sint pro rebus sæcula-

(1) *Edit.* dicit. — (2) *Edit.* dat.

ribus, prætereuntibus, transitoriis, et vice vaporis evanescentibus; sed sint preces nostræ pro ipsa implenda justitia, et sanctificatione pro nomine Dei; non pro vincendis vicinis, sed pro vincenda libidine; non pro (1) satianda, sed pro domanda avaritia. Hinc sint preces nostræ; intus nos adjuvent luctantes, ut coronent vincentes.

(1) *Edit.* Sananda carne.

SERMO III.

(*a*) *De contemptu temporalium rerum.*

Codex MS. num. 173, *cui titulus* Augustini Operum Tom. 12. *Tractatus, et sermones continet, quorum potior pars cum editis ad unum congruit, reliqui vero præter lectiones variantes exhibent periodos ab editis exulantes. Ex his postremis unum selegi variantibus prope innumeris refertum. Cum enim dijudicare non ausim utrum a Notariis præpropere exscribentibus, scriptaque postea instaurantibus eædem profluxerint, an illas intulerit Augustinus, qui forte sermonem ex tempore prius dictum postea conscripsit, ut lib.* 15 *de Trinitate alias a se factum professus est, satius esse duxi, ut id judicent eruditi, et ex hoc uno statuant quid de aliis in eodem Codice exaratis sentiendum sit. Sed et Codex num.* 219, *inscriptus,* Dydimus de Spiritu Sancto, et alia, *habet sermonem hunc, nihilo quidem a priori codice disparem. Maurini Tom.* 5, *num.* 345, *hunc ediderunt a Colbertinis, et Sirmondianis exemplatum, quem sua integritate destitui nullimode suspicati sunt.*

Admonet (*b*) nos et solemnitas Martyrum, et Domi-

(*a*) Inscribitur a Maurinis, *de Contemptu mundi*, et habitus est diebus Paschalibus, et in Solemnitate SS. Tuburbinatarum, quæ ex Sirmondo duæ, Felicitas, et Perpetua ; ex Henrico Valesio tres, Maxima, Donatilla, et Secunda, testantibus iisdem Maurinis Patribus. — (*b*) Exordium ab adjuncto temporis evidentius hic aperitur, quam in editione.

nicus dies hoc (1) loqui Charitati Vestræ, quod pertineat ad contemptum præsentis sæculi (2), et ad spem futuri (3). Si quid contemnas (4) quæris? omnis (5) sanctus, et pius Martyr etiam vitam præsentem contempsit. Si quid speres quæris (6)? Hodie Dominus resurrexit (7). Si titubas in re, esto (8) fortis in spe. Si (9) te opus turbat, erigat (10) merces (*a*). Prima Apostolica lectio in Epistola, quam scribit ad Timotheum (11) nos quoque admonet, quod ei præcepit dicens: « Præcipe divitibus mundi » hujus non superbe sapere, neque sperare in incerto » divitiarum, sed (12) in Deo vivo, qui præstat nobis » omnia abundanter ad fruendum. Divites sint in operi» bus bonis, facile tribuant, communicent, thesaurizent » sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant » veram vitam[1]. » [Et ista lectio non nobis videatur minus congrua solemnitati Martyrum beatorum; habet enim contemptum sæculi. Nam cum divitibus præcipitur, ut thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, et apprehendant veram vitam (*b*), sine dubio ista

[1] 1 Tim. VI, 17, et seqq.

(*a*) Primæ lectionis nomine venit Epistola Pauli, quam sequebantur Psalmi et Evangelium, aperte hoc innuit Augustinus Ser. 177, ubi tria illa indiscriminatim lectionum nomine donavit. In præsenti Liturgia etiamsi idem servetur ordo, sola tamen Epistola nomen lectionis retinet. — (*b*) Frequenter Augustinus hunc Pauli textum commentans reputat falsitatem præsentis vitæ. Aptissime autem hoc in loco, ut nulla suspicio sit de genuinitate istius periodi. Vide præ cæteris Serm. 39. num. 5.

(1) *In Edit. exordium est :* loquar hoc Charitati Vestræ, fratres, quod pertineat, etc. — (2) *In Edit. deest, etc.* — (3) *In Edit. additur* sæculi. — (4) *In Edit. præponitur* τὸ quæris. — (5) *In Edit.* omnis Martyr. — (6) *In Edit. additur* resurrectionem dico, quia hodie, etc. — (7) *In Edit.* o tu homo si, etc. — (8) *In Edit.* firmus *pro* fortis. — (9) *In Edit.* Si autem. — (10) *In Edit.* ipsa merces. — (11) *In Edit* nos quoque admonet Apostolus cum præcipit Timotheo, dicens. — (12) *Edit.* in Deum vivum.

falsa vita est.] Et maxime hoc divites audire debent (1) quos quando pauperes intuentur, murmurant, gemunt, laudant, invident (2) æquari optant (3), impares se esse dolent, et inter laudes divitum hoc plerumque dicunt : soli isti sunt (4), isti soli vivunt (5). Propter hæc ergo verba, quibus homines tenues divitibus adulantur (6) [Quia ipsi vivunt, et soli vivunt, ne his adulantium inflati verbis putent se vivere, « Præcipe, inquit, divitibus » hujus mundi, non superbe sapere, neque sperare in » incerto divitiarum, sed in Deo vivo, qui præstat nobis » omnia abundanter ad fruendum (*a*). Divites sint » sed ubi? « In operibus bonis : facile tribuant » quia non perdunt quod tribuunt : communicent cum eis, qui non habent. Et quid ex hoc? « Thesaurizent sibi fundamen» tum bonum in futurum, ut apprehendant veram justi» tiam, » non assentientes adulantibus, qui eos dicunt vivere, et solos vivere.] Vita ista (7) somnium est; divitiæ istæ velut in somnis fluunt (8). Audi (9) Psalmum? o dives pauperrime (10) « Dormierunt somnum » suum, et nihil invenerunt omnes viri divitiarum in » manibus suis[1]. » Aliquando et mendicus in terra jacens (11), frigore tremens, occupatus (12) tamen somno

[1] Psal. LXXV, 6.

(*a*) Non dissimilis sententiam, et ordo verborum in Serm. 39. num. 5.

(1) ***Edit. addit.*** audite divites qui aurum, et argentum habetis, et tamen cupiditate ardetis, quos quando, etc. — (2) *Edit. legit.* et invident. — (3) ***Edit. addit., etc.*** — (4) *Edit.* ipsi *pro* isti. — (5) *Edit.* pro his verbis, *quibus.* — (6) *Edit.* cum dicunt isti soli vivunt; ne in superbiam erigamini, o vos divites; sed potius Apostolum audite morbi curatorem, et non verbi adulatorem, Vita ista, etc. — (7) *Edit.* vita ista somnus vester est. — (8) *Edit. addit.* Paulus dicit : Ut apprehendant vitam veram. Paulum audite et superbire nolite. — (9) *Edit.* Audi et Psalmum. — (10) O tu dives pauperrime, quid habes, si Deum non habes? vel quid non habes, si Deum habes? De divitibus dicit Psalmus; Dormierunt, etc. — (11) *Edit.* et frigore. — (12) *Edit.* occupatus a Somno.

thesauros somniat, et gaudet (1) et superbit in somnis, et patrem suum pannosum (2) non dignatur agnoscere, et donec evigilet dives est. « Cum ergo dormierit invenit quod falsum gaudeat? cum evigilaverit invenit quod verum doleat. » Dives ergo moriens, similis est (3) pauperi vigilanti, qui thesauros videbat in somnis. Nam et (4) ille induebatur purpura, et bysso. Quidam dives nec nominatus, nec nominandus, contemptor pauperis jacentis ante januam suam, induebatur purpura, et bysso, sicut Evangelicum testimonium est, et epulabatur quotidie splendide (5); mortuus est (6), sepultus est : evigilavit et se in (7) flammis invenit[1]. « Dormivit ergo somnum suum et (8) nihil invenit ille vir divitiarum in » manibus suis, » quia nihil boni egit (9) manibus suis (10). Propter vitam ergo quæruntur divitiæ, non vita propter divitias. Quam multi cum suis hostibus pacti sunt, ut (11) totum tollerent, et vitam relinquerent (12) : quantumcumque habuerunt (13) tanti vitam

[1] Luc. XVI, 19.

(1) *Edit.* gandet, exultat, superbit. — (2) *Edit.* pannosum videre indignatur. In somnis est quod vides o tu mendice, qui dormis, et gaudes. Tamen donec eviliget dives est : cum dormierit invenit quod certum doleat. — (3) *Edit.* illi pauperi dormienti et thesauros somnianti. — (4) *Edit.* Nam ille dives qui induebatur. — (5) *Edit.* postea mortuus est. — (6) *Edit.* et sepultus. — (7) *Edit.* in flamma. (8) *Edit.* post somnum nihil. — (9) *Edit.* nihil operatus est de manibus. (10) *Edit. addit.* id est, de divitiis suis. — (11) *Edit.* vitam solam redimerent. — (12) *Edit. habet interrogationem, quam silet Codex.* (13) *Edit. addit* totum dederunt tantum ne vitam amitterent. Totum dedisti barbaris quod habuisti, frater ? totum, inquit, dedi, nudus remansi ; et si nudus vivam. Et quare ? totus occidendus eram, ideo totum dedi. Et quare hoc tibi contigit ? Vis dico tibi ? quia antequam barbarus superveniret, pauperi non subveniebas, ut per pauperem eleemosyna ad Christum perveniret ? Christo modicum non dedisti, et barbaris totum quod habuisti dedisti, et hoc cum Sacramento dedisti. Christus rogat et non accipit : ille torquet, et totum aufert. Si tanti redemisti vitam perituram, quanti comparanda, etc.

emerunt. Quanti comparanda est vita æterna, si tam pretiosa est vita peritura (1)? Da Christo aliquid, ut vivas beatus, si totum das hosti, ut vivas mendicus. A vita tua temporali, quam tanto pretio redimis, appende quanti valeat æterna quam negligis, ut (2) vivas diebus paucis, etsi ad senectutem perventurus sis. Omnes enim dies hominis ab infantia usque ad (3) senectam pauci dies sunt (*a*). Et si ipse Adam hodie moreretur, paucos dies vixerat, quia omnes finierat (4). « Paucos ergo dies, et hos laboriosos in tanta inopia; in tanta (5) tentatione redimis? Quanti? nihil habere vis, ut habeas te. Vis nosse quanti valeat vita æterna? adde et te. » Ecce inimicus qui te captivaverat (6) dixit tibi : Si vis vivere quidquid habes da mihi, et ut viveres dedisti totum, hodie redemptus, cras forte moriturus; ab isto (7) dimissus, forte ab illo trudendus. Erudiant nos (8) pericula, fratres mei. Quid tam indocti, et inter Dei verba, et inter humana experimenta? Ecce totum dedisti, et (9) abiisti gaudens quia vivis (10) etsi pauper, etsi nudus, etsi egens, etsi mendicus (11), gaudes tamen quia vivis, et dulcis est lux. Appareat Christus, paciscatur et ipse (12), non qui te (13) captivavit, sed qui pro te captus est, non

(*a*) Hæc ipsa lectio occurrit in serm. 301. n. 9.

(1) *Edit. transponit commata hujus hypoteticæ sententiæ, et habet* qui *pro* si. — (2) *Edit.* ut vivas paucis diebus, quod hostis exigit, facis, et quod Christus exigit, contemnis? — (3) *Edit.* ad senectutem. — (4) *Edit. addit* qui utique sex millia annos vixerat et tamen pauci erant, quia cunctos finierat. — (5) *Edit.* tentationibus plenas redimis, ut modicam terram habeas, id est, villam.— (6) *Edit.* dicit.— (7) *Edit.* redemptus ab alio trucidandus. Ecce quanta a barbaris patiuntur homines propter vitam temporalem, et nos piget aliquid pati pro vita æterna. — (8) *Edit.* ista pericula. — (9) *Edit.* et abjecisti; et gaudes. — (10) *Edit.* et hoc dicis etsi. — (11) *Edit.* gaudeo quia vivo, et istam lucem dulcem non perdidi.— (12) *Edit.* ipse tecum : non barbarus. — (13) *Edit.* captivaverat.

qui te quærit occidere, sed qui pro te occidi dignatus est (1), qui dedit se pro te. Quantum pretium? Qui te fecit (2) dicit tibi. Mecum paciscere (3) : te vis habere, et totum perdere? Si habere vis te (4), me habere oportet, ut oderis te (5), ut diligas me et vitam tuam perdendo (6) invenias, ne tenendo perdas (7). De divitiis istis tuis, quas amas possidere, et quas tamen pro vita tua præsente paratus es dare (8) jam dedi salubre consilium (*a*). Si (9) amas et ipsas, noli (10) et illas perdere (11) : sed ubi eas amas, tecum perituræ sunt. Consilium et de ipsis do (12) : Amas eas? Mitte (13) eas quo sequaris eas, ne cum eas amas in terra aut vivus (14) amittas, aut mortuus dimittas. Et hinc, inquit (15), consilium dedi : non dixi : Perde, sed serva (16) : thesaurizare vis, non dico noli, sed dico ubi, Consultorem (17) accipe, non (18) prohibitorem. Ubi ergo dico thesaurizare (19)? « Thesaurizate vobis thesaurum in » cœlo, quo fur non accedit, nec tinea, nec rubigo ex- » terminat[1]. » Sed (20) non video, inquis (21), quod pono in cœlo (22). Vides enim quod obruis in terra. Se-

[1] Matth. vi, 20.

(*a*) Vide sermonem 38 a n. 7 usque ad finem. Ibi omnes hujus Sermonis Sententiæ iteratæ leguntur.

(1) *Edit.* ille qui se dedit pro te, ipse tibi dicit. — (2) *Edit.* ipse tibi dicit mecum. — (3) *Edit. cum interrogatione legit.* — (4) *Edit. habet et* me. Oportet. — (5) *Edit.* et pro ut. — (6) *Edit. punctum præponit voci* vitam, *sicque legit* vitam tuam perdendo invenies. — (7) *Edit. addit* eam. — (8) *Edit.* do consilium quid facias. — (9) *Edit.* si et ipsas amas. — (10) *Edit.* noli eas. — (11) *Edit.* quod si hic eas amas. — (12) *Edit.* si amas eas *absque interrogatione.* — (13) *Edit.* præmitte eas. — (14) *Edit.* vivus eas amittas. — (15) *Edit.* jam dedi consilium. — (16) *Edit.* jam dixi : Thesaurizare vis? bene : non dico. — (17) *Edit.* me accipe. — (18) *Edit.* non perditorem. — (19) *Edit.* scriptum est : Thesaurizate. — (20) *Edit.* sed forte dicis. — (21) *Edit.* non video locum in cœlo, ubi ponam. — (22) *Edit. addit* quam scalam, quam machinam quæsiturus sum, quæ ad cœlum attingat ut videam ubi ponam pecuniam meam? Quid dicis? Vides in terra locum ubi obruis? Video inquit. Bene satis : si securus.

curus es obruendo in terra (1) et sollicitus et (2) ei dando, qui fecit cœlum, et terram (3)? Serva (4) ubi vis, si inveneris meliorem (5) Christo, custodi, commenda (6). Commendo (7) inquis, servo meo (8). Quanto melius Domino tuo (9)? Servus (10) fortassis (11) aufert (12), atque fugit; et inter tanta mala, quæ jam acciderunt, hoc optandum fuit, ut servus auferret, et fugeret, non ad Dominum suum hostes duceret (13). Multi (14) servi dominis suis repente inimici extiterunt, et eos cum (15) illo quod habebant, hostibus (16) prodiderunt. Cui ergo commendas? Interim, inquis, servo (17) meo (18) commendo aurum meum (19). Aurum tuum (20) servo: animam tuam cui (21)? Commendo, inquis, Deo animam meam. Quanto melius (22) illi et aurum tuum, cui et animam tuam? An forte fidelis est in custodiendo animam tuam, et infidelis est in custodiendo pecuniam tuam? Non servat tibi, qui servat te? Fac ergo fidem. Servus agit ne tollat: numquid agit ne perdat? Tota fides ejus est ne te fraudet; fidem ejus attendis, (23)

(1) *Edit.* quare *pro* et. — (2) *Edit.* de Deo. — (3) *Edit. addit* da secum us Deo. Ipsi te commenda, qui tibi pecuniam in cœlo servat; quia ipse et te in terra, quamdiu vivis, gubernat. Pecuniam servare vis? serva. — (4) *Edit* quomodo vis. — (5) *Edit.* custodem quam Christum. (6) *Edit.* commenda ei pecuniam tuam. — (7) *Edit.* inquit. — (8) *Edit. addit* bene. (9) *Edit. addit* o Christianum virum! — (10) *Edit.* servus tuus. — (11) *Edit.* auferet. (12) *Edit.* et fugiet — (13) *Edit.* numquid Christus hoc facturus est? Multi. (13) *Edit.* Multi ad dominos suos servi repente. — (14) *Edit* cum ipso auro hostibus tradiderunt. — (15) *Edit.* tradiderunt *pro* prodiderunt. — (16) *Edit.* servo *inquit* meo. — (17) *Edit. addit* novi fidem servi mei, ideoque commendo servo meo aurum. (18) *Edit. addit* bene satis, præfers servum tuum. — (19) *Edit.* tuum commendas servo tuo. — (20) *Edit* animam meam commendo Deo meo. — (21) *Edit.* o homo, illi. — (22) *Edit.* et te? Laudas fidem servi tui? Etiam ego novi fidem servi mei. Tota fides ejus est, ne fraudet, ne tollat. — (23) *Edit.* Ecce posuit, et.

et infirmitatem non attendis? Posuit, non latuit (1); venit alius (2), abstulit. Numquid hoc Christo quisquam facturus est? Pigritiam excute, consilium accipe: thesauriza in cœlo. Et quid dixi, pigritiam excute? quasi labor sit in cœlo thesaurizare: etsi labor esset, faciendum erat (3) et suscipiendus labor erat, et reponenda ea, quæ pro magno habemus in loco munito unde (4) ea nemo posset auferre. Non tamen dicit tibi Christus, in cœlo thesauriza (5), scalas quære (6) pennas apta (7), sed mihi in terra da, et ibi (8) servabo. In terra, inquit, mihi da, ideo veni (9) pauper hic esse, ut (10) tu ibi dives sis. Fac trajectitium (11). Times fraudatorem ne perdas (12). Quæris qui portet (13) quo migras? Christus tibi in utroque adest. Non (14) facit imposturam, sed facit (15) laturam. Sed Christum, inquis, ubi invenio (16)? Cum habeat fides mea, quod (17) audivi in Ecclesia; hoc didici, sic credidi, hoc Sacramento imbutus sum (18): sepultus est, resurrexit tertia die, post quadraginta dies ascendit (19) in Cœlum coram oculis Discipulorum suorum, sedet (20) in dextera Patris, in fine venturus est; quando hic enim invenio? cui dabo (21)? Noli satagere, totum audi, aut si totum audisti, totum dic. Scio quia hoc accepisti,

(1) *Edit.* invenit alius, et tulit. — (2) *Edit.* da Christo esurienti, thesauriza in cœlo. Numquid labor est in cœlo thesaurizare? — (3) *Edit.* ad ponendum pecuniam tuam in loco munito. — (4) *Edit.* nemo eam possit auferre. Cum tamen. — (5) *Edit.* dicit tibi. — (6) *Edit.* machinas liga, pennas. — (7) *Edit.* Hoc dicit mihi. — (8) *Edit.* et tibi in cælo servo. — (9) *Edit.* ideo veni egere ego in terra. — (10) *Edit.* ut sis tu. — (11) *Edit.* Forte times. — (12) *Edit. aufert interrogationem, et addit* et quæris. — (13) *Edit.* qui migret. — (14) *Edit.* faciet. — (15) *Edit.* faciet insuper et laturam. — (16) *Edit.* invenio, inquit, in terra? Eum ibi invenio, ut dem illi? Cum. — (17) *Edit.* audio: — (18) *Edit.* passus est, mortuus, et sepultus. — (19) *Edit.* in cœlos. — (20) *Edit.* ad dexteram. — (21) *Edit. addit* ut ad eum deferat?

suspensus est Christus in Cruce, depositus est de ligno, positus est in sepulcro, resurrexit ascendit in Cœlum (1); sed et illud legisti (2) quia cum ejus Ecclesiam Saulus persequeretur (3) superbiens, crudelis, anhelans cædes, et Christianorum sanguinem sitiens, cum sæviret, cum persequeretur litteras portans Damascum, ut quos inveniret hujus disciplinæ viros, ac mulieres vinctos ad pœnas adduceret[1] (4). Audisti quid declamavit, quem sedentem confiteris in cœlo? Recole (5) ergo quid dixit, quid audisti, quid legisti : « Saule, Saule, quid me per- » sequeris (6)? » Paulus enim nec eum videbat, nec tangebat (7) et tamen dicebat ille : « Quid me persequeris? » Non ait : Quid persequeris familiam meam, servos meos, sanctos meos, adde honorem (8), fratres meos, nihil horum; sed quid ait? « Quid me persequeris (9)? » id est, membra mea, pro quibus in terra calcatis caput de cœlo clamabat; quia (10) et pro pede tuo, si calcetur in terra, clamat lingua tua; non calcas pedem meum, sed calcas me (11). Quid ergo dubitas cui des (12)? Qui dixit : « Saule, Saule, quid me persequeris? » ipse tibi dicit : Pasce me in terra (13) : Saulus sæviebat, et (14) tamen Christum persequebatur. Sic et tu in terra eroga, et Christum (15) pascis. Nam istam quæstionem, qua moveris, prædixit ipse Dominus. « Commovebuntur, et

[1] Act. VI, 2.

(1) *Edit.* vel legisti. — (2) *Edit. addit* an istud nunquam audisti. — (3) *Edit.* superbus. — (4) *Edit.* Non audisti quid ei clamaverit. — (5) *Edit.* Recole. Quid ergo dixit? — (6) *Edit.* Quem Paulus nec videbat. — (7) *Edit.* In cœlo clamat. — (8) *Edit.* vel fratres? nihil eorum dixit. Et quid dixit? — (9) *Edit.* ait, id est, membra mea. Pro. — (10) *Edit.* et si pedem tuum in terra calcet aliquis, lingua tua de capite clamat. — (11) *Edit.* dicis : Quid ergo : — (12) *Edit.* quid dicis? Qui dixit Saulo : Quid me. — (13) *Edit.* in terra Saulus sæviebat. — (14) *Edit.* et Christum in cœlo tangebat. — (15) *Edit.* Christum in cœlo pascis.

» illi qui ad dexteram ponentur, et cum dixerit : Esurivi, » et dedistis mihi manducare ; respondebunt : Domine, » quando te vidimus esurientem ? et audient continuo : » Cum uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis[1] (1). » Si ergo non vis dare, habes quod in te accuses, nam non habes quod excuses. De divitiis ergo (2) istis dicit tibi Dominus tuus : dedi consilium (3) Saluberrimum : amas (4) eas? migra eas ; et cum migraveris (5) sequeris, sequere eas interim corde (6) « Ubi enim est the» saurus tuus (7), illic erit et cor tuum (8). » Si terræ commendas thesaurum, in terra obruis et cor : cum autem in terra obrueris cor, erubesce (9) cum respondes, (quando audis « Sursum cor) habemus ad Dominum. » Dedi ego, inquit salubre consilium (10) de divitiis tuis, si feceris, si audieris, si talis dives fueris, qualem describit Apostolus, ut non superbe sapias, neque speres in incerto divitiarum, facile tribuas, communices (11). Thesaurizes tibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendas veram vitam. Jam interroga (12) me, inquit

[1] Matth. LXXV, 35.

(1) *Edit.* si audieras hoc aperte dic : Nolo dare et non habes unde te excusare, sed voce tua te damnare. — (2) *Edit.* ergo tuis dicit. — (3) *Edit.* quid facias. — (4) *Edit.* amas divitias. Amo, inquit. Ergo migra. — (5) *Edit.* migraveris eas sequere eas. — (6) *Edit. addit* cum vivis : quin ubi fuerit thesaurus. — (7) *Edit.* ibi *pro* illic. — (8) *Edit.* Si autem in terra obruis cor tuum, erubesce. — (9) *Edit.* erubesce quia mentiris cum respondes quando audis sursum cor. Nam dicitur : Sursum cor, et continuo respondes : Habemus ad Dominum. Deo mentiris. Una hora in Ecclesia verum non dicis, Deo mentiris, quod semper hominibus facis. Dicis : Habemus ad Dominum, et in terra obrutum habes cor, quia ubi fuerit thesaurus tuus, ibi erit et cor tuum. — (10) *Edit.* si feceris de divitiis tuis, quod audisti, si talis dives fueris qualem Apostolus dicit, non superbe. — (11) *Edit.* ut thesaurizes. — (12) *Edit.* interroga Deum, et Dominum tuum, et dic illi : Ecce jam migravi, Domine, in cœlum quod habeo sic habeo, tanquam si non habeam. Tanti valet.

Dominus tuus; ecce obmigravi in cœlum quod habeo, sive totum erogando, sive quod remansit sic habendo tanquam non habens, utens hoc mundo tanquam non utens. Tanti valet regnum cœlorum[1] (1)? Ecce si feci hoc, tanti valet. Chare est? Charius valet. Non enim vere tale est ut tanti (2) valere debeat; in æternum vives. Qui omnes thesauros istos pro vita paucorum dierum dares, ibi verus dives eris, quia non egebis. Sed hoc agis cum esse dives vis, ne in terra egeas. Et ideo tibi exaggeras, et congeris densum lutum, quo graveris, quo premaris, quo siccato arctius concludaris (3). Ideo itaque ne egeas, quæris ad vectionem multa animalia, ad victum epulas copiosas, ad indumentum (4) pretiosissimas vestes. Ne vero multa habendo tu dives (5) et Angelus pauper, qui nec equo utitur, nec rheda vehitur, nec (6) implet apparatibus mensam, nec ei vestis texitur, quia luce (7) vestitur (8) disce veras divitias. Tu istas (9) habere vis, ut habeas unde (10) fauces mulceas, et ventrem impleas: ille te vere divitem facit, qui tibi donat ne (11) esurias. Hoc est non egere omnino, non esurire: Nam quantumvis habeas, cum venerit hora (12) qua prandeas, vel antequam ad mensam accedas, cum esu-

[1] I Cor. VII.

(1) *Edit.* quantum patrimonium meum? Charius valeat.— (2) *Edit.* tanti valeat. Hoc dicit Dominus tuus, quem interrogasti de patrimonio tuo: ad tempus victurus es et postea moriturus, in regno meo nunquam moriturus, sed in æternum victurus es. Verus ibi dives eris ubi nunquam egebis. — (3) *Edit.* Nam ideo ad subvertionem multa animalia quæris, ne deficias; ad victum, etc.— (4) *Edit.* pretiosas. — (5) *Edit.* Re vera tu multa habendo dives es, et Angelus meus pauper est, nihil habet, nec equo etc. — (6) *Edit.* nec mensam honestis implet apparatibus.— (7) *Edit. addit* æterna.— (8) *Edit.* Disce o homo dives, veras divitias appetere. — (9) *Edit. addit* divitias. — (10) *Edit.* unde multum manduces, quia deficis.— (11) *Edit. addit* in æternum. — (12) *Edit.* hora quinta, antequam.

ris (1) egenus es. Postremo (2) remotis epulis anhelas superbus. Non est expletio ista indigentiarum, sed fumus curarum (3). Vide quid cogitas de divitiis istis tuis augendis. Vide si facile dormis (4) cum cogitas vel ne perdas ubi servasti, vel ut augeas quod servasti. Divitias ergo invenisti, qui requiem invenisti. Cum vigilas, augmentum divitiarum cogitas; cum dormis, latrones somnias : in die sollicitus (5), in nocte pavidus, semper mendicus (6). Verum divitem te vult facere, qui tibi promittit regnum Cœlorum. Et (7) quanti putas empturus es illas veras divitias, illam veram (8) vitam, eamque æternam? Quid? Ideo veram putas quod tanti eam empturus es, quanti paratus fuisti emere paucos istos laboriosos, et miseros dies? Aliquid (9) plus valere debet quod (10) longe majus est. Et quid faciam, inquis (11)? Totum quod habui pauperibus dedi, et quod habeo cum indigentibus communico, quid plus possum (12)? Habes (13) plus, te ipsum; te habes plus; tu es de rebus tuis; tu addendus es. Attende consilium Domini tui (14) quod dedit diviti : « Vade, vende omnia quæ habes, et da » pauperibus. » Et numquid dimisit eum posteaquam

(12) *Edit.* esuris et deficis, quia miser es. Numquid Angelus sustinet? Absit, nec esuriem, nec defectionem habet Angelus.— (2) *Edit.* his epulis. — (3) *Edit.* cum cogitas de divitiis augendis, vide.— (4) *Edit.* Ni fallor, ubi divitias invenisti requiem perdidisti. — (5) *Edit.* et in nocte. — (6) *In editione adest transpositio verborum in hoc commate.*— (7) *Edit.* et putas quia tanti empturus. — (8) *Edit.* veram et beatam vitam, quanti paratus es redimere istos miseros et laboriosos dies? — (9) *Edit.* multo plus. — (10) *Edit.* quod multo plus est, quia regnum cœlorum est. — (11) *Edit. addit.* ecce sancte Episcope, monita tua audivi, consilio tuo parui, jussum Domini non sprevi, quod habui. — (12) *Edit. addit* facere? — (13) *Edit.* habes, adhuc temetipsum habes, tu ipse plus es, tu dees rebus tuis. — (14) *Edit.* tui fecisti? Feci, inquit. Quid mentiris? Non totum fecisti : ex una parte fecisti, ex alia nihil tetigisti. Audi quod jubet, vade, etc.

dixit hoc? Et ne se ille quod amabat perdere putaret (1), primo eum securum fecit, quia non perdidit, sed condidit : « Habebis, inquit, thesaurum in cœlo (2). » Sufficit hoc? Non. Et quid? « Veni, sequere me[1] (3). » Amasti? sequi vis? Cucurrit, volavit : quære qua? nescio qua. O Christianum ! nescis qua ivit Dominus tuus? Vis dico tibi qua eum sequaris? Per pressuras, per opprobria, per falsa crimina, per sputa in faciem, per (4) alaparum, et flagellorum verbera, per coronam spineam, per crucem, per mortem. Quid piger es (5)? Sequi volebas, demonstrata est via. Et tu : quis illum sequitur? Erubesce, barbate (6). Fœminæ secutæ sunt, quarum hodie natalitia celebramus. Fœminarum Martyrum (7), Tuburbitanarum solemnitatem hodie celebramus. Dominus vester, Dominus noster, Dominus illarum, Dominus omnium, Redemptor vitæ nostræ, de via angusta, et aspera præcedendo stratam (8) fecit, stratam regalem, munitam (*a*), [et puram, in qua delectaret et fœminas ambulare, et adhuc piger es? Non vis fundere sanguinem pro tanto sanguine? Hoc dicit tibi Dominus tuus : prior pro te passus sum ; da quod accepisti, redde quod bibisti. Non potes tu? Potuerunt pueri, et puellæ ; potuerunt delicati, et delicatæ; potuerunt divites, et magni divites, qui subito irruente tentatione passionis

[1] Matth. XIX, 21.

(*a*) Vide Serm. 235, n. 1 et mutilam periodum restauratam agnosces.

(1) *Edit.* quod pauperibus erogavit, securum eum reddidit dicens : Et habebis — (2) *Edit.* numquid sufficit.— (3) *Edit. dicit.* Amas et sequi vis eum; quis eum? — (4) *Edit.* per alapas, et flagellorum.— (5) *Edit.* ecce demonstrata est tibi via. Sed dura est, inquis, via; quis per istam illam sequatur? —(6) *Edit. addit* erubesce : a virtute vir diceris. — (6) *Edit* Suburbitanum, in *animadversione autem* Suburbitanarum *ex Sirmondo.* — (8) *Edit.* stratam eam vobis fecit, stratam, securam, munitam, Christus Dominus noster, qui regnat in sæcula sæculorum. Amen. *Sicque explicit sermo*

non retenti sunt copia divitiarum, nec capti hujus vitæ dulcedine, cogitantes illum divitem finientem divitias, et invenientem tormenta, et non suas divitias præmiserunt, sed eas potius in martyrio præcesserunt. Tantis exemplis præcedentibus piger es? Et tamen festa Martyrum celebras. Natalis est hodie Martyrum; præcedam, dicis, et forte cum meliore tunica. Vide qua conscientia, ama quod agis; imitare quod celebras; fac quod laudas. Sed ego non possum. Dominus in proximo est, nihil solliciti fueritis[1]. Ego, inquis, non possum; tu fontem ipsum noli timere: unde impletæ sunt illæ potes et tu impleri, si avidus accedas, si non quasi collis tumescas, sed quasi vallis humilieris, ut impleri merearis. Non ergo nobis dura sint, fratres, maxime his temporibus abundante (*a*) pressura. Contemptus est a Martyribus mundus cum floreret. Vere magna laude contemptus est florens, et amatur pereuns. Contempserunt illi flores ejus, et tu amplecteris spinas ejus. Si migrare piger es, vel domus ruinosa te terreat. Sed insultat tibi Paganus. Unde tibi insultat Paganus? Re vera tempus est ut insultet tibi Paganus, quia implentur prædicta Domini tui. Rectius tibi insultaret, si non implerentur quæ ille prædixit. Ille Deum negat, quem colis, tu ex his quæ patitur mundus, ostende veracem, et non contristatus prædictis, gaudeas promissis. Venit enim eo tempore, quo jam mundus, ætate vergente, quasi ita factus, ut finiendus, abundaturus erat cladibus, et calamitatibus, et angustiis, et molestiis. Ad solatium tuum venit qui tunc venit; ne deficeres in pressuris vitæ pereuntis, atque

[1] Philip. iv, 6.

(*a*) Ingruente prima persecutione Vandalica, sermonem habitum duco post annum 427. Vide Serm. 296 a N. 6 ad 11. Sed ibi de urbis Romæ vastatione, hic Africam ipsam vexatam dicit.

transeuntis, promisit alteram vitam. Antequam mundus his afflictionibus, et calamitatibus laboraret, missi sunt Prophetæ; missi sunt servi ad ægrotum istum grandem, ad genus humanum, quasi unum hominem languidum ab Oriente usque ad Occidentem distentum, et jacentem; misit Medicus potens servos suos. Ventum est ut tales accessiones venirent ægroto huic, in quibus multum laboraturus erat. Et ait Medicus: Multum laboraturus est iste ægrotus, ego sum necessarius. Jam stultus ægrotus dicat Medico: Domine, laboro ex quo venisti: Stulte non laboras de eo, quia veni, sed quia eras laboraturus, veni. Compendio igitur, fratres, quid multa dicimus? « Verbum consummans breviavit Dominus super terram[1]. » Bene vivamus, et pro bona vita nostra bona terræ transeuntia non speremus (*a*). Vilis merces est bonæ vitæ terrena felicitas; non tanti valet quod hic bene vivis, quanti valet quod hic concupiscis; quamvis talia concupiscendo nec bene vivis, si vis mutare vitam, muta concupiscentiam. Servas fidem Deo, et ideo ut in terra sis felix; et hoc tibi est totum. Quare servas fidem Deo? fides tua tanti valet? tanti illam æstimas? sic illam adducis? si aliquid venale habeas in terra, et cum emptore paciscaris, tu charius pretium dicis, ille vilius; tanti valet, inquis, quoniam quod vendis exaggeras; et ille: Non valet tanti, sed tanti; et dat sibi minus pretium, volens vilius emere. Dominus Christus corrigit te. Dicis tu Domino tuo Christo: Domine, servo tibi fidem, et tu da mihi in terra. Stulte, non tanti valet quod vendis; erras, nescis quod habes. Servas fidem, et quæris terram? Plus valet fides tua, quam terra, nescis illam appretiare. Ego novi

[1] Rom. IX, 28.

(*a*) In Epilogum arctissime cum reliquo Sermone connexum, ejusque perficientem integritatem.

quanti valeat, qui tibi donavi; tanti valet quantum est tota terra ; adde terræ et cœlum : plus valet. Et quid est plusquam terra, et cœlum? Ille qui et terram fecit, et cœlum. Conversi ad Dominum (*a*).]

(*a*) Sermones editi varias post hæc verba *Conversi ad Dominum* subjiciunt clausulas; anceps ergo est, qua potius usus fuerit Augustinus, quoties nihil insuper additur. Vide Serm. 67, 100, 141, etc.

SERMO IV.

De Natali Domini.

Sermonem num. 189 *Tom. V. Maurini dolent nusquam vidisse in MS. ut loca minus integra, vel male sarta reficerent. Eumdem in integritatem suam restitutum exemplavi a septem Codicibus, quorum tres sunt antiqua lectionaria, quibus in officii recitatione solemni Monachi utebantur in choro, quos inter præstat Codex num.* 106. *elegantissime exscriptus manu propria Leonis Ostiensis, qui epocham, et nomen suum apposuit, et Codicem figuris ornavit. Duo alii Codices sunt Breviaria characteribus latinis sæculi XIV. ante ætatem Urbani V. nam Psalmos ex editione Romana legunt, non ex Gallicana, quam ille Pontifex Cassinensibus præscripserat. Reliqui duo continent sermones diversorum, sicque etiam inscribuntur. In his vero septem Codicibus una et constans est sermonis lectio, unaque inscriptio, quæ cum Maurina editione concordat. Bibliotheca Medicea Laurentiana monet extare in Cod.* 1. *Plut. XIV. hunc eumdem sermonem integrum, ut in nostris Codicibus.*

Sanctificavit nobis (1) istum diem dies, qui fecit omnem diem, de quo Psalmus (2) cantat (*a*) « Cantate Do-

(*a*) Versio Itala habet : *Cantate Domino, benedicite nomen ejus, bene nuntiate diem de die Salutare ejus.* Idcirco Maurini opinati sunt hunc Psalmi versum a Mss. ad hanc lectionem restitui posse. At Codices nostri conjecturæ illi stabiliendæ non sufficiunt. Sed annotat Cl. Sabatier in sua veteri versione Bibliorum, semel tantum usum fuisse Augustinum lectione illa, cæteris autem in locis semper scripsisse *de die in diem*, vel *de die ex die.*

(1) *Edit. addit* Fratres. — (2) *Edit.* canit.

» mino canticum novum, cantate Domino omnis terra; » cantate Domino, et benedicite (1) nomen ejus[1], » (2) bene nuntiate de die in diem salutare ejus. Quis est iste dies de die, nisi Filius de Patre, lumen de lumine. Sed dies ille (3) qui genuit diem, qui de Virgine nasceretur hoc die. Dies ergo ille non habet ortum, non habet occasum. Diem dico Patrem Deum. [Non enim esset Jesus dies de die, nisi esset et Pater Dies.] Quid est dies nisi lumen? non oculorum carnalium, non lumen, non lumen commune hominibus, (4) et pecoribus, sed lumen quod Angelis lucet, lumen cui videndo corda purgantur. Transit enim ista nox, in qua modo vivimus, in qua nobis accenduntur lucernæ Scripturarum, et veniet illud, quod in alio Psalmo canitur: (*a*) «Mane astabo tibi, et con» templabor te[2]. » Dies ergo ille Verbum Dei, dies, qui lucet Angelis, dies, qui lucet in illa Patria, unde peregrinamur, vestivit se carne, et natus est de Maria Virgine. Mirabiliter natus est. Quid mirabilius Virginis partu (5)? Concepit et virgo est, parit et virgo est. Creatus est enim (6) de illa quam creavit, et attulit ei fœcunditatem, non corrupit (7) integritatem, Maria unde? ex Adam. Adam unde? de terra (8). Si Adam de terra, et Maria de Adam, ergo et Maria terra. Si (9) Maria terra, agnoscamus quod cantamus: « Veritas de terra orta est. » Quale nobis beneficium præstitit (*b*), « Veritas de terra orta est?

[1] Psal. xcv, 1, 2. — [2] Id. v, 5.

(*a*) Singularis prorsus hic locus. Licet enim in Psal. 36, 58, 148, et in Tract. 34 in Joan. legatur: *Mane astabo tibi, et contemplabor;* hic tamen solum additur pronomen *te*. — (*b*) Diverse interpungitur in editis: præcedit enim interrogatio.

(1) *Edit.* nomini. — (2) *Edit.* benedicite. — (3) *Edit.* hunc genuit diem, qui de Virgine natus est hodie. — (4) *Edit.* cum *pro* et. — (5) *Edit.* concipit. — (6) *Edit.* de ea, — (7) *Edit. addit* ejus. — (8) *Edit. legitur:* Si Maria de Adam, et Adam de terra, ergo etc. — (9) *Edit.* si autem.

» et justitia de cœlo prospexit [1]. Judæi enim, sicut dicit » Apostolus, ignorantes Dei justitiam, et suam volentes » constituere, justitiæ Dei non sunt subjecti [2]. » Unde potest homo esse justus? a semetipso? Quis pauper sibi dat panem? quis nudus cooperitur, nisi acceperit vestem? [Justitiam non habebamus ; peccata hic sola erant.] Unde justitia? quæ justitia sine fide? « Justus enim ex » fide vivit [3]. » Qui sine fide se dicit justum, mentitur (1). Quomodo non mentitur in quo non est fides? si vult verum dicere convertat se ad veritatem. Sed (2) longe erat. « Veritas de terra orta est. » Dormiebas, venit ad te ; stertebas, excitavit te ; viam tibi fecit per se, ne perderet te. Ergo (3) quia veritas de terra orta est, Dominus noster Jesus Christus de Virgine natus est ; « Justitia de cœlo pros» pexit (4), » ut haberent homines justitiam non suam, sed Dei. Quantam dignationem! Qualis præcessit indignatio! Indignatio quæ præcessit? Mortales eramus peccatis (5) premebamur, pœnas nostras portabamus. Omnis homo, quando nascitur, inchoat a miseria. Noli quærere prophetantem; interroga nascentem, et vide flentem. Cum (6) ergo ista esset in terra magna Dei indignatio, qualis subito facta est dignatio? « Veritas de terra » orta est. » Creavit omnia, creatus est inter omnia ; fecit diem, venit in diem ; erat ante tempora, signavit tempora. Dominus Christus in æternum sine initio apud Pa-

[1] Psal. LXXXIV, 12. — [2] Rom. X, 3. — [3] Id. I, 17.

(1) *Edit. ait sine interrogatione* quoniam mentitur. — (2) *Edit.* Longe enim veritas est. Dormiebas venit ad te, gravi opprimebaris somno, excitavit te. — (3) *Edit.* Ergo veritas de terra orta est, quia Christus de Virgine natus etc. — (4) *Edit.* ut per justitiam homines resipiscerent qui per injustitiam desipuerunt. Mortales etc. — (5) *Edit.* opprimebamur. — (6) *Edit.* hæc esset.

trem (1); [et tamen hodie quære quid est. Natalis est. Cujus? Domini. Habet Natalem? Habet. In principio Verbum, Deus apud Deum, habet natalem? Habet.] Nisi haberet ille humanam generationem, nos non perveniremus ad divinam regenerationem: natus est, ut renasceremur. Nemo dubitet renasci, Christus natus est; generatus est, non regenerandus. Cui enim necessaria erat regeneratio, nisi cujus est damnata generatio? Fiat itaque in cordibus nostris misericordia ejus. Portavit eum Mater in utero, portemus (2) in corde; gravidata est Virgo incarnatione Christi, gravidentur pectora nostra fide Christi; peperit (3) Salvatorem, pariamus laudem. Non simus steriles; animæ nostræ fœcundæ sint Deo. Generatio Christi a Patre sine Matre (4); generatio Christi a Matre sine Patre: ambæ generationes mirabiles. Prima generatio æterna, secunda temporalis. [Quando natus est de Patre? Quid est quando? Quæris ibi quando, ibi, ubi non invenies tempus? Noli ibi quærere quando. Hic quære quando: Quando de Matre bene quæris. Quando de Patre non bene quæris; natus est, et non habet tempus;] natus est æternus de æterno, coæternus. Quid miraris? Deus est. Fit consideratio Divinitatis, et perit causa admirationis, [Et quando dicimus, natus est de Virgine; magna res! miraris? Deus est; noli mirari:] transeat admiratio. (5), accedat laudatio. Fides adsit; crede (6) quia factum est. [Si non credideris illud factum est, tu remanes infidelis. Dignatus est homo fieri, quid quæris amplius?] Parum-ne pro te humiliatus est

(1) Hæc *omnia desunt in editione pro quibus hoc solum legitur :* habet et natalem in principio Verbum, qui nisi etc. — (2) *Edit.* et nos in corde. — (3) *Edit. addit* Virgo. — (4) *In editione pro verbis* Generatio Christi *habetur* etc. — (5) *Edit.* ascendat. — (6) *Edit.* quod *pro* quia.

Deus? Qui Deus erat, homo factus est; angustum erat diversorium, involutus pannis in præsepe positus (1): audistis cum Evangelium legeretur. Quis non (2) miretur? Ille, qui mundum (3) implebat, in diversorio locum non (4) inveniebat; in præsepe positus (5) cibaria nostra factus est. Accedant ad præsepe duo animalia, duo populi (6): agnovit enim bos possessorem suum, et asinus præsepe Domini sui. Attende ad præsepium; noli erubescere (7) esse jumentum Domini. Christum portabis, non errabis (8); ambulans per viam, [sedet supra te via. Meministis asellum illum adductum ad Dominum? Nemo erubescat, nos sumus.] Sedeat supra nos Dominus, et quo vult nos (9) vocet. Jumentum ipsius (10) sumus, ad Jerusalem (11) imus. Ipso (12) sedente non (13) premimur, sed elevamur; ipso ducente non (14) erramus, ad illum imus, per illum imus, non perimus.

(1) *Edit.* positus est. — (2) *Edit.* admiretur. — (3) *Edit.* implet. — (4) *Edit.* invenit. — (5) *Edit.* cibus noster. — (6) *Edit.* cognovit. — (7) *Edit.* Dei esse jumentum. — (8) *Edit.* ambulans per viam, sedet super te. — (9) *Edit.* dirigat *pro* vocet. — (10) *Edit.* simus. — (11) *Edit.* eamus. — (12) *Edit.* insipente. — (13) *Edit.* opprimemur. — (14) *Edit.* errabimus, per ipsum ad ipsum eamus, ut cum nato hodie puero in perpetuum gaudeamus.

SERMO V.

Habitus Carthagine ad (a) Mensam B. Cypriani sexto Idus Septembris de eo, quod Apostolus ad Galatas dicit: Fratres, si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales, etc.

Non adhuc vulgati sequentes sermones classem alteram constituentes nunc primum lucem aspiciunt, habituri, ut opinor, vindices quotquot in Augustini lectione tantisper versati fuerint. Primum hunc exscripsi ex cod. 17, *de quo supra, eumdemque signavi titulum quem in cod. præfert. In bibliothecis editis non reperi, eumque si adamaveris inserere sermonibus Editionis Maurinæ, præpones serm.* 164. *Ex hoc fonte hausisse Florum sententias ad priores versiculos capit.* 6. *epistolæ ad Galatas explanandos ipsius commentarium legentibus patet. Maurini sermonem hunc ignorantes ex laudato serm.* 164 *easdem transtulisse Florum censuerunt; sed ibi de proprio et alieno onere ferendo tantum agitur, hic autem sex priores versiculi exponuntur, et Flori commentarium ab hac expositione non abhorret.*

I. Recolite commemorantem Epistolæ apostolicæ lectionem: « Fratres, inquit, si præoccupatus fuerit homo in » aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite hujus» modi in spiritu lenitatis, intendens te ipsum, ne et tu » tenteris. Alter alterius onera portate, et sic adimplebi-

(a) Quæ fuerit Carthagine B. Cypriani mensa videsis in serm. 310. n. 2.

» tis Legem Christi. Qui enim putat se esse aliquid, cum » nihil sit, se ipsum seducit. Opus autem suum probet » unusquisque, et tunc in semetipso tantum habebit glo- » riam, et non in altero. Communicet autem qui cate- » chizatur verbum ei, qui se catechizat in omnibus » bonis. Nolite errare, Deus non subsannatur ; quod enim » seminavit homo, hoc et metet ; quia qui seminaverit » in carne, ex carne metet corruptionem ; qui autem se- » minaverit in spiritu, de spiritu metet et vitam æter- » nam. Bonum autem facientes non infirmemur ; tem- » pore enim suo metemus infatigabiles. Itaque dum » tempus habemus, operemur bonum ad omnes, maxime » autem ad domesticos fidei[1]. » Huc usque recitatum est de Epistola Pauli : huc usque vobis tanquam lector fui. Sed, fratres mei, si intellectus est lector, cui rei necessarius est disputator ? Ecce audivimus, intelleximus, faciamus et vivamus Et quid opus est vestram onerare memoriam ? tenete ista et inde cogitate. An forte movet aliquem vestrum quomodo intelligendum sit quod ait : « Invicem » onera vestra portate, » et paulo post ait : « Unusquisque » proprium onus portabit ? » Dicitis enim in cordibus vestris qui tamen hoc advertistis : Quomodo invicem onera nostra portamus, si unusquisque proprium onus portabit (*a*) ? si invicem onera nostra portamus ? Fateor, quæstio est. Pulsate, et aperietur vobis : pulsate intendendo, pulsate studendo, pulsate etiam pro nobis, ut aliquid dignum vobis dicamus, orando ; ita pulsantes adjuvatis nos, et cito ista quæstio soluta erit. Utinam quam cito solvetur, tam efficaciter quisque quod intellexerit operetur ! In pondere infirmitatis « Invicem onera nostra » portamus : » in ratione pietatis unusquisque proprium

[1] Galat. vi, 1, et seqq., juxta Italam versionem.

(*a*) Fortasse abundat in Codice hæc altera interrogatio.

» onus portabit. » Quid est quod dixi? Omnes homines quid sumus nisi homines, ac per hoc infirmi, et qui omnino sine peccato non sumus? In hoc enim « Invicem » onera nostra portamus. » Si enim tædium passus fueris ad peccatum fratris tui, et ille ad tuum, negligitis invicem, et facitis vere grande peccatum. Si autem quod ille non potest toleras tu, et quod tu non potest toleret ille, invicem onera vestra portatis, et quia invicem onera vestra portatis, impletis legem sacratissimam charitatis. Ipsa est enim Lex Christi; lex charitatis est Lex Christi. Ideo venit quia nos amavit, et non erat quod amaret, sed amando amabiles fecit. Audistis quid sit, « Invicem onera vestra » portate, et sic adimplebitis Legem Christi. » Quid est ergo « Unusquisque proprium onus portabit? » Unusquisque pro peccato suo rationem reddet; de peccato alieno nemo redditurus est rationem. Habet quisque causam suam; Deo redditurus est rationem suam. Sed et ipsi Præpositi, qui rationem reddunt de gregibus Christi, de peccato suo rationem reddunt, si neglexerint de gregibus Christi. Ergo, fratres, « Si præoccupatus fuerit » homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, quicum» que estis qui spirituales estis, instruite hujusmodi in » spiritu lenitatis. » Et si clamas, intus ama; hortaris, blandiris, corripis, sævis; dilige et quidquid vis fac. Non enim pater odit filium, et tamen pater, si opus est, verberat filium, incutit dolorem ut tueatur salutem. Hoc est ergo « In spiritus lenitatis : » si enim « Præoccupa» tus fuerit homo in aliquo delicto » et dixeris : Non ad me pertinet; et dixero tibi: Quare ad te non pertinet? et responderis mihi : « Quia unusquisque proprium onus » portabit : » respondebo tibi : Certe libenter audistis, et intellexistis : « Invicem onera vestra portate. Ergo si » præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, » tu qui spi-

ritualis es, instrue hujusmodi in spiritu lenitatis. De peccato quidem suo ipse redditurus est rationem, quia « Unusquisque proprium onus portabit : » sed tu vulnus illius si neglexeris, de peccato negligentiæ tuæ malam redditurus es rationem : ac per hoc si invicem onera vestra non portaveritis, malam rationem habebitis in eo quod « Unusquisque proprium onus portabit. » Facite illud ut invicem onera vestra portetis, et parcit vobis Deus quod unusquisque proprium onus portabit. Si enim portabis onus alterius, quando præoccupatur in aliquo delicto, ut in spiritu lenitatis instruas eum, venies ad eum locum ubi audisti : « Unusquisque proprium onus » portabit : » et bona conscientia dicis Deo : « Dimitte no- » bis debita nostra. » Ergo, fratres, mementote « Si præoc- » cupatus fuerit homo in aliquo delicto, » non transeuntes accipias, homo : potuit enim dicere : Si præoccupatus fuerit quispiam, si præoccupatus fuerit quicumque. Non hoc dixit, sed dixit, homo. Valde autem difficile est, ut non in aliquo delicto præoccupetur homo; quia quid est homo? Sed spirituales isti, quos admonuit, ut in lenitate instruant eum hominem, qui delicto fuerit præoccupatus, forte dicebant in cordibus suis : Portemus onera eorum qui præoccupantur delictis, quia nos non habemus quid in nobis ipsi portare possint. Audi, quia non debes esse securus, sequentia verba : « Vide, intendens te ip- » sum, ne et tu tenteris. » Ne superbirent spirituales, ne se extollerent; quanquam si sunt spirituales non se extollent; timeo ne propterea se extollant, quia carnales sunt; tamen attendat et spiritualis, ne et ipse tentetur. Numquid enim quia spiritualis est, homo non est? numquid quia spiritualis est, non portat corruptibile corpus quod aggravat animam[1]? Numquid quia spiritualis est, finivit

[1] Sap. IX, 15.

hanc vitam, quæ « Tota tentatio est super terram[1]? » Ergo bene illi dictum est, omnino bene : « Intendens te » ipsum, ne et tu tenteris. » Et cum admonuisset illos, id est, spirituales, intulit continuo generalem illam sententiam : « Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis Legem » Christi. » Quid est alter alterius? Carnalis portet onus alterius carnalis; Spiritualis portet alterius spiritualis : « Invicem onera vestra portate; » peccata vestra invicem nolite negligere : apud quos fiducia est vobis, arguite; apud quos arguendi fiducia non fuerit, admonete[2]; et si hoc necesse est, ne quisquam peccet, orate, rogate. An forte humiliavi vos, quia dixi, rogate? Apostolum audite : « Præcipientes autem, inquit, et rogamus, ne in va» cuum gratiam Dei suscipiatis[3]. » Medicus si vires invenerit in ægroto, corripit; si autem vires non invenerit, et timet ne sub amaritudine correctionis forte deficiat, supplicat, rogat ut audiat, faciat, et vivat. Constat ergo propter hoc dixisse Apostolum, « Invicem onera vestra » portate; » quia spiritualem admonuerat, et dixerat : « Intendens te ipsum, ne et tu tenteris; » ne tantum sibi arrogaret iste spiritualis, ut putaret se non habere onus, quod debeat ab altero supportari. Audi ipsum rursus propter typhum, propter tumorem, propter inflationem, audi ipsum iterum : « Qui enim putat se esse ali» quid, cum nihil sit, se ipsum seducit. » Non potuit dici melius, « Se ipsum seducit. » Non in omnibus diabolus est accusandus; aliquando enim ipse homo diabolus suus est. Cur enim cavendus est diabolus? Nempe ideo ne te seducat. Nonne ergo tu ipse es diabolus tuus, quando teipsum seducis? Quid deinde? « Opus autem suum probet unus» quisque, et tunc in semetipso tantum habebit gloriam, » et non in altero. » Quando facis aliquid boni, si prop-

[1] Job. VII, 1, juxta Italam. — [2] 2 Cor. VII, 4. — [3] Id. VI, 1, ex Itala.

terea tibi placet, quia laudat te alter; si autem alter te hinc non laudaret, in faciendo opere bono deficeres destitutus vocibus laudatoris : in altero habes gloriam, non in te ipso. Si laudat, facis; si forte bonum opus tuum displicuerit homini stulto, non facis. Nonne vides homines res suas effundentes histrionibus, et nihil pauperi porrigentes, quam multorum ore laudantur? Numquid ideo bonum est quod faciunt quia laudantur? Expergiscere tandem : « Laudatur peccator in desideriis animæ » suæ. » Omnes acclamastis, quia Scripturam sanctam, unde testimonium commemoramus, nostis. Audiant et qui nesciunt. Scriptura sancta dixit, Scriptura sancta prædixit, quoniam « Laudatur peccator in desideriis ani- » mæ suæ, et qui inique gerit, benedicitur[1]. » Modo jam si laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et qui iniqua gerit benedicitur, quære laudatores. Dilanient te desideria mala? fac iniquitates quotidie ad explenda desideria tua, et quære laudatores. Mihi crede, non invenis, nisi adulatores, aut seductores. Quomodo seductores, quomodo adulatores? Debeo verborum meorum reddere rationem. Adulatores sunt qui sciunt te male facere, et tamen laudant; qui vero ideo te laudant malum facientem, quia bonum putant esse quod facis, non sunt adulatores, quia ex animo laudant, sed sunt seductores, quia ad illa mala facienda te suarum laudum frequentatione seducunt, et respirare non sinunt : is enim in auras inanes, putas bonum esse quod facis; præcipitas bona tua; exinanis domum tuam; nudos relinquis filios tuos : laudes illæ insanum fecerunt; curris, manus moves, favores accipis, ad os ponis, fundis domum, et colligis ventum. Quomodo, inquis, sunt isti seductores mei qui me ex animo laudant? Ideo sunt seductores tui, quia prius

[1] Psal. IX, 24.

errando fuerunt et sui. Ita-ne vero scalas ad te ponere laborabit, ut non te seducat, qui se ipsum seducit? Ergo « Laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et qui » iniqua gerit, benedicitur. » Cave talem laudatorem, vita hujusmodi benedictorem. Imo tu bonum fac. Sed inquies, displicebo tali illi, si fecero : et displice illi, et place Deo. Si enim illi displicueris, et Deo placueris, in te ipso habebis gloriam, et non in altero. Sed detrahunt mali bonis, et amatores hujus sæculi maledicunt contemptoribus sæculi, dicunt opprobria, quærunt quid reprehendant; mox ut aliquid mali dictum fuerit, continuo credunt; si aliquid boni dictum fuerit, credere nolunt, et turbatur cor tuum, ut deficias in bono faciendo, quia non est inventus laudator, vel adulator, vel deceptor. Et non tibi sufficit testimonium conscientiæ tuæ? In theatro pectoris tui, sub oculis Dei quare turbaris : obsecro te, quare turbaris? Quia multa dicuntur de me mala. Hoc dicis? non turbareris in navi cordis tui, nisi Christus dormiret (*a*). Audisti cum Evangelium legeretur : « Irruit magna tempestas, et navis turbabatur, et » operiebatur fluctibus; » quare? quia « Christus dormie» bat[1]. » Quando dormit Christus in corde tuo, nisi quando oblivisceris fidem tuam? Fides Christi in corde tuo tanquam in navi Christus est. Audis opprobria, fatigaris, turbaris : dormit Christus. Excita Christum, excita fidem tuam. Habes quid facias vel turbatus : excita fidem tuam, evigilet Christus, et loquatur tibi : turbant te opprobria? quæ non ego prior audivi pro te? Hoc tibi dicit Christus, sic te alloquitur fides tua. Audi illam, et vide quia si te alloquitur an forte oblitus es, quia « Pro

[1] Matth. VIII, 24.

(*a*) Ad cognoscendam liturgiam Carthaginensem vide eo die lectum fuisse de capite 6. Epistolæ ad Galat., et de cap. 8. Evang. Matth.

» nobis passus est Christus[1] ? » et antequam pro nobis tanta mala pateretur, audivit opprobria? Dæmonia ejiciebat, et dicebatur ei : « Dæmonium habes[2]. » De illo per Prophetam dictum est : « Opprobria exprobrantium » tibi ceciderunt super me[3]. » Excita ergo Christum, et dicet tibi in corde tuo : « Cum vobis detraxerint homi- » nes et dixerint omne malum adversum vos propter me, » gaudete et exultate, quoniam merces vestra copiosa est » in cœlis[4]. » [Crede quod dictum est, et fit in corde tuo tranquillitas magna.] Si ergo « Putat se esse aliquid » homo, cum sit nihil, se ipsum seducit; opus autem » suum probet unusquisque, et tunc in semetipso glo- » riam habebit, et non in altero. » Sive laudet, sive reprehendat, tu in temetipso habes gloriam, quia gloria tua Deus tuus est in conscientia tua, et eris similis virginibus sapientibus, quæ tulerunt oleum secum in vasis, ut non in altero haberent gloriam, sed in se ipsis[5]. Nam illæ, quæ non tulerunt oleum secum, mendicaverunt ab ipsis, et extinctæ sunt lampades earum et dixerunt : « Date nobis de oleo vestro. » Quid est, « Date nobis de » oleo vestro (a) » nisi, laudate opera nostra, quia non nobis sufficit conscientia nostra? Quod obscurum videbatur in apostolica lectione, sicut Dominus donavit, exposui. Cætera plana sunt, non quærunt expositionem, sed factorem. Ut autem quod audivimus facimus, ipsum rogemus, sine cujus adjutorio facere nihil boni poterimus, quoniam ipse dixit suis Discipulis : « Sine me nihil » potestis facere[6]. » Conversi ad Dominum, etc.

[1] I Petr. II, 21. — [2] Joan. VIII, 48. — [3] Psal. LXVIII, 12. — [4] Matth. V, 11, ex Itala. — [5] Id. XXV, 8. — [6] Joan. XV, 5.

(a) Hunc eumdem Matthæi locum sæpe de inani gloria interpretatus est S. Doctor. Vid. enarr. in Psal. 140. n. 13.

(a) *Et post Sermonem*

Quia plebs postulavit ut ante diem Natalis beati Cypriani non proficisceretur, adjecit : Vere dico Charitati Vestræ, quia nostrum desiderium, et querelas etiam per litteras ferre non possumus; sed quia hoc, quod petitis, jam jussit et sanctus Senex, sic concludo sermonem : Natalis beati Cypriani jam propinquat; propter eam solemnitatem in me retinendo violenti esse voluistis; ergo qui verbo studemus, bonum est ut etiam corpore jejunemus.

(a) Hujusmodi additiones frequentes sunt in sermonibus editis. Prima autem verba sunt alicujus notarii, vel exceptoris. Porro ex hoc loco confirmatur, quod Possidius in Augustini vita testatus est, sæpe Episcopos, et populum, apud quos S. Doctor diversabatur, non solum fuisse deprecatos, sed eum insuper ad sermocinandum adegisse : quod eximium argumentum est probatissimæ scientiæ, florentisque famæ illius incliti.

SERMO VI.

(a) *De pluribus Martyribus.*

Ex Cod. n. 12, *cui titulus* Sermones Augustini et aliorum, *prodit hic Sermo Augustini quidem nomine insignitus, et genuinis ejusdem fœtibus permixtus. In bibliothecis editis, quas adire licuit, nulla occurrit sermonis istius memoria. In Maurina editione collocabis post sermonem* 326. *Exordium, et sententia in eo posita iterantur serm.* 286, *et fere iisdem verbis. Vide etiam serm.* 328, *n.* 2 *post medium.*

Martyrum nomen græcum est, latine testes dicuntur : si ergo testes sunt, pro testimonii sui veritate tanta per-

(a) Licet sermonis inscriptio sit indiscriminatim *de Pluribus Martyribus*, certos tamen hic laudari Martyres constat ex actorum lectione, quæ præcessisse dicitur his verbis : « Quando sanctorum passio legebatur. » Arbitror autem hic locutum fuisse Augustinum de Martyribus Carthaginensibus, quorum meminit in Breviculo Collationis diei tertiæ c. 17 ubi hæc leguntur : « Confitebantur in passionibus suis se collectam, et Dominicum egisse. » Eos XLVIII. fuisse narrant Optatus Milevitanus, Balutius, et Ruinartus, et martyirum subiisse pridie Idus Februarii an. 304. Et reera collectæ hic exprobrantur a judice veluti unica reatus causa, easque Martyres cum gratiarum actione se peregisse fatentur. Vix autem credibile est nullum sermonem habuisse Augustinum de his Martyribus tota Africa celebratissimis, cum Carthaginense Calendarium recenseat quinque distinctas istorum solemnitates, quibus deinceps et sexta accessit postquam Justinianus Imperator in suis ædibus templum extruxit inclytæ Virgini Primæ, ut refert Procopius (de ædific. a Justinian. extruct. 6.), quam inclytam Baronius ex his Martyribus unam fuisse tenet. In editis autem huc usque collectionibus desiderabatur aliquis sermo de his Martyribus, quem duo Codices Cassinenses 12 et 17 ser-

pessi sunt. Serviebat veritas Deo, mentiebatur iniquitas sibi. Sic enim scriptum est; corpus Christi loquitur in Psalmo, quod est Ecclesia « Et surrexerunt mihi testes » iniqui, et mentita est iniquitas sibi[1]. » Testes et testes; testes iniqui, et testes justi; testes diaboli, et testes Christi. Utriusque testis genus vidimus, expectavimus, audivimus cum beatorum Martyrum, quorum dies solemnitatis agitur, passio legebatur. Interrogati, responderunt collecta se egisse, quia Christiani essent. Hoc est testimonium veritatis. Judex dicebat : Quoniam de scelere confessi estis. Hoc est testimonium iniquitatis. Prædicabatur Deus, et vocabatur scelus. In prædicatione Dei obediebat veritas Deo; in appellatione sceleris mentiebatur iniquitas sibi. In ipsos enim quod dicebat, revertebatur, et falsum scelus vero scelere damnabatur. Non faciebant scelus Martyres nostri; non faciebant

[1] Psal. XXVI, 12.

vabant, Carthagine fortassis habitum, ubi celebrior eorum memoria compulit Augustinum, ut peculiari coercitione moneret fideles, ne in ebrietates, et comessationes diffluerent nimia gestientes lætitia. Sic enim dicendi finem fecit :« Celebremus Martyrum dies, honorando Martyrum passiones, non » amando potiones;» quod etiam fere similibus verbis in solemnitatibus Divi Cypriani Carthagine monuit, et in festivitate viginti Martyrum Hyppone-Regio celeberrima. Porro ubi res ista se habeat, falsitatis arguendus erit Collector Donatista apud Optatum, et Balutium (tom. I Miscell. p. 14 edit. 1761.), qui in suis additamentis refert, Martyres sanctos famis atrocitate adhuc in custodia detentos occubuisse; siquidem judex nonnullos saltem eorum gladio hic jubet animadverti. Baronius, et Ruinartus jam additamenta illa rejecerant Mensurii, et Cæciliani historiam improbantes; non igitur abs re si auctor Donatista in uno falsus, etiam in cæteris falsus extiterit. Denique Codices Colbertinus, Compediensis, et Pratellensis quibus Ruinartus usus est, et additamentis illis destituuntur, at in actorum titulo inscribunt sanctos illos Martyres diebus locisque diversis sanguinem suum fudisse. Ex quo titulo etiam illud cognoscere datur, cur discretis anni diebus Sanctorum illorum memoria sigillatim ageretur Carthagine. Cassinensibus ergo codicibus acceptam referamus veridicam martyrii historiam, quæ et illorum codicum fidem astruit.

scelus Christi Martyres congregando se in collecta ad laudandum Deum, ad audiendam veritatem, ad sperandum Regnum Cœlorum, et contemnendum præsens nequissimum sæculum. Non faciebant isti scelus. Hæc pietas vocatur. Hujus rei nomen religio est. Hujus rei nomen devotio est. Hujus rei nomen verum testimonium est. Quod ergo scelus faciebant qui de pietate confessos insuper occidebant? Illum et illum, ait judex iniquitatis, testis falsitatis, illum et illum et illum gladio animadverti placet. Ecce scelus. Audi et vocem pietatis : Deo gratias, dixit testimonium primus (a). Primus clausit testimonium victoria perpetua. Credo quod advertit Charitas Vestra, quando Sanctorum passio legebatur, qui primus confessus est; primus vocabatur ante novissimum; victoria in fine perpetua. O victoria sine labe! o finis sine fine? Quid est enim victoria perpetua, nisi victoria sine fine? Hoc est vincere carnis illecebras, vincere perversi judicis minas, vincere corporis dolorem, vincere vitæ amorem. Dicam si potuero, Domino adjuvante, fratres mei, quod sentio : in sanctis Martyribus amor vitæ amore victus est vitæ. Qui acclamastis, intellexistis, sed propter eos qui non intellexerunt, patimini me qui intellexistis, paulisper aperire quod dixi. Hoc dixi : in sanctis Martyribus amor vitæ amore victus est vitæ. Amando vitam contempserunt vitam. Quis amando argentum contemnit argentum? Quis amando aurum contemnit aurum? Quis amando prædia contemnit prædia? Nemo contem-

(a) Aliquid hic positum per figuram, quam rethores *notationem nominis* dicunt, verba illa *vincere*, et *victoria* toties iterata forsitan evincunt. In sermone enim 325 de Fidentio et Victoria per eamdem figuram dixit S. Doctor : « Initium a Fide, finis ad Victoriam. » Certum est autem unam ex his Martyribus Carthagnensibus nominari Victoriam, cui nisi mea me fallat opinio, animum hoc loco intendit Augustinus.

nit quod amat. Invenimus Martyres, qui amaverunt vitam, et contempserunt vitam. Non pervenirent ad illam, si non calcarent illam. Noverant quod agebant, qui erogando acquirebant. Ne putetis eos, charissimi, consilium perdidisse, quando vitam amabant, et vitam contemnebant; non consilium perdiderunt. Semina spargebant, et messem quærebant. Video agricolæ consilium, et cognosco in Martyribus sapientiam. Agricola amando triticum spargit triticum (a). Qui nescis quid faciat seminator, forte corripies illum, et dicis : Quid agis, insane? quod tanto cum labore collegisti, profers. spargis, ab oculis tuis aufers, in terram projicis, insuper obruis? Respondet tibi : Amo triticum, ideo projicio triticum; si non amarem, non projicerem; crescat volo, non pereat. Ecce quod fecerunt Martyres nostri incomparabiliter sapientiores agricolis. Pauca enim grana spargunt seminatores, et colligunt multa messores. Sed et quod spargunt, et quod colligunt habet finem. Quod spargitur non est multum, multum est quod colligitur, tamen utrumque finitur. Et nolebatis ut Martyres nostri spargerent vitam quandoque mortem finiendam, ut acciperent vitam, quæ non habet mortem? Boni fœneratores, boni seminatores, qui multiplicat Deus est. Ipse multiplicat et in agro fruges; ipse quidquid de terra gignitur nutrit. Grana multiplicare Deus potest, Martyres suos servare non potest? Ecce dico vobis, audite quod audierunt. Audistis et vos modo cum Evangelium legebatur; quid eis promissum sit, accepistis : « (b) Tradent, inquit, vos in conciliis,

(a) Eamdem hanc similitudinem reperies serm. 331. n. 1. — (b) Duo Scripturæ testimonia hoc loco permixta sunt, quamvis de Evangelio eo die in lithurgia posito se dicere porfiteatur Augustinus. Scilicet hoc illud est, quod cum Cl. Sabatier (præfat. ad vers. Antiq. Biblior.) annotavi in primo sermone. SS. Patres non semper recitasse Scripturæ textus ex libris, sed quan-

» et in synagogis suis; flagellabunt vos, et ex vobis occi-
» dent : dico autem vobis : Capillus de capite vestro non
» peribit, et in vestra patientia possidebitis animas ves-
» tras[1]. » Possidebitis, et non perditis (*a*). Nemo enim ibi persequitur inimicus; nemo moritur amicus. Ibi eritis ubi perpetuus dies non habet hesternum præcedentem, nec crastinum consequentem. Ibi eritis boni fœneratores, quo vos diabolus sequi non potest. Ferte ad tempus; gaudete in æternum. Dura sunt quæ toleratis, sed magnum fluctum habet quod seminatis. Legite quid de vobis, cum seminaretis, dictum est : « Euntes ibant
» et flebant mittentes semina sua[2]. » Quo fructu? quo fine? qua consolatione? « Venientes autem venient in exul-
» tatione portantes manipulos suos. » De manipulis istis coronæ fiunt. Celebremus ergo Martyrum dies honorando Martyrum passiones, non amando potiones. Conversi ad Dominum, etc.

[1] Matth. x, 19, et Luc. xxi, 18, 19. — [2] Psal. cxxv, 6, 7.

doque solum retinuisse verborum sensum, quandoque compendium exhibuisse, quandoque prout suggerebat memoria protulisse, quandoque etiam textus similes confudisse, quod factum hic vides. — (*a*) Hanc sententiam sexcentis in locis iteratam reperies, præsertim in sermonibus de Martyribus.

SERMO VII.

De Sancto Joanne Baptista.

Extat hic Sermo in quatuor codicibus MS. Cassinensibus, in Cod. videlicet n. 12, *et in tribus lectionariis sæculi XII. constanter Augustino nuncupatus. In bibliotheca vero Leopoldina Blandinii tribuitur auctori anonymo, Sermonis exordium excripsi ex cod.* 12, *breviatum enim legitur in Leopoldina. et lectionariis forsan ex eo, quod alienum tantisper visum fuerit ab hac festivitate. At clausulam a lectionariis positam retinui, ne mutilus prodiret sermo; Codex enim* 12 *clausulæ loco subdit quæstionem* de verbo et voce, *quæ et lacunis intercepta, et insoluta omnino ab incurioso librario relicta fuit. Cæterum hujusmodi immutationum in lectionariis frequentium exempla passim afferunt Editores Maurini, qui in serm. 44. de verbis Isaïæ c. 53. hæc scite annotant:» Nam qui in Ecclesia legendi essent Augustini tractatus, necessario plerumque decurtabantur, iisque exordium aptabatur, et idonea conclusio.» Possidii Indiculus plures enumerat* (c. 8. 9. 10.) *de hac festivitate sermones, quos inter accensendos esse hunc, et sequentem confirmant jam editia Maurinis Tom. V. n.* 288, 293. *et seqq.; nam cum iis sæpe cohærent horum sermonum verba, et sententiæ. In illa autem editione hunc inseres post Serm.* 293, *eritque VIII. de Nativitate S. Joannis Baptistæ.*

Quoniam (*a*). voluit Dominus hodierno die reddere

(*a*) In Leopoldina, et lectionariis exordium sic se habet: « Solemnis dies » hodie, fratres charissimi, de Nativitate S. Joannis Baptistæ, et præcurso-

Charitati Vestræ vocem et præsentiam nostram, et hoc fecit ipse non secundum dispositionem nostram, sed secundum voluntatem suam, agimus ei gratias vobiscum, et reddimus vobis sermonis obsequium, quod est ministerium nostrum, in quo nos servire vobis et oportet, et decet. Vestrum est autem, charissimi, dispensationem qualemcumque servorum Dei accipere cum charitate, et illi gratias agere nobiscum (*a*), qui nobis donavit hunc diem simul agere vobiscum. Unde ergo loquimur hodie, nisi de illo cujus natalis est hodie? Joannes ergo sanctus natus de sterili, Præcursor Domini nati de Virgine, factus est Domini sui salutator, ex utero annuntiator. Huic Joanni mater sterilis, quæ parere non noverat, Salvatoris autem mater virgo unde pareret non habebat: genuit sterilis præconem, virgo peperit judicem. Sed multos præcones Dominus ipse Jesus Christus ex utero virginis venturus ad homines præmiserat ante se. Omnes Prophetæ ab ipso præmissi sunt, sed ipse in illis loquebatur; qui venit post illos erat ante illos. Cum ergo multos præcones ante se miserit Dominus, quid tantum iste meruit? quid tantæ excellentiæ amplius habuit, cujus natalis hodie commendatur? Nam neque hoc sine signo cujusdam magnitudinis est ut non lateat dies natalis ejus, sicut non latet dies natalis Domini ejus. Alii Prophetæ quando nati fuerint ignoramus, de Joanne nescire non licuit quando natus sit. Etiam hinc magnum ipsius meritum apparuit, quia cæteri prænuntiaverunt Dominum, et videre desideraverunt, et non viderunt, et si viderunt

» ris Domini illuxit. Quid, inquam, et primum admirer, o charissimi, nati-
» vitatem Salvatoris, an Præcursoris? Huic Joanni mater sterilis, quæ pa-
» rere non noverat, etc. » — (*a*) Fortasse hæc verba indicant se loqui ex tempore, et extra suam Ecclesiam: nimis enim officiose diceret, si suos alloqueretur.

in spiritu, futurum viderunt; præsentem autem non hic fuerunt ut viderent. Dicit autem ipse Dominus de illis ad Discipulos suos, quia « Multi Prophetæ, et justi voluerunt » videre quæ videtis, et non viderunt, et audire quæ » auditis, et non audierunt [1]. » Numquid non ipse illos mittebat? Sed erat in omnibus desiderium, si fieri posset, videre hic in carne Christum. Sed quia præcesserunt moriendo, sicut præcesserant nascendo, non hic eos Christus invenit, sed tamen eos in æternam vitam Christus redemit. Et ut noveritis quale circa omnes desiderium erat videre hic Christum, recordamini senem illum Simeonem, cui non pro parvo bono nuntiavit Spiritus Dei, quod non esset exiturus de hoc sæculo, nisi vidisset Christum. Natus est Christus; cognovit illum infantem in manibus matris, accepit, tenuit in manibus, cujus Divinitate ipse portabatur; et tenens in manibus infantem Verbum, benedixit Deum dicens: « Nunc dimittis, Do» mine, servum tuum in pace, quoniam viderunt oculi » mei salutare tuum [2]. » Prophetæ ergo alii non hic viderunt Christum, Simeon infantem vidit; Joannes conceptum agnovit, et salutavit: Joannes annuntiavit et vidit, digito demonstravit, et dixit: « Ecce Agnus Dei, » ecce qui tollit peccata mundi [3]. » Excellentior ergo iste omnibus cæteris. Audi de illo testimonium Domini, ubi se illi prætulit, neminem alium. Valde magnus erat cui qui se præferretur, præter Christum, non erat. Proinde ipse Dominus ita dicit: « In natis mulierum nemo exur» rexit major Joanne Baptista [4]. » Et ut se illi præponeret, secutus adjunxit: « Qui autem minor est in regno » cœlorum major illo est. » Se dixit minorem, et majorem; minorem nascendo, majorem dominando; minorem ætate, majorem vero majestate. Post Joannem natus est

[1] Matth. XIII, 27. — [2] Luc. II, 29. — [3] Joan. I, 29. — [4] Matth. XI, 11

Dominus. Sed in carne, sed de Virgine, ante illum autem « In principio erat verbum. » Magna res post Joannem Christus, et tamen Joannes per Christum : « Omnia enim per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est » nihil [1]. » Quare ergo venit Joannes? Ostendere viam humilitatis, ut præsumptio hominis minueretur, gloria Dei augeretur. Venit ergo Joannes magnus commendans magnum; venit Joannes mensura hominis. Quid est mensura hominis? Plusquam Joannes nullus homo esse poterat: quidquid Joanne plus erat, jam plusquam homo erat. Si enim mensura magnitudinis humanæ fuerat, terminata in Joanne, non inveniebas jam hominem majorem, et tamen invenisti majorem, confitere Deum, quem profecto homine potuisti invenire majorem. Joannes homo, et Christus homo; sed Joannes solum homo, Christus Deus et homo. Secundum quod Deus est, ipse fecit Joannem; secundum quod homo, natus est post Joannem. Sed tamen ille præcursor Domini sui Dei et hominis quantum se humiliat videte : quo nemo exurrexit major inter natos mulierum interrogatur, utrum ipse esset Christus? Tam magnus erat, ut possint falli homines: dubitatum est de illo, utrum ipse esset Christus, et ita dubitatum est ut interrogaretur. Jam si esset filius superbiæ, non doctor humilitatis, apponeret se hominibus errantibus, et non ageret ut id putarent, sed jam quod putabant, acciperet. Forte nimium illi erat velle persuadere hominibus, quod ipse esset Christus? Si conaretur persuadere, ei non crederetur: remansisset abjectus et dejectus, et inter homines contemptus, et apud Deum damnatus. Sed non illi opus erat persuadere hominibus, jam videbat eos hoc putare; acciperet errorem illorum, et augeret honorem suum. Sed absit hoc a fideli

[1] Joan I, 1.

amico Sponsi, ut se pro illo ab sponsa diligi vellet. Confessus est se non esse quod non erat, ne perderet quod erat. Non enim erat ille Joannes sponsus; nam cum interrogaretur, ait: « Qui habet sponsam, sponsus est; amicus autem sponsi stat, et audit eum, et gaudio gaudet » propter vocem sponsi. Ego quidem baptizo vos in aqua » in pœnitentiam; qui autem venit post me, major me » est [1]. » Quantum major? « Cujus non sum dignus corrigiam calceamenti solvere. » Videte quantum minor esset, si dignus esset; quantum se humiliaret, si hoc diceret: Major me ille, cujus ego dignus sum corrigiam calceamenti solvere; dignum enim se curvare ad pedes ejus dixerat. Nunc autem quam multum commendavit humilitatem, quando et ipsis pedibus, imo calceamentis ejus indignum se dixit! Venit ergo Joannes docere superbos humilitatem, annuntiare viam pœnitentiæ. Venit vox ante Verbum. Quomodo vox ante Verbum? De Christo enim dicitur: « In principio erat Verbum, et Verbum » erat apud Deum, et Deus erat Verbum; hoc erat in principio apud Deum [2]. » Sed ut veniret ad nos, Verbum caro factum est, ut habitaret in nobis. Ergo quia Christum Verbum audivimus, quia vox Joannes est audiamus. Nam dum diceretur illi: » Tu quis es? respondit: « Ego » sum vox clamantis in eremo: parate viam Domino, rectas facite semitas ejus. » Audiamus Joannem clamantem, et paremus viam Domino, veniat ad nos Verbum (*a*), quoniam « Omnis caro fœnum, et claritas

[1] Joan. III, 29. — [2] Id. I, 1.

(*a*) Quæ sequuntur ex lectionariis, et ex Leopoldino Codice exscripta fuerunt. Codex enim n. 12 loco hujus clausulæ hæc subdit: « Paululum ergo, » charissimi, paululum, quantum dat Dominus, de verbo et voce tractemus. » Christus verbum est, Verbum quod non sonat et transit, vox est, non verbum; Verbum ergo Dei, per quod facta sunt omnia, Dominus noster Jesus

» hominum, ut flos fœni. Fœnum aruit, flos decidit;
» Verbum autem Domini manet in æternum[1]. »

[1] Isaï. XL, 7, 8.

» Christus est. Vox clamantis in eremo, Joannes est. Quid est prius, vox, an » verbum? Videamus quid est verbum, et quid est vox, et ibi videmus quid sit » prius. Quid putatis esse verbum, fratres? Omittamus illud verbum Dei, » per quod facta sunt omnia; de verbis nostris aliquantum loquamur, si pos- » sumus de his ad summa capere gradus aliquos similitudinis. Verbum Dei, » per quod facta sunt omnia, quis comprehendit? quis dignus, qui vel cogi- » gitare possit, nedum eloqui paululum? Ergo illius Majestatem ineffabi- » lem, æternitatem, et cum Patre coæternitatem ponamus, ut credendo vi- » dere mereamur. » Quis porro non videt tot lapides hic sine calce positos, et confusim in aggerem redactos, ne imaginem quidem tugurii mentis oculis exhibere?

SERMO VIII.

De Sancto Joanne Baptista.

Appellationem hanc, Fratres charissimi, *initio sermonis positam Maurini Editores annotarunt* (*serm.* 243. *Append. T.* 5.) *in spuriis Sermonibus solemnem, et consuetam esse. At cum hic manifeste sese prodat Augustinus, dicere præoptarem exordium in lectionariis n.* 115 *et* 123, *a quibus exscripsi immutatum fuisse ea ipsa ex causa, quam a Maurinis Patribus in præcedenti mutuam sumpsi. Quod si ibi sorte datum, ut germanum principium detegerem, de clausula autem ambigerem, hic e contrario anceps mihi exordium est, clausula vero certissima. Permagni autem faciendum sermonem hunc ea docent, quæ sub finem posita sunt; nam superstitionem in pervigilio festivitatis hujus a plebe servari solitam monent, quam nullus huc usque ejusdem S. Doctoris sermo indicaverat. Incassum hunc quæsivi in Bibliothecis editis, quem in Maurinam editionem transferre poteris sub num.* 295, *et* nonus *erit* de Nativitate S. Joannis Baptistæ.

I. Fratres charissimi, natalem hodie magni hominis celebramus; et vultis nosse quam magni? « Nemo, inquit Scriptura, surrexit major inter mulierum natos Joanne Baptista [1]. » Hoc de illo dixit Virginis natus; Hoc testimonium perhibuit testi suo; hanc sententiam protulit Judex de præcone suo; sic voluit Verbum ho-

[1] Matth. XI, 11.

norare vocem suam ; sicut nostis, et audistis hodie etiam in Sermone (a) matutino.

II. Verbum Christus est; vox Joannes. Quoniam de Christo scriptum est, quia « In principio erat Verbum [1]. » Joannes autem cum de se ipso loqueretur : « Ego sum, in-» quit, vox clamantis in deserto [2]. » Verbum ad cor pertinet; vox ad aurem. Quando vox fuerit ad aurem, et verbum non perducit ad mentem, habet inanem usum, sed non habet utilem fructum. Ut autem nascatur in corde meo Verbum, voce non indiget; ut autem perferatur ad tuum cor, quod in corde meo jam natum est, ministerium vocis assumit. Potest ergo verbum vox [3] præcedere, sed non potest Verbum sine voce procedere. Ad hoc vox creatur, non ut Verbum, quod noverat, gignat; sed ut quod erat emittat. Hoc ergo quod de Verbo, et voce diximus, id est, Christo, et Joanne, videamus quale Christus Verbum, qualis sit et Joannes vox. « In principio erat verbum. » Ubi erat? « Et Verbum erat apud Deum. » Quantum ante nos! Quantum supra nos! « Et Verbum caro factum est, » ut habitaret in nobis [4]. » Et hoc unde sciremus, si vocem non audiremus? Ambulabat enim inter homines Christus mortali jam carne vestitus, et tamen veniebant homines ad Joannem, et dicebant ei : « Tu es Christus? » respondebat Joannes : « Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit » peccata mundi [5]. » Audite illum, agnoscite illum; ipsum præcedo, ipsum annuntio. Mementote quid dixerit : « Ego » sum vox clamantis in deserto : parate viam Domino; »

[1] Joan I, I. — [2] Ibid. 23. — [3] Forte *vocem*. Sed in Codicibus *vox*. — [4] Joan. I, I et 14. — [5] Ibid. 29.

(a) Patet sermonem fuisse habitum in Officio vespertino; quisnam vero sermo fuerit mane habitus hariolari non auderem, nullus enim sermo est de Joannis nativitate, in quo Augustinus illud Evangelii testimonium non protulerit, et nominibus testis, præconis, et vocis Joannem non decoraverit.

Non mihi, sed Domino. Quando enim ego clamo, illum annuntio; quoniam vox præconis, adventus est Judicis. Quando autem venerit ille, quem ego annuntio et in vestro corde requieverit, « Illum oportet crescere, me autem minui[1]. » Nostis enim? (*a*) Dixerunt novimus. Quoniam Verbum quando adjumento vocis arrepto per semitas arctius in regionem cordis influxerit, verbum illud in corde crescit, in aure vox deficit. Non enim permanet sonus, qui percussit aurem; quia non permanet infinitus, quia descendit ad mentem. Hoc quare? quia « Illum oportet crescere, me autem minui. » Baptizat Joannes, baptizat et Christus. Dictum est Joanni: « Super » quem videris Spiritum descendentem sicut Columbam, » et manentem super eum, ipse est, qui baptizat in Spi» ritu sancto, et igne[2]. » Nostis hoc, fratres. Factum est quando baptizatus est Christus. Ecce jam toto orbe terrarum, ipse est, qui baptizat. Crevit ubique baptismum Christi; baptismum vero Joannis quamvis habeat mysterium in recordatione præteriti, non tamen habet mysterium in celebratione præsenti. Cessavit baptismum Joannis, et crevit baptismum Christi: Unde et dicit: « Il» lum oportet crescere, me autem minui. » Hanc sententiam et in nativitatibus amborum, et in passionibus invenimus. Quamvis enim de Joanne dixerit Joannes, hoc est, Joannes Evangelista de Joanne Baptista; quamvis dixerit de eo: « Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes; » hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de » lumine[3]; » hodie tamen natus est, fratres, quando nox crevit, et minui incipit dies. Christus vero hyemali solstitio, sicut nostis, natus est, quando in luctum lucis

[1] Joan. III, 30. — [2] Matth. III, 15. — [3] Joan. I, 6.

(*a*) Fortasse hæc duo verba ab exceptoribus notata sunt: *Dixerunt Novimus.*

noctis incipiunt damna transferri : « Quoniam fuimus » aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino [1]. » Quare sic nati sunt? « Quia illum opportet crescere, hunc » autem minui. » In passionibus etiam : Joannes decollatur gladio; Christus autem exaltatur in ligno. Ille vero erigitur, iste vero prosternitur. Iste ut minuatur est capite truncatus; ille vero ut crescat, in crucis patibulo est exaltatus. Hi vero duo, Dominus et servus. Dominus in patibulo crucis, servus in decollatione mortis; unde et dicimus : Illum oportet crescere, hunc autem minui. Non immerito, quantum arbitror, etiam ætates in Parentibus eliguntur. Parit enim Joannem mulier grandæva, Christum Virgo Juvencula. In utero portabatur Virginis, et in cœlis adorabatur ab Angelis. Istum desperata edit sterilitas, illum intacta virginitas. Postremo illum Juvencula crescens, istum senecta deficiens. Illud autem, quale est, fratres mei? quanta est hujus hominis dignitas quod nasciturum, sicut Dominum Christum, Angelus parentibus nuntiavit? Quare hoc meruit? « Quia nemo » surrexit major inter mulierum natos Joanne Baptista [2]. » Sicut enim vos scitis, Gabriel angelus et ad Virginem Mariam mittitur, promittitur utrique filius, accepit ab utraque responsum. Respondit Zacharias ad Angelum filium promittentem : « Unde hoc sciam? Ego enim sum » senex, et uxor mea sterilis, et provecta in diebus » suis [3]. » Respondit et Maria : « Quomodo fiet istud, » quoniam virum non cognosco [4]? » Ambo de naturæ lege desperant, adhuc, credo, nesciebant, [accedente dono gratiæ Dei, legem cessare Naturæ.] Ergo ambo (*a*) de dubitatione respondent, et tamen ille puni-

[1] Ephes. v, 8. — [2] Matth. xi, 11. — [3] Luc. i, 18. — [4] Ibid. 34.

(*a*) Vide Serm. 291, n. 5, ubi distincte exponitur hæc sententia, forte in matutino sermone fusius de ea pertractaverat, quam breviter innuere hic tantum voluit.

tur, ista benedicitur. Illi dicitur : « Ecce eris tacens. » Mariæ dicitur : « Benedicta tu inter mulieres [1]. » Zacharias amittit vocem; Maria concipit Verbum. Post hæc vero quid? Verbum caro fit in Virgine, et vox nascitur de tacente. Joannes natus reddit patri vocem; pater loquens dat filio nomen. Mirantur omnes, stupescunt omnes, et inter se murmurant alterna miscentes. Dicunt sibi : « Quid putas erit puer iste [2]. ? » De Evangelio loquamur (*a*) « Etenim manus Domini erat cum illo. » Quid putas erit qui sic cœpit; adhuc tantillus est, et jam magnus est; et si iste qui modo cœpit, magnus erit, qui semper erat, quid erit? Ille, quem Joannes adhuc in secreta materni ventris inclusus etiam ipsum jacentem in thalamo uteri virginalis agnovit, et quia nondum poterat vocibus, motibus salutavit. Ille ergo quid erit? Vultis scire quid erit? breviter dicam, audite Prophetam : « Ipse, » inquit, Dominus universæ terræ vocabitur [3] » Beati ergo Joannis Dominici præcursoris, hominis magni natalem diem festis cœlestibus celebrantes orationum ejus auxilia postulemus. Quia enim sponsi amicus est, potest etiam et nobis præstare, ut ad sponsum pertinere possimus, ut ejus gratiam invenire mereamur.

III. Sed si volumus invenire ejus gratiam, non faciamus natali ejus injuriam. Cessent religiones sacrilegiorum, cessent studia, atque joca vanitatum; non fiant illa, quæ fieri solent, non quædam jam in dæmonum honorem. Sed adhuc tamen secundum dæmonum morem. Hesterno die post vesperam putrescentibus flammis antiquitus more dæmoniorum tota civitas flagrabat, atque putrescebat, et universum aërem fumus obduxerat. Si

[1] Luc. I, 42. — [2] Ibid. 66. — [3] Isaï. LIV, 6.

(*a*) Liturgia illius Ecclesiæ idem Evangelium præscribebat, quod hodie in Missa legitur.

parum attenditis Religionem, saltem injuriam cogitate communem. Scimus, fratres, hæc a pauperibus fieri, sed a majoribus fieri prohiberi debuerant. Ait enim quidam: Qui non vetat peccare, cum potest, jubet quidem. Fratres, in nomine Domini, et Dei nostri Jesu Christi, quia proficit Ecclesia per annos singulos, ista utique, et omnis diminutio tendit ad nihilum, sed nondum ita consumpta sunt, ut securi tacere possimus. Nihil est vetustas et novitas, nisi pervenerit ad debitos fines, et vetus superstitio consumetur et nova religio perficiatur; Per Dominum nostrum Jesum Christum, cui est honor et gloria, et potestas, una cum Deo Patre omnipotente, et cum Spiritu sancto, nunc, et semper, et per omnia sæcula sæculorum. Amen.

SERMO IX.

De Evangelio Luc. XVII, 4. Dimitte, et dimittetur tibi.

Ex Codice Ms. n. 170, *cui titulus : S. Augustini Operum Tom. IX ; hunc exscripsi tractatum (sic enim inscribitur in Codice) aliis jam editis permixtum in Codice illo contentis. Augustinus de hoc ipso Lucæ capitulo alias locutus fuerat ad mensam S. Cypriani, præsente Comite Bonifacio, ut testatur sermo* 114. *Editionis Maurinæ, post quem locandus hic noster erit. Collatis autem in se his duobus, una eademque manus recognoscitur. Hunc in Bibliothecis editis non reperi. Elucubratum vero fuisse opinor post annum.* 429. *postquam divus Prosper ad Augustinum scripserat de hæresi Semipelagianorum jam in Gallia gliscente, qua gratiam ad initium fidei necessariam infiiabantur presbyteri Massilienses ; nam, occasione arrepta a laudibus Dei, sibi ipsi quæstionem movet, num primitiæ fidei sint a Deo? quam ex Apostolo ad Philipp. confirmat. Cæterum egregius sane sermo est, continetque maximi momenti doctrinas ad fidem, et mores spectantes.*

Præceptum saluberrimum audivimus de sancto Evangelio ut dimittamus fratri, qui in nos peccaverit. Ne sufficiat hoc semel fecisse, sed quotiescumque peccaverit dimittendum esse, si veniam postulabit ; hoc ergo ait : « Si septies in die peccaverit in te, et septies in die con-

» versus fuerit ad te dicens : Pœnitet me ; dimitte illi[1]. » Si septies in die intelligas, ergo quotiescumque ; solet enim numerus septenarius pro universitate poni. Unde est illud : « Septies cadet justus, et resurget[2] ; » id est, quotiescumque fuerit aliqua tribulatione humiliatus, non deseritur, sed ab omnibus suis tribulationibus liberatur. Inde etiam est illud : « Septies in die laudabo te[3]. » Hoc est enim « Septies in die » quod est semper. Hoc ergo « Septies in die » quod alibi dicitur : « Semper laus ejus » in ore meo[4]. » Non enim laudes Domini lingua tantummodo personamus, et quando tacemus non laudamus. Plane in omnibus bonis cogitationibus nostris, in omnibus actibus, et bonis moribus nostris illum laudamus, a quo hæc nos accepisse gaudemus. Videmus enim etiam Apostolos petere, ut augeatur eis fides[5]. Numquid primitias fidei ipsi sibi dederunt, et augmentum a Domino petiverunt? Absit. Hoc ergo petierunt, ut qui inchoavit ipse perficiat, secundum Apostolum : « Quo- » niam qui in vobis opus bonum cœpit, perficiet usque » in finem[6]. » Et quod cantavimus modo (*a*) quid aliud demonstrat, charissimi : « Deduc me, Domine, inquit, in » via tua, et ambulabo in veritate tua[7]. » Non ait : Adduc me ad viam tuam ; nam et hoc ipse facit ; sed non, cum adduxerit, dimittat. Parum ergo est ad viam adduxisse, nisi sequatur, in via deduxisse, et ad patriam perduxisse. Cum ergo bona omnia habeamus a Deo, in

[1] Luc. XVII, 4. — [2] Prov. XXIV, 16. — [3] Psal. CXVIII, 164. — [4] Id. XXXIII, 2. — [5] Luc. XVII, 5. — [6] Philip. I, 6. — [7] Psal. LXXXV, 11.

(*a*) Ex tribus lectionibus in Liturgia positis eo die duas solum commemorat, secundam de Psal. 85, v. 11., tertiam de capite 17. Luc., de quo sermocinatur; primam vero omisit, ni forte illis verbis : *videmus etiam Apostolos petere ut augeatur eis fides*, innuere voluerit lectum fuisse de Ep. ad Philip., cujus attulit testimonium.

bonis omnibus operibus nostris quando datorem bonorum omnium cogitamus, Deum sine fide laudamus; cum autem Deum, si bene vivimus, sine fide laudamus, « Benedicamus Dominum in omni tempore, et semper laus » ejus propter hoc, in ore sit nostro[1]. » « Septies, inquit, » in die laudabo te, » septenario numero universitatem significans. Ergo si septies in die frater tuus peccaverit in te, et veniens dixerit : Pœnitet me ; dimitte illi. Non tibi sit tædium semper ignoscere pœnitenti. Si non es debitor, impune esses molestus exactor; cum vero debitor habeas debitorem, et tu ejus sis debitor, qui non habet debitum, vide quid facias cum debitore tuo ; hoc enim Deus facturus est cum suo. Audi, et time : « Lætetur, » inquit, cor meum, ut timeam nomen tuum[2]. » Si lætaris quando tibi dimittitur, time ut dimittas. Quantum enim timere debeas, idem ipse Salvator ostendit proponens servum illum in Evangelio, cum quo rationem Dominus fecit, et invenit eum debitorem centum millium talentorum ; « Jussit eum venumdari, et omnia quæ habebat, et reddi[3]. » Ille provolutus ad pedes Domini sui orare cœpit, ut acciperet dilatationem, et meruit remissionem. Ille autem exiens a facie Domini sui, omni sibi debito relaxato, invenit etiam ipse debitorem suum conservum suum, qui ei debebat centum denarios, et obtorto collo cœpit trahere ad solutionem. Quando ei dimissum est, lætatum est cor ejus; sed non sic ut timeret nomen Domini Dei sui. Servus dicebat conservo quod servus dixerat Domino : « Patientiam habe in me, et reddam » tibi. » At ille : Non : hodie reddis. Renuntiatum est patrifamilias; et quod nostis, non solum minatus est ei

[1] Psal. XXXIII, 2. — [2] Id. LXXXV, 11. — [3] Matth. XVIII, 32.

quod deinceps non esset remissurus (*a*), si debitorem inveniret, sed totum quod relaxaverat, in caput ejus replicavit, et reddere eum quidquid donaverat jussit. Quomodo ergo timendum est, fratres mei, si est in nobis fides, si credimus Evangelio, si mendacem Dominum non putamus? Timeamus; observemus; caveamus; dimittamus. Quid enim perdis ex eo, quod dimittis? Veniam das, non pecuniam; quanquam et in ipsa eroganda pecunia, aridæ arbores non esse debetis. In eroganda pecunia, indigenti tribuis; in danda venia, peccanti ignoscis; utrumque Dominus videt, utrumque remunerat, utrumque uno loco commendavit: « Dimittite, et dimittetur vobis, date et dabitur vobis[1]. » Tu autem nec ignoscis, nec erogas : tenes iram, servas pecuniam. Observa iram, ubi non possis liberari per pecuniam : (*b*) « Non proderunt thesauri iniquis : » non est ista mea, sed divina sententia. Noverunt qui legerunt. Legi ut dicerem, credidi ut loquerer : « Non proderunt thesauri iniquis[2]. » Videntur prodesse, sed non proderunt. Forte in præsenti? forte; si tamen aliquid prosunt; sed in die illo non proderunt. Teneantur et non proderunt; contemnantur

[1] Luc. VI, 37. — [2] Prov. X, 2.

(*a*) Quamvis in Evangelio id non legatur, Augustinus tamen ad moralem locum insinuandum deducit illatione legitima, et tanquam in Evangelio positum reputat; unde etiam in Ser. 5. n. 2. Editionis ex eadem deductione loquens dixit : « Caveant ne si quis in illos peccaverit, et noluerint ipsi dimittere, non solum deinceps non illis dimittatur, sed etiam omnia, quæ dimissa fuerant, replicentur. » — (*b*) Vide juxta Sixti Senensis criticem Augustini genus dicendi mixtim quam plurima secum rapiens aliquando, quod lectorem, et familiarem, et acutum, et attentum, et bene memorem requirit. (Bibliot. Sanc. Voc. Aug.) Etenim cum docuisset iram temperare quem eleemosynæ liberare non posset, occasione data prius de usu divitiarum loqui autumavit, ut postea a contrariis primam illam sententiam firmaret, resumens ab his verbis periodum, quam producta quidem digressione abruperat : hæc dicis cum vis pecuniam servare, etc.

et proderunt. Justitia tunc bene uteris si amaveris, quia si non amaveris, non habebis fortitudinem, temperantiam, castitatem, charitatem. Aliis animi bonis bene uteris si amaveris ; pecunia tunc bene uteris, si non amaveris. Postremo pecunia si amatur, in cœlo servetur. Si timendum est ne amittatur, loco tutiore custodiatur. Neque enim in conservanda pecunia fidem tibi servat servus tuus, et fallit te Dominus tuus. Non eum dicentem audis : « Thesaurizate vobis thesaurum in cœlo? » Ecce non tibi præcepit perdere, sed migrare : « Thesaurizate » vobis thesaurum in cœlo, quo fur non accedit, neque » tinea corrumpit; ubi enim est thesaurus tuus, ibi et cor » tuum[1]. » In terra thesaurizas, in terra cor ponis. Quid futurum est in terra cordi tuo? Tabescit, putrescit, cinerescit. Sursum leva quod amas, et ibi ama, et noli putare hoc te recepturum esse quod ponis. Ponis enim mortalia, recipies immortalia ; ponis temporalia, recipies æterna; ponis terrena, recipies cœlestia ; postremo erogas quod tibi dedit Dominus tuus, et mercedem accipies ab ipso Domino tuo. Sed dices : Quomodo sum in cœlo positurus, per quas machinas cum auro, et argento meo sum ascensurus in cœlum? Quid quæris machinas? Migra (*b*). Laturarii tui pauperes sunt, et per contritionem mundi facti sunt laturarii. Postremo trajectitium facis; hic das, et ibi accipis. Prorsus si hic dederis, ibi accipies, et cui dederis, ab illo accipies. Non tibi modo veniat in mentem pannosus quisque mendicus ; sed veniat in mentem, « Quando uni ex minimis meis fecistis, » mihi fecistis[2]. » In paupere accipit, qui pauperem fe-

[1] Matth. VI, 20, 21. — [2] Id. XXV, 40.

(*a*) Vocem hanc *laturarii*, et aliam *trajectitium* solemnes Augustino fuisse demonstrant Maurini. Vide serm. 18. n. 4. serm. 38. n. 9. serm. 60. n. 8. etc.

cit; a divite accipit, qui divitem fecit; quod enim dedit inde accipit; de suo das Christo, non de tuo. Quid enim te jactas, quia hic multa invenisti? Recole qualis venisti. Cuncta hic invenisti, et multis inventis si male uteris, superbia tumuisti. Nonne de ventre matris nudus existi? Da ergo, da, ne perdas quod habes. Si dederis, ibi inventurus es; si non dederis, hic relicturus es: tamen dederis non dederis, migraturus es. Sed aliquando, etsi nugatoriam et improbandam et respuendam ab auribus fidelium, tamen habet aliquam excusationem avaritia nolens erogare pauperi ex eo quod abundat. Dicit enim sibi: Si dedero, non habebo; et multum dando, egebo; et postea requiram a quo et ipse accipiam; debet mihi abundare non solum ad victum, et tegumentum, et domui meæ, et familiæ meæ, sed etiam propter bonos casus, ut habeam quid calumniatori impendam, ut habeam unde redimam; casibus plenæ sunt res humanæ, debeo mihi servare unde me possim liberare. Hæc dicis cum vis pecuniam servare. Quid dicturus es quando peccanti non vis dare veniam? Si pecuniam piget erogare indigenti, eroga veniam pœnitenti. Quid perdis si dederis? Novi quid perdas, novi quid amittas; video, sed bono tuo amittis. Amittis iram, amittis indignationem, amittis de corde odium fratris. Maneant illic ista, ubi eris? Ira, indignatio, odium permanent; quid de te facit? Quid mali de te non facit? Audi Scripturam: « Qui odit » fratrem suum, homicida est[1]. » Ergo et si septies in die peccaverit in me, dimittam illi? Dimitte, Christus hoc dixit, veritas dixit cui cantasti: « Deduc me, Domine, in » via tua, et ambulabo in veritate tua. » Noli timere, non te decipit. Sed nulla, inquies, erit disciplina; impunita erunt semper quæcumque peccata; delectat enim sem-

[1] Joan. v, 15

per peccare, quando te ille qui peccat cogitat semper ignoscere. Non est ita. Et disciplina vigilet, et benevolentia non dormitet. Quid enim putas malum pro malo te reddere, cum peccanti dederis disciplinam? Absit. Bonum pro malo reddis, et tunc non bene facis si non dederis. Aliquando quidem etiam ipsa disciplina mansuetudine temperatur, data tamen est. Sed non aliud est eam negligentia extinguere, aliud mansuetudine temperare? Vigilet disciplina, ignosce et cæde (*a*). Videte ipsum Dominum, audite ipsum Dominum, cogitate cui quotidiani mendici dicimus : « Dimitte nobis debita nos- » tra [1]. » Et tædia pateris quando tibi frater assidue dicit : Ignosce mihi pœnitenti. Tu quoties hoc dicis Deo? taces ab hac supplicatione in omni oratione. Numquid vis ut dicat tibi Deus : Ecce heri ignovi, nudiustertius ignovi, per tot dies ignovi, quoties adhuc ignosco? Non vis ut dicat tibi : Semper cum illis verbis venis, semper dicis : « Dimitte nobis debita nostra : » semper pectus tundis, et tanquam ferrum durum non corrigis? Sed quia egebamus de disciplina, numquid non dimittit nobis Dominus Deus noster, quia ex fide dicimus : « Di- » mitte nobis debita nostra? » Et tamen quamvis dimittat nobis, quid de illo dictum est? quid de illo scriptum est? « Quem enim diligit Deus corripit : » sed forte verbis? « Flagellat autem omnem filium, quem recipit [2]. » Ne indigetur peccator filius flagellatus corripi, et ipse unicus sine peccato dignatus est flagellari. Ergo da disciplinam, sed ex corde dimitte iram. Sic enim ait et ipse Dominus, cum de illo ageret debitore, cui replicavit omne debitum, quod inhumanus fuerit in conservum : « Sic

[1] Matth. VI, 12. — [2] Hebr. XII, 6.

(*a*) Eu excursu alio abruptam periodum, ad quam redit per illa verba ; *sed quia agebamus de disciplina.*

» et vobis, inquit, faciet Pater vester cœlestis, si non » dimiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris[1]. » Ubi Deus videt, ibi dimitte; inde noli perdere charitatem; exerce salubrem severitatem; dilige et cæde; dilige et verbera. Aliquando enim blandiris et sævis. Quomodo blandiris et sævis? quia peccata non arguis, et illa peccata interfectura sunt eum, quem perverse parcendo diligis. Verbum tuum aliquando asperum, aliquando durum; quod est læsurum, attende, quid est facturum. Peccatum cor vastat, interiora demolitur, animam suffocat, animam perdit : miserere, cæde. Constituite vobis, charissimi, ante oculos, ut planius intelligatis, quod loquor, homines duos (*a*). Puerulus quilibet incautus volebat sedere ubi noverant in gramine latere serpentem. Si sederet, morderetur, et moreretur. Noverant hoc homines duo. Ait unus : Noli ibi sedere; contemptus est. Ivit sedere, ivit perire. Ait alter : Non vult iste nos audire, corripiendus, tenendus, avellendus, colapho est percutiendus, quidquid possumus faciamus ne hominem perdamus. Ait alius : Dimitte, noli ferire, noli offendere, noli lædere. Quis horum misericors? Parcens, ut homo a serpente moriatur; an sæviens, ut homo liberetur? Et sic intelligite, eos qui sunt vobis subditi corrigitis, moribus imponite disciplinam. Servate benevolentiam, de corde dimittite, intus non sit ira, quia ira illa recens festuca est, tenuis, et quasi contemptibilis. Ira recens turbat oculum tanquam festuca in oculo : « Turbatus est in ira » oculus meus[2]. » Sed festuca illa suspicionibus nutritur, productione temporis roboratur, ad trabem perventura est ista festuca. Inveterata ira odium erit; jam ubi odium homicidium erit : « Qui odit fratrem suum, homicida est, »

[1] Matth. XVIII, 35. — [2] Psal. VI, 8.

(*a*) Eamdem fere similitudinem posuit serm. 82, n. 2. Edit.

inquit (*a*). Et aliquando homines habentes in corde odium, reprehendunt irascentes : odium tenes, irascentem reprehendis? « Festucam in oculo fratris tui vides, » trabem in tuo non vides[1]? » sermo concludatur. Dominus invocetur, ut quod præcipit, donare dignetur : « Dimittite, et dimittetur vobis; date, et dabitur vo- » bis[2] (*b*). »

[1] Matth. VII, 3. — [2] Luc. VI, 37, 38.

(*a*) Brevis quidem digressio, stylum tamen indicans Augustini. Vide Pope Blount Censura Auctor. pag. 271. edit. 1710. Sententiam autem eamdem iterat Augustinus sæpissime; præcipue serm. 5. 42. 82. — (*b*) In fine sermonis legitur in Codice, *explicit de Evangelio Luc. 17. Tractatus.*

SERMO X.

In Dedicatione Ecclesiæ.

Ex codicibus Ms. n. 98, 115, 125 et 545, *quorum duo inscribuntur collectiones sermonum Augustini, duo vero sunt lectionaria variorum sermones complectentia, sermonem hunc exemplavi, nomine Augustini insignitum, et tanto Doctore dignum. Sed et in Codice n. 2. Biblioth. Pomposianæ Monasterii S. Benedicti Cartusiæ Ferrariensis, cujus index completus in Archivo Casinensi inter Miscellanea asservatur, extat fol. 77 a ter. Hic idem sermo Augustino pariter nuncupatus, et in tres lectiones divisus VI, VII, VIII. Codex vero ille est membranaceus in folio characteribus Latinis sæculo XI, exaratus,* 79 *habens paginas, et ad oram primi folii legitur recentiori manu annotatum.* Iste liber est Monachorum Congregationis S. Justinæ de Padova, deputatus usui Conventus S. Mariæ de Pomposa, signatus n. 5. *In editis Bibliothecis non reperi. In editione Maurina inseres post serm.* 338, *eritque* IV, in Dedicatione Ecclesiæ. *Familiares autem in Augustini lectione, inspectis sententiis simul cadentibus, aliisque figuris, quas in deliciis habuit S. Doctor, non secus ac transitionibus, ambagibus, argutiis, quibus Auditores recreare solebat, germanum Augustini partum recognoscent.*

I. Admoneo vos, dilectissimi, ut demus operam, ut simus domus Dei, ut habeamus in nobis habitantem Dominum; nam si habeamus in nobis Deum habitatorem,

semper eum habebimus adjutorem. Congratulemur istis bonis operibus, quæ in suis fidelibus operatus est Christus, et unusquisque in quantum divinitus adjuvatur bonorum operum profectus jugiter imitetur. Hoc est autem necessarium, fratres, ut omnis ædificet domum Deo. Ædificet autem dives, ædificet pauper; ædificet sublimis, ædificet humilis; ædificet dominus, ædificet servus. Sed quomodo simul hæc dicimus et diviti, pauperi, et sublimi et humili, et domino et servo? Quandoquidem nec facultas illis æqualis, nec dignitas, nec potestas? Potest denique fiducialiter respondere dives, et dicere : Ædifico domum Deo, quia copiosam possideo facultatem. Respondet sublimis : Ædifico domum Deo, quia excelsam adeptus sum in sæculo dignitatem. Respondet dominus : Ædifico domum Deo, quia magnam habeo in subditis potestatem. Quam bene gaudemus in istis, qui nos lætificant, et sermonibus, et operibus bonis! Sed ut isti nobis talia responderent, securus est dives de abundantia facultatum, attendit sublimis excellentiam honorum, considerat Dominus multitudinem subditorum. Audivimus ergo responsum divitis, audiamus et pauperis; audivimus responsum sublimis, audiamus et humilis; postremo audivimus responsum domini, audiamus et servi. Illi enim habuerunt quod promitterent, habent isti forsitan quod excusent. Dicit enim nobis sine dubio pauper : Quomodo possum domum Deo ædificare, qui sum inopia paupertatis astrictus? Dicit nobis humilis : Quando possum fabricare domum Deo, qui sum ignobilitate dejectionis comprehensus? Deinde dicit servus : Quomodo possum fabricare domum Deo, qui teneor jugo servitutis obnoxius, et cum a domino meo vix diurni panis mihi prorogetur annona, ad ædificandum domum Deo unde mihi sufficiens potest esse substantia? Quasi videntur rationabili-

ter respondisse. Sed si responsionem nostram velint libenter accipere, nullatenus se ab ædificatione domus Dei poterunt excusare. Respondemus ergo primitus pauperi quod donaverit Dominus, ut ipse potius ædificetur dum ad ædificandum domum Deo salubriter admonetur. Audi quisquis de paupertate conquereris, et ideo ad ædificandum domum Dei te invalidum protestaris. Quare solam attendis paupertatem tuam, et despicis interiorem substantiam? Ibi enim domum Deo construere, ibi oportet te spiritualibus divitiis abundare : Proinde si pauper es inopia terrenæ facultatis, esto dives abundantia charitatis; non possides villam, possides sapientiam; non est nummus in sacculo, sit Deus in animo. Esto nitidus paupertate mentis, quod multo melius est, quam si pretiosis splendeas indumentis; non habes deliciosos cibos, quibus corpus pascitur, sint tibi boni mores, quibus anima saginatur : deliciosi enim cibi quod aliud noverunt, quam in corpore nutrire libidinem? boni autem mores sanctam in corde enutriunt charitatem. Noli ergo pro magno quærere divitias, quæ hic remanebunt; spirituales enim divitias si habueris, pauper non eris; imo si talis fueris, ut per corporales divitias spirituales inquiras, in eo vere dives eris, quia pauper laudabilis eris : Sic vere domum Deo ædificabis, quia ipsa domus Dei tu eris. Ædificando quippe domum Deo non necesse est abundantia nummorum, quia non placet Deo numerositas solidorum, sed puritas animorum. Veram ergo domum Dei charitas ædificat, non facultas. Quod nobis donavit Deus respondimus pauperi; tempus est ut respondeamus et humili. Opponit enim nobis excusatione, quia nullam habuit in sæculo celsitudinis dignitatem.

II. Audi, et esto, charissime, humilis in corde, ut ob hoc existimes domum Dei ædificare te posse. Humilitas

tua plus sit in voluntate, quam in necessitate. Esto humilis in corde, et incipiens in te domum Deo ædificare. Ipse enim dicit : « Super quem requiescit Spiritus meus, » nisi super humilem, et quietum, et trementem verba » mea[1]? » Quanto ergo te fecit voluntas humilem, tanto te cognosce esse in sublimem; et in quantum servaberis humilitatem cordis, in tantum Deo sanctissima fabricabis.

III. Jam nunc servis respondeamus, qui dum nobis opponunt servitutis conditionem, putant sibi ad fabricandum domum Deo nullam suppetere facultatem. Audi quisquis es temporaliter servus, quisquis teneris quocumque jure dominationis obstrictus, quisquis conditione qualibet obnoxius, ut ædifices domum Deo esto servus, esto et liber. Esto servus humiliter obediendo, esto liber fideliter serviendo, esto servus Domini tui, et noli esse servus peccati. Cum servieris homini, Deum cogita, Dei præcepta conserva, Dei voluntati semper obtempera, a Deo mercedem bonæ servitutis expecta : custodi fidem, fuge fraudem, cognosce Deo te reddere rationem de omni opere tuo : non te faciat pigritia contemptorem, non segnitia negligentem. Ista fiet, ut dum bonam exhibes servitutem, a Deo recipies perpetuam libertatem. Sit ergo in tuo corpore libertas, quæ in se habet veras magnasque divitias, non quibus homo mortalis inflatur, sed ex quibus Deo domus delectabilis fabricatur. « Apud Deum enim, » ubi non est servus neque liber[2], » ille veram domum Deo ædificat, qui bonam conversationem in Dei timore conservat. Quantum existimo, fratres, donante Domino, pauperibus, humilibus, servisque respondimus, ut agnoscant ædificare se debere domum Deo non extra se, sed in se. Verumtamen quia et divitum et pauperum, et sublimium et humilium, et dominorum et servorum servi su-

[1] Isaï. LXVI, 2. — [2] Galat. III, 28.

mus in Christo, quia ipse hoc præcepit, qui primum hoc fecit, « Qui cum sit verus dives, pro nobis pauper factus est, ut illius paupertate nos divites essemus[1]; » cum sit verus Altissimus, « Humiliavit semetipsum pro nobis, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis[2]; » cumque sit verus rerum omnium Dominus, semetipsum servus fecit, quando formam servi non solum pro nobis, verum ex nobis accepit. Ergo quia in Christo servi omnium sumus, sicut pauperibus, humilibus, et servis, ita divitibus, et sublimibus, et dominis debemus servitutem nostri redhibere sermonis. Facilius enim solet et divites facultas inflare, et sublimes dignitas ventilare, et dominos potestas extollere. Proinde ipsi sunt sollicitius instruendi ut studium quod habent in construendis Ecclesiis adhibeant semper operibus bonis, domumque veram Deo in semetipsis ædificent, cujus sancta ædificatio nulla vetustate concidat, nulla reprehensione succumbat. Vos ergo nunc alloquimur, vos in charitate ipsius nostri ædificatoris hortamur, qui divitiis abundatis, qui honoribus excellitis, qui dominatione potestatis gaudetis. Curam gerite, ut domum Dei ædificetis in vobis non lapidibus, et lignis, sed moribus sanctis. Talis autem erit ædificatio vestra, qualis fuerit operatio vestra. Principaliter itaque estote stabiles in fundamento, et permanete in Christo. Deinde contra ipsam copiam, et abundantiam vestram custodite congruam in corde cautelam. Tunc enim ædificatis Deo veram domum, si nullum patiamini vestræ animæ detrimentum. Fugite superbiam, si non vultis pati ruinam; « Nolite sperare in incerto divitiarum[3], » et stabile semper habetis ædificii firmamentum. Divites estote semper in operibus bonis, ut non destructioni, sed ædificationi vestræ proficiant. Estote proni

[1] 2 Cor. VIII, 9. — [2] Philip. II, 8. — [3] 1 Tim. VI, 17.

ad misericordiam, et nolite esse faciles ad rapinam. Facultas vestra non sit violenta; dignitas vestra non sit superba; potestas vestra non sit injusta. Omnes ergo fideles ædificate domum Deo bene vivendo. Attendamus, fratres, quid nos beatus Petrus admoneat, et quomodo nobis curam hujus ædificationis injungat. Dicit enim : « Et vos tanquam lapides vivi superædificamini domus » spirituales[1]. » Ecce, fratres, in ista Ecclesia, quam cernimus, quomodo nobis placet lux, novitas, et firmitas. Proinde et nos, qui domus Dei sumus, bonis operibus luceamus, « Veterem hominem deponamus[2]. » et novum laudabiliter induamus; firmitatem quoque sanctæ charitatis indefessam jugiter habeamus. Ecce videmus columnas, quibus sunt superpositi parietes, videmus etiam lapides in ædificio sibi invicem cohærentes. Qui sunt in domo Dei columnæ, a quibus lapidum multitudo portatur, nisi viri spirituales, per quos multitudo fidelium gubernatur? Qui sunt lapides mutua sibi connexione conjuncti, nisi omnes fideles, qui sunt unitatis vinculo colligati, qui habentes animam unam et cor unum in Deum, ædificant in semetipsis Deo habitaculum sempiternum? Conjungantur ergo lapides vivi lapidibus vivis in ædificio domus Dei; adhæreant sibi invicem sancti lapides, et insolubiliter socientur non admixtione calcis, sed dulcedine charitatis. Quisquis ergo intras in domum Dei, esto domus Dei; custodi fidem, tene unitatis Ecclesiæ charitatem, « Declina a malo, et fac bonum[3]. » fuge avaritiam, dilige misericordiam, fuge fornicationem, dilige castitatem; et si nondum potes esse in domo Dei columna, ut onus multorum lapidum portes, esto lapis adhærens lapidibus, ut in ædificio perseveres. Bonum est quidem, ut ædifices Deo etiam visibilem domum in jure

[1] I Petr. II, 5. — [2] Ephes. IV, 22. — [3] Psal. XXXVI, 28.

tuo, in solo tuo, in prædio tuo; sed multum melius est ut ædifices Deo domum invisibilem in animo tuo. Extra te est domus orationis humanæ, intra te sit domus orationis tuæ. Hic frequenter habeto illam, et in te jugiter porta: ibi te Deus tanto exaudiet libentius, quanto in ea dignatur licentius habitare. In corde ergo tuo domum Deo semper ædifica, ipsam munda, illam Deo præpara, ubi et tu Deum semper possis habere præsentem, et ille te salubriter audiat orantem. Cui est honor, et regnum, et summa potestas in sæcula sæculorum. Amen.

FINIS TOMI CENTESIMI VIGESIMI-NONI.

ANNOTATIONES.

ANNOTATIO (1) UNICA pag. 64.

Quanti solidum aureum vendiderit non declarat; intelligi autem potest ex Novella Valentiniani xxv, inter Theodosianas, qua cautum est, *Ne unquam intra septem millia nummorum solidus distrahatur.* Cassiodorus sex olim millibus venditum docet lib. 1. Var. ep. x. *Sex*, inquit, *millia denariorum solidum esse voluerunt.*

Folles æreos dicit, non argenteos. Argentei enim folles centum pars solidi exigua non essent. Ut denarios ergo appellabant, tum argenteos tum æreos: sic folles alii argentei fuerunt, alii ærei. Follium æreorum valor, aut idem fuit ac nummorum, seu denariorum, quorum sex septemve millia in solido censebantur, aut utriusque generis non magnum discrimen. Folles autem argentei Augustini ævo quid valerent, æstimari potest ex Lege III. Cod. Theod. de suariis, quæ porcinæ pretium in singulas libras senis follibus definit, et ex iis quæ in lib. XXII. de Civitate Dei c. VIII. narrantur de Florentio sartore Hipponensi, qui grandem piscem trecentis follibus vendidisse dicitur. Utrobique enim congruere omnia possunt, si pro follibus asses, sive solidi sumantur monetæ nostræ Gallicanæ. Nam et porcinæ in singulas libras solidorum sex justum fuerit pretium et grandem piscem trecentis assibus nostris vendi nihil est absurdi. Quo fit ut follium et solidorum nostratium valorem eumdem conjicere liceat, vel affinem. Verum hæc de folle accipienda, quatenus certum nummi genus significat. Follis enim aliæ sunt in re pecuniaria notiones, quæ ad rem hoc loco non faciunt. SIRM.

INDEX

TOMI CENTESIMI VIGESIMI-NONI.

SERMONES DE SANCTIS.

SERMONES RECENS EDITI A MICHAELE DIONYSIO.

SERMONES X RECENS EDITI AB OCTAVIO FRAJA FRANGIPANE.

EXPLICIT INDEX.

SERMONES RECENS EDITI A MICHAELE DIONYSIO.

SERMONES X RECENS EDITI AB OCTAVIO FRAJA FRANGIPANE.

EXPLICIT INDEX.

BINDING SECT. APR 8 1980

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BR 65 A5 1835 t.22

Augustinus, Aurelius, Saint, Bp. of Hippo
[Opera omnia]